

NNCL1796-5FBv1.0

LAURELL K. HAMILTON
TEJHOLD KÁVÉZÓ
ANITA BLAKE, VÁMPÍRVADÁSZ 4.

agave
könyvek

LAURELL K. HAMILTON

Laurell K. Hamilton: The Lunatic Cafe
Copyright © Laurell K. Hamilton 1996

Hungarian translation © Kós Krisztina, 2004.

A magyar fordítás az alábbi angol kiadás alapján készült:
Laurell K. Hamilton: The Lunatic Cafe
Berkeley Publishing Group, New York 1996

Fordította: Kós Krisztina

ISBN: 963 864 831 7
Agave Könyvek Felelős kiadó:
Varga Bálint és Meznerics Gergely
A borítót és a kötetet tervezte: 'Sigmond Viktória
Felelős szerkesztő: Csurgó Csaba
Kontrollszerkesztő: Jellinek Gyöngyvér
Szerkesztő: Sz. Molnár Szilvia, Walter Béla

LAURELL K. HAMILTON

Készült a Grafika Press Rt. nyomdában, Budapesten
2004-ben

1098 765432 1

Két hét volt még hátra karácsonyig. A halottkeltés szempontjából holt szezon. Aznap éjjeli utolsó kliensem ült velem szemben. A nevéhez nem fűztek megjegyzést. Nem jelölték be, hogy „zombiidézés” vagy „vámpírvadászat”. Ami valószínűleg azt jelentette, bármit is várt tőlem a pasas, hogy azt nem akartam, vagy nem tudtam megcsinálni. A főnököm, Bert, bármilyen munkát elvállalt, amivel csak megbíztak bennünket.

George Smitz magas volt, jóval száznyolcvan centi felett. Széles vállú, izmos férfi. De nem olyan izmai voltak, amiket súlyemeléssel és fedett pályán futott körökkel lehet szerezni. Hanem olyanok, amilyenek a kemény fizikai munka eredményeként alakulnak ki. Bármibe lefogadtam volna, hogy Mr. Smitz foglalkozása építőmunkás, farmer vagy valami hasonló. Nagydarab, szögletes ember volt, olyan vastag gyászkerettel a körme alatt, amit szappan még soha nem ért.

Ott ült előttem, nagy kezei közt gyűrögetve a kötött sapkáját. A kávéja az íróasztalom szélén már kihűlőben volt. A férfi egy kortyot sem nyelt le belőle.

Én a karácsonyi bögrémből ittam a kávé. Bert mindenkitől megkövetelte, hogy hozzon be egyet. Egy személyre szóló ünnepi bögrét, hogy az irodában meghitt léghőrt teremtsünk. Az én bögrém egy fürdőköpenyes, papucsos rénszarvas van, agancsai közt karácsonyi égők füzérével; pezsgőspoharat emelve kíván „oldott ünnepeket”.

Bertnek nem igazán tetszett a bögrém, de annyiban hagyta a dolgot, mert valószínűleg félt, valami mást hoznék be helyette. Viszont nagyon elégedett lett volna azzal az összeállítással, amit ma este viseltem. Magas gallérú blúzom egészen piros volt, ki kellett magam sminkelnem hozzá, nehogy sápadtnak tűnjek. A szoknyám és a hozzáillő zakóm sötét fenyőzöld. Pedig nem Bert kedvéért öltöztem fel. Hanem az udvarlóm kedvéért.

A zakóm hajtókáján egy angyal ezüst körvonala rajzolódott

ki. Nagyon passzoltam a karácsonyhoz. A kilenc milliméteres Browning Hi-Power pisztolyom egyáltalán nem keltett ünnepi benyomást, de mivel úgyis a zakóm alatt rejtőzött, ez nem számított. Mr. Smitzet zavarhatta volna, de ő láthatólag már elég ideges volt ahhoz, hogy ez ne érdekelje. Legalábbis addig, míg le nem lövöm.

– Nos, Mr. Smitz, miben segíthetek? – kérdeztem.

Mr. Smitz lehajtott fejjel meredt a kezére, azután rám emelte a tekintetét. A mozdulat kisfiús volt, bizonytalan. Ijedt tekintete furcsán mutatott megviselt arcán.

– Segítségre van szükségem, és nem tudom, ki máshoz fordulhatnék.

– Pontosan milyen segítségre van szüksége, Mr. Smitz?

– A feleségemről van szó.

Vártam, hogy folytassa, de a pasas újra a kezét bámulta. A sapkáját gombóccá gyűrte.

– Azt akarja, hogy idézzem vissza a sírból a feleségét? – érdeklődtem.

Erre már felnézett, a szeme riadtan tágra nyílt.

– A feleségem nem halt meg. Tudom, hogy nem.

– Akkor mégis mit tehetnék önért, Mr. Smitz? Halottkeltő vagyok és hivatásos vámpírvadász. Ebből a munkaköri leírásból mi segíthetne az ön feleségén?

– Mr. Vaughn azt mondta, ön mindent tud a vérfarkasokról – ezt úgy mondta a pasas, mintha bármit megmagyarázna vele. Pedig nem.

– A főnököm sok mindent mond, Mr. Smitz. De mi köze a vérfarkasoknak az ön feleségéhez? – már másodszorra kérdeztem rá a feleségére. Nekem úgy tűnt, angolul beszélek, de talán valójában szuahéliul tettem fel a kérdéseimet, csak erre még nem jöttem rá. Vagy talán az, ami történt, túl borzalmas volt, semhogy szavakba lehessen önteni. Ez az én munkámban sokszor előfordult.

Smitz előrehajolt, tekintetét az arcomra szegezve. Én is

előrehajoltam, óhatatlanul.

– Peggy, mármint az asszony, szóval ő egy vérfarkas.

Pislogva néztem rá.

– És?

– Ha kitudódna, elvesztené a munkáját.

Nem szálltam vitába vele. A törvény szerint nem lett volna szabad diszkriminálni a vérfarkasokat, de azért sokszor történt ilyen.

– Mi Peggy foglalkozása?

– Mészáros.

A vérfarkas, aki hentesként dolgozott. Ez túl tökéletes. De rájöttem, miért veszítené el a munkáját: ételkészítmények előállítása potenciálisan gyógyíthatatlan fertőzéssel. Szerintem nem így van. Én is tudtam, és az egészségügyi minisztérium is tudta, hogy a vérfarkaskór csak az állatalakban elkövetett támadás során terjedhet. De ezt a legtöbb ember nem hiszi el. Nem mondhatom, hogy teljesen elítélem őket. Én sem akarok szőrösen ébredni egy reggel, számban a kelleténél jóval több és hegyesebb foggal.

– Peggy egy delikát húsboltot vezet. Jól megy az üzlet. Az apjától örökölte.

– Az apósa is vérfarkas volt? – faggattam.

Smitz a fejét rázta.

– Nem, Peggyt pár éve támadták meg. Túlélte, de... – megvonta a vállát. – Hát ön is tudja.

Tudtam.

– Tehát, az ön felesége vérfarkas, és elveszítené a munkáját, ha ez kiderülne. Megértem. De hogyan tudnék én segíteni önnek? – legyűrtem a késztetést, hogy az órámra nézzek. Nálam voltak a jegyek. Nélkülem Richard nem tudott bemenni.

– Peggy eltűnt.

Aha.

– Mr. Smitz, én nem vagyok magánnyomozó. Eltűnt

személyeket nem vállalok.

- De nem mehetek a rendőrségre! Még rájönnének.
 - Mikor tűnt el a felesége?
 - Két napja.
 - A tanácsom mégis az, hogy forduljon a rendőrséghez.
- A férfi konokul megrázta a fejét.
- Nem.

Felsóhajtottam.

– Semmit nem értek az eltűnt személyek kereséséhez.

Halottakat idézek, vámpírokra vadászok, ennyi.

- Mr. Vaughn azt mondta, ön tud rajtam segíteni.
- Elmondta neki a problémáját?

Smitz bólintott.

Szar ügy. Hosszan el fogok beszélgetni Berttel.

– A rendőrség ért a munkájához, Mr. Smitz. Csak annyit mondjon nekik, hogy a felesége eltűnt. A vérfarkaskórról ne tegyen említést. Várja ki, mivel rukkolnak elő.

Nem szívesen mondom azt egy ügyfélnek, hogy tartsa vissza az információt a rendőrségtől, de még ez is klasszisokkal jobb, mintha egyáltalán el se menne hozzájuk.

- Miss Blake, kérem, nagyon aggódom. Két gyerekünk van.

Már épp elkezdtem volna sorolni az összes indokomat, miért nem tudok neki segíteni, aztán leállítottam magam. Támadt egy ötletem.

– Van egy magánnyomozó a Halottkeltő Rt. alkalmazásában. Veronica Sims már sok természetfeletti ügyben vett részt. Talán ő tud majd segíteni önnek.

- Bízhatok benne?
- Én bízom.

A férfi egy hosszú pillanatig rám bámult, aztán bólintott.

- Rendben. Hogyan érhetem el őt?
- Hadd hívjam fel most. Talán tudja önt fogadni.
- Az egyszerű lenne, köszönöm.
- Szeretnék segíteni önnek, Mr. Smitz. Csak éppen nem az

erősségem, hogy eltűnt házastársakat üldözzek – mondtam, és közben már tárcsáztam is. Fejből tudtam Ronnie számát. Legalább hetente kétszer együtt edzünk, nem említve alkalmanként egy-egy mozit, vacsorát, akármit. A legjobb barátnő olyan fogalom, amiből a legtöbb csaj soha nem nő ki. De kérdezzetek meg egy pasit, hogy ki a legjobb barátja. Erősen el kell gondolkoznia rajta. Nem fogja azonnal rávágni. Egy csaj viszont azonnal rávágna. Lehet, hogy a pasasnak egyetlen név se jutna eszébe, legalábbis a „legjobb barátról” nem. A nők számon tartják az efféle dolgokat. A férfiak nem. Ne kérdezzétek, miért.

Ronnie üzenetrögzítője kapcsolt be.

– Ronnie, ha ott vagy, vedd fel, itt Anita.

A telefon kattant, és egy pillanattal később már az eredeti példánnyal beszéltem.

– Hello, Anita. Azt hittem, ma Richarddal randevúzol.

Valami baj van?

Na látjátok, a legjobb barátnő.

– A randival nincs semmi gond. De van itt egy ügyfelem, aki szerintem inkább a te asztalodra tartozik, mint az enyémre.

– Mesélj – mondta Ronnie.

Meséltem.

– Ajánlottad neki, hogy menjen a rendőrségre?

– Ja.

– És nem hajlandó?

– Nem.

Ronnie sóhajtott.

– Hát, már vállaltam ezelőtt eltűnt embereket, de általában akkor, amikor a rendőrök már minden tőlük telhetőt megtettek. Olyan forrásaik vannak, amikhez én hozzá se férhetek.

– Ezzel én is tisztában vagyok – szögeztem le.

– De a pasas nem enged?

– Nem hiszem.

– Akkor vagy én vállalom el, vagy...

- Bert elvállalta a melót, tudva, hogy eltűnt személyről van szó. Lehet, hogy megpróbálná átadni Jamisonnak.
- Jamison nem tudja megkülönböztetni a seggét egy földbe vajt lyuktól sem, kivéve, ha az egy sírgödör.
- Igen, viszont mindig szívesen bővíti a repertoárját.
- Kérdezd meg Smitztől, hogy ide tud-e jönni az irodámba.
- A barátnőm szünetet tartott, míg átlapozta a naptárát. Úgy tűnt, jól megy az üzlet. – Holnap reggel kilenckor.
- Jézusom, mindig korán kelő típus voltál.
- Egyik hibám a kevés közül – feleselt vissza.
- Megkérdeztem George Smitzet, hogy jó-e neki a holnap kilenc óra.
- Nem tudna ma este fogadni?
- Ma este akar találkozni veled.
- Ronnie ezen gondolkodott egy percre.
- Miért is ne? Nem mintha sürgős randevúm lenne, ellentétben egyesekkel. Küldd csak a pasast. Várni fogom. Egy pénteki ügyfél még mindig jobb, mint a péntek este egyedül, azt hiszem.
- Vagyis épp most jegelve vagy – következtettem.
- Nálad viszont annál forróbb a helyzet.
- Jaj, de vicces.
- Ronnie röhögött.
- Alig várom, hogy Mr. Smitz megérkezzen. Neked pedig jó szórakozást a Guys and Dollshoz.
- Meglesz. Viszlát holnap reggel a kocogáskor.
- Biztosan azt szeretnéd, hogy olyan korán átmenjek hozzád akkor is, ha Richard nálad akar maradni éjszakára?
- Ennél azért jobban ismersz engem – méltatlankodtam.
- Oké, ez igaz. Csak vicceltem. Akkor viszlát holnap.
- Letettük a kagylót. Mr. Smitznek odaadtam Ronnie névjegyét, eligazítottam az irodája felé, aztán útjára bocsátottam őt. A legjobb, amit tettem, az volt, hogy Ronnie-hoz küldöm. Még mindig zavart, hogy a fazon nem

hajlandó a rendőrséghez fordulni, de hát nem az én nejemről volt szó.

„Két gyerekem van” – ezt mondta a pasas. Nem az én bajom. Tényleg. Craig, az éjszakás titkárunk az asztalánál ült, ami azt jelentette, hogy már elmúlt hat óra. Továbbra is erősen késésben voltam. Igazán nem volt arra idő, hogy veszekedni kezdjek Berttel Mr. Smitz miatt, de...

Bert irodájára pillantottam. Sötét volt.

– A főnök hazament?

Craig felnézett a billentyűzetről. Rövid, barna haja olyan finom szálú, mint egy kisbabáé. Kerek szemüvege illik a kerek arcához. Vékony fiú, nálam magasabb, de hát ki nem magasabb nálam? A húszas éveiben jár, felesége van és két pici gyereke.

– Mr. Vaughn körülbelül harminc perce ment el.

– Ez várható volt – jegyeztem meg epésen.

– Valami baj van?

Megráztam a fejem.

– Írjál be engem valamikor holnapra, hogy beszélhessek a főnökkel.

– Nem tudom, Anita. Elég sűrűn be van táblázva.

– Találj nekem helyet, Craig. Különben valamelyik másik időpontjában török majd rá.

– Te nem vagy komplett – hebegte a fiú.

– Ráhibáztál. Találj helyet nekem. Ha Bert ordítózni fog miatta, mondd azt neki, hogy fegyvert fogtam rád.

– Anita – mondta Craig vigyorogva, mintha csak ugrattam volna őt. Otthagytam a fiút, miközben ő Bert határidőnaplójának lapjait pörgette, és próbált valahová beszorítani engem. Komolyan gondoltam. Bertnek beszélnie kell velem holnap. A december a pangás időszaka, ami a zombiidézést illeti. Az emberek láthatólag azt hiszik, karácsony közeledtével nem lehet ilyesmit csinálni. Mintha a halottkeltés fekete mágia vagy valami hasonló volna. Úgyhogy Bert más

dolgokat is bevállal, hogy kitöltse az üresjáratot. Kezdttem belefáradni az ügyfelekbe, akiknek a problémáival semmit nem tudtam kezdeni. Nem Smitz volt az első ebben a hónapban, de ő volt az utolsó.

Erre gondolva vidáman a kabátomba bújtam, és távoztam. Richard már várt. Ha a forgalom kedvező, még épp odaérhetek a nyitány előtt. De látott már valaki péntek estét forgalmi dugó nélkül?

Az 1978-as Novám szomorú és tragikus véget ért. Most egy Jeep Cherokee Countyval jártam. A kocsi olyan nagyon sötétzöld, hogy éjjel feketének látszik. Viszont négykerék-meghajtású, a télhez illően, és elég hely van benne ahhoz, hogy kecskéket szállítsak a csomagtartóban. Legtöbbször csirkét használok a zombiidéhez, de néha valami nagyobbra van szükség. A Novával kínszenvedés volt kecskét szállítani.

A Grant Boulevard-on a parkolóban beálltam a Cherokee-val az utolsó szabad helyre. Hosszú fekete télikabátom lötyögött rajtam, mert csak a legalsó két gombját gomboltam be. Ha mindet begombolom, nem értem volna hozzá a pisztolyomhoz.

A kezem a kabát zsebébe mélyesztettem, a karommal összefogtam magamon a ruhát. Nem hordok kesztyűt. Kesztyűben soha nem tudok kényelmesen lőni. A pisztoly a kezem része. A textil ne avatkozzon közbe.

Magas sarkú cipőmben átszaladtam az úton, de vigyáztam a felfagyott úttesten. A járda repedezett volt, nagy, törött darabok hiányoztak belőle, mintha valaki légkalapáccsal állt volna neki. A bedeszkázott ablakú házak éppen olyan leromlott állapotban voltak, mint a járda. Mivel majdnem elkéstem, lemaradtam a tömegről is, úgyhogy magamra maradtam a repedezett utcával. Rövid, de magányos séta várt rám a decemberi éjszakában. Az aszfalton szétszórt üvegszilánkok éktelenkedtek, a magas sarkúban nagyon kellett vigyáznom, hogy hova lépek. Az épületek közé sikátor ékelődött. Úgy nézett ki, mint a „rablógyilkosusz amerikánusz” természetes élőhelye. Figyelmesen a sötétbe bámultam. Semmi sem mozdult. Mivel nálam volt a Browning, nem aggódtam nagyon, de mégis – nem kell ahhoz zseninek lenni, hogy az ember hátba lőjön valakit.

A rohamokban fújó szél elég hideg volt ahhoz, hogy elálljon tőle a lélegzetem, amint egyre közeledtem az utcasarokhoz és

a viszonylagos biztonsághoz. Télen rengeteg pulóvert szoktam magamra venni, de ma este valami sikkesebbre vágytam, emiatt befagyott a fenekem, de abban reménykedtem, hogy Richardnak tetszeni fog a piros blúz.

A sarkon volt világítás, meg autók, meg egy rendőr, aki az út közepéről irányította a forgalmat. St. Louisnak ebben a részében általában még ennyi rendőrt sem lehet látni, hacsak nem a Fox Theaterben megy éppen valami. Rengeteg gazdag ember jár ide, drága szőrmékkel, gyémántokkal, Rolex-szekkel. Nem volna helyes, ha a városi önkormányzat valamelyik jóbarátját kirabolnák. Amikor Topol visszatért hozzánk, hogy újra eljátsza Tevjét a Hegedűs a háztetőnben, a közönség nagyon elit volt, és a hely nyüzsgött a zsaruktól. Ma csak a szokásos mennyiségben jöttek. Leginkább a színház előtt álltak, többnyire a közlekedést irányították, de néha az épületek málladozó falára is odasandítottak, ha esetleg valami pénzes ember kísétált a lámpák fényéből.

Az üvegajtón át beléptem a hosszú, keskeny hallba. A hallt erősen kivilágították, szinte ragyogott. Jobbra van egy kis fürke, ahol fel lehet venni a jegyeket. Innen emberek ömlöttek elő, és a belső üvegajtó felé siettek. Mégsem késtem el annyira, amennyire hittem, ha még mindig ilyen sokan vették fel a jegyüket. Vagy talán mindenki más is elkésett, úgy, ahogy én.

Megpillantottam Richardot a jobb hátsó sarokban. Száznolcvanöt centijével könnyebb észrevenni egy zsúfolt terem másik végéből, mint engem a százhatvanhárom centimmel. Nyugodtan állt, tekintetével követte a mozgó tömeget. Nem látszott unottnak vagy türelmetlennek. Láthatólag jól érezte magát, míg az embereket nézte. Egy idős házaspárt követett, amint azok áthaladtak az üvegajtón. Az asszony bottal járt. Kínos lassúsággal vánszorogtak. Richard feje velük együtt fordult. Végigpásztáztam a tömeget. Mindenki más fiatalabb volt a házaspárnál, léptük magabiztos volt vagy

sietős. Richard áldozatok után kutatott? Zsákmány után? Végül is vérfarkas volt. Annak idején hibás vérfarkaskór elleni oltást kapott. Ez az egyik ok, amiért én soha nem adatom be magamnak a szérumot. Ha az influenzaoltásom véletlenül rosszul sül el, az egy dolog, na de hogy havonta egyszer kiszőrösödjek? Kösz, inkább nem.

Ő vajon rájött, hogy úgy áll ott a tömeget figyelve, mint egy gazellacsordát szemlélő oroszlán? Bár az is lehet, hogy az idős pár csak a nagyszüleire emlékeztette. A fenébe, talán olyan hátsó szándékokat tulajdonítottam neki, amik csak az én gyanakvó kis agyamban léteztek. Nagyon reméltem.

A haja barna volt. A napfényben arányló tincsek ragyogtak benne, meg egy árnyalatnyi rézvörös. Tudtam, hogy a haja vállig ér, majdnem olyan hosszú, mint az enyémmé, de most csinált vele valamit, valahogy feltűzte, így azt a hatást keltve, mintha nagyon rövid lenne, és szorosan simulna a fejére. Ami nem könnyű az olyan hullámos hajjal, mint az övé.

Az öltönye telt árnyalatú zöld volt. A legtöbb pasas úgy nézett volna ki egy zöld öltönyben, mint Pán Péter, de neki pont jól állt. Ahogy közelebb mentem, láttam, hogy az inge halvány majdnem-aranyszínű, a nyakkendője az öltönyénél sötétebb zöld, rajta apró, piros karácsonyfákkal. Szívesen tettem volna rá valami szellemes megjegyzést, de ki voltam én, hogy panaszkodjak, zöldben és vörösben, a blézerem hajtókáján egy karácsonyi angyalkával?

Richard észrevett és elmosolyodott. A mosolya kiragyogott a mindig napbarnított arcából. A vezetékeve – Zeeman – holland, de az ősei közt volt valami nem európai. Valami, ami nem szőke, nem sápadt, nem hideg. A szeme ugyanis tökéletes csokoládébarna.

Felém nyúlt, gyengéden kézen fogott és magához húzott. Az ajka puhán a számhoz ért, rövid, szinte szemérmes csókkal.

Hátraléptem, és levegőt vettem. Ő nem eresztette el a

kezem, én pedig hagytam. A bőre forró volt, ahogy a hideg kezemhez ért. Meg akartam kérdezni tőle, arra gondolt-e, hogy megeszi azt az idős házaspárt, de nem tettem. Ha gyilkos szándékkal gyanúsítom, az elronthatja az estét. Mellesleg, a legtöbb vérfarkas nincs tudatában annak, hogy nem emberi dolgokat művel. Ha az ember felhívja erre a figyelmüket, mindig megbántódnak. Nem akartam megsérteni Richard érzéseit.

Ahogy a belső ajtón keresztül átmentünk az aulába, azt kérdeztem:

– Hol a kabátod?

– A kocsiban. Nem akartam cipelni, inkább rohantam egyet.

Bólintottam. Ez Richardra vallott. Vagy talán a vérfarkasok nem fáznak.

Hátulról már láttam, hogy a fejbőréhez közel szorosan befonta a haját. A copf vége a gallérja fölé kunkorodott. Azt se tudtam, hogyan csinálta. Az én elképzelésem a frizurakészítésről annyi, hogy megmosom, rákenek egy kis hajzselét, aztán hagyom megszáradni. Nem volt erősségem a high-tech hajszobrászat. Bár talán jó szórakozás volna ellesni a hajfonást az előadás után, csak úgy kényelmesen. Mindig kész vagyok valami újat tanulni.

A Fox aulája egy igazán szép kínai étterem és egy hindu templom keveréke, némi art decóval fűszerezve. A színek szemkápráztatóak, úgy néznek ki, mintha a mázoló színes üveget darált volna apróra, és fénymorzsák rekedtek volna benne. Két pitbull nagyságú, parázsló vörös szemű kínai oroszlán őrzi a lépcsősort, ami a Fox Klub erkélyére vezet, ahol évi tizenötezer dollárért csodálatos kajákat lehet enni, és az ember még magánpáholyt is kap. Mi pedig, a páriák maradéka, szinte vállt vállnak vetve kavarogtunk a kárpitozott aulában, a pattogatott kukoricából, peremből, Pepsiből és egyes estéken hot dogból álló kínálat mellett. Ez meg sem közelítette a csirkés cordon bleu-t, vagy bármi mást, amit

odafönt szervíroztak.

A Fox az ízléstelenség és a fantasztikum közötti vékony határvonalon egyensúlyoz. Azóta imádom az épületet, amióta először megpillantottam. Bármikor jövök ide, mindig van valami újabb csoda. Egy szín, egy faragvány vagy egy szobor, amit azelőtt nem vettem észre. Mikor rájössz, hogy ezt eredetileg filmszínháznak építették, arra is ráébredsz, mennyi minden változott meg. A mozikban most annyi lélek sincs, mint egy koszos zokniban. A Fox viszont él, ahogy csak a legszebb épületek képesek élni.

El kellett engednem Richard karját, hogy végig kigombolhassam a kabátomat, de hát nem voltunk csípőben összenőve. Közel maradtam hozzá a tömegben, nem érintettem meg, de éreztem őt a testemen, mint egy hőből álló körvonalat.

– Ha leveszem a kabátom, úgy fogunk kinézni, mint a Bobbsey ikrek – jegyeztem meg.

Udvarlóm kérdően felvonta a szemöldökét.

Szétnyitottam a kabátom, mint egy mutogatós bácsi, erre ő nevetésben tört ki. Szép hangja volt, meleg és sűrű, mint a karácsonyi puding.

– Hát ilyenek ezek az ünnepek – mondta. Fél kézzel átölelt, sietősen, ahogy egy jóbaráttal tenné az ember, de a karja a vállamon maradt. Még elég korai szakaszban volt a kapcsolatunk ahhoz, hogy a másik érintése mindig új legyen, váratlan, felvillanyozó. Folyton kerestük az ürügyet, hogy egymáshoz érhessünk. De próbáltunk lazán hozzáállni a dologhoz. Nem sikerült behülyítenünk egymást. Nem is biztos, hogy ez érdekelt minket. A dereka köré fontam a karomat, és épp csak egy kicsit nekidőltem. A jobb karommal. Ha most megtámadnának bennünket, nem tudnék időben pisztolyt rántani. Így maradtam egy percig, és azt gondoltam, talán így is megéri. Aztán megkerültem Richardot, és a bal kezemet ajánlottam fel neki.

Nem tudom, hogy meglátta-e a stukkerem, vagy csak kitalálta, de elkerekedett a szeme. Közel hajolt hozzám, és a hajamba suttogta:

– Pisztoly, itt a Foxban? Gondolod, hogy a jegyszedők beengednek így?

– Múltkor beengedtek.

Richard arcára furcsa kifejezés ült ki.

– Te mindig fel vagy fegyverkezve?

– Sötétedés után igen – vontam vállat.

A fiú tekintete zavart volt, de nem szólt többet. Tavaly néha fegyvertelenül is jártam a városban esténként, de az idei év húzós volt. Rengeteg különféle ember próbált megölni. Én meg még nő létemre is picike vagyok. Kocogok, súlyzózom, feketeöves dzsúdós vagyok, de a legtöbb profi nehézfiú mellett még mindig esélytelen. Ők is hajlamosak arra, hogy súlyt emelgessenek, jártasak legyenek a harcművészetekben, illetve hajlamosak ötven vagy még több kilóval nehezebbnek lenni nálam. Szkanderben nem győzhetem le őket, de le tudom őket löni.

Sőt ebben az évben sokszor álltam szemben vámpírokkal, valamint egyéb természetfeletti pondrókkal is. Akik képesek arra, hogy fél kézzel hatalmas kamionokat emeljenek fel, vagy még sokkal rosszabb dolgokra is. Az ezüstgolyó talán nem végez egy vámpírral, de biztosan lelassítja. Eléggé ahhoz, hogy elrohanjak. Hogy elmeneküljek. Hogy túléljem.

Richard tudta, miből élek. Némelyik csúnyább részt látta is. De még mindig azt vártam, hogy majd egyszer elrontja. Hogy majd elkezdi játszani a védelmező hímet, és anyázní fog a pisztolyom miatt, vagy valami. A gyomromban szinte állandóan feszültség uralkodott, arra várva, hogy ez az ember valami borzasztót mondjon. Valamit, ami tönkretesz az egészséget, elpusztít mindent, és fáj. De eddig minden remekül ment.

A tömeg a lépcső felé özönlött, aztán kétoldalt szétvált, a színházteremhez vezető folyosók irányában. A tömeggel

együtt csoszogtunk, és fogtuk egymás kezét, nehogy elszakadjunk. Na persze.

Miután az aulából kiszabadult, a tömeg úgy áradt be a különböző folyosókra, mint a víz, ha a leggyorsabb utat keresi lefelé. De még a leggyorsabb út is elég lassú volt. Előbányásztam a jegyeket a kosztümöm zsebéből. Retikülöm nem volt. A kis hajkefemet, a rúzsomat, a szájceruzámat, a szemfestékemet, a személyi igazolványomat és a slusszkulcsomat a kabátzsebembe tömtem. A csipogómat egyik oldalt diszkréten a szoknyám derekára csíptettem. Amikor nem vagyok kiöltözve, övtáskát hordok.

A jegyszedő, egy idősebb, szemüveges asszony parányi zseblámpájával a jegyünkre világított. A helyünkre kísért, intett, hogy foglaljuk el, aztán visszament, hogy a következő csapat tehetetlen embernek is segítségére legyen. Jó helyünk volt, majdnem középen, viszonylag közel a színpadhoz.

Elég közel.

Richard kérdés nélkül arrébb húzódott, hogy a bal oldalamra ülhessen. Gyorsan tanul. Ez az egyik oka annak, hogy még mindig együtt járunk. Ez, meg az a tény, hogy állatira kívánom a testét.

Szétterítettem a széken a kabátomat, úgy, hogy ne legyen gyűrött. Richard karja átnyúlt a székemen, az ujjai a vállamat érintették. Leküzdöttem a késztetést, hogy a vállára hajtsam a fejem. Az túl nyálas – aztán arra gondoltam: na és? Befészkelttem magam a vállgödrébe, belélegeztem a bőre illatát. Tiszta, édes illatú arcszeszt használt, de alatta érződött a bőre és a húsa illata. Senki máson nem lett volna ugyanolyan illatú, mint rajta. Őszintén szólva egyetlen csepp aftershave nélkül is imádtam Richard nyakának illatát.

Kiegyenesedtem, épp csak egy kicsit húzódtam el tőle. Ő kérdően nézett rám:

– Valami baj van?

– Jó az illatod – mondtam. Semmi szükség nem volt arra,

hogy bevalljam: szeretném megrágcsálni a nyakát. Az olyan ciki.

A lámpák kialudtak, megszólalt a zene. Tulajdonképpen még soha nem láttam a Guys and Dollst, csak moziban. Marion Brandóval és Jane Simmondsszal. Richard elképzelése szerint a randevú barlangi túrát jelentett, kirándulást, olyan dolgokat, amihez elég a legvacakabb ruhánk és egy pár strapabíró cipő. Ezzel nincs is semmi baj. Szeretem a természetet, de ki akartam próbálni egy olyan randevút is, ahol szépen fel kell öltözni. Meg akartam nézni Richardot öltönyben, és azt szerettem volna, hogy ő is lásson engem valamiben, ami csinosabb, mint a farmer. Végül is nő vagyok, akár szívesen ismerem ezt be, akár nem.

De miután felvettem a randevú ötletét, nem volt kedvem a mozi-és-vacsi szokásos, kétes hírű kettőséhez. Tehát felhívtam a Foxot, hogy kiderítsem, mit adnak éppen, és megkérdeztem Richardot, szereti-e a musicaleket. Igent mondott. Még egy pont a javára. Mivel az egész az én ötletem volt, én vettem meg a jegyeket. Richard nem vitatkozott, és még azzal sem idegesített, hogy ki akarta fizetni a felét. A legutóbbi vacsoránkon én sem ajánlottam fel, hogy fizetek. Eszembe sem jutott. Le mertem volna fogadni, hogy Richardnak átfutott az agyán, hogy kifizesse a jegyeket, de annyiban hagyta a dolgot. Jó fiú.

Felgördült a függöny, és élénk tárult a nyitó utcakép, az élénk színek, minden stilizált, tökéletes és vidám, épp amire szükségem volt. A Szélhámos-fúga dallama betöltötte a ragyogó színpadot és kiáradt a boldog sötétségbe. Jó zene, humor, mindjárt jönnek a táncosok, Richard teste hozzám simul, hónom alatt a stukker. Mi másra vágyhatna még az ember lánya?

Páran még az előadás vége előtt elszivárogtak, hogy megelőzzék a tömeget. Én mindig a legvégéig maradok. Tiszteességtelennek tűnik a taps előtt elszelelni. Mellesleg, utálom bárminek kihagyni a végét. Mindig meg vagyok győződve arról, hogy az a rész a legjobb, amit kihagynék.

Lelkesen csatlakoztunk az állva tapsolókhöz. Még nem laktam más olyan városban, ahol ennyiszor tapsoltak volna állva az emberek. Elismerem, hogy néha, mint ma is, valóban csodálatos volt az előadás, de láttam már felállni az embereket olyan produkciók kedvéért is, amik nem érdemelték meg. Én nem szoktam felállni, csak ha komolyan is gondolom.

Richard visszaült, miután felkapcsolták a világítást.

– Inkább megvárnám, míg elfogy a tömeg. Ha nem bánod. – A tekintete arról árulkodott, szerinte nem bánnám.

Nem is bántam. Külön kocsival jöttünk. Amikor elhagyjuk a Foxot, az esténk véget ér. Láthatólag egyikünk se szeretett volna távozni. Hogy én nem szeretnék, azt tudtam.

Nekitámaszkodtam az előttünk levő ülésnek, és a fiúra bámultam. Ő rám mosolygott, a szemében csillogott a vágy, ha nem éppen a szerelem. Én is mosolyogtam. Nem tehettem róla.

– Tudod, ez egy nagyon szexista darab – kezdte Richard.

Ezen egy pillanatig gondolkoztam, aztán bólintottam.

– Ja.

– Mégis tetszik?

Ismét bólintottam. Richard hunyorított.

– Azt hittem, meg fogsz sértődni.

– Jobb dolgom is van, mint azon aggódni, hogy a Guys and Dolls kiegyensúlyozott világképet tükröz-e – válaszoltam.

Ő felnevetett röviden, de boldogan.

– Akkor jó. Egy percre azt gondoltam, talán meg kell majd szabadulnom a Rodgers és Hammerstein gyűjteményemtől.

Kutatóan az arcába néztem, próbáltam eldönteni, hogy ugrat-e. Nem úgy láttam.

– Te tényleg Rodgers és Hammerstein musicaleket gyűjtesz?

Richard vidáman csillogó szemmel bólintott.

– Csak a Rodgers és Hammerstein-féléket, vagy mindenfélét?

– Minden musicalt gyűjtök, de még nincs meg az összes.

Megcsóváltam a fejem.

– Mi a baj?

– Romantikus vagy.

– Ezt úgy mondod, mintha valami rossz dolog lenne.

– Ez a szarság, hogy „boldogan éltek, míg meg nem haltak,” elmegy a színpadon, de a való élethez nem sok köze van.

Most rajta volt a sor, hogy az arcomat fürkéssze.

Nyilvánvalóan nem tetszett neki, amit látott, mert összevonta a szemöldökét.

– Ez a randi a te ötleted volt. Ha nem értesz egyet ezzel az összes rózsaszín izével, minek hoztál ide?

Megvontam a vállam.

– Miután szép ruhás randira hívtalak, nem tudtam, hová mehetnénk. Nem akartam a szokásosat csinálni. Mellesleg szeretem a musicaleket. Csak nem hiszem, hogy tükröznék a valóságot.

– Azért te se vagy annyira kemény, mint amilyennek mutatod magad.

– De igen – mondtam.

– Nem hiszem. Szerintem te is éppen annyira szereted a hepiendes szarságokat, mint én. Csak félsz tőlük, és már nem mered elhinni őket.

– Nem félek, csak tartok.

– Túl sokszor csalódtál – ezt kérdésként mondta.

– Lehet – fontam keresztbe a karom magam előtt. Egy pszichológus azt mondta volna erre, hogy bezárkóztam, nem voltam kommunikatív. Csessze meg.

– Mire gondolsz?

Vállat vontam.

– Légyszi, áruld el.

Belebámultam az őszinte, barna szemébe, és haza akartam menni. Egyedül. Ehelyett így válaszoltam:

– Richard, az, hogy „boldogan éltek, míg meg nem haltak”, hazugság. Nyolcvéves korom óta tudom.

– Anyukád halála óta – egészítette ki ő.

Csak néztem rá. Huszonnégy éves voltam, de még mindig nem enyhült bennem ennek az első veszteségnek a fájdalma. Fel lehetett dolgozni, el lehetett viselni, de nem lehetett elmenekülni tőle. Az ember már soha nem hihetett igazán a nagy és biztonságos világban. Soha nem hihetett abban, hogy a rossz nem söpörheti el. Inkább megküzdének egy tucat vámpírral, mint hogy egy értelmetlen balesetet elviseljek.

Richard megérintette a kezemet.

– Én nem fogok miattad meghalni, Anita. Megígérem.

Valaki elnevette magát, mély hangon kuncogott, olyan volt, mintha ujjheggyel simított volna végig a bőrömön. Csak egyvalaki tud úgy nevetni, hogy az szinte tapintható.

Jean-Claude. Megfordultam, és tényleg ott állt, a széksorok közti folyosó kellős közepén. Nem hallottam, hogy közeledik. Semmiféle mozgást nem észleltem. Csak ott termett, abrakadabra.

– Ne tégy olyan ígéretet, Richard, amit nem tudsz betartani.

Ellöktem magam az üléstől, és előreléptem, hogy Richardnak legyen helye felállni. Éreztem, hogy ott van a hátam mögött, jelenléte akár megnyugtató is lehetett volna, ha nem aggódom jobban az ő biztonságáért, mint a sajátomért. Jean-Claude fényes fekete szmokingot viselt. Ragyogó fehér ingét fehér alapon apró fekete pettyes mellény foglalta keretbe. Az ing gallérja magas volt és merev, puha, fekete anyagból készült kravátlival körbekötve, amelyet aztán a mellény alá gyűrt, mintha a modern nyakkendőt fel se találták volna. A mellényre erősített nyakkendőtű ezüstből és fekete

ónixból készült. A cipőjén kamásli volt, olyan, mint amelyet Fred Astaire hordott, bár gyanítottam, hogy az egész öltözék ennél sokkal régebbi stílusú.

A haja divatosan hosszú, majdnem fekete fürtjei a fehér gallért szegélyezték. Tudtam, milyen színű a szeme, de most nem néztem bele. Éjfélké a szeme, olyan színű, mint az igazán jó minőségű zafíré. Soha ne nézzünk egy vámpír szemébe. Ez szabály.

Csak most ébredtem rá, milyen üres a színház, ahogy a város vámpírmestere előttünk állt várakozva. Kivártuk, hogy eltűnjön a tömeg. Egyedül voltunk a visszhangzó csendben. A távozó tömeg távoli moraja fehér zajjá vált. Nem jelentett a számunkra semmit. A Jean-Claude mellényére varrt gyöngyházgombokra bámultam. Nehéz volt úgy keménynek lenni, hogy az ember nem nézhetett valakinek a szemébe. De azért kibírtam.

– Istenem, Jean-Claude, soha nem viselsz mást, csak fehérét és feketét?

– Nem tetszik, ma petite – a vámpír megpördült maga körül, hogy teljes legyen a hatás. A ruha gyönyörűen illett rá. Na persze, minden, amit csak hordott, méret után készült, tökéletes volt és elbűvölő, akár ő maga.

– Nem gondoltam, hogy a Guys and Dolls a te műfajod, Jean-Claude.

– Vagy akár a tiéd, ma petite – a hangja lágy volt, akár a tejszín, és forró, amit csak két dolog okozhatott: a harag vagy a kéjvágy. Fogadni mertem volna, hogy most nem a kéjvágy okozta.

Nálam volt a pisztoly, és az ezüstgolyó lelassította volna őt, de nem öli meg. Na persze, Jean-Claude nem ugrott volna nekünk nyilvános helyen. Ahhoz túl civilizált. Vállalkozó szellemű vámpír, üzletember. És az üzletemberek, akár élve, akár holtan, nem tépik ki az emberek gégéjét. Általában.

– Szokatlanul csendes vagy, Richard. – Jean-Claude

mögém bámult. Nem pillantottam hátra, hogy megnézzem, mit csinál Richard. Soha ne vedd le a szemed az előtted álló vámpírról, hogy a vérfarkasra nézhess a hátad mögött. Elég egyszerre egy probléma.

– Anita el tudja mondani, amit akar – jelentette ki Richard. Jean-Claude ismét felém fordította a figyelmét.

– Ez igaz. De én azért jöttem, hogy megnézzem, tetszett-e nektek a darab.

– És hogy piros hó esik-e – tettem hozzá.

– Nem hiszel nekem?

– A legkevésbé sem – válaszoltam.

– Ugyan, Richard, hogy tetszett az előadás? – A vámpír hangjában nevetés bujkált, de mögötte még mindig ott rejtőzött a harag. Nem jó, ha egy mestervámpír a közelünkben van akkor, amikor éppen dühös.

– Csodálatos volt, amíg te meg nem jelentél. – Richard hangjából is süttött valami. A fellobbanó düh. Még soha nem láttam őt dühösnek.

– Hogyan tudná az én pusztá jelenlétem elrontani a randevútokat? – Az utolsó szó perzselt, ahogy felénk köpte.

– Miért vagy ennyire berágva, Jean-Claude? – érdeklődtem.

– Kérlek, ma petite, én soha nem... rágok be.

– Lószart.

– Féltékeny ránk – állapította meg Richard.

– Nem vagyok féltékeny.

– Mindig elmondod Anitának, mennyire bűzlik róla, hogy kíván téged. Nahát, én meg azt érzem, hogy te bűzlesz a vágytól. Még az ízét is tisztán érezheted, úgy csorgatod Anita után a nyálad – kacagott fel keserűen Richard.

– Vajon ön, Monsieur Zeeman, ön nem liheg a hölgy után?

– Ne beszéljetelek úgy rólam, mintha itt se lennék! – vágtam közbe.

– Anita randevúra hívott engem. Én pedig igent mondtam.

– Igaz ez, ma petite? – Jean-Claude hangja borzasztóan

elhalkult. Az a halk hang félelmetesebb volt a haragjánál is.

Tagadni akartam, de kiszagolta volna a hazugságot.

– Igaz. Mi van vele?

Csend. Csak állt ott, teljes csendben. Ha nem néztem volna egyenesen rá, azt se tudom, hogy ott van. A halottak nem csapnak zajt.

Megszólint a csipogóm. Richard meg én akkorát ugrottunk, mintha ránk lőttek volna. Jean-Claude mozdulatlan maradt, mintha nem is hallotta volna.

Lenyomtam a gombot, és a felvillanó szám láttán felnyögtem.

– Mi az? – kérdezte Richard. A kezét a vállamra tette.

– A rendőrség. Keresnem kell egy telefont.

Háttal Richard mellkasának támaszkodtam. Ő megszorította a vállam a kezével. Az előttem álló vámpírra bámultam. Bántaná Jean-Claude Richardot, miután elmentem? Nem tudtam biztosan.

– Van rajtad kereszt? – nem vesződtem azzal, hogy suttojak. Jean-Claude úgylis meghallott volna.

– Nincs.

Félig hátrafordultam.

– Nincs! Te kereszt nélkül mész ki az utcára sötétedés után?

A fiú vállat vont.

– Alakváltó vagyok. Tudok magamra vigyázni.

Megcsóváltam a fejem.

– Nem volt elég, hogy egyszer már kitépték a gégédet?

– Még élek – felelte ő.

– Tudom, hogy majdnem bármiből képes vagy kigyógyulni, de az isten szerelmére, Richard, mindenből mégsem épülsz fel. – Előhúztam a keresztm ezüstláncát a blúzom alól. – Vedd kölcsön az enyémet.

– Színezüst? – érdeklődött Richard.

– Az.

– Akkor nem lehet. Allergiás vagyok az ezüstre, nem emlékszel?

Ó. Én hülye. A természetfeletti szakértő ezüsttel kínálgat egy vérfarkast. Visszagyűrtem a láncot a blúzom alá.

– Ő semmivel sem emberibb, mint én, ma petite.

– Én legalább nem vagyok halott.

– Ezen segíthetünk.

– Álljatok le, mind a ketten!

– Láttad már a hálósobáját, Richard? Meg a játékpingvin-gyűjteményét?

Mély levegőt vettem, aztán kifújtam. Nem fogok itt állni, hogy elmagyarázzam, miként sikerült Jean-Claude-nak megnéznie a hálósobámat. Vagy tényleg hangosan ki kellett volna mondanom, hogy nem feküdtem össze a járkáló dögökkel?

– Féltekennyé próbálsz tenni, de nem fog menni – jelentette ki Richard.

– Csakhogy már beléd fészkelte magát a kétely, Richard. Tudom. Az én teremtményem vagy, magamhoz szólíthatlak, az én farkasom vagy, és tudom, hogy kételkedsz a lányban.

– Nem kételkedek benne – de Richard hangjából védekezés csendült, ami nekem egyáltalán nem tetszett.

– Nem vagyok a tulajdonod, Jean-Claude – folytatta aztán.
– Én vagyok a soron következő falkavezér. Jövök-megyek, ahová csak nekem tetszik. A falka alfahímje visszavonta a parancsát, hogy engedelmeskednem kell neked, miután majdnem megölettél.

– Az alfahímed magán kívül volt, amiért túlélted – mondta negédes hangon Jean-Claude.

– Miért kívánná a falkavezér Richard halálát? – kérdeztem. Jean-Claude mögém nézett, Richardra.

– Nem mondtad el neki, hogy utódlási harcban állsz?

– Nem küzdök meg Marcusszal.

– Akkor meghalsz – jelentette ki Jean-Claude egyszerűen.

Ismét megszólalt a csipogóm. Megint ugyanaz a szám.

– Jövök már, Dolph – morogtam.

Richardra pillantottam. Dűhtől villogott a szeme. A keze ökölbe szorítva. Éreztem, hogy hullámokban árad belőle a feszültség, olyan közel álltam hozzá.

– Mi folyik itt, Richard?

Ő sietve megrázta a fejét.

– Az én dolgom, nem a tiéd.

– Ha valaki fenyeget téged, akkor az az én dolgom is. A fiú rám meredt.

– Nem, te nem tartozol közénk. Nem vagyok hajlandó belekeverni téged.

– Tudok vigyázni magamra, Richard.

Ő megint csak megrázta a fejét.

– Marcus bele akar keverni téged is, ma petite. Richard visszautasítja. Ez is egy a sok dolog közül, amin... marakodnak.

– Honnan tudsz erről ilyen sokat? – faggattam a vámpírt.

– Mi, a természetfeletti lények közösségének vezetői, kénytelenek vagyunk törődni egymással. Mindenki biztonsága érdekében.

Richard csak állt és bámult rá. Most először vettem észre, hogy láthatólag minden mellékhatás nélkül képes volt Jean-Claude szemébe nézni.

– Richard, te a szemébe tudsz nézni?

Richard tekintete felém villant, majd vissza Jean-Claude-ra.

– Igen. Én is szörnyeteg vagyok. Farkasszemet tudok nézni vele.

Megráztam a fejem.

– Irving nem állhatja a tekintetét. Nem csak azon múlik, hogy vérfarkas vagy-e.

– Ahogy én vámpírmester vagyok, úgy ez a csinos fiatal barátunk farkasmester. Habár ők az efféléket nem így nevezik. Alfahímnek, ugye ez az? Falkavezérnek.

– Én jobban szeretem a „falkavezért”.

– Le mertem volna fogadni – jegyeztem meg.

Richard láthatólag megbántódott, az arca olyan lett, mint egy kisgyereké: összetört.

– Miért vagy dühös rám?

– Itt kavarog ez a sűrű szar közted meg a falkavezéred között, és el se mondd. Jean-Claude állandóan arra célozgat, hogy a falkavezéred a halálodat akarja. Ez igaz?

– Marcus nem volna hajlandó megölni engem – erősködött Richard.

Jean-Claude felkacagott. A hangjában keserű mellékíz bujkált, mintha nem is nevetés lett volna.

– Bolond vagy, Richard.

A csipogóm megint rákezdte. Megnéztem a számot, aztán kikapcsoltam. Nem vallott Dolphra, hogy ennyiszer hívjon, ilyen gyorsan egymás után. Valami rossz dolog történt. Muszáj volt mennem. De...

– Most nincs időm az egész sztorit meghallgatni – a mutatóujjamat Richard mellkasába vájtam. Jean-Claude-nak hátat fordítottam. Már úgyis sikerült annyi kárt okoznia, amennyit szándékában állt. – Az utolsó betűig el fogod nekem mondani, hogy mi az ábra.

– Én nem...

– Kár a gőzért. Vagy megosztod velem ezt a problémát, vagy többé nem randizunk.

Richardot mintha letaglózták volna.

– Miért?!

– Vagy azért hagytál ki belőle, hogy megvédj, amit utálni fogok. Vagy valami más okod van rá. Ajánlom, hogy kurvajó legyen az az ok, és nem csak a hím-egóddal kapcsolatos szarság.

Jean-Claude ismét felnevetett. Ezúttal úgy ölelt körül a hangja, akár a flanel, meleg volt, kellemes, vastag és puha, ahogy a meztelen bőrömhöz ért. Megráztam a fejem.

Jean-Claude pusztá nevetése felért a magánszférám megsértésével.

Feléje fordultam, és valami nyilván látszott az arcomon, mert a nevetése elhalt, mintha soha fel sem hangzott volna.

– Ami pedig téged illet, elmehetsz innen a pokolba. Megvolt a szórakozásod ma estére.

– Mire gondolsz, ma petite? – a vámpír gyönyörű arca tiszta volt és üres, akár egy maszk.

Megráztam a fejem, és előbbre léptem. Mennem kellett. Dolgom volt. Richard keze megmarkolta a vállam.

– Eressz el, Richard. Most nagyon mérges vagyok rád.

Nem néztem rá. Nem akartam látni az arcát. Attól féltem, hogy ha megbántottnak tűnne, mindent megbocsátanék neki.

– Hallottad, Richard. Nem kér az érintésedből – Jean-Claude egy lépéssel közelebb siklott.

– Szállj le a témáról, Jean-Claude.

Richard keze gyengéden megszorított.

– Anita belőled sem kér, Jean-Claude.

Düh volt a hangjában, több mint amennyi kellett volna. Mintha magát jobban meg akarta volna győzni, mint Jean-Claude-ot.

Előreléptem, és leráztam magamról a kezét. Utána akartam nyúlni, de nem tettem. Nagy szarságokat tartott titokban előttem. Veszélyes szarságokat. Ezt nem volt szabad. És ami még rosszabb, a lelke sötét felének mélyén valahol azt hitte, beadtam a derekam Jean-Claude-nak. Ekkora gázt.

– Mind a ketten kinyalhatjátok – közöltem.

– Tehát neked még nem volt részed ebben az élvezetben? – érdeklődött Jean-Claude.

– Erre Anitának kell válaszolnia, nem nekem – felelte Richard.

– Tudnám, ha lett volna.

– Hazudsz – jelentettem ki.

– Nem, ma petite. Megérezném Richard szagát a bőrödom.

Legszívesebben behúztam volna neki egyet. Fizikai kényszerrel éreztem arra, hogy szétverjem azt a gyönyörű pofáját. Megfeszült tőle a vállam, belesajdult a karom. De ennél azért okosabb voltam. Ne akarj önként ujjat húzni a vámpírokkal. Kisebb lesz tőle a várható élettartamod.

Egészen közel léptem Jean-Claude-hoz, a testünk majdnem összeért. Egyenesen az orrára meredtem, ami rontott valamennyit a hatáson, viszont a szeme olyan volt, mint két mély kút.

– Gyűlöllek.

A hangomat monotonná tette az erőfeszítés, hogy ne üvöltsék. Abban a pillanatban komolyan is gondoltam. És tudtam, Jean-Claude megérzi. Akartam, hogy tudja.

– Ma petite...

– Nem, te már eleget beszéltél. Most én jövök. Ha bántani mered Richard Zeemant, megöllek.

– Ilyen sokat jelent neked? – A vámpír hangjából meglepetés csendült. Nagyszerű.

– Nem. Te jelentesz ilyen keveset – azzal arrébb léptem tőle, és megkerültem. Hátat fordítottam neki, aztán elsétáltam. Hadd rágódjon ezen, hadd ízlelgesse. Ma éjjel minden egyes szavamat komolyan gondoltam.

A csipogómon a szám a Rudolf Storr nyomozó őrmester kocsijába épített telefoné volt. Tavaly karácsonyra kapta a feleségétől. Utána küldtem Mrs. Stornak egy köszönőlevelet. A rendőrségi CB-n ugyanis minden úgy hangzott, mintha egy idegen nyelven folyna a társalgás. Dolph az ötödik csengésre vette fel. Tudtam, hogy végül úgyis odaér.

– Anita.

– Mi volna, ha a feleséged lennék? – kérdeztem.

– Lucille tudná, hogy éppen dolgozom.

Ennyiben hagytam a dolgot. Nem minden feleség értékelné, hogy a férje egy másik nő nevét mondja be, amikor felveszi a telefont. De lehet, hogy Lucille nem ilyen volt.

– Mi újság, Dolph? Elvileg ma szabad az estém.

– Sajnálom, hogy a gyilkos ezt nem tudta. Ha nagyon elfoglalt vagy, eldolgoztatunk nélküled is.

– Miért vagy így besózva?

Az őrmester rövid felhorkanással jutalmazott, ami akár nevetés is lehetett volna.

– Nem a te hibád. Itt vagyunk a negyvenhármas úton, Six Flags irányában.

– A negyvenhármason pontosan hol?

– Itt kinn, az Audubon Természetvédelmi Központ közelében. Milyen hamar tudsz idejönni?

– Az a probléma, hogy fogalmam sincs, hol a pokolban vagytok. Hogy jutok el a természetvédelmi központhoz?

– A Szent Ambrus-kolostorral szemben van, az út másik oldalán.

– Nem ismerem a helyet – mondtam.

Dolph felsóhajtott.

– A francba, a nagy bűdös semmi kellős közepén vagyunk. Csak ennyi tájékozási pont van.

– Magyarázd el az utat. Megtalálom.

Elmagyarázta. De túl bonyolult volt, nálam pedig nem volt se toll, se papír.

– Tartsd a vonalat, muszáj szereznem valamit, amivel írhatok.

Mellé tettem a kagylót, és a kajáldából elemeltem egy szalvétát. Egy idősebb pártól kértem tollat. A bácsi kasmír szalonkabátot viselt. A néni valódi gyémántokat. A tollba belegravírozták a tulajdonos nevét, és lehet, hogy igazi aranyból volt. A bácsi nem ígértette meg velem, hogy visszahozom. Bízott bennem, vagy felette állt az efféle kicsinyességeknek. Muszáj lesz nekiállnom, és bespájazolnom saját írószerekből. Már kezdett zavaró lenni, hogy soha nincs egy tollam.

– Visszajöttem, Dolph, monddad.

Nem kérdezte meg, hogy mi tartott ilyen sokáig. Dolph nem nagyon ért a tárgytól eltérő kérdésekhez. Megint elmagyarázta az utat. Visszaolvastam neki, hogy biztos legyek abban, jól írtam-e le. Jól írtam le.

– Dolph, ez legalább negyvenöt perces út – általában én vagyok az utolsó szakértő, akit odahívnak. Miután az áldozatot már lefotózták, videóra vették, megpiszkálták, összedöfködték, satöbbi. Aztán, ha én jövök, mindenki hazamegy, vagy legalábbis elhagyja a gyilkossági helyszínt.

– Rögtön felhívtalak, ahogy rájöttem, hogy nem emberi lény tette. Legalább háromnegyed óráig fog tartani, míg mi végzünk, és készen leszünk arra, hogy jöhess.

Tudhattam volna, hogy Dolph előre eltervezett mindent.

– Oké, ott leszek, amilyen hamar csak tudok.

Dolph letette. Én is letettem. Dolph sose köszönt el.

Visszaadtam a bácsinak a tollat. Méltóságteljesen vette át, mintha soha nem is kételkedett volna benne, hogy visszaadom-e. Jó nevelést kapott.

A kijárat felé indultam. Sem Jean-Claude, sem Richard nem jött még ki a haliba. Nyilvános helyen voltak, ezért nem igazán hittem, hogy ökölharcba bocsátkoznának. Dühös szóváltás lehetséges, de erőszak nem. Vagyis a vámpír és a vérfarkas

tudott vigyázni magára. Mellesleg, ha Richardnak nem volt szabad miattam aggódnia, amikor egyedül járkáltam, a legkevesebb, amit tehettem, hogy viszonzom neki ezt a szívességet. Nem hittem, hogy Jean-Claude ilyesmire akarna engem kényszeríteni. Akkor egyikünk meghalna, és kezdtem úgy gondolni, hogy esetleg nem én lennék az.

Az ajtón kilépve körülölelt a fagy. Behúztam a vállam, az államot pedig a galléromba mélyesztettem. Előtte pár méterrel négy vihogó ember sétált. Egymásba kapaszkodva összebújtak a hideg ellen. A nők magas cipősarka éles, színpadias hangon kopogott. A nevetésük túl magas volt, túl fülsértő. Kettős első randevú, ami eddig jól sikerült. Vagy talán mind fűlig szerelmesek voltak, és csak én voltam rosszindulatú. Talán.

A négyes szétvált, mint egy szikla előtt a víz, és egy nő jelent meg közöttük. A háta mögött ismét összefogódkodott a két pár nevetve, mintha meg se látták volna őt. Ahogy valószínűleg nem is látták meg.

Most már éreztem a gyenge mozgást a levegőben. De az érzetnek semmi köze nem volt a szélhez. A lány úgy tett, mintha ott se lett volna. Mivel a két szerelmespár nem vette észre őt, nekem sem szűrt szemet. Ami azt jelentette, hogy profi volt. Nagyon-nagyon profi.

A legutolsó lámpaoszlop alatt állt. A haja vajsárga, sűrű és hullámos. Hosszabb az enyémnél, majdnem derékig érő. Állig begombolt, fekete kabátot viselt. Túl harsány volt neki a fekete. A sminktől függetlenül is kilúgozta a színt az arcából.

A járda közepén állt, gögösen. Körülbelül olyan magas volt, mint én, de nem túl erőteljes felépítésű. Akkor meg miért állt úgy ott, mintha a világon semmi nem volna képes ártani neki? Csak három dolog adhat ilyen önbizalmat: egy géppisztoly, a hülyeség, vagy ha vámpír az ember. Géppisztolyt nem láttam nála, és hülyének se tűnt a csaj. Most, hogy már tudtam, mit keresek, a lány tényleg úgy nézett ki, mint egy vámpír. Jó volt

a sminkje. Majdnem élőnek tűnt tőle. Majdnem.

Rajtakapott, hogy őt bámulom. Visszabámult rám, a tekintete próbálta elcsípni az enyémet, de én már rutinos játékos vagyok. A gyakorlás könnyebbé teszi azt a trükköt, hogy valakinek az arcába bámulunk, miközben nem nézünk a szemébe. A lány összevont szemöldökkel méregetett. Nem tetszett neki, hogy nincs hatással rám a tekintete.

Körülbelül két méterre álltam tőle. Terpeszállásban, a lehető legjobban kiegyensúlyozva magam a magas sarkúban. A kezemet kihúztam a zsebemből a hidegben, készen arra, hogy a pisztolyomért nyúljak, ha kell.

A lány ereje végigfutott a bőrömön, mintha itt is, ott is ujjak érintenének meg, és próbálnák megtalálni a gyengémet. Nagyon profi volt a csaj, de mégiscsak alig valamivel több mint száz éves. De ez a száz év nem volt elég ahhoz, hogy elködösítse az elmém. Minden halottkeltőnek veleszületett, részleges ellenállása volt a vámpírokkal szemben. Az enyém, úgy tűnt, magasabb a legtöbb halottkeltőénél.

Ahogy koncentrált, a vámpírlány arca olyan üres lett, akár egy porcelánbabáé. Majd egyik kezét előrelökte, mintha felém hajítana valamit. Összerándultam, a hatalma elkapott, mint valami láthatatlan hullám, és a testembe csapódott. Meginogtam tőle.

Előhúztam a stukkert. A lány nem próbált rám ugrani. Összpontosítással próbált meg kizökkenteni. Legalább kétszáz éves volt. Egy évszázaddal alábecsültem a korát. Nem túl gyakran követek el ilyen hibát. A lány ereje végigvert a testemen, mintha ütések záporoztak volna rám, de közelébe se jutott annak, hogy az elmémet megérinthesse. Ő majdnem olyan meglepettnek tűnt, mint én, amikor rászégeztem a pisztolyt. Túl könnyű volt.

– Hé! – harsant fel egy hang a hátunk mögül. – Azonnal tegye le a fegyvert!

Egy rendőr, épp amikor szükségem volt rá. Leeresztettem a

pisztolyt, úgy, hogy a járda felé mutasson.

– Tegye le a pisztolyt a járdára, most rögtön! – mordult rám a hang, én pedig anélkül, hogy megfordultam volna, tudtam: a rendőr előhúzta a saját pisztolyát. A zsaruk nagyon komolyan veszik a stukkereket. Eltartottam magamtól a Browningot, jobb oldalt, fél kézzel, a bal kezem a levegőben, majd leguggoltam, és puhán letettem a pisztolyt a járdára.

– Nincs szükségem erre a közjátékra – szólalt meg a vámpír. Rásandítottam, miközben lassan felálltam, és összekulcsoltam a kezem a fejem tetején. Talán kapok pár jópontot, ha tudom a rutint. A lány mögém bámult, a közeledő rendőrré. A tekintete nem volt barátságos.

– Ne bántsd – kértem.

A vámpírlány szeme újból felém villant.

– Nem szabad megtámadnunk a rendőröket – válaszolta, a hangjába megvetést sűrítve. – Ismerem a szabályokat.

Meg akartam kérdezni, hogy „Milyen szabályokat?” – de nem tettem. A szabály jó volt, mert a rendőr életben maradhatott. Na persze, én nem voltam rendőr, és fogadni mertem volna, hogy rám nem is vonatkoztak a szabályok.

A szemem sarkából megpillantottam a zsarut. Rám szegezte a pisztolyát. Aztán az én pisztolyomat arrébb rúgta, hogy ne érhessem el. Láttam, ahogy a stukkerem nekivágódik a legközelebbi épületnek. Majd egy kéz nyomódott a hátamnak, elterelve a figyelmemet.

– Nem szükséges tudnia, hová került a pisztoly.

Ez egyszer igaza volt a rendőrnek. Fél kézzel motozott meg. A motozás nem volt túl alapos, azon kezdtem tűnődni, hol lehet a zsaru társa.

– Elég – szólalt meg a vámpír.

Éreztem, hogy a rendőr hátrébb lép mögöttem.

– Mi folyik itt?

A vámpírnő hatalmasan elsiklott mellettem, mintha csak valami nagy vadállat súrolt volna a sötétben. Hallottam, hogy a rendőr

levegő után kap.

– Nem történik itt semmi – mondta a vámpír. Idegen íz érződött a hangján. Talán német vagy osztrák.

Hallottam, amint a rendőr utánamondja:

– Nem történik itt semmi.

– Most pedig menj vissza forgalmat irányítani – utasította a vámpír. Lassan megfordultam, a kezem még mindig a fejemen tartva. A zsaru ott állt, üres arccal, tágra nyílt szemmel. A pisztolyát leeresztette, mintha el is felejtette volna, hogy fogja.

– Menj innen – mondta a vámpír.

A rendőr dermedten állt. Rajta volt a kereszt alakú nyakkendőtüje. Rajta volt a megszentelt keresztje, ahogy kellett, de nem túl sok hasznát vette.

Mindkettejüktől elhátráltam. Azt akartam, hogy fel legyenek fegyverkezve, ha a lány már nem a zsarura figyel. Óvatosan, a rendőrt szemmel tartva leeresztettem a kezem. Ha a lány hirtelen kiengedné az irányítása alól, és én nem ott lennék, ahol lennem kell, lehet, hogy a rendőr lelő. Valószínűleg nem, de talán mégis. Ha másodszorra is meglátna pisztollyal a kezemben, majdnem tuti, hogy lelő.

– Gondolom, nem fogod levenni a keresztjét, hogy parancsolhassak neki.

A szemem a vámpírra villant. Ő rám nézett. A zsaru megrezzent, küszködve, mint az alvó a rémálom szorításában. A lány újra feléje fordította a tekintetét, és a mocorgás megszűnt.

– Nem hiszem – válaszoltam. Letérdeltem, de igyekeztem továbbra is mindkettejükre ráirányítani a figyelmem. Aztán a kezem a Browninghoz ért, és a pisztolyra fontam kihűlt ujjaimat. Teljesen elgémberedett a kezem a hidegtől. Per pillanat nem voltam biztos benne, milyen gyorsan tudnám célzásra emelni a pisztolyt. Lehet, hogy keresnem kéne magamnak valami kesztyűt. Mondjuk olyat, amin az ujjak végét levágták.

A kabátzsebembe gyömöszöltem a kezem, benne a Browninggal. A kezem majd felmelegszik, én pedig akár a kabaron keresztül is lőhetek, ha kell.

– A kereszt nélkül el tudnám küldeni. Neked miért nem tudok így parancsolni?

– Csak mázlim van, asszem.

A lány szeme felém rebtent. A rendőr megint megmozdult. A lány kénytelen volt őt bámulni, miközben hozzám beszélt. Érdekes volt látni, mennyi koncentrációt igényel ez. A vámpírnak nagy hatalma van, de azért vannak korlátai.

– Te vagy a Hóhér – mondta.

– Hát aztán?

– Nem hittem el a legendákat. Egy részüket most már elhiszem.

– De kurvajó neked. Na és, mit akarsz?

A lány halvány mosolyra húzta rúzsos ajkait.

– Azt akarom, hogy hagyj békén Jean-Claude-ot.

Pislogtam, nem voltam benne biztos, hogy jól hallottam-e.

– Hogy érted azt, hogy hagyjam békén?

– Ne találkozzgass vele. Ne flörtölj vele. Ne beszélj vele.

Hagyd őt békén.

– Örömmel – feleltem.

A lány felém fordult, döbbenten. Az ember nem képes túl gyakran meglepni egy kétszáz éves vámpírt. A lány arca nagyon emberinek látszott, ahogy elkerekedett a szeme és az ajka.

A zsaru felhorkant, és vad tekintettel körbenézett.

– Mi az isten...?

Aztán ránk meredt. Mi úgy néztünk ki, mint két apró termetű nő, akik el akarnak menni valahová az este. A rendőr a pisztolyára pillantott, majd láthatólag zavarba jött. Nem is emlékezett rá, miért vette elő. Elrakta a pisztolyt, motyogva elnézést kért, és elhárított. A vámpír hagyta elmenni.

– Te elhagynád Jean-Claude-ot, csak úgy? – kérdezte.

– Ráhibáztál.

Ő megrázta a fejét.

– Nem hiszek neked.

– Nézd, engem nem érdekel, hogy mit hiszel. Ha te gerjedsz Jean-Claude-ra, hát hajrá. Én már évek óta próbálom lekoptatni.

Megint a fejrázás, amittől a szőke haja összevissza röpködött a feje körül. Nagyon kislányos mozdulat volt. Igazán aranyos lett volna, ha nem hulla a csaj.

– Hazudsz. Kívánod őt. Őt bárki megkívná. Ezen nem vitatkozhattam.

– Neved van?

– Gretchennek hívnak.

– Hát akkor, Gretchen, sok boldogságot a Város Urához. Ha bármi segítségre van szükséged, hogy a fogad közé kaparintsd őt, értesíts. Imádnám, ha találna magának egy édi kis vámpírt, aki mellett megállapodhat.

– Kigúnyolsz.

Megvontam a vállam.

– Egy kicsikét, de ez csak megszokás, ne vedd személyeskedésnek. Amit mondtam, komolyan gondolom. Nekem nem kell Jean-Claude.

– Hát szerinted nem szép? – a lány hangját fojtotta tette a döbbenet.

– Az, de a tigriseket is szépnek gondolom. Mégsem akarok ágyba bújni velük.

– Nincs halandó, aki ellen tudna neki állni.

– Ez a halandó tud – mutattam magamra.

– Tartsd magad távol tőle, vagy megöllek – mondta Gretchen. Tulajdonképpen nem is figyelt rám. Hallotta a szavaimat, de a jelentésük már nem jutott el hozzá. Ebben Jean-Claude-ra emlékeztetett.

– Figyelj, ő üldöz engem. Ha hagyja, akkor távol tartom tőle magam. De te ne fenyegezz.

– Ő az enyém, Anita Blake. Szembeszállhatsz velem, de csak a saját felelősségedre.

Most rajtam volt a sor, hogy megrázzam a fejem. Gretchen talán nem tudta, hogy pisztolyt szegeznek rá. Vagy talán nem tudta, hogy ezüstgolyókkal van megtöltve. Vagy a néhány évszázad alatt, amit megélt, arrogánssá vált. Igen, valószínűleg ez volt a helyzet.

– Nézd, erre most nincs időm. Jean-Claude a tiéd, remek, nagyszerű. Felvillanyoz a hír. Tartsd őt távol tőlem, és én leszek a legboldogabb nő mind az élők, mind a halottak között.

Nem akartam hátat fordítani neki, de mennem kellett. Úgy tűnt, a lány itt és most nem szándékozott nekem ugrani, Dolph pedig már várt rám a gyilkosság helyszínén. Mennem kellett.

– Gretchen, miről beszélgettek Anitával? – Jean-Claude lépkedett felénk. Nem viccelek, köpeny volt rajta. Viktoriánus stílusú, galléros. A látványt fehér selyemszalagos cylinder tette teljessé.

Gretchen rácsodálkozott. Nem volt rá más szó. Az arcára kiülő leplezetlen imádat émelyítő volt, és nagyon emberi.

– Találkozni akartam a riválisommal.

Nem voltam a riválisa, de szerintem nem hitte el.

– Megmondtam, hogy várj kint. Hogy ne találkozz vele. Tudtad jól – Jean-Claude úgy köpte a lány felé az utolsó két szót, mintha meg akarná kövezni velük.

Gretchen összerezzen.

– Ma éjjel nem volt bennem ártó szándék.

Ez olyan hazugságféle volt, de nem szóltam semmit. Megmondhattam volna Jean-Claude-nak, hogy a lány megfenyegetett, de ez valahogy pletykálkodásnak tűnt. Gretchen sok kellemetlenséget vállalt, hogy egyedül kapjon el. Hogy elrettentsen. Nagyon nyilvánvaló volt, hogy szereti Jean-Claude-ot. Nem vehettem igénybe Gretchen ellen az ő segítségét. Hülyeség, de így volt. Mellesleg, nem szívesen tartoztam Jean-Claude-nak szívességgel.

– Megyek, hagylak titeket turbékolni.

– Miket hazudtál neki rólunk? – Jean-Claude szavaitól felforrt a levegő. Fulladoztam a haragjától. Jézusom.

A lány térdre hullott, két kezét felemelte, és feléje nyújtotta, de nem azért, hogy kivédjen egy esetleges ütést, hanem könnyörögve.

– Kérlek, csak találkozni akartam vele. Látni akartam a halandót, aki el akar téged venni tőlem.

Nem akartam végignézni ezt, de olyan volt, mint egy karambol az autópályán. Nem bírtam rávenni magam, hogy ne bámuljak.

– Nem vesz el tőled semmit. Sohasem szerettelek.

A lány arca nyers kint tükrözött, amelyet a smink már nem tudott elfedni.

Egyre kevésbé tűnt emberinek. Az arca egyre soványabb lett, a csontjai egyre jobban kilátszottak, mintha csak zsugorodna a bőre.

Jean-Claude megragadta a karját, és durván talpra rángatta. Fehér kesztyűs keze a lány karjába vájt. Ha Gretchen ember lett volna, zúzódásokat okoz neki.

– Tartsd magad, néember. Elveszíted az önuralmad.

Gretchen elvékonyodó ajka visszahúzódott a szemfogairól. Jean-Claude-ra sziszegett, és kitépte magát a kezéből. Aztán az arcát karomszerű kezébe temette. Már láttam azelőtt vámpírokat a valódi alakjukban, de az soha nem véletlenül történt, soha nem a nyílt színen, ahol bárki láthatta.

– Szeretlek – a lány szavai fojtottan, torz hangon törtek elő, de az egyetlen szóba belesűrített érzelmek nagyon is valódiak voltak. Nagyon emberiek.

– Tűnj el a szemem elől, mielőtt mindkettőnket kínos helyzetbe hozol – mondta Jean-Claude.

A lány arca, amit a fény felé emelt, már nem emberarc volt. A sápadt bőr belső fénnel ragyogott. A smink azon a fénylő felületen helyezkedett el. Az arcpír, a szemhéjpúder, a rúzs

mintha a fény hátán úszott volna, mintha a vámpír bőre többé nem volna hajlandó beinni a festéket. Mikor Gretchen felém fordította a fejét, láttam az állkapcsában a csontokat, mintha árnyékok lettek volna a bőre alatt.

– Ez a dolog még nem zárult le közöttünk, Anita Blake – szűrte a szót a szemfogai között.

– Távozz tőlünk! – Jean-Claude sziszegése visszhangozta a lányét. Gretchen pedig kilőtt az ég felé, nem ugrott, nem lebegett, egyszerűen kilötte magát felfelé. Légörvényt kavart maga mögött, ahogy eltűnt a sötétben.

– Édes Jézusom – suttoztam.

– Sajnálom, ma petite. Direkt azért küldtem ki őt ide, hogy ez ne történhessen meg. – Jean-Claude felém indult az elegáns köpenyében.

Jeges szél rohanta meg füttyülve az utcasarkot, és a vámpírnak a cilindere után kellett kapnia. Jó volt tudni, hogy legalább a ruhája nem az ő szeszélyeinek engedelmeskedett.

– Mennem kell, Jean-Claude. A rendőrség vár rám.

– Nem akartam, hogy ma este ez történjen.

– Soha nem akarod, hogy bármi történjen, Jean-Claude. Mégis megtörténik. Felemeltem az egyik kezem, hogy gátat vessek a szavainak. Többé egy szavát se akartam hallani.

– Mennem kell – mondtam, sarkon fordultam, és elindultam a kocsim felé. Mikor biztonságban átkeltem a jeges úttesten, a pisztolyt visszatettem a tokjába.

– Ma petite, sajnálom.

Megpördültem, hogy megmondjam neki: tűnjön el a pokolba, és hagyjon békén. De Jean-Claude már ott se volt. Az utcai lámpa csak az üres járdát világította meg. Azt hiszem, neki és Gretchennek nem volt szükségük autóra.

Elegáns, régi házak tűnnek fel egy pillanatra a jobb oldalon, mielőtt rákanyarodnánk a 44-es útra. Kovácsoltvas kerítés és biztonsági kapu rejti őket. A házak hajdanán az elegancia csúcsának számítottak, éppúgy, ahogy a környék is. Mára viszont elszigetelődtek; a környéket elárasztották a szegényeknek épített bérházak és a kifejezéstelen tekintetű gyerekek, akik képesek voltak lepuffantani egymást egy használt tornacsukáért. A „régizgazdagok” mégis itt maradtak, eltökélt szándékuk volt, hogy elegánsak lesznek, még ha beledöglenek is.

Pontonban még mindig a Chrysler gyár foglalkoztatja a legtöbb embert. A bekötőutat gyorséttermek és kisebb üzletek szegélyezik. De a főút az egészet kikerüli. Egyenes vonalban fut előre, vissza se néz. A Maritz vállalat épülete fedett folyosóval ível át az út felett. A passzázs akkora, hogy több üzlet is simán elférne benne. Olyan, mint egy erőszakos pasi: nem lehet nem észrevenni. De tudom a nevét, ami pedig nem mondható el a 44-es mentén fekvő más üzemekről. Az erőszakosság néha célravezető.

Az út mindkét oldalán az Ozark hegység emelkedik. Lágú, gömbölyű és szelíd hegyek. Derűs őszi napokon, amikor a fák ragyogó színekben pompáznak, egészen lélegzetelállító a hegyek szépsége. Ezen a hideg, decemberi éjszakán, amikor nem volt más társaságom, mint a kocsim fényszórója, a hegyek az utat összenyomni készülő alvó óriásoknak tűntek. A meztelen faágak közül néha elővillant a hó. A fenyők örök árnyékokként feketélltek a holdfényben. Fehéren világított egy mészkőszikla, ahol a hegyet felnyitották a kitermelés kedvéért.

A hegyek lábánál házak bújtak össze. Takaros tanyaházak, üdögélésre tervezett verandával. Meg kevésbé takaros tanyaházak festetlen fából, rozsdás bádogtetővel. Magányos karámok álltak a tágas mezők közepén. A fagyos hidegben egyetlen ló álldogált, lehajtott fejjel rágcsálva a szétfagyott füvet. Eurekán túl sokan tartottak így kint lovakat. Olyan

emberek, akik nem engedhették meg maguknak, hogy Ladue-ban vagy Chesterfieldben éljenek, ahol fél millába kerül egyetlen árva ló, de ahol istálló, karám és gyakorlópálya van a saját udvarodban. Itt mindössze egy karámot és egy esőtetőt kaptál, és mérföldeket kellett utaznod a lovadhoz. De legalább volt egy lovad. Túl sok kellemetlenség egy lóért.

A kocsi reflektorfényében egy póznára erősített fehér utcatábla tűnt fel. Lassítottam. Nyilván egy kocsi rohant az oszlopnak, és összetörte, mint egy virág szárát. Nehéz volt elolvasni a feliratot ebből a szögből. Gondolom, ezért nem az utca nevét mondta Dolph, hanem, hogy egy összetört táblát keressek.

Rákanyarodtam a keskeny útra. St. Louisban kábé nyolc centi hó esett, itt viszont legalább tizenöt. Az utat még nem takarították. Élesen emelkedett a hegyoldalban. A keréknyomok két vastag csíkot hagytak maguk után a hóban. A rendőrautók feljutottak. Akkor a Jeepem is fel fog. Ha még meglett volna a régi Novám, akkor valószínűleg magas sarkúban gázolhattam volna keresztül a friss havon. Bár volt egy edzőcipő a csomagtartómban, azért abban sem lett volna sokkal jobb. Lehet, hogy vennem kéne egy csizmát.

Egyszerűen nem esett sok hó St. Louisban. Négy év alatt ez volt a legtöbb hó, amit láttam. Nem éreztem égető szükségét egy csizmának.

A fák az út fölé hajoltak, az ágak ugráltak a lámpafénynél. Nedves, jeges fatörzsek dőltek az út felé. Nyáron olyan lehetett, mint egy levélalagút, most viszont olyan, mintha fekete csontok törnének elő a hóból.

A hegytetőn nyomasztó kőfal állt. Legalább három méter magas volt, és gyakorlatilag mindent elrejtett az út bal oldalán. Csak ez lehetett a kolostor. Körülbelül száz méterrel feljebb egy vasalt kapu mellett fémtábla lógott a falon. A „Szent Ambrus-kolostor” felirat domborbetűkkel készült. Innen autófelfjáró vezetett tovább, aztán elkanyarodott a domb

oldalában. A bejárattal szemben található kavicsos úton a keréknymok felfele vezettek a sötétbe, és a következő bukkanónál eltűntek. Ha a kapu nem szolgált volna tájékozási pontként, biztos nem veszem észre az utat. Csak akkor váltak újra láthatóvá a jobbra forduló keréknymok, amikor elkezdtem kanyarodni.

Csodálkoztam, hogy mitől van ekkora forgalom a hegyen. Nem az én gondom. Rácsorogtam a kisebb útra. A fényes festéket faágak karistolták le a kocsimról. Olyan volt, mintha valaki végighúzná a körmét a karosszérián.

Soha nem volt még vadiúj autóm. Az első horpadás volt a legrosszabb, amelyet akkor szereztem, amikor áthajtottam egy hófedte síron. Ezután a többit már könnyű elviselni. Na ja.

A keskeny út mindkét oldalán hatalmas mező húzódott elfagyott, derékig érő, a hó súlya alatt görnyedező gyomokkal. Kék és piros fények villództak a havon, elűzve a sötétséget. Aztán a mező hirtelen véget ért, mintha fűnyíróval vágták volna el. Az út végén fedett verandás, fehér ház állt. Mindenütt autók, akár egy hatalmas gyerekszobában. Bíztam benne, hogy az út elkanyarodik a hó alatt. Mert ha nem, az azt jelentené, hogy a kocsik a fűvön parkolnak. Blake nagymama ki nem állhatta, ha a fűre parkoltak.

Jó pár kocsinak, többek között a mentőautónak is járt a motorja. Az autókban emberek váraakoztak. De miért? Mire én egy bűnügyi helyszínre értem, a munka nagy részét már általában elvégezték. Valaki ott maradt, hogy elvigye a hullát, miután megvizsgáltam, de a helyszínelők szokás szerint addigra már rég végeztek, és elhúzták a csíkot. Itt valami gáz volt.

A St. Gerard megyei seriff kocsija mellé parkoltam. Az egyik rendőr a kocsi ajtajában állt a tetőre hajolva. A ház közelében álló embereket figyelte, de most felém fordult, és engem kezdett bámulni. A látvány nem tett boldoggá. Cserkészkalapja beárnyékolta az arcát, de a füleit és a tarkóját nem védte a hidegtől. Fehér bőrű, szeplős pasi volt, legalább száznyolcvanöt centi magas. A vállait baromi szélesnek mutatta a fekete télikabát. Úgy nézett ki, mint egy nagydarab pali, aki mindig is nagydarab volt, és ettől keménynek is gondolta magát. Szésínű haja beitta a villogó fényeket, úgy tűnt, mintha felváltva kék és piros lenne. Ilyen volt az arca is, meg a hó, meg minden más.

Óvatosan kiszálltam a kocsiból. Hólé csörgött be a bőrcipőmbé, eláztatva a harisnyámat. Hideg volt és nyirkos, úgyhogy szorosan kapaszkodtam a kocsi ajtajába. A magas sarkú cipő és a hó nem igazán passzolnak össze. És a legkevésbé sem szerettem volna seggre ülni a St. Gerard megyei rendőrőrs szeme láttára. Fel kellett volna vennem az

edzőcipőmet, ami a kocsi csomagtartójában lapult. Most már túl késő. A seriffhelyettes nagyon határozottan lépkedett felém. Rajta persze csizma volt, így a hó nem jelentett neki akadályt.

Kartávolságon belül állt meg. Általában nem hagyom, hogy idegen férfiak ilyen közel jöjjenek hozzám, de ahhoz, hogy hátralépjek, el kellett volna engednem a kocsi ajtaját. Meg aztán rendőr volt, és a rendőröktől nem kell félni. Ugye?

– Ez rendőrségi ügy, asszonyom, meg kell kérnem, hogy távozzon.

– Anita Blake vagyok. Rudolph Storr őrmesternek dolgozom.

– Maga nem rendőr – látszott, hogy ebben nagyon biztos. Kicsit bántónak éreztem a hangsúlyt.

– Nem, nem vagyok az.

– Akkor most szépen elmegy.

– Megmondaná Storr őrmesternek, hogy itt vagyok, kérem – az udvariasság mindig jól jöhet.

– Nagyon szépen megkértem már kétszer, hogy távozzon. Ne akarja, hogy harmadszor is kérjem.

Elég lett volna, ha annyit csinál, hogy elkapja a karomat, betuszkol a kocsiba, és már ott se vagyok. Tuti, hogy nem fogok fegyvert egy zsarura, pláne amikor más zsaruk is vannak hallótávolságon belül. Nem szerettem volna, hogy ma este lepuffantsanak.

Mit tehetnék? Nagyon óvatosan becsuktam a kocsi ajtaját, és nekitámaszkodtam. Ha vigyázok, és nem mocorgók túl sokat, akkor talán megúszom az elesést. Vagy ha mégsem, majd a rendőrségi brutalításra fogom.

– Ezt most miért csinálta?

– A randevúmat hagytam ott, és negyvenöt perccig vezettem, hogy ideérjek – próbáltam a zsaru jobbik énjét megnyerni. – Engedje meg, hogy beszéljek Storr őrmesterrel, és ha ő azt mondja, hogy menjek el, elmegyek.

– Az sem érdekelne, ha egy másik államból repült volna ide.

Azt mondtam, hogy tűnjön el. Most azonnal.

Nem volt jobbik énje.

Felém nyúlt. Óvatosan hátráltam, hogy ne tudjon elérni. Bal lábammal egy jégtükörre léptem, és a fenekemen kötöttem ki a hóban.

A rendőr kissé meglepettnek tűnt. Kinyújtotta a kezét, hogy felsegítsen, anélkül, hogy igazán végigigondolta volna. Inkább a kocsí ütközőjébe kapaszkodva álltam fel, és megpróbáltam minél messzebb kerülni Morcos seriffhelyettestől. Rájött a turpisságra. A homlokán elmélyültek a dühös ráncok.

Nedves csomókban tapadt a hó a kabátomra, és apró patakokban csordogált le a lábamon. Kezdett kurvára elegend lenni.

Gyors léptekkel megkerülte az autót.

A kezemmel a kocsiba kapaszkodva hátráltam.

– Tőlem aztán fogócskázhatunk, ha azt akarja, seriffhelyettes úr, de én akkor sem megyek el, amíg nem beszéltem Dolph-fal.

– Nem a maga őrmestere itt a főnök. – A pasas kissé közelebb lépett.

– Akkor keresse meg a főnököt – mondtam hátrálva.

– Nem szükséges, hogy bárki mással beszéljen rajtam kívül – közölte.

Három gyors lépést tett felém. Még szaporábban hátráltam. Ha tovább folytatjuk ezt az autó körüli kergetőzést, az olyan lesz, mintha a Marx-testvérek egyik filmjéből léptünk volna ki. Vagy a Kengyelfutó Gyalogkakukkból?

– Maga menekül előlem.

– Ebben a cipőben? Viccel?

Már majdnem a kocsí hátuljánál voltam, hamarosan ott leszünk, ahonnan indultunk. A rendőrségi adóvevő recsegésébe mérges hangok vegyültek. Az egyik Dolph hangjához hasonlított. Szóval nem csak nekem gyúlt meg a bajom a helyi zsarukkal. Viszont én voltam az egyetlen, akit

egy autó körül kergettek.

– Álljon meg ott, ahol van – mondta a rendőr.

– Mert ha nem?

Kipattintotta a pisztolytáskája csatját. A kezét a pisztolyon tartotta. Nem volt szükség szavakra.

Az ürge örült volt.

Lehet, hogy hamarabb előkapnám a fegyverem, mint ő, de akkor is rendőr volt. Elméletileg a jó fiúk közé tartozott. És én igyekszem a jó fiúkat nem lelőni. Meg aztán magyarázd meg a zsaruknak, hogy miért lőtted le az egyik kollégájukat. Pokolian berágnak az ilyenért.

Nem ránthattam pisztolyt. Nem tudtam elszaladni. A szkanderezés, mint opció nem jöhetett számításba. Egyetlen dolog jutott eszembe.

– Dolph, Zerbowski! Toljátok ide a seggeteket! – ordítottam.

A kiabálás megszűnt, mintha valaki kikapcsolta volna. Csak a csendet és a rádió recsegését lehetett hallani. A távolban álló férfiak irányába néztem. Dolph felém pillantott. A maga két méterével mindenki más fölé tornyosult. Integettem neki. Nem úgy, mint az örült, de azért biztos akartam lenni benne, hogy észrevesz.

A zsaru rám szegezte a fegyverét. Minden erőmre szükségem volt, hogy ne rántsam elő az enyémet. Pedig ez a seggfej mindent elkövetett. Nincs az a Pénz, hogy odaadjam neki. Ha mégis lelő, kurvára mérges leszek.

Háromötvenhetes Magnumja volt, kiváló bálnavadász fegyver. Kicsit felesleges pazarlásnak tűnt egy kétlábúra. Vagyis emberre. Nagyon is embernek éreztem magam, ahogy belebámultam a pisztoly csövébe. Felpillantottam az arcára. Már nem húzta össze a szemöldökét. Nagyon határozottnak és magabiztosnak tűnt, mintha minden következmény nélkül meghúzhatná a ravaszt. Megint ordítani akartam Dolphnak, de nem tettem. Ez a hülye még a végén tényleg meghúzná a ravaszt. Ilyen közelből, ekkora kalibernél tuti hullá vagyok.

Csak álltam ott, a lábam lassan érzéketlenné vált a hidegben, a kezemmel még mindig a kocsiba kapaszkodtam. Legalább arra nem utasított az ürge, hogy tegyem fel a kezem. Gondolom, nem akarta, hogy újra elessek, mielőtt szétloccsantja az agyamat a frissen festett autón.

Clive Perry nyomozó közeledett felénk. Fekete bőrén úgy tükröződtek a fények, mint az ébenfán. Magas volt, bár nem annyira, mint a pokolbéli seriffhelyettes. Vékony alakját világos színű teveszőr kabát ölelte körül. Tökéletesen hozzáillő kalap volt a fején. Szép kalap, de a füleit nem takarta. A legtöbb szép kalap nem képes erre. Ha azt akarod, hogy a füleid melegben legyenek, akkor kötött sapkát kell venned, az viszont tönkreteszi a frizurádat. És nem divatos. Na persze, én egyáltalán nem hordtam sapkát. Nem akartam összekócolni a hajam.

Dolph ismét ordította valakivel. Nem tudtam pontosan megmondani, hogy milyen színű egyenruhával ordít. Legalább kettőből lehetett választani. Vadul gesztikuláló kezeket láttam, az ipse többi részét eltakarta egy kisebb csoportosulás. Eddig még nem láttam olyat, hogy valaki Dolph arca előtt rázta volna az öklét. Ha két méter magas vagy és olyan a testfelépítésed, mint egy birkózóé, az emberek általában félnek tőled egy kicsit. És valószínűleg bölcsen teszik.

– Még nem végeztünk mindennel, Miss Blake – mondta Perry. Perry mindenkit udvariasan a vezetéknevén szólított. Ő volt ez egyik legudvariasabb ember, akivel valaha találkoztam. Diplomata, szorgalmas, előzékeny: hogy a fenébe kerülhetett a Szellemirtó Osztaghoz?

Az osztag teljes neve Regionális Természetfeletti Esetek Kirendeltsége volt. Minden természetfeletti bűnügy hozzájuk tartozott a környéken. Amolyan állandó készenlétben lévő akciócsoport. Szerintem eredetileg senki nem számított arra, hogy az osztag meg fogja oldani az ügyeket. Most már annyi sikeresen lezárt bűntény volt mögöttük, hogy Dolphot

meghívták előadni Quanticoba, az FBI természetfeletti esetekkel foglalkozó kutatóközpontjába. Nem semmi.

Csak néztem a seriffhelyettest és a stukkerét. Még egyszer nem fog elkalandozni a tekintetem. Igazából nem hittem, hogy lelőne, de azért nem voltam biztos benne. Valami volt az arcában, ami arról árulkodott, hogy megtenné, talán meg is akarja tenni. Bizonyos emberek, ha felfegyverzik őket, köztözködő tuskóvá válnak. Legálisan felfegyverzett tuskóvá.

– Üdv, Perry nyomozó. A seriffhelyettesnek és nekem van egy kis problémánk.

– Aikensen seriffhelyettes, maga elővette a fegyverét? – Perry hangja lágy volt és nyugodt. Ilyen hanggal öngyilkosokat vagy túszejtőket lehetett jobb belátásra bírni.

Aikensen elfordította a fejét, és Perryre pillantott.

– Civilek nem mehetnek a gyilkosság helyszínére. A seriff utasítása.

– Nem hinném, hogy Titus seriff civilek lelövését kívánta volna öntől, seriffhelyettes úr.

– Maga most szívat engem? – pillantott ismét Perryre a rendőr.

Ez pont elég idő volt. Elő tudtam volna húzni a fegyverem. A bordái közé akartam nyomni. Le akartam fegyverezni, de fegyelmeztem magam. Iszonyú nagy akaraterő kellett hozzá, de nem rántottam fegyvert. Nem voltam felkészülve rá, hogy megöljem a személtládát. Ha előkerülnek a fegyverek, mindig megvan az esélye annak, hogy valaki holtan végzi. Ne ránts fegyvert, hacsak nem akarod az illetőt holtan látni. Ez ilyen egyszerű. De baromi rosszul esett, hogy a zsaru visszafordult, és továbbra is rám szegezte a fegyverét. Szegény egómnak jó sok sérülést kellett elszenvednie, de ebbe még nem halok bele. És Aikensem sem.

– A seriff azt mondta, hogy csak rendőröket engedhetek be a hermetikusan elzárt területre.

„Hermetikusan”? Ez elég hülyén hangzott. Na persze,

rendőr. Valószínűleg már évek óta arra várt, hogy elsüthesse ezt a szót egy beszélgetés során.

– Aikensen seriffhelyettes, a hölgy Anita Blake. Ő mi a természetfeletti szakértőnk.

Aikensen megrázta a fejét.

– Civil nem jöhet be, hacsak a seriff áldását nem adja rá.

Perry visszapillantott Dolphra és a seriffre. Legalábbis gondoltam, hogy ő volt a másik tag.

– A seriff még minket sem enged a holtest közelébe. Maga szerint mekkora esély van rá, hogy megengedi egy civilnek?

Aikensen rondán elvigyorodott.

– Baromi kevés.

A fegyvert továbbra is a testemre irányította. Élvezte a helyzetet.

– Tegye el a fegyvert, és Miss Blake elmegy – mondta Perry.

Már nyitottam is a szám. Egy nagy szart megyek el. De Perry egy picit megrázta a fejét, és én csöndben maradtam. Az enyémnél jobb terve lehetett.

– Nem fogok egy niggernek engedelmeskedni.

– Maga féltékeny – mondtam.

– Mi?

– Mert ő egy nagyvárosi nyomozó, maga meg nem.

– Tőled sem fogom eltérni ezt a szart, te ribanc.

– Miss Blake, kérem, hagyja, hogy én intézzem el.

– Szart se tudsz te elintézni – közölte Aikensen.

– Maga és a seriffje eddig durva volt és a legkevésbé sem együttműködő. Olyan szavakkal illet, amilyenekkel csak akar, ha az magának jólesik, de nem hagyhatom, hogy pisztolyt szegezzen az egyik emberünkre.

Aikensen arcán átsuhant valami. Szinte láttam, ahogy a gondolat életre kel. Perry is zsaru volt. Valószínűleg nála is volt fegyver. És Aikensen háttal állt feléje. A seriffhelyettes megpördült, feljebb emelte és Perryre fogta a stukkerét. A

keze megfeszült.

Előkaptam a pisztolyom.

Perry eltartotta magától a két kezét, jelezve, hogy nincs nála fegyver.

Aikensen szuszogott. Fejmagasságba emelte a pisztolyt. Két kézzel, szilárdan tartotta, nem kapkodott.

Valaki észrevett minket, és felkiáltott:

– Mi a franc?

Jogos kérdés.

Aikensen hátára fogtam a Browningot.

– Ne mozdulj, Aikensen, vagy szétlőlek.

– Nincs is nálad fegyver.

Kibiztosítottam a stukkert. Erre nem volt ugyan szükség egy félautomatánál, de igen drámai hangot adott.

– Elfelejtettél megmotozni, seggfej.

Kiabáló emberek rohantak felénk. De úgysem érhetek ide időben. Csak mi hárman voltunk. Várákoztunk a pszichedelikus fényben villódzó hóban.

– Engedd le a fegyvered, Aikensen, most azonnal.

– Nem.

– Engedd le, vagy megöllek.

– Anita, ne lőjön. Nem fog bántani engem – mondta Perry. Ez volt az egyetlen alkalom, hogy a keresztnevemen szólított.

– Nincs szükségem egy nigger védelmére. – Aikensen válla megfeszült. Nem láttam a kezét rendesen, de úgy gondoltam, meg akarja húzni a ravaszt. Az én ujjam is megfeszült a ravaszon.

– Aikensen, engedd le azt a rohadt stukkert! – ordította egy öblös hang. Aikensen az ég felé emelte a revolverét, mintegy varázsütésre. Egyáltalán nem is matatott a ravaszon. Csak ideges volt. Majdnem elnevettem magam. Kis híján lelőttem, pedig ő csak be volt sózva. Lenyeltem a nevetést, és levettem az ujjam a ravaszról. Vajon volt arról bármi fogalma is Agyatlan seriffhelyettes úrnak, hogy milyen kévésen múlt az

élete? A Browning ravasza mentette meg. Ugyanis be volt állva. Sok fegyvernél egy picurka nyomás is elegendő.

Aikensen felém fordult. A fegyvere még mindig elől volt, de már nem fogta rá senkire. Az enyém még mindig őrá szegeződött. Aikensen keze ereszkedni kezdett, ismét engem akart célba venni.

– Ha a revolvered csöve egy centit is lejjebb kerül, lelőlek.

– Aikensen, azt mondtam, hogy tedd le azt a kibaszott fegyvert. Mielőtt még megölsz valakit.

A pasas, akihez a hang tartozott, nem volt százhetven centi magas, de legalább száz kilót nyomott. Pontosan úgy nézett ki, mint a kötözött sonka, lábakkal és kezekkel. A télikabátja feszült kis, kerek hasán. A tokáját ősz borosta díszítette. A szemei kicsik voltak, és csaknem elvesztek a térszűrő arcában. A jelvénye a kabátján csillogott. Nem hagyta az ingén, hanem kitette a kabátjára, nehogy a nagyvárosi hekusoknak elkerülje a figyelmét. Mintha kigombolnád a slicced, hogy a társaságodban levők lássák, milyen kegyes volt hozzád a sors.

– Ez a nigger...

– Nálunk nem lehet így beszélni, Aikensen, tudod nagyon jól.

Aikensen olyan arcot vágott, mintha a seriff épp most mondta volna meg neki, hogy nincs Téalapó. Biztosra vettem, hogy a seriffis az őskövületek közé tartozott, mégpedig a szó legrosszabb értelmében. De értelem csillogott a gombszemeiben, és ez Aikensenről nem volt elmondható.

– Fiam, tedd el a fegyvert. Ez parancs – a seriff déli akcentusa egyre erősebb lett, vagy a show kedvéért, vagy mert tényleg kezdett berágni Aikensenre. Sok embernek lesz erősebb az akcentusa, ha ideges. De ez nem missouri akcentus volt, hanem délebről való.

Aikensen végül, láthatólag nem túl lelkesen, elrakta a fegyvert. De a tokot nem csatolta vissza. Direkt kereste a bajt.

Annak örültem, hogy én nem segédkeztem ebben. Ha meghúztam volna a ravaszt, mielőtt Aikensen felemeli a fegyverét, sose tudtam volna meg, hogy nem is készült lőni. Ha Aikensen bűnöző lett volna, mi pedig mind rendőrök, simán lelőttük volna. Jézusom.

Titus seriff zsebre tette a kezét, és rám nézett.

– Kisasszony, maga is elteheti a fegyverét. Aikensen nem fog lelőni senkit.

Rábámultam, a stukkert lazán az ég felé tartva. Egész addig szándékomban állt elrakni, amíg ő fel nem szólított rá. Rosszul viselem, ha utasítgatnak. Tovább néztem őt.

Az arca továbbra is barátságos volt, de a szeme már nem csillogott úgy. Dühös volt. Nem bírta, ha megkérdőjelezi a tekintélyét. Remek. Már ettől jó lett az estém.

Három másik seriffhelyettes állt Titus mögé. Mind nagyon zord képet vágtak, és látszott, hogy bármit megtesznek, amire a seriff utasítja őket. Aikensen odalépett hozzájuk. A kezét továbbra is ott tartotta a pisztolya felett, amelyet csak az imént rakott el. Van, aki sosem tanul.

– Anita, tedd le a fegyvert – Dolph kellemes tenorja most éles volt a dühtől. Mintha legszívesebben azt mondta volna, hogy lőjem le azt a mocskot. Csakhogy ezt nehezen tudta volna megmagyarázni a feletteseinek.

Bár hivatalosan nem volt a főnököm, mégis hallgattam Dolphra. Kérdemelte.

Eltettem a fegyvert.

Dolphon minden olyan nagy és szögletes. Fekete haja nagyon rövidre volt nyírva, és nem takarta a fülét ebben a hidegben. Kezét a hosszú, fekete felöltő zsebébe rejtette. A kabát vékonynak tűnt ebben az időben, de lehet, hogy bélelt. Habár annál erősebb testalkatú volt, hogy rajta kívül még egy bélés is elférjen a kabátban.

Dolph félrevont minket Perryvel, és halkan azt kérdezte:

– Mi történt?

Elmondtuk neki.

– Komolyan azt gondoltad, hogy le fog löni?

Perry lepillantott az összetaposottóra, majd felnézve azt mondta:

– Nem tudom biztosan, őrmester.

– Anita?

– Én azt hittem, igen, Dolph.

– Nem tűnsz nagyon biztosnak.

– Abban viszont biztos vagyok, hogy én lelőttem volna. Az ujjam már a ravaszon volt. Mi a fene folyik itt? Ha már lelövök egy zsarut ma este, szeretném tudni, hogy miért.

– Nem gondoltam, hogy bárki van annyira hülye, hogy fegyvert ránt – mondta Dolph. Összehúzta a vállát, a kabát megfeszült rajta.

– Hát, ne nézz oda, de Aikensen keze még mindig a fegyveren van. Majd beledöglik, hogy megint előránthassa.

Dolph mély lélegzetet vett az orrán keresztül, és egy hangos sóhaj kíséretében kifújta.

– Gyerünk, beszéljünk Titus seriffel.

– Már több mint egy órája beszélünk a seriffel. Nem is figyel ránk – mondta Perry.

– Tudom, nyomozó, tudom.

Dolph egyenesen a seriff és a helyettesei felé vette az irányt. Mi Perryvel követték. Mi mást tehettünk volna? Mellesleg szerettem volna már tudni, miért malmozik itt egy egész helyszínelő osztag.

Perry és én úgy lépdeltünk Dolph két oldalán, akár két testőr. Önkéntelenül mindketten egy lépéssel mögötte mentünk. Mégiscsak ő volt a vezérünk. De azért ez az automatikus szerepleosztás bosszantott. Legszívesebben előreléptem volna, hogy egyenrangú lehessek vele. De én akkor is csak egy civil voltam. Függetlenül attól, mennyi időt töltöttem velük, vagy mennyit tettem le az asztalra, nem voltam zsarú. És ez igenis számított.

Aikensen a pisztolya végét szorongatta. Vajon ránk fogná a fegyvert? Azért ennyire még ő sem lehetett hülye. Merőn bámult rám, a pillantása leplezetlen haragot tükrözött. Talán mégis volt annyira hülye.

– Titus, mondja meg az emberének, hogy hagyja békén a fegyverét – közölte Dolph.

Titus Aikensenre pillantott, majd sóhajtott.

– Aikensen, vedd már le a rohadt kezéd arról a nyomorult pisztolyról.

– De ez a nő egy civil. És fegyvert fogott egy rendőrről.

– Az a mázlid, hogy nem lőtte szét a segged – válaszolta Titus. – Most pedig csatold be a pisztoly tokját, és vedd vissza egy kicsit magadból, vagy kénytelen leszek hazaküldeni téged.

Aikensen ettől még dühösebbnek látszott. De azért becsukta a tokot, és mindkét kezét a kabát zsebébe süllyesztette. Hacsak nem volt a zsebében egy marokpisztoly, akkor biztonságban voltunk. Habár Aikensen éppen az a fajta volt, akinél mindig van egy másik fegyver tartaléknak. Az igazat megvallva néha nálam is volt, de csak ha valóban nagy szarban voltam. Nyakig erőben a szokásos seggig érő helyett.

Lépések ropogtak mögöttünk a hóban. Fél szemem Aikensenen tartva megfordultam, hogy lássam, kik jönnek.

Három tengerész-kék egyenruhát viselő ember került két oldalról mellénk. Az előrébb álló magas pasasnak jelvény volt a sapkájára tűzve, amelyről kiderült, hogy ő a rendőrfőnök. Az egyik helyettese magas volt és csontsovány. Szinte még nem is serkent a szakála, olyan fiatalnak látszott. A másik helyettes nő volt. Micsoda meglepetés. Többnyire én vagyok az egyetlen nő a bűnügyi helyszínen. A csaj vékony volt, kicsi, nálam alig valamivel magasabb. Rövidre nyírt haját eltakarta a kalapja. A villogó fényben csupán az tűnt fel rajta, hogy a szemétől a hajáig mindene seszínű. A maga manószzerű módján egész helyes volt. Aranyos. Terpeszben állt, keze az

övén. A fegyver, amelyet viselt, kicsit túl nagynak tűnt a kezéhez képest. Fogadni mertem volna, hogy nem csípi, ha azt mondják rá: aranyos. Ez a nő vagy egy újabb Aikensen, vagy rokonlélek. A rendőrfőnök legalább húsz évvel látszott idősebbnek a helyetteseinél.

Magas volt, bár nem annyira, mint Dolph. Na persze, ki volt olyan magas?

Őszes bajusz, világos szem. Markáns arcú, jóképű férfi. Az a fajta, aki fiatalon nem lehetett túl vonzó, de az évek karaktert, mélységet adtak az arcának.

Mint Sean Connery, aki jobban néz ki hatvanévesen, mint a húszas éveiben.

– Titus, miért nem hagyja dolgozni ezeket a kedves embereket? Már mind fáradtak vagyunk, fázunk és haza akarunk menni.

Titus apró szeme kigyúlt. Teli haraggal.

– Ez megyei ügy, Garroway, nem városi. Nem a maguk hatáskörébe tartozik.

– Holmes és Lind éppen munkába tartottak, amikor jött a hívás, hogy valaki talált egy holttestet. A maga embere, Aikensen, azt mondta, más dolga van, és még legalább egy óra, míg ideér. Holmes felajánlotta, hogy itt marad a holttesttel, és vigyáz rá, hogy a helyszín tiszta maradjon. A helyetteseim semmihez sem nyúltak, semmit nem tettek. Csupán a felvigyázó szerepét játszották a maga emberei helyett. Mi ezzel a probléma? – érdeklődött Garroway.

– A gyilkosság a mi területünkön történt, Garroway. A mi feladatunk ezzel a holtesttel foglalkozni. Nem volt szükségünk segítségre. És ahhoz sem volt joga, hogy kihívja a Szellemirtókat, mielőtt velem beszélt volna – válaszolta Titus.

Garroway rendőrfőnök elhárító mozdulatot tett a kezével.

– Holmes nézte meg a hullát. Ő szólt nekik. Úgy érezte, hogy nem ember ölte meg az áldozatot. Az ügymenet szerint minden esetben értesítjük a Regionális Természetfeletti

Esetek Kirendeltségét, ha az ügy mögött valami természetfelettit gyanítunk.

– Nos, Aikensen és Troy nem gondolják, hogy itt bármi természetfelettről lenne szó. Egy medve felfal egy vadászt, és a kis hölgy rögtön elhamarkodott következtetéseket von le belőle.

Holmes már nyitotta is a száját, de a rendőrfőnök felemelte a kezét.

– Nyugi, Holmes.

A lány visszafogta magát, de láthatólag nem szívesen.

– Miért nem kérdezzük meg Storr őrmestert, hogy szerintem mi ölte meg azt az embert? – javasolta Garroway.

Elég közel álltam, így hallottam, hogy Dolph sóhajt egyet.

– A kisasszonynak nem volt joga, hogy a mi felügyeletünk nélkül bárkit is közel engedjen a holttesthez – vitatkozott Titus.

– Uraim, ott van egy holttest az erdőben. A bűnügy helyszíne egyre kevésbé friss. Értékes bizonyítékok vesznek el, amíg mi itt állunk és vitatkozunk – közölte Dolph.

– Egy medvetámadás helyszíne nem bűnügyi helyszín, őrmester – mondta Titus.

– Miss Blake a természetfeletti szakértőnk. Ha szerintem is medvetámadás történt, akkor mind elmegyünk. Viszont ha az ő véleménye az, hogy valami természetfeletti van a dologban, akkor maguk hagyják, hogy végezzük a dolgunkat, és bűnügyi helyszínként kezeljük a területet. Megegyeztünk?

– Miss Blake, Miss Anita Blake?

Dolph bólintott.

Titus hunyorogva nézett rám, mintha fókuszba akarna hozni.

– Maga a Hóhér?

– Igen, vannak, akik így hívnak.

– Ennek a kicsi lánykának több mint egy tucat vámpír halála van a számláján? – a seriff hangjában hitetlenkedő nevetés csendült.

Vállat vontam. Igazából ez a szám már magasabb volt, de jó párat közülük engedély nélkül nyírtam ki. Ezt nem akartam a rendőrség orrára kötni. A vámpíroknak jogaik vannak, és ha hatósági engedély nélkül ölöd meg őket, az gyilkosság.

– Én vagyok a környék hivatalos vámpír vadásza. Valami baja van ezzel?

– Anita – mondta Dolph.

Rápillantottam, aztán vissza a seriffre. Ennyiben akartam hagyni a dolgot, komolyan, de a seriff folytatta:

– Egyszerűen csak nem tudom elhinni, hogy egy ilyen kis csöppség olyan dolgokat művel, mint amikről hallottam.

– Ide figyeljen, hideg van és késő. Engedje, hogy megnézzem a holttestet, és végre mind hazamehetünk.

– Nincs szükségem rá, hogy egy civil nő mondja meg, mi a munkám.

– Elegem van – mondtam.

– Anita – szólta Dolph. Ez az egyetlen szó elég volt ahhoz, hogy ne mondjam ki és ne tegyem meg, amit akartam.

– Elég volt a jogi baromságokból egy éjszakára, Dolph.

Egy férfi gőzölgő bögréket hozott nekünk egy tálcán. A kávé illata a hóéval keveredett. A pasi magas volt. Ma éjjel valahogy sok volt itt ebből a fajtából. Egy nagyon világos szőke hajtincs lógott az egyik szemébe. Kerek, fémkeretes szemüveget viselt, amitől még fiatalabbnak nézett ki, mint amilyen valójában volt. Kötött sapkát viselt a fején, mélyen a fülére húzva. Vastag kesztyű, színpompás kabát, farmer és bakancs tette teljessé a szerelését. Nem volt éppen divatos, de az időjárásnak megfelelően öltözött. Én már nem éreztem a lábamat a hóban.

Hálásan elvettem egy csésze kávé. Ha már itt álldogálunk és vitatkozunk, akkor egy csésze meleg lötyty jó ötletnek tűnt.

– Kösz.

A férfi elmosolyodott.

– Szívesen.

Mindenki elvett egy csésze kávé, de nem mindenki köszönte meg. Micsoda módor.

– Én már azelőtt is seriff voltam ebben a megyében, hogy maga megszületett volna, Miss Blake. Ez az én megyém. Nincs szükségem a magukfajta segítségére. – Titus belekortyolt a kávéjába. Ő azok közé tartozott, akik megköszönték.

– A magamfajtáéra? Mit jelentsen ez?

– Anita, hagyd.

Ránéztem Dolphra. Nem akartam hagyni. Hörpintettem a kávéból. Már maga az illat is megnyugtató. Belebámultam Titus malacszemébe, és elmosolyodtam.

– Mi olyan vicces? – kérdezte a seriff.

Már készültem rávágni, hogy „maga”, amikor a kávéhozó ember közbevágott.

– Samuel Williams vagyok. Én vagyok itt a gondnok. A természetvédelmi központ mögötti kis házban lakom. Én találtam meg a holttestet – mondta. A kiürült tálcát leengedte maga mellé.

– Storr őrmester vagyok, Mr. Williams. Ők a társaim: Perry nyomozó és Miss Blake.

Williams bólintott.

– Minket ismer, Samuel – mondta Titus.

– Igen – válaszolt Williams. Nem tűnt nagyon lelkesnek attól, hogy ismeri őket.

Aztán odabiccentett Garroway rendőrfőnöknek és a helyetteseinek.

– Én mondtam Holmes nyomozónak, hogy szerintem nem természetes lény tette. Továbbra sem hiszem, hogy az volt, de ha mégis egy medve műve, akkor egyszerűen lemészárolta azt az embert. Márpedig, ha egy állat egyszer ilyet tesz, akkor nincs megállás. – Lenézett a hóra, majd felpillantott, akár egy mély vízből felbukó ember. – Megette bizonyos testrészeit. Levadászta, úgy bánt vele, mint egy prédával. Ha valóban

medve, akkor el kell kapnunk, mielőtt megint öl.

– Samuel biológus – mondta Titus.

– Én is az vagyok – tettem hozzá.

Igaz, hogy én természetfeletti biológiából diplomáztam, de hát a biológia az biológia, nem?

– A doktori disszertációmon dolgozom – mondta Williams.

– Ja, a bagolyszart tanulmányozza.

Nehéz lett volna megmondani, de azt hiszem, Williams elvörösödött.

– Az észak-amerikai csíkos baglyok táplálkozási szokásait kutatom.

Biológiából diplomáztam. Tudtam, hogy ez mit jelent. Williams bagolyürüléket és -köpetet gyűjtött, azt elemezte. Aikensennek tehát igaza volt. Nagyjából.

– Ornitológiából vagy strigiológiából fog doktorálni? – érdeklődtem. Büszke voltam magamra, hogy emlékszem a bagoly latin nevére.

– Ornitológiából – Williams rokonlélekként tekintett rám. Titus úgy nézett ki, mint aki rohadt almába harapott.

– Nekem nincs szükségem semmiféle diplomára ahhoz, hogy tudjam: medvetámadás történt.

– Utoljára 1941-ben láttak medvét St. Gerard megyében – mondta Williams. – Nem hiszem, hogy jelentettek a támadást.

Világos volt, hogy mi következett ebből. Hogyan tudta Titus megkülönböztetni a medvetámadást bármi másból, ha még soha nem volt dolga vele? A seriff a hóra öntötte a kávéját.

– Na ide figyelj, egyetemista barátocskám...

– Talán tényleg medve volt – szólt közbe Dolph. Mind ránéztünk. Titus bólintott.

– Én is ezt mondom.

– Akkor viszont hívjon egy helikoptert és kutyákat a környékre.

– Miről beszél?

– Egy állat, amelyik szétmarcangolt egy embert és evett

belőle, akár a házakba is betörhet. Nem tudhatjuk, hány embert fog még megölni. – Dolph arca kifürkészhetetlen volt. Olyan komolyan nézett, mintha hinne is abban, amit mond.

– Nem akarok semmiféle kutyákat. Pánik törne ki, ha az emberek azt hinnék, egy megvadult medve garázdálkodik a környéken. Emlékezzenek vissza, micsoda felfordulás volt kábé öt éve, amikor az a puma elszabadult. Az emberek minden árnyékra lövöldözni kezdtek.

Dolph csak nézte a seriffet. Valamennyien a seriffet néztük. Ha medve volt, akkor úgy kellett kezelnie az ügyet, ha pedig nem az... Titus kényelmetlenül mocorgott a hóban.

– Talán Miss Blake mégiscsak vethetne rá egy pillantást – dörzsölte meg fázósan az orra hegyét. – Nem akarnám, hogy ok nélkül pánik törjön ki.

Nem akarta, hogy az emberek az higgyék, egy veszett medve tombol a környéken. De az nem zavarta, ha azt gondolják, egy szörnyeteg mászkál szabadon. Talán Titus seriff nem hitt a szörnyekben. Talán.

Akárhogy is, de útban voltunk a gyilkosság helyszínére. A feltételezett gyilkosság helyszínére. Kértem, hogy várjanak meg, amíg felhúzó a bűnügyi helyszínekre, valamint vámpírkarózáásra tartogatott tornacipőmet és overallomat. Utálom, ha véres lesz a ruhám. Mellesleg az overall ma éjjel melegebbnek bizonyult, mint a harisnya.

Aikensennek a kocsiknál kellett maradnia Titus utasítására. Reménykedtem, hogy nem lő le senkit, amíg távol vagyunk.

Először nem láttam a holttestet, csak a havat. Összegyűlt egy mély gödörben, amellyel tele van az erdő. Tavasszal az eső és a sár tölti meg ezeket a mélyedéseket, ősszel az avar. Télen ott a legvastagabb a hó. A holdfénynél minden lábnyom nagyon mélynek látszott. Kék árnyak töltötték meg őket.

A tisztás szélén álltam, és a nyomok összevisszaságát bámultam. Valahol ott volt köztük a gyilkos vagy a medve nyoma. Nem tudtam, hogy fogják ebből kisilabizálni, melyik nyom fontos, melyik nem, hacsak tényleg nem egy állat tette. Lehet, hogy minden gyilkossági helyszín ilyen sok nyommal volt tele, csak most nyilvánvalóbbá tette a hó. De az is lehet, hogy ezt itt jól szétcseszték. Na igen.

Minden egyes nyom, akár rendőrségi, akár másmilyen, a holttesthez vezetett. Dolph azt mondta, szétmarcangolták a férfit, és ettek belőle. Nem akartam látni. Nagyon jól éreztem ma magam Richarddal. Kellemes estém volt. Igazán nem fair, hogy egy félig megevett holttest látványával végződjön. Persze a halott férfi sem tarthatta valami remek mókának, hogy megették.

Mélyet szippantottam a hideg levegőből. Látszott a leheletem, ahogy kifújtam. Nem éreztem a holttest szagát. Ha nyár lett volna, a holttest már bűzlik. Éljen a hideg.

– Innen fogja megvizsgálni a holttestet? – érdeklődött Titus.

– Nem – válaszoltam.

– Úgy tűnik, őrmester, a szakértőjük kezd kiborulni.

Titus felé fordultam. Kerek, tokás arcán arrogáns kifejezés ült, nagyon meg volt elégedve magával. Nem akartam látni a holttestet, ez igaz, de én sosem borulok ki.

– Reménykedjen benne, seriff, hogy nem gyilkosság történt. A nyomokat ugyanis úgy szétkúrták, mint annak a rendje.

– Ezzel nem jutunk előbbre, Anita – mondta Dolph lágyan. Igaza volt, de ez nem különösebben érdekelt.

– Van valami ötlete, hogyan őrizhetnénk meg a helyszínt, vagy én is csak masírozzak be, mint ez a néhány millió ember

előttem?

– Csak négy különböző lábnyom volt itt, amikor utasítottak, hogy menjek el – mondta Holmes.

Titus összevont szemöldökkel pillantott rá.

– Amikor megállapítottam, hogy állattámadásról van szó, többé nem volt szükség rá, hogy biztosítsuk a helyszínt. – A déli akcentusa megint erősebben érződött.

– Na persze – mondtam Dolph-ra pillantva. – Valami ötlet?

– Menj csak be. Nem hiszem, hogy sok megőrizni való maradt.

– Kritizálja az embereimet? – kérdezte Titus.

– Nem – válaszolt Dolph. – Magát kritizálom.

Elfordultam, nehogy Titus meglássa a vigyomat. Dolph nem viseli jól a hülyéket. Nálam kicsit tovább bírja, de ha egyszer elszakad a cérna, akkor jobb, ha az ember fedezéket keres. És nincs az a fontoskodó seggfej, akit megkímélne.

Beléptem a mélyedésbe. Dolph nélkülüm is fel tudta tálni Titusnak a saját fejét. A gödör szélénél besüppedt a hó. A lábam megcsúszott a hó alatt fekvő avaron. Azon az éjszakán már másodszor estem seggre. Majdnem a hulláig csúsztam. Nevetés tört ki a hátam mögött.

Ültem a hóban, és a holttestre bámultam. Neveessenek csak, tényleg vicces volt, ahogy elestem. De a hulla nem volt az.

A hátán feküdt a hóban. A holdfény megvilágította a testet, és visszaverődött a hóról, nappali ragyogással árasztva el mindent, ami odalent feküdt. Az overalloom egyik zsebében tartottam egy kis zseblámpát, de nem volt rá szükség. Vagy nem akartam elővenni. Egyelőre eleget láttam.

Szagatott barázdák futottak végig a férfi arcának jobb oldalán. Egy karom belevájt a szemébe, úgyhogy kövér cseppekben fröccsent ki az arcára a vér és a kocsonyás váladék. Az alsó állkapcsa széttört, mintha egy hatalmas kéz összeroppantotta volna. Félkésznek tűnt tőle az arca. Pokolian fájhatott a pasinak, de nem ebbe halt bele. Annál rosszabb.

A gégejét kitépték. Valószínűleg ez végzett vele. A húsa teljesen eltűnt. Fehér gerince tompán fénylett, mintha az ürge lenyelt volna egy kísértetet, amely aztán véletlenül benne rekedt. Terepszínű kezeslábasát leszaggatták a hasáról. A hold fénye árnyékot vetett a ruhán tátongó hasadékba. Nem láttam, mekkora a károsodás odabent. Pedig meg kellett néznem.

Jobban szeretem az éjszakai gyilkosságokat. A sötétség elnyeli a színeket. Valahogy éjszaka nem tűnik annyira valószínűnek az egész. De világíts csak rá, és a színek szinte felrobbannak: a vér karmazsinvörös, a csontok csillognak, a testnedvek pedig nem csak egyszerűen sötétek, hanem zöldek, sárgák, barnák. A fény segít megkülönböztetni a dolgokat. Ez a legjobb esetben is csak félig-meddig áldás.

Felvettem a műtöskesztyűmet. Hús második bőrként simult rám. Hiába lapult idáig a belső zsebemben, még így is hidegebb volt, mint a bőröm. Bekapcsoltam az elemlámpát. Vékony, sárgás sugara elhomályosult a holdfényhez képest, de az árnyékokat úgy szelte át, akár a kés. A férfi ruháját lehámozták, mint a hagyma héját: kezeslábas, nadrág, póló, termo alsónemű. A húsa is szét volt marcangolva. A fény fagyott véren és húsdarabkákon csillogott. A belső szervek nagy része eltűnt. Körbevilágítottam a havat a test körül, de nem volt ott semmi. A hús, a szervek mind eltűntek.

Az üreget a bélből szivárgó sötét folyadék töltötte meg, de már keménnyé fagyott. Nem éreztem semmiféle szagot, ahogy fölé hajoltam. Csodálatos dolog a hideg. A seb széle szakadozott volt. Nem késsel csinálták. Illetve, ha mégis, akkor olyan penge volt, amilyenel én még nem találkoztam. Csak az igazságügyi orvosszakértő tud majd biztosat mondani. A férfi egyik bordája eltörött. Úgy meredezett, mint egy felkiáltójel. Rávilágítottam a csontra. Szilánkos volt, de nem karmoktól vagy kéztől, hanem fogaktól. Egy heti fizetésembe fogadtam volna, hogy fogak nyomát látom.

A torkán lévő sebre fagyott hó rakódott. Vöröses jégkristályok fagytak az arcára. Az épen maradt szemét véres jég fagyasztotta össze. A torkán lévő seb mindkét oldalán fognyomok voltak, nem karomnyomok. Az összezúzott állkapcsón is egyértelműen fognyomokat lehetett látni. De egész biztosan nem emberi fogak nyomát. Ez pedig azt is jelentette, hogy nem ghoul, zombi, vámpír vagy valamilyen másfajta emberi élőhalott tette. Hogy elő tudjam halászni a mérőszalagot a kezeslábasom zsebéből, fel kellett gyűrnöm a kabátom. Jobban mutatott volna, ha szépen kigombolom, de a fenébe is, hideg volt.

Az arcon levő karomnyomok széles hasítékok voltak. Szélesebbek, mint a medve karma, és szélesebbek, mint bármi az ismert természetben. Szörnyen nagyok voltak. Majdnem tökéletes fognyomok az állkapocs mindkét oldalán. Mintha ez a valami nagyon mélyen beleharapott volna, de nem akarta volna kitépni. Azért harapott, hogy szétzúzza az állkapcsót. Hogy az áldozatba fojtsa a sikolyt. Nem tudsz nagyon zajongani, ha a szád alsó fele össze van zúzva. Volt ebben az egy harapásban valami nagyon szándékos. A gégejét kitépte, de csak annyira, hogy megölje. Sokkal rosszabbul is kinézhetett volna. Csak a gyomor környékén vesztette el ez a valami az önuralmát. A férfi már azelőtt halott volt, hogy a gyomrát felnyitotta. Erre fogadni mertem volna. A szörnyeteg mégis szakított időt arra, hogy szétmarcangolja a gyomrát. Táplálkozott belőle. De miért?

Volt egy nyom a test közelében, a hóban. Annak a helye, ahol az emberek, engem is beleértve, letérdeltek. De a zseblámpa fényében látszott, hogy vér itatja át a havat. A férfi hason feküdt, onnan gurítottak át a hátára.

Szinte a hó minden egyes milliméterén lábnyomok voltak, kivéve a vérfoltoknál. Ha van választásuk, akkor az emberek kikerülik a vért. Akár bűnügyi helyszínről van szó, akár nem. Sokkal kevesebb volt a vér, mint amennyire számítani lehetett

volna. A nyak elvágása nagyon mocskos melő. De persze ennek az illetőnek a nyakát nem átvágták, hanem foggal tépték ki. A vér a támadó szájába folyt, és nem a hóba.

Az áldozat ruháját is átáztatta a vér. Ha megtalálnánk azt a valamit, ami ezt tette, az is csupa vér lenne. A hó meglepően tiszta volt, figyelembe véve a mészárlás mértékét. Egy mély vértócsa az egyik oldalon, legalább egy méterre a holttesttől, közvetlenül a test lenyomata mellett. A vér mennyisége arra utalt, hogy jó sokáig feküdt ott a halott, mielőtt valaki a hátára fordította volna. Ebben a helyzetben is jó ideig hevert, mert a bőre a hóhoz fagyott. Míg hason feküdt a tetem, több vér gyűlt össze alatta. Itt viszont, ahol a hátán feküdt, nem volt friss vér. Utoljára akkor fordították meg, amikor a pasas már halott volt.

– Ki fordította a holttestet a hátára? – szóltam ki a gödörből.

– Amikor én a helyszínre értem, ugyanígy feküdt – mondta Titus.

– Holmes? – Garroway kérdő hangsúllyal mondta ki a nevet.

– A hátán feküdt, amikor ideértünk.

– Williams hozzányúlt a holttesthez?

– Nem kérdeztem meg – válaszolt Holmes.

Remek.

– Valaki hozzányúlt. Jó lenne tudni, hogy Williams volt-e.

– Megyek, megkérdezem – mondta Holmes.

– Patterson, te vele mész – közölte Titus.

– Nincs szükségem...

– Menjen, Holmes – mondta Garroway.

A két helyettes távozott.

Visszamentem a holttesthez. Muszáj volt, hogy holttestként gondoljak rá. Nem tekinthettem embernek. Ha úgy tettem volna, akkor rögtön azon kezdtem volna töprengeni, hogy volt-e felesége, gyereke. Nem akartam tudni. Csak egy test volt, hús és vér. Mintha ez így menne.

Rávilágítottam az összevissza járt hóra. Térdeltem,

majdhogynem kúsztam a hóban. Mint a jó öreg Sherlock. Ha a dög hátulról támadott volna, akkor valamilyen nyomot kellett volna hagynia a hóban. Ha nem is egy ép, egész nyomot, de valamit. Minden nyom, amelyet találtam, cipőnyom volt. Akármilyen is csinálta ezt, az tuti nem viselt cipőt. Hiába csörtetett át a helyszínen egy vitatkozó rendőrcsorda, akkor is maradnia kellett volna karomnyomnak és más állati nyomoknak. De egyet sem találtam. Talán a technikusok nagyobb sikerrel járnak majd. Nagyon reméltem.

Ha nem maradt nyoma, lehet, hogy repült az a valami? Egy gargoyle talán? Ez volt az egyetlen nagyméretű, szárnyas ragadozó, ami emberre is támadott. Kivéve persze a sárkányokat, de azok nem őshonosak ebben az országban, és amúgy is sokkal nagyobb mocskot hagytak volna maguk után. Vagy sokkal kisebbet. A sárkány egyszerűen egészben lenyelte volna a férfit.

A gargoyle-ok megtámadják és meg is ölik az embert, de ez csak ritkán fordul elő. Mellesleg a legközelebbi farka Kellyben volt, Kentucky államban. A kelly-i gargoyle-ok egy kisebb alfajhoz tartoznak. Támadtak már emberre, de egyet sem öltek meg. Főként dögevők. Franciaországban van három olyan gargoyle-faj, amely ember méretű vagy még annál is nagyobb. Na, azok megennének. De Amerikában semmi hozzájuk fogható méretű nem élt.

Mi más lehetett? Az Ozark hegységben él néhány kisebb méretű, keleti troll, de nem itt, St. Louis közelében. Meg aztán láttam fotókat troll-gyilkosságokról, és ez biztos, hogy nem az volt. Túl hosszúak és görbék voltak a karmok. Úgy tűnt, a gyomrot egy olyan valami takarította ki, aminek állati pofája volt. A trollok ijesztően embernek néznek ki, bár főemlősök.

Egy kisebb méretű troll nem támad emberre, ha van más választása. Egy nagyobb hegyi troll esetleg megtenné, de azok már több mint húsz éve kihaltak. És különben is, az a szokásuk, hogy fákat tépnek ki, és azzal verik az embert

halálra, mielőtt megennék.

Valahogy nem gondoltam, hogy egy gargoyle, troll vagy valami hasonló egzotikus szörny tette volna. Ha találok a holttesthez vezető nyomokat, akkor biztosra vehetnem, hogy vérfarkas-támadás volt. A trollokról tudni lehet, hogy kidobott ruhákat hordanak. Tehát egy troll cipőben végiggyalogol a havon, egy gargoyle berepül, de egy vérfarkasnak mezítláb kell járnia, mert a lába nem fér bele semmilyen emberi cipőbe. Akkor hogyan történt?

Majdnem rácsaptam a homlokomra, de aztán mégsem tettem. Egy gyilkosság helyszínén könnyen véres lesz az ember haja. Felnéztem. Az emberek szinte sosem néznek fel. Az evolúció sokmillió éve alatt arra álltunk be, hogy ne figyeljük az eget. Semmi akkora nem jöhet fentről, ami felkaphat minket. De ez nem jelentette azt, hogy semmi nem tud ránk ugrani.

Egy faág nyúlt a gödör fölé. A zseblámpa fényénél friss, fehér sérülések tűntek fel a fa fekete törzsén. Egy alakváltó kapaszkodott a kéregbe, amíg az ember alá nem sétált. Lesből támadás, előre megfontolt szándék, gyilkosság.

– Dolph, ide tudnál jönni egy pillanatra?

Dolph óvatosan jött le a hó borította lejtőn. Gondolom, nem akarta az én kűrömet megismételni.

– Tudod, mi tette?

– Egy alakváltó – mondtam.

– Mesélj.

Kezében volt a jó öreg jegyzetfüzete, toll készenlétben. Elmeséltem, hogy mit találtam, és hogy mire következtettem.

– Az osztág megalakulása óta nem volt még dolgunk bűnelkövető likantróppal. Egész biztos vagy benne?

– Biztos vagyok benne, hogy alakváltó tette, de azt egy szóval sem mondtam, hogy likantróp volt.

– Ezt magyarázd el.

– Minden likantróp alakváltó, de nem minden alakváltó

likantróp. A likantrópia olyan betegség, amelyet például akkor kaphatsz meg, ha támadás ér, vagy ha fertőzött oltást kapsz.

– Az oltástól is megkaphatod? – nézett rám Dolph.

– Megesik.

– Jó tudni – mondta. – Hogy lehetsz alakváltó anélkül, hogy likantróp lennél?

– Leggyakrabban örökletes. Néhány európai családnak van őrzőállata: kutya, óriásmacska vagy más lény. Egy generációban egyetlen emberben van meg a gén, és ő változik át.

– És ugyanúgy a holdhoz kötött az átváltozás, mint a rendes likantrópoknál?

– Nem. A család őrzője akkor jön elő, amikor a családnak szüksége van rá. Háború vagy valamilyen egyéb fizikai veszély esetén. Vannak hattyúlidércek is. Őket a hold irányítja, de akkor is öröklött a dolog.

– Ennyi?

– Átoktól is lehet, de az nagyon ritka.

– Miért?

Vállat vontam.

– Csak egy boszorkány, vagy valaki hozzá hasonló, akinek elég nagy a mágikus ereje, képes alakváltó átkot mondani. Olvastam alakváltó varázslatokat. A varázssitalokban annyi kábítószer van, hogy még azt is elhiszed, hogy valamiféle állat vagy. Vagy, hogy te vagy a Chrysler Building. Vagy egyszerűen csak meghalsz. Az igazi varázslatok általában sokkal bonyolultabbak és emberáldozatot követelnek. Az átok a varázslatnál eggyel magasabb szint. Nem is nevezhető igazán varázslatnak.

Töprengtem, hogyan is magyarázhatnám el. Ezen a területen Dolph volt a civil. Nem ismerte a zsargont.

– Az átok olyan, akár az akarat kivetülése. Összegyűjtöd minden erődet, mágikusát vagy másmit, és egyetlen emberre összpontosítod. Azt akarod, hogy meg legyen

átkozva az illető. Minden esetben szemtől szembe hajtják végre, hogy az illető tudja, hogy megátkozták. Bizonyos elméletek szerint az áldozat hite is kell ahhoz, hogy az átok működjön. Én ezt nem nagyon veszem be.

– Csak a boszorkányok képesek valakit megátkozni?

– Előfordulhat, hogy valaki összebalhézik egy tündérrel. A Daoine sidhek egyikével. De ehhez Európában kell lenned, Angliában, Írországbán, Skócia egyes részein. Itt minálunk boszorkánynak kell lennie.

– Szóval egy alakváltó, de nem tudjuk, miféle, és azt sem, hogyan vált azzá.

– Néhány nyom alapján nem.

– Ha szemtől szembe állnál egy alakváltóval, meg tudnád mondani, miféle?

– Milyen állat? – kérdeztem.

– Aha.

– Nem.

– És azt, hogy átok vagy betegség miatt vált-e azzá?

– Azt sem.

Dolph csak nézett rám.

– Ennél jobb szoktál lenni.

– A halottakkal jobban is megy, Dolph. Mutass nekem egy vámpírt vagy egy zombit, és a TAJ számát is megmondom. Részint velem született tehetségem van hozzá, de sokat számít a gyakorlat is. Alakváltókkal nincs nagy tapasztalatom.

– Milyen kérdésekre tudsz válaszolni?

– Kérdezz, és majd kiderül – válaszoltam.

– Szerinted egy friss alakváltóval van dolgunk? – érdeklődött Dolph.

– Nem.

– Miért nem?

– A legelső alkalommal teliholdkor változnak át. Most még túl korán van egy vadiúj alakváltónak. Lehet, hogy ez már az alakváltó második, harmadik hónapja, de...

– Mit de?

– Ha ez egy alakváltó, akinek nincs önuralma, aki válogatás nélkül öl, akkor még itt kell lennie. És ránk vadászik.

Dolph belenézett a sötétségbe. A jegyzetfüzetét és a tollat bal kezébe fogta, hogy a jobb keze szabadon legyen, ha fegyvert kell rántani. Automatikus volt a mozdulat.

– Azért ne izgulj annyira, Dolph. Ha még több embert akart volna megenni, akkor Williamst vagy valamelyik helyettest kapta volna el.

Dolph tekintete a sötétséget fürkészte, majd ismét felém fordult.

– Szóval szerinted volt önuralma?

– Ja.

– Akkor miért ölte meg ezt a férfit?

Megvontam a vállam.

– Miért ölnek általában? Kéjvágyból, kapzsiságból, dühből.

– Ezek szerint az állati alakot használja fegyverként? – kérdezte Dolph.

– Igen.

– Még most is állati alakban van?

– Félig ilyen, félig olyan alakban követte el. Mint egy farkasember.

– Vérfarkas.

Megráztam a fejem..

– Nem tudom, hogy milyen fajta állat. A farkasembert csak példaképp mondtam. De bármilyen emlős lehetett.

– Csak emlős?

– Igen. Ezek a sebek... Vannak repülő alakváltók is, de azok nem végeznek ilyen pusztítást.

– Vérmadarak?

– Igen, de ezt nem efféle követte el.

– Van valami tipped?

Leguggoltam, és a holttestre bámultam. Azt akartam, hogy árulja el a titkait. Mához három napra, amikor a lélek messze

száll, megpróbálhatnám feltámasztani, és megkérdezni, mi tette ezt. De hiányzott a torka. És a megfelelő szervek nélkül még a halottak sem tudnak beszélni.

– Miért gondolta Titus, hogy medve ölte meg? – kérdeztem.

Dolph egy pillanatra elgondolkodott.

– Nem tudom.

– Akkor kérdezzük meg őt.

Dolph bólintott.

– Csak utánad. – A hangja egy csöppent szarkasztikusnak tűnt. Ha én vitatkoztam volna órák óta a seriffel, én sokkal szarkasztikusabb lettem volna.

– Ugyan már, Dolph. Nem fogunk kevesebbet tudni, mint most.

– Ha Tituson múlik, még ez is előfordulhat.

– Most akkor megkérdezzem vagy ne?

– Kérdezd.

Kikiabáltam a várakozó embereknek.

– Titus seriff!

Rám nézett. Éppen rágyújtani készült. Félúton a szája felé megállt az öngyújtó.

– Akar valamit, Miss Blake?

A cigaretta ugrált a szájában beszéd közben.

– Miből gondolja, hogy medvetámadás volt?

Visszapattintotta az öngyújtó tetejét, és ugyanazzal a kezével kivette a cigit a szájából.

– Miért akarja tudni?

Legszívesebben azt mondtam volna, hogy csak válaszoljon a rohadt kérdésre, de nem tettem. Kapok egy piros pontot.

– Csak kíváncsiságból.

– Puma nem lehetett. Egy macskaféle többet használja a karmait. Több karmolásnyom lenne rajta.

– Miért nem farkas?

– Mert falkában élő állat. Nekem úgy tűnik, ezt egyetlen állat tette.

Ezzel mind egyetértettem.

– Szerintem maga eddig nem mondott el nekünk mindent, seriff. Úgy látszik, sokat tud a környéken nem honos állatokról.

– Időnként vadászom, Miss Blake. Muszáj ismernie a zsákmány szokásait, ha el akar ejteni egyet.

– Szóval kizárásos alapon medve? – kérdeztem.

– Így is mondhatjuk.

Visszatette a cigit a szájába. A fény felgyulladt az arca előtt. Ahogy visszacsukta az öngyújtóját, utána valahogy még sűrűbbnek tűnt a sötéttség.

– Maga szerint mi tette, Szakértő kisasszony?

Érezni lehetett a cigije szagát a hideg levegőben.

– Egy alakváltó.

Hiába volt sötét, magamon éreztem a seriff súlyos pillantását. Gomolygó füstfelhőt fújt a magasba.

– Gondolja?

– Nem, tudom.

Titus felhorkant.

– Jaj, de magabiztosak vagyunk.

– Jobb lesz, ha lejön, seriff. Megmutatom, hogy mit találtam.

Egy darabig tétozva állt, majd vállat vont.

– Miért is ne?

Úgy jött le a lejtőn, akár egy buldózer, súlyos bakancsa felszántotta a havat.

– Rendben, Szakértő kisasszony. Kápráztasson el.

– Titus, tele van magával a tököm.

Dolph nagyot sóhajtott.

Titus igazán mulatságosnak találta, amit mondtam. Kétrét görnyedve nevetett, a combját csapkodta.

– Miss Blake, maga egyfolytában sziporkázik. Na, akkor elő a farbával.

Előadtam neki is. Nagyot szívott a cigijéből. A cigaretta vége felparázslott a sötétben.

– Úgy tűnik, akkor mégsem medve volt.

Nem állt neki vitatkozni. Csodás.

– Úgy tűnik.

– Puma? – kérdezte reménykedve.

Óvatosan felálltam.

– Maga is tudja, hogy nem az volt.

– Egy alakváltó – ízlelgette a szót.

– Az.

– Már jó tíz éve nem volt elszabadult alakváltóval dolgunk ebben a megyében.

– Az akkor hányat ölt meg? – érdeklődtem.

A seriff teleszívta a tüdejét füsttel, majd lassan kifújta.

– Ötöt.

Bólintottam.

– Nem hallottam erről az ügyről. Még énelőttem történt.

– Még gimnazista volt, amikor ez történt, nem?

– Ja.

Titus a hóra dobta a csikket, és rátaposott a csizmájával.

– Annyira akartam, hogy medvetámadás legyen.

– Én is.

Az éjszaka sűrű volt, hideg és sötét. Hajnali kettő évszaktól függetlenül az éjszaka legelhagyatottabb órája. December közepén olyan, mint az örök éjszaka jégbe zárt szíve. Bár lehet, hogy csak nagyon elcsigázott voltam. A lakásomhoz vezető lépcső feletti lámpa úgy világított, akár a foglyul ejtett hold. Mintha minden lámpa megfagyott volna. Úgy látszott, mintha lebegnének. Nem tűntek egészen valóságosnak. A levegőt pára homályosította el, mint a kezdődő köd jele.

Titus megkért, hogy maradjak egy darabig, hátha találnak valakit a környéken. Engem találtak a legalkalmasabbnak arra, hogy eldöntsem, alakváltó-e az illető, vagy csak egy ártatlan csavargó. Még mindig jobb, mint levágni az illető kezét, hogy vajon szőrös-e belülről. Mert ha nem az, akkor mit csinálsz, bocsánatot kérsz?

Alakváltó-nyomok vezettek a gyilkosság helyszínéhez. Gipszmintákat készítettek, és az én javaslatomra ezek egy-egy példányát elküldték a Washington Egyetem Biológia Tanszékére. Kis híja volt, hogy nem egyenesen Dr. Louis Fane-nek címeztem, aki ott tanított biológiát. Richard egyik legjobb barátja volt. Kedves pasi. Patkányember. Sötét, féltve őrzött titok, amely könnyen kiderülhet, ha elkezdek alakváltómancs-mintákat küldözgetni neki. Ha viszont a tanszéknek küldöm, biztosra vehetem, hogy Louis látni fogja.

Ez volt a legtöbb, amit ezen az estén tehettem. Még mindig folyt a keresés, amikor elhajtottam. A csipogóm be volt kapcsolva. Ha találnak egy meztelen embert a hóban, fel tudnak hívni. Mondjuk, ha azelőtt szólal meg a csipogóm, hogy aludnék egy kicsit, akkor kurvára morcos leszek.

A kocsiajtóm becsapódására egy másik ajtó visszhangja felelt. Fáradt voltam ugyan, de automatikusan körülnéztem a kis parkolóban a másik autót keresve. Irving Griswold állt négy autóval odébb. Rikító narancssárga dzsekit viselt, a nyaka köré csikos sálát tekert. Göndör barna haja glóriát formált kopasz feje búbja körül. Turcsi orrán kerek szemüveg ült.

Kedves, ártalmatlan fickónak tűnt és mellesleg vérfarkas volt. Úgy látszik, ez már csak egy ilyen éjszaka.

Irving a Sí Louis Post-Dispatch riportere volt. A rólam és a Halottkeltő Rt.-ről szóló cikkek többnyire az ő nevéhez fűződtek. Mosolyogva jött felém. A kedves riporter a szomszédból. Ó hogyne.

– Mit akarsz, Irving?

– Hát így kell üdvözölni azt, aki három órája vár rád a kocsijában?

– Mit akarsz, Irving?

Talán ha eleget ismételve a kérdést, akkor lerázhatom.

A riporter kis, kerek arcáról eltűnt a mosoly. Komolynak és nyugtalannak tűnt.

– Beszélünk kell, Anita.

– Hosszú lesz?

Ő ezen egy pillanatra eltöprengett, majd bólintott.

– Meglehet.

– Akkor gyere fel hozzám. Főzök mindkettőnknek valódi kávé.

– Hogyhogy valódit? Van hamis kávé is? – csodálkozott.

Elindultam felfelé.

– Főzök neked egy olyan feketét, hogy égnek áll tőle a szőr a hátadon.

Irving nevetett.

Rájöttem, hogy milyen szellemes voltam, pedig nem is volt szándékos. Persze tudom, hogy Irving alakváltó. Sőt farkasalakban is láttam már. Mégis mindig megfélemlítek erről. Ő a barátom, és emberi alakban az égvilágon semmi természetfeletti sincs benne.

A kis konyhai asztalkánál ültünk, vaníliás-mogyorós krémkávét szűrőszűrővel. A kosztümkabátom a szék támláján hevert. Irving leplezetlenül megcsodálhatta a pisztolytáskámat, benne a stukkerral.

– Azt hittem, ma este randevúra mérsz, Blake.

- Randevúm is volt.
- Jó kis randevú lehetett.
- Egy lány soha nem lehet elég óvatos.

Irving megfújta a kávéját, majd óvatosan beleivott. A szeme ide-oda villant, próbált mindent jól megfigyelni. Még napok múlva is pontosan le tudja majd írni a szobám minden részletét, beleértve a kanapé előtt heverő Nike Air csukámat és futóznimát.

- Mi újság, Irving?
- Remek a kávé.
- Kerülte a pillantásomat. Ez rossz jel.
- Mi a baj?
- Mesélt neked Richard Marcusról?
- A falkavezérek, ugye?

Irving meglepetten nézett.

- Richard elmondta?
- Ma este tudtam meg, hogy az alfahímeteket Marcusnak hívják. És hogy éppen utódlási harc folyik. Marcus holtan szeretné látni Richardot. Richard viszont azt mondja, hogy nem fog megküzdeni Marcusszal.

- Ó, ezen már túl vannak – mondta Irving.

Most rajtam volt a sor, hogy meglepődjek.

- Akkor miért nem Richard a falkavezér?

- Richard elérzelgősködte a dolgot. Már lenyomta őt, Anita, a karmai ott voltak Marcus torkán.

Irving megcsóválta a fejét.

- Azt hitte, hogy ha Marcus felgyógyul, majd megbeszélhetik a dolgokat. Kompromisszumot köthetnek – mondta, majd gorombán felmordult. – A fiúd egy idealista.

Idealista. Ez majdnem annyit tett, mint hogy bolond. Ebben Jean-Claude és Irving egyetértettek. És ez nem sok dologról volt elmondható.

- Magyarázatot kérek.
- Úgy tudsz feljebb jutni a falkán belüli ranglétrán, ha

harcolsz. Ha nyersz, egy kicsit feljebb kerülsz. Ha vesztesz, maradsz ott, ahol vagy.

Nagyot kortyolt a kávéból. Lehunyta a szemét, mintha a kávé melegét is magába inná.

– Egész addig így megy, amíg végül a falkavezérrel kell megküzdened.

– Hadd találjam ki. Ez a küzdelem utolsó vérig megy.

– Ha nem öli meg, marad a régi vezér – hagyta rám Irving.

Megráztam a fejem. A kávé érintetlenül állt az asztalon.

– Miért mondd el nekem mindezt, Irving? És miért most?

– Marcus találkozni akar veled.

– Miért nem Richard mondta el nekem ezt?

– Richard nem akarja, hogy belekeveredj.

– De miért?

Irving sorra válaszolta meg a kérdéseimet, de a válaszok nem igazán segítettek. Vállat vont.

– Richard semmiben sem ad Marcusnak igazat. Ha Marcus azt mondja valamire, hogy fekete, akkor Richard azt mondja, fehér.

– Miért akar Marcus találkozni velem?

– Nem tudom – válaszolta Irving.

– Na persze.

– Őszintén mondom, Blake, nem tudom, mi folyik itt. Valami nagy dologról van szó, és senki sem beszél velem.

– De miért nem? Te is alakváltó vagy.

– De riporter is. Néhány évvel ezelőtt elkövettem egy hibát. Megjelentettem egy cikket. A vérfarkas, akivel beszéltem, azt hazudta, hogy soha nem adott engedélyt nekem, nem idézhettem volna a szavait. Elvesztette az állását. Néhányan azt akarták, hogy engem is rúgjanak ki.

Közelebb hajolt a kávésbögréjéhez. A szemei valahova a messzi múltba révedtek.

– Nem valami megbocsátó társaság – mondtam.

Belekortyoltam a kávémba, kihűlőben volt. Ha elég gyorsan

iszom, akkor még éppen tűrhető.

– Soha nem bocsátanak meg, és soha nem felejtenek – tette hozzá Irving. Nem a legpozitívabb személyiségjegye, de mivel ez volt az én vezérelveim egyike is, nem szóltam semmit.

– Szóval Marcus azért küldött, hogy beszélj velem. De miről?

– Találkozni akar veled. Valamilyen melóról akar beszélni.

Felálltam, újratöltöttem a bögrémet. Ezúttal kicsit kevesebb cukorral. A frusztráció miatt lassan kezdtem magamhoz térni.

– Kérjen egy időpontot, és látogasson el az irodámba.

Irving nemet intett a fejével.

– Marcus menő sebész. Tudod jól, mi lenne, ha akár egy apró utalás is kiszivárogná arról, kicsoda.

Ezt meg tudtam érteni. Bizonyos foglalkozásoknál talán elnézték, hogy az ember alakváltó. Az orvos nem tartozott ezek közé. Texasban még bíróság előtt volt annak a fogorvosnak az ügye, akit az egyik betege perelt be. Azt mondta a nő, hogy az orvostól kapta el a vérfarkaskórt. Nonszensz. Attól nem lehet elkapni, hogy emberi kezek matatnak a szádban. De az ügyet nem vetették még el. Az emberek nem nézték igazán jó szemmel, hogy szőrmókok kezelik a gyerkőceik ragyogó fogsorát.

– Jó, akkor küldjön valaki mást az irodába. Valakiben csak megbízik Marcus.

– Richard mindenkinek megtiltotta, hogy kapcsolatba lépjen veled.

Irvingre néztem.

– Megtiltotta? Ő bólintott.

– A falkában alatta állók csak a saját felelősségükre léphetnek veled kapcsolatba.

Elmosolyodtam, de rögtön abba is hagytam a mosolygást. Irving nem viccelt.

– Komolyan mondod?

A riporter három ujját esküre emelte.

– Cserkész becsszó.

– Akkor te hogyhogy itt vagy? Feljebb készülsz lépni a falkában?

Elsápadt. Istenemre mondom, elsápadt.

– Hogy én megküzdjek Richarddal? Na nem.

– Akkor Richard nem fog haragudni, amiért idejöttél?

– De, biztosan haragudni fog.

Összeráncoltam a homlokom.

– Marcus meg fog védeni?

– Richard egyértelmű parancsot adott. Marcus nem avatkozhat bele.

– De ő parancsolta meg, hogy gyere hozzám – mondtam.

– Aha.

– És mi fogja Richardot megakadályozni abban, hogy ne rúgja szét a segged?

Irving elvigyorodott.

– Azt gondoltam, majd te megvédsz.

Elnevettem magam.

– Te szarházi.

– Talán az vagyok, de ismerlek, Blake. Nem csíped azt, hogy Richard eltitkolt előled dolgokat. Azt meg pláne nem, hogy meg akar védeni. Mellesleg én már évek óta a barátod vagyok. Nem tudom elképzelni, hogy csak állnál, és néznéd, ahogy a pasid kiveri belőlem a szart.

Irving jobban ismert engem, mint Richard. Ettől nem éreztem jobban magam. Vajon bedőltem egy csinos pofinak és a jó humorérzéknek? Lehet, hogy nem ismerem az igazi Richardot? Megcsóváltam a fejem. Vajon teljesen át lettem verve? Reméltem, hogy nem.

– Megvédsz?

Még mindig mosolygott, de valami más is volt a szemében. Talán félelem.

– Azt akarod, hogy mondjam ki hangosan, mert úgy lesz

hivatalos?

– Aha.

– Ez szabály az alakváltók világában?

– Az egyik – felelte ő.

– Számíthatsz a védelmemre, de cserébe információt kérek.

– Mondtam már, Blake, hogy nem tudok semmit.

– Meséld el, Irving, hogy milyen alakváltónak lenni. Richard a fejébe vette, hogy a sötétben hagy engem tapogatózni. Nem szeretek sötétben tapogatózni.

Irving mosolygott.

– Ja, hallottam.

– A kalauzom leszel a bundások világában, én pedig cserébe távol tartom tőled Richardot.

– Megegyeztünk.

– Mikor akar Marcus találkozni velem?

– Ma éjjel. – Irvingben volt annyi jóérzés, hogy szégyellje magát.

Megráztam a fejem.

– Szó sem lehet róla. Megyek lefeküdni. Holnap találkozom Marcusszal, de ma nem.

Ő belebámult a kávéjába, az ujjai hegyével babrált a bögrén.

– Azt akarja, hogy ma éjjel találkozzatok – ismételte. Majd felpillantott rám. – Mit gondolsz, miért kempingeztem kint a kocsimban?

– Engem nem rángathat dróton a város összes szörnyetege. Még azt sem tudom, miért akar Prémposfi találkozni velem. – Hátradőltem a széken, keresztbe fontam a karom. – Én nem fogok ma éjjel alakváltókkal játszózni.

Irving nyugtalanul fészkelődött a székén, a bögrét lassan forgatta az asztalon. Kerülte a pillantásomat.

– Most mi a gond?

– Marcus azt mondta, hozzak össze veled egy találkát. Ha visszautasítom, megbüntet. Ha idejövök, Richardot

bosszantom fel. Két alfahím közt őrlődök. Kevés vagyok én ehhez.

– Azt akarod, hogy Marcustól is védjelek meg?

– Nem – mondta a fejét ingatva. – Nem. Nagyon profi vagy, Blake, de nem vagy egy súlycsoportban Marcusszal.

– Örömmel hallom – válaszoltam.

– Találkozol ma vele?

– Ha nemet mondok, bajba kerülsz?

Irving megint a kávéját bámulta.

– Elhinnéd, ha azt mondanám, hogy nem?

– Nem.

Rám nézett, barna szeme komolyan villant.

– Dühös lesz, de túlélem.

– De bántani fog – ez nem kérdés volt, hanem állítás.

– Igen.

Nagyon lágyan, tűnődve mondta ki ezt az egy szót. Ez nem volt jellemző Irvingre.

– Találkozom vele, egy feltétellel. Ha te is jelen leszel.

Fülig érő vigyorra húzódott a szája.

– Igazi jó barát vagy, Blake.

A szomorúságát egy pillanat alatt elsöpörte az a gondolat, hogy kiderítheti, mi a fene folyik itt. Még ha nyakig volt a szarban, Irving akkor is riporter maradt. Sokkal inkább ez határozta meg, hogy ki és mi ő, mint a likantrópia.

Már ezért a mosolyért megérte találkoznom Marcusszal. Meg aztán tudni akartam, hogy valóban veszélyben volt-e Richard. Ennek egyetlen igazi módja, ha találkozom azzal az emberrel, aki fenyegeti őt. És azt is rosszul viselem, ha valaki megfenyegeti egy barátomat. Az ezüstözött golyó a vámpírokat csak lelassítja, hacsak szét nem lövöd a fejüket és a szívüket. A vérfarkast viszont megöli: nincs második esély, gyógyulás. Egyszerűen meghal.

Marcus talán tisztában van ezzel. Ha nagyon erősködik, esetleg emlékeztetem rá.

Irving felhívta tőlem Marcust. Nem tudta, miért kell hívnia, csak annyit tudott, hogy Marcus meghagyta: szóljon neki oda, mielőtt megyünk. Felakasztottam a csak vegyileg tisztítható kosztümömet, és másik ruhába bújtam. Fekete farmer, piros póló, fekete edzőcipő kék talppal és rendes zokni. Felhagytam a sportzoknik mindennapos viselésével, amióta beállt a hideg.

Kinyújtottam a karom az ágyra fektetett zöld pulcsiért. Tétováztam. Nem az zavart, hogy a pulcsin karácsonyfaminta volt, amely talán nem a legmenőbb viselet. Ilyen dolgok engem teljesen hidegen hagynak. Azon töprengtem, hogy vigyek-e magammal tartalékfegyvert. Ez olyan divatos kiegészítő, amely drágább nekem, mint bármilyen ruhadarab.

Még egyetlen alakváltó sem fenyegetett meg, de Gretchen, a jó öreg vámpír igen. Talán nem mestervámpír még, de nem áll messze tőle. És még frissen élt bennem a kép, ahogy a zsaru elveszi tőlem a Browningot. Túl sok természetfeletti ellenségem volt ahhoz, hogy fegyver nélkül menjek. Előkaptam a nadrágon belül hordható pisztolytartómat. Kényelmes viselet, és nem is feltűnő, hacsak valaki nem figyel nagyon közelről.

A legfontosabb tartalékfegyverem egy 9 milliméteres Firestar. Kicsi, könnyű, csinos darab, nyugodtan hordhatom a derekamon, úgyhogy még le is tudok benne ülni. A pulóver combközépig ért. A stukker láthatatlan volt, hacsak meg nem motoztak. Elöl volt a fegyverem, hogy bármikor elő tudjam kapni. Valószínűleg nem lesz szükségem rá. Valószínűleg.

A pulcsim összegyűrődött a vállamon viselt fegyvertartó alatt. Láttam már másokat, ahogy a pulóverük alatt viselték a fegyverszíjat, de jó pár másodpercet vesztegethatsz el, ha a ruha alatt kell kotorásznod. Inkább leszek kevésbé divatos, és élek tovább.

A pulóver kilógott volna a bőrdzsekim alól, így maradtam a hosszú kabátomnál. Tiszta Philip Marlowe. Nem vittem magammal tartaléktöltényt. Huszonegy golyó elég kell legyen

egy estére. Még a késeimet is otthon hagytam. Majdnem a Firestarról is lebeszéltem magam. Általában addig nem kezdtem el tartalékfegyvert hordani, amíg valaki életveszélyesen meg nem fenyegetett. Vállat vontam. Minek várnék? Ha nem lesz rá szükségem, majd holnap kicsit hülyének fogom érezni magam. Ha szükségem lesz rá, akkor viszont egyáltalán nem fogom magam hülyének érezni.

Irving várta, hogy elkészüljek. Mint egy jó kisfiú, úgy üldögélt a kanapén. Olyan volt, akár egy kisiskolás, akit a tanár a sarokba küldött.

– Mi a baj?

– Marcus azt mondta, igazítsalak útba. Nem akarja, hogy én is ott legyek a találkozón. Mondtam, hogy nélkülem nem jössz. Mert nem bízol benne – pillantott fel. – Rendesen berágott rám.

– De nem hagytad magad – mondtam.

– Ja.

– Miért nem örülsz ennek jobban?

Vállat vont.

– Nem kellemes dolog Marcust rossz hangulatban találni, Blake.

– Én vezetek, te navigálsz.

– Marcus azt mondta, két kocsival menjünk. Nekem a találkozó után még maradnom kell majd egy kis beszélgetésre.

– Ugyan már, Irving, én vezetek, te navigálsz, és velem együtt lelépsz.

– Nagyon hálás vagyok az ajánlatért, Blake, de jobb, ha nem haragítod magadra Marcust.

– Ha már Richardtól úgylis megvédelek, akár Marcust is hozzávehetjük.

Ő a fejét rázta.

– Nem, kövesd a kocsimat. – Feltartotta a kezét. – Nincs vita, Blake. Vértenger vagyok. Ebben a közegben kell élnem. Nem éri meg szembefordulnom Marcusszal egy aprócska

beszélgetés miatt.

Szerettem volna tovább folytatni a vitát, de nem tettem. Irving jobban ismerte a saját problémáit, mint én. Ha egy balhé Marcusszal csak tovább rontaná a dolgokat, akkor hagyjuk. De azért nem voltam boldog.

A Telihold Kávézó az egyetemi városrészben állt. Csillogó hold volt a cégére, amelyre lágy kék neonnal írták fel az étterem nevét. A nevét és az elegáns cégjelzést leszámítva nem nagyon különbözött az egyetemi negyed többi éttermétől.

Péntek este volt, parkolóhely nulla. Már arra gondoltam, hogy Marcusnak ki kell jönnie a kocsimhoz, amikor egy borvörös Impala elhajtott arról a két helyről, amelyet idáig egyedül bitorolt. Becsusszantam, és még helyet is hagytam egy második autó számára.

Irving az étterem előtt várt. Két kezét a zsebébe mélyesztette. A röhejes sálja majdnem a földig ért. Zavarodott képet vágott, és egyáltalán nem tűnt boldognak.

Elindultam felé, a kabátom úgy lebegett körülöttem, akár egy köpeny. A legtöbb embernek még így sem tűnne fel a fegyverem. Egy kis nőt látnának vidám, karácsonyi pulcsiban. Az emberek általában azt látják, amit látni akarnak. Azok, akik miatt rajtam volt a fegyver, észreveszik, és tudni fogják, hogy fel vagyok fegyverezve.

Irving egy szó nélkül belökte az ajtót. Irving, amint csendben van? Nem tetszett, hogy ilyen megalázottnak, szinte megvertnek látom. Olyan volt, akár a kiverő kutya. Ettől nyomban ellenszenves lett Marcus, pedig még nem is találkoztunk.

Ahogy beléptünk, mindenhonnan zaj vett minket körül. Sok duruzsoló hang, szinte zajtenger. Evőeszközök csilingeltek, valaki felnevetett – magas, tiszta nevetés volt, olyan, mintha egy kéz emelkedne ki a tengerből, hogy aztán nyomban elnyelje a mélység. Az egyik fal mentén régi, de gondosan karbantartott, fényes sötét fából készített bárpult helyezkedett el. A terem többi részén négyszemélyes, kis kerek asztalok álltak. Mindenhol ültek, még a csilláron is. A bárpult mellett, jobb oldalt és középen egy-egy ajtó nyílt. A kisebb termekbe is asztalokat tettek.

A kávézó eredetileg lakásként funkcionált. Mi éppen a

nappaliban álltunk. Boltívek vezettek a többi szobába, néhány falat nyilván kivertek. De még így is nyomasztóan szűk volt a hely. Tömött sorok várakoztak a bárpultnál. Boldog, mosolygó emberek mindenhol, egy tűt se lehetett volna leejteni.

Az egyik nő kijött a pult mögül, kezét megszártgatta a kötényébe tűrt törülközőben. Széles, üdvözlő mosolyt küldött felénk. Két étlap volt nála.

Akartam mondani neki, hogy nincs rá szükségünk, amikor Irving megragadta a karomat. Feszültség vibrált az ujjában. A jobb karomat fogta meg. Felé fordultam, hogy megmondjam, jobban teszi, ha nem szorongat, de az arckifejezése megállított. Úgy nézte a mosolygó pincéernőt, mintha annak két feje nőtt volna. Visszafordultam, és én is ránéztem a nőre. Úgy istenigazából.

Hosszú, egyenes hajú, magas, karcsú nő volt. Sűrű, vörösesbarna haja csillogott a lámpák fényében. Enyhén háromszög alakú volt az arca. Az álla talán kicsit túl hegyes, de összességében bájos volt a csaj. Fura borostyánszínű szeme tökéletesen illett a hajához.

Az ajkait egy picikét szélesebb mosolyra húzta. Tudtam, mi áll előttem. Alakváltó volt. De simán elmehetett volna embernek is. Mint Richard.

Végignéztam a termen, és rájöttem, miért tűnt olyan tömötnek. Nem csak a tömeg tette. A boldog, mosolygó emberek nagy része alakváltó volt. A belőlük áradó energiától nehezzé vált a levegő, mint égszakadásakor. Először úgy tűnt, túl zajos a tömeg, de nem, csak az alakváltóktól támadt ez az érzésem. Az ő forró energiájuk töltötte meg a termet, a tömegből áradó energiának álcázva magát. Itt-ott arcok bukkantak fel. Emberi szemek néztek rám, de a pillantásuk nem volt emberi.

Vizsgálódó, méricskélő pillantások lövelltek felém. Vajon mennyire vagyok kemény? Vajon milyen ízű lehetek? Arra emlékeztettek, ahogy Richard méregette a tömeget a Foxban.

Úgy éreztem magam, mint egy csirke a prérifarkasok konferenciáján. Hirtelen megörültem a tartalékfegyvernek.

– Üdvözljük a Telihold Kávézóban, Miss Blake – mondta a nő. – Raina Wallis vagyok, a tulajdonos. Kérem, kövessen. Már várnak önre.

Mindezt mosolyogva mondta, a szeme barátságosan csillogott. Irving úgy szorította a karom, hogy az már szinte fáj. Közelebb hajoltam hozzá, és suttogva megjegyeztem:

– Ez a jobb karom.

Ő rám nézett. Majd a Browningra pillantott, és végre elengedett.

– Bocs – motyogta.

Raina közelebb hajolt. Irving összerándult.

– Nem harapok, Irving. Még nem.

Mély, gyöngyöző nevetést hallatott. Hálószobába, disznó viccekhez illett ez a nevetés, a szeme és a teste is megváltozott tőle. Egyszeriben érzékibbnek tűnt, mint egy másodperccel korábban. Hátborzongató volt.

– Ne várakoztassuk meg Marcust. – A nő megfordult, és elindult az asztalok között.

Irvingre pillantottam.

– Nem akarsz valamit mondani?

– Raina az alfanőstényünk. Ha igazán kegyetlen büntetés vár rád, akkor azt ő hajtja végre. Sokkal kreatívabb, mint Marcus.

Raina a bárpult melletti boltívnél állt, felénk intett. Összevonta a bájos szemöldökét, és ettől valahogy kevésbé bájosnak, sokkal inkább rosszindulatú dögnek tűnt.

Vállon veregettem Irvinget.

– Nem fogom hagyni, hogy bántson.

– Nem tudod megakadályozni.

– Majd meglátjuk – mondtam.

Bólintott, de látszott, hogy nem hisz nekem. Elindult az asztalok között, én utána. Egy nő megérintette Irving kezét,

ahogy elsétált mellette. Rámosolygott. Akkora volt, mint én. És kecses. Fekete, rövidre nyírt, egyenes haja csipkeként keretezte az arcát. Irving megszorította az ujjait, és továbbment. A nő hatalmas, sötét szemével rám nézett. Nekem semmit nem mondott a pillantása. Irvingre mosolygott, felém semleges volt. Mint annak a farkasnak a szeme, amelyet Kaliforniában láttam egyszer. Megkerültem egy fát, és ott állt. Addig a pillanatig nem tudtam, mit is jelent igazán az, hogy semleges. A világos szemek engem néztek várakozva. Ha fenyegetést érez, támad. Ha békén hagyom, elmegy. Rajtam állt. A farkast kurvára nem érdekelte, mi lesz a találkozás kimenetele.

Tovább sétáltam, de a lapockáim között bizsergést éreztem. Tudtam, hogy ha megfordulnék, majdnem minden szem rajtam, rajtunk lenne. Konkrétan érezni lehetett a pillantásuk súlyát.

Átsuhant az agyamon, hogy hirtelen megfordulok, és rájuk kiáltok: Hu! De aztán megálltam. Úgy éreztem, hogy mind semleges, nem-emberi szemekkel bámulnak rám, és nem akartam ezt látni.

Raina egy csukott ajtóhoz vezetett minket a terem végében. Belökte, és színpadias mozdulattal betessékelt minket. Irving simán besétált. Én viszont úgy sétáltam be, hogy közben végig Rainán tartottam a szemem. Majdnem olyan közel álltam hozzá, hogy meg tudott volna ölelni. És elég közel, hogy az ő reflexeivel simán kinyírjon.

Az alakváltók egyszerűen csak gyorsabbak, mint a normál emberek. Semmi mentális trükk nincs mögötte, mint a vámpíroknál. Egyszerűen csak jobbak. Azt nem tudtam, hogy emberi alakban mennyivel jobbak. Ahogy elnéztem Raina mosolygó arcát, nem is akartam megtudni.

Keskeny folyosón álltunk. Két ajtó nyílt a végén. Az üveglakos kivezetett a hideg éjszakába, a másik csukva volt, akármilyen lehetett mögötte.

Raina becsukta mögöttünk az ajtót, és nekidőlt. Úgy tűnt, mintha csak az ajtó tartaná meg, hogy össze ne essen. A fejét lehorgasztotta, a haja előrehullott.

– Minden rendben? – kérdeztem Rainát. Mély levegőt vett, megremegett, és rám nézett. Elakadt a lélegzetem. Nem tehettem róla.

Gyönyörű volt. Az arccsontja magas és szépen metszett. A szeme tágabbra nyílt, már sokkal kevésbé látszott távol ülőnek. Raina úgy nézett ki, mintha a saját nővére lenne. Hasonló vonások, de nem ugyanaz a személy.

– Mi volt ez?

A nő újra az a mély, hálósobába illő nevetést hallatta.

– Alfa vagyok, Miss Blake. Rengeteg olyan dolgot tudok, amire más alakváltók többsége nem képes.

Erre fogadni mertem volna.

– Szándékosan elmozdította a csontjait. Olyan ez, mint a házilagos plasztikai műtét.

– Nagyon jól mondja, Miss Blake, nagyon jól. – Raina borostyánszín szemei Irvingre villantak. A mosoly eltűnt az arcáról. – Továbbra is ragaszkodik hozzá, hogy ez is részt vegyen a megbeszélésen?

– Igen, ragaszkodom.

Lebiggyesztette az ajkait, mintha valami savanyúba harapott volna.

– Marcus mondta, hogy kérdezzem meg, azután vigyem hozzá magát.

Vállat vont, és elállt az ajtóból. Hét-nyolc centivel magasabb is lett. Sajnáltam, hogy nem figyeltem meg a kezeit. Vajon azok is megváltoztak?

– Mire kell ez a testszobrászat?

– A másik alakom nappali használatra van. Ez az igazi.

– Minek az álca?

– Arra az esetre, ha valami gyalázatosat kéne művelnem. Gyalázatosat?

Végigvonult a folyosón a másik zárt ajtó irányába. Ruganyos, surranó lépteivel nagymacskára emlékeztetett. Vagy inkább nagy farkasra? Bekopogott az ajtón. Semmit nem hallottam, de kinyitotta az ajtót. Megállt, melle előtt összefonta a karjait, és ránc mosolygott. Valahogy kezdtem nem szeretni Raina mosolyát.

A helyiség egy díszterem volt, patkó alakban elrendezett, térítővel takart asztalokkal. A patkó végében egy dobogón négy szék és egy pulpitus helyezkedett el. Két férfi állt a dobogón. Az egyikük legalább száznyolcvan centi magas volt, vékony, de izmos, mint egy kosaras. Rövid fekete haja volt, és hozzá illő vékony bajsza és pofaszakála. A jobb kezével a bal csuklóját szorongatva állt ott. Tipikus keményfiú póz. A testőr póza.

Testre feszülő fekete farmert és fekete alapon fekete mintás pulcsit viselt. A mély nyakkivágásból kevéske fekete mellszőr villant elő. A rosszfiús külsőt hímzett cowboysizma és szögletes karóra tette teljessé.

A másik férfit százhetven centi magasnak saccoltam. Olyan különös szőke haja volt, amely annak ellenére szőkének tűnik, hogy barna tincsek vannak benne. Az ő haja is rövid, de ezt fodrász vágta rövidre és szárította be. Egész jól nézett volna ki, ha egy kicsit hosszabb. Arcát simára borotválta, állkapcsa szögletes, az állán gödröcske. A gödröcskének mókássá kellett volna tennie az arcát, de mégsem tette. Parancsoló arcán és keskeny ajkain látszott, hogy nem tűr ellentmondást.

Halványkék vászonzakót és fekete nadrágot viselt. Öltözékét a zakóhoz tökéletesen illő világoskék garbó egészítette ki. Fekete cipője csillogóra volt fényesítve.

Ez tuti Marcus.

– Alfred.

Egyetlen szó, de egyértelműen utasítás. A nagyobbik pasi leugrott a dobogóról. Elegáns, szökellő mozdulat volt. Az életereje felhőként vette körül. Ott keringett, forrt körülötte,

mint ahogy a meleg árad felfelé a járdáról. Szabad szemmel nem volt látható, de rohadtul erősen lehetett érezni.

Alfred úgy jött felénk, mint akinek határozott szándéka van. A hátamat a falnak vetettem, a szemem le nem vettem Raináról és a többiekre. Irving velem együtt hátrált. Kicsit mindenkitől távolabb állt, de hozzám még mindig közelebb, mint a többiekhez.

Hátrahajtottam a kabátom, hogy a stukkerem világosan látszódjon.

– Ajánlom, hogy barátságosak legyenek a szándékaid, Alfred.

– Alfred – mondta a másik ürge.

Ismét egyetlen szó, még a hangsúly is ugyanaz, de ezúttal Alfred megállt tőle. Engem nézett. A pillantása ellenséges volt, nem semleges. Általában első ránézésre nem vagyok ellenszenves az embereknek. De hát én sem voltam túlságosan elragadtatva Alfredtől.

– Nem közeledtünk erőszakosan ön felé, Miss Blake – mondta Marcus.

– Ja, hogyne. Alfie, maga a két lábon járó erőszak. Tudni akarom, hogy mi a szándéka, mielőtt közelebb engedem.

Marcus úgy nézett rám, mintha valami érdekfeszítőt tettem volna.

– Nagyon találó megállapítás, Miss Blake. Ezek szerint maga látja az auránkat?

– Ha annak nevezik – válaszoltam.

– Alfred szándékai nem ellenségesek. Csak meg fogja motozni magát. Ez a bevett eljárás nem-alakváltók esetén. Megnyugtathatom, nem maga ellen irányul.

Maga az a tény, hogy nem akartak nálam fegyvert látni, arra ösztönzött, hogy megtartsam őket. Makacsság vagy erős túlélési ösztön.

– Talán hagyom, hogy megmotozzanak, ha előbb megmondja, miért kell most itt lennem.

Húztam az időt, amíg kitalálom, mit tegyek.

– A sajtó jelenlétében nem tárgyalunk üzletről, Miss Blake.

– Én pedig nem beszélek magával, ha ő nincs itt.

– Nem teszek mindent és mindenkit kockára csak azért, hogy valakinek az ostoba kíváncsiságát kielégítsem. – Marcus továbbra is a dobogón állt, mint egy tábornok, aki a csapatait szemléli.

– Az egyetlen ok, amiért egyáltalán itt vagyok most, az az, hogy Irving a barátom. Azzal nem fogja megkedveltetni magát velem, ha sértegeti.

– Miss Blake, én nem azt akarom, hogy megkedveljen. A segítségére van szükségem.

– Segítséget kér tőlem? – Nem is próbáltam leplezni a döbbenetemet.

Bólintott.

– Miféle segítséget?

– Neki el kell mennie.

– Nem – mondtam.

Raina ellökte magát a faltól, és elindult felénk. Nem jött olyan közel, hogy bántani merjen minket, de ott körözött, mint egy cápa.

– Tőlem most is kezdődhet Irving büntetése. – A hangja mély volt, már-már doromboló.

– Nem is tudtam, hogy a farkasok dorombolnak – jegyeztem meg.

Raina felnevetett.

– A farkasok egy csomó dolgot csinálnak, ahogy azt maga is nyilván tudja.

– Nem értem, mire gondol.

– Ugyan már, csak mint nő a nővel.

A vállával a falnak dőlt, a karját keresztbe fonta, barátságos arccal nézett. Fogadni mertem volna, hogy le tudná harapni az ujjam, miközben végig így mosolyog.

Közelebb hajolt, mintha titkot osztanánk meg egymással.

– Richard van olyan jó, mint amilyennek látszik, ugye?
Belenéztem a vidám szemébe.

– Nem szoktam kibeszélni a pasijaimat.

– Én elmondom a szaftos kis titkaimat, ha maga is elmondja.

– Raina, elég! – Marcus a színpad szélére lépett. Nem látszott boldognak. Raina lustán rámosolygott. Inkább őt bosszantotta, mint engem, és nagyon élvezte a dolgot.

– Irvingnek mindenképpen el kell hagynia a termet, és Alfred meg fogja motozni magát. Ebből a két dologból nem engedek.

– Van egy ajánlatom. Irving most azonnal távozik, de büntetés nélkül mehet haza.

Marcus megrázta a fejét.

– Azt mondtam, hogy büntetést fog kapni. Az én szavam törvény.

– Ki halt meg, és tette magát királlyá?

– Simon – szóló közbe Raina.

Rápillantottam.

– Megküzdött Simonnal, és megölte. Ő az, aki meghalt, és ez tette Marcust falkavezérré.

Így jár, aki hülye kérdéseket tesz fel.

– Ha a segítségemet akarja, akkor hazaengedi Irvinget, úgy, hogy senki egy ujjal sem nyúl hozzá. Nincs büntetés.

– Ne csináld ezt, Anita – kérte Irving. – Ezzel csak rontasz a dolgon.

Raina továbbra is felém hajolt. Csak egy kis női pletyka.

– Pontosan úgy van, ahogy Irving mondja. Per pillanat ő az én játékszerem, de ha nagyon feldühíted Marcust, akkor átadja Alfrednak. Én megkínoznám a testét és a lelkét. Alfred kikészítené.

– Irving szabadon távozik, büntetés nélkül. Én maradok, és hagyom, hogy Alfred megmotozzon. Ha nem, mindketten megyünk.

– Nem mindketten, Miss Blake. Maga oda megy, ahova akar, de Irving az enyém. Ő itt marad, és magával vagy maga nélkül, de móresre fogom tanítani.

– Mi rosszat tett? – kérdeztem.

– Az nem tartozik magára.

– Nem fogok segíteni magának mindenféle szarságban.

– Akkor menjen! – Marcus kecsesen leszökött a színpadról, és elindult felénk, amíg beszélgettünk. – De Irving marad. Maga csak erre az egyetlen éjszakára van velünk. Irvingnek viszont közöttünk kell élnie, Miss Blake. Nem használ neki a maga hősködése.

Az utolsó mondat végére odaért Alfred mögé. Közelről a szeme és a szája körül finom ráncokat lehetett látni, a nyakán és az álkapcsánál pedig kicsit megereszkedett már a bőr. Tíz évet hozzáadtam a korához. Ötvenes.

– Nem tudom itthagyni Irvinget így, hogy tudom, mit fognak vele csinálni.

– Fogalma sincs róla, mit fogunk csinálni vele – mondta Raina. – Gyönyörűen gyógyulunk.

Ellökte magát a faltól, és elindult Irving felé. Szorosan elkezdett körözni Irving körül. A válla, a csípője időnként hozzáért, ahogy mozgott.

– Közülünk még a leggyengébb is hihetetlenül sokat kibír.

– Mit akar cserébe Irving sértetlenségéért? – kérdeztem. Marcus óvatos, semleges arckifejezéssel nézett rám.

– Ígérje meg, hogy segíteni fog nekünk, és hagyja, hogy Alfred megmottozza. Ő a testőröm. Engedje, hogy elvégezze a munkáját.

– Nem ígérhetem meg, hogy segíteni fogok anélkül, hogy tudnám, miben kérik a segítségemet.

– Akkor nincs egyezség.

– Anita, ki fogom bírni, akármit is találnak ki. Ki fogom bírni. Máskor is kibírtam.

– Kérted, hogy védjelek meg Richardtól. Vegyük úgy, hogy

ez a szolgáltatás része – mondtam.

– A védelmét kérted? – Raina távolabb lépett Irvingtől, csinos kis pofiján teljes megrökönyödés látszott.

– Csak Richarddal szemben.

– Okos – közölte Raina –, de ennek vannak bizonyos következményei.

– Anita nem falkatag. Richardra is csak azért érvényes, mert járnak – mondta Irving.

Mérgesnek látszott.

– Miféle következményei? – kérdeztem.

A választ Marcus adta meg:

– Ha valaki védelmet kér egy falkatagtól, az azt jelenti, hogy harc nélkül maga felett állónak ismeri el az illetőt. Ha megkapja a védelmet, cserébe segíti őt a küzdelmeiben. Ha valaki harcra hívja az illetőt, becsületbeli kötelessége támogatni.

Irvingre pillantottam. Úgy tűnt, mindjárt rosszul lesz.

– Ő nem közölünk való. Nem alkalmazhatod rá a törvényt.

– Milyen törvényt?

– A falkatörvényt.

– Lemondok a védelméről – jelentette ki Irving.

– Túl késő – felelte Raina.

– Nagy dilemmát okoz nekünk ezzel, Miss Blake. Egy falkatag maga felett állónak, dominánsnak ismerte el magát. A mi törvényeink alapján ezt kötelező érvényűnek kell tekintenünk.

– Én nem lehetek falkatag – válaszoltam.

– Nem, de domináns lehet.

Tudtam, hogy mit jelent ez a szó a való világban. Marcus úgy használta, mintha annál többet takarna.

– Mit jelent az, hogy valaki domináns?

– Azt jelenti, hogy kiállhat Irving védelmében, bárki is támadja.

– Nem – mondta Irving.

Elsurrant Raina mellett, és megállt Marcus előtt. Kihúzta magát, és a szemébe nézett. A megadás legcsekélyebb jelét sem mutatta.

– Nem hagyom, hogy felhasználj erre. Végig ezt akartad. Tudtad, hogy a védelmét fogom kérni Richarddal szemben. Számítottál rá, ugye, te önelégült szemétláda.

Marcus tökéletes fehér fogai közül mély morgás tört fel.

– Én a te helyedben vigyáznék a számra, zöldfülű.

– Ha megsértett, kitépem a nyelvét. – Az első szavak, amik Alfred száját elhagyták, nem voltak túl megnyugtatóak.

Kezdett eldurvulni a dolog.

– Irving a védelmem alatt áll, Alfred. Hogyha jól értem a törvényt. Velem kell előbb megküzdened, ha bántani akarsz Irvinget, nemde?

Alfred hideg, sötét pillantást vetett rám. Majd bólintott.

– Ha megölsz, nem tudok segíteni Marcusnak.

Úgy tűnt, ez kissé összezavarta a nagyfiút. Remek, kelts zavart az ellenségben. Marcus elmosolyodott.

– Megtalálta az érvelésem gyenge pontját, Miss Blake. Ha a törvénynek megfelelően megvédi Irvinget, akkor kétségkívül meg fog halni. Egyetlen ember sem képes ellenállni nekünk. Még a legalja is meg tudná ölni magát.

Nem kívántam reagálni. Minek vitázni, ha úgyis nyeresre állok?

– Mivel maga nem fogadhatja el a kihívást, és nem hagyja, hogy bántsuk Irvinget, Irving biztonságban van.

– Remek. Akkor most hogyan tovább?

– Irving elmehet, és nem lesz bántódása. Maga marad, és meghallgatja a kérésünket. Aztán eldönti, hogy segít-e nekünk vagy sem. Akárhogy is dönt, Irvingnek nem fog vele ártani.

– Ez igazán nagylelkű magától.

– Igen, Miss Blake, az.

Nagyon komolyan nézett. Raina szadista játékokat játszott. Alfred hirtelen felindulásból támadott. De Marcusnál ez üzlet

volt. Ő volt a bolyhos maffiavezér.

– Menj, Irving.

– Nem hagyom itt Anitát.

Marcus vicsorogva fordult feléje.

– Nem végtelen a türelmem!

Irving térdre hullott, a fejét lehajtotta, a gerince mélyen meghajolt. Most kétségtelenül a megadás jelét mutatta.

Megfogtam a karját, és talpra rángattam.

– Kelj fel, Irving. A kedves vérfarkas bácsi nem fog bántani.

– És miért nem, Miss Blake?

– Mert Irving a védelmem alatt áll. Ha Alfred nem küzdhet meg velem, akkor maga aztán pláne nem.

Marcus hátravetette a fejét, és élesen, ugatva felnevetett. – Maga okos és bátor. Sokra tartjuk ezeket a tulajdonságokat. Aztán a nevető arckifejezés eltűnt, de a vérfarkas szemében még ott csillogott egy darabig a derű, mint egy kellemes álom emléke.

– Ne provokáljon túl nyíltan, Miss Blake. Árt az egészségnek.

A derű szikrája kialudt a tekintetében. Egy emberi szempárba meredtem, de a pillantása lélektelen volt. Úgy nézett ki és úgy beszélt, mint egy emberi lény, de nem volt az.

Megböktem Irving dzsekibe bújtatott vállát.

– Menj, Irving. Tűnj el innen.

Megérintette a karomat.

– Soha nem hagynálak magadra ilyen rázós helyzetben.

– Ma este biztonságban vagyok, de te nem. Most menj, Irving, kérlek.

Az arcára kiült a vívódás. Aztán végül, miután Marcus újabb fenyegető pillantást vetett rá, eliszkolt. Az ajtó bezárult, és ott maradtam három vérfarkassal, négy helyett. Az este egyre jobbnak tűnt.

– Most Alfred meg fogja motozni.

Na ennyit az egyre jobbnak tűnő estéről.

– Akkor motozzon – mondtam.

Nem emeltem fel a karomat, nem támaszkodtam a falnak, csak álltam tovább. Eszem ágában sem volt segíteni neki, hacsak ő nem kér rá.

Elvette a Browningot, majd tovább tapogatta a karomat, a lábamat, még a derekamat is. Elöl, középtájon viszont nem tapogatott végig. Talán az úriembert játszotta, de lehet, hogy egyszerűen figyelmetlen volt. A lényeg, hogy nem vette észre a Firestart. Volt nyolc ezüstgolyóm, és ők ezt nem tudták. Az este egyre jobban alakult.

Marcus leült a színpadon. Alfred mögé állt, ahogy egy jó testőrhöz illik.

– Üljön le maga is, Miss Blake. Lehet, hogy hosszú lesz a megbeszélés ahhoz, hogy végig álldogáljon.

Nem akartam úgy ülni, hogy Alfred mögöttem áll, úgyhogy a legutolsó székhez mentem. Nem volt udvarias üres széket hagyni a másik mellett, de így legalább Alfred nem ért el. A biztonság fontosabb, mint a jó modor.

Raina Marcus jobbán ült, a keze a férfi térdén. Marcus ugyanúgy ült, ahogy minden mást is csinált: mereven. Mattie nénikém büszke lett volna a tartására. De Raina kezét nem vette le a térdéről. Sőt, Raináéra tette a magáét. Szerelem? Szolidaritás? Nem tűntek nagyon összeillő párnak.

Az ajtón egy nő jött be. Rövid, szőke haj, zselével beállított frizura. Ciklámen árnyalatú piros kiskosztümöt viselt. Mint egy rózsaszirm. Fehér blúzában egy blúznyakkendő volt, amely a kosztümöt nőiessé és egyben kicsit idétlenné is tette.

– Christine, jó, hogy jössz – mondta Marcus.

A nő biccentett, és leült a patkó alakú asztal végénél álló egyik székre, amely legközelebb volt a dobogóhoz.

– Mi más választásom lett volna? Milyen választási lehetőséget adtál bármelyikünknek is? – kérdezte.

– Egységként kell fellépniünk ebben az ügyben, Christine.

Marcus folytatni akarta, de közben egyre nőtt a tömeg.

Egyesével, kettesével, hármásával jöttek be az emberek az ajtón. Marcus felfüggesztette a vitát. Később még folytathatták. Biztos voltam benne, hogy fogják is. A nő szemrehányása nem tűnt új keletűnek.

Egyvalakit felismertem: Rafaelt, a Patkánykirályt. Magas, sötét bőrű, jóképű pasi volt, rövid fekete hajjal, erős mexikói vonásokkal és arrogáns arckifejezéssel. Az ajkait leszámítva ugyanolyan zord volt, mint Marcus. Az ajkai azonban puhák és érzékiek voltak; ez némileg rontott az összhatáson.

Rafael biccentett felém. Én visszabiccentettem. Két patkányember volt vele, emberi alakban. Egyiküket sem ismertem fel.

Kábé egy tucatnyian ültek az asztaloknál, amikor Marcus felállt, és a pulpitushoz sétált.

– Barátaim! Azért hívtalak ide titeket ma este, hogy találkozzatok Anita Blake-kel. A vámpírok Hóhérnak hívják őt. Azt hiszem, ő segíthet nekünk.

– Hogyan tud nekünk segíteni egy vámpír vadász?

Ezt egy magas férfi kérdezte, aki egyedül ült, és mindkét oldalán székekkel bátyázta el magát a többiektől. Rövid fehér haját furcsán vágatta. Olyan volt mint Mia Farrow sérója a hatvanas években, csak finomabb. Fehér inget, halvány rózsaszín nyakkendőt, fehér sportzakót és krémszínű nadrágot viselt. Úgy nézett ki, mint egy gazdag, joviális úr. De igaza volt.

– Nincs szükségünk egy ember segítségére.

A férfi, aki ezt mondta, nem egyedül ült. Vállig érő haja olyan göndör volt, hogy szörnek tűnt. Vagy talán... Á, nem. Sötét szeme felett sűrű szemöldök ült, arcvonásai mélyek, érzékiek. A Patkánykirálynak csókos ajkai voltak, ez a pasi viszont úgy nézett ki, mint akit sötét üzelmekre teremtettek.

A ruházata illet az arcához. Az asztalra felrakott csizmái puha, bársonyos bőrből voltak. Fényes, fekete bőrnadrágot viselt. Felsőtestén izompóló feszült, amely alig takart valamit. A jobb karját könyöktől az ujjakig bőrkesztyű fedte. Tüskés

szögeceket vertek bele. A szőr a mellkasán ugyanolyan sötét és göndör volt, mint a haja. Fekete ballonkabát hevert mellette az asztalon.

A jobbán ülő nő a férfi vállához dörgölte az arcát, mintha egy macska jelölne meg valakit a szagával. Hosszú, sötét haja hullámokban omlott a vállára. Amennyit láttam a szereléséből, az szűk volt, fekete, és főként bőrből állt.

– Mi itt mind emberek vagyunk, Gabriel – mondta Marcus. Gabriel durván felhorkant.

– Te azt hiszel, amit akarsz, Marcus. De mi tisztában vagyunk vele, hogy mik vagyunk, és hogy ez a nő kicsoda.

Rám mutatott a kesztyűs öklével. Nem volt kimondottan barátságos gesztus.

Rafael felállt. A mozdulatára abbamaradt a vita. Ahogy ott állt az egyszerű utcai ruhájában, volt benne valami, amitől muszáj volt ránézni. Mintha koronát viselne. A jelenléte parancsolóbban hatott, mint az a mázsa fekete bőr-cucc. Marcus egész halkán morgott. Túl sok a király egy szobában.

– Marcus úgy beszél Anita Blake nevében, ahogy a farkasok nevében is beszél?

– Igen – mondta Marcus –, Anita Blake nevében is beszélek.

Felálltam.

– Nem tudom, mi folyik itt, de a magam nevében én beszélek.

Marcus úgy fordult felém, mint egy kisebbfajta szőke tornádó.

– Én vagyok a falkavezér. Én vagyok a törvény.

Alfred szembefordult velem, hatalmas keze ökölbe szorult.

– Nyugi, prémpofa. Te nem vagy az én vezérem, én meg nem vagyok falkatag.

Alfred elindult előre. Leugrottam a színpadról. Ugyan nálam volt a stukker, de később talán nagyobb szükségem lesz rá. Ha most előrántom, később talán már nem is lesz nálam.

Alfred leszökölt a színpadról, akkorát ugrott, mintha egy trambulínról startolt volna. A földre huppantam, és arrébb gurultam. Megcsapott a légáram, amelyet a vérfarkas mozgása keltett. A színpadnak ütköztem. A Firestarért nyúltam, de a vérfarkas már rám is vetette magát. Gyorsabban, mint egy kilőtt golyó, gyorsabban, mint bármi, amit eddig láttam.

Megfogta a torkomat, és szorítani kezdte. Az ajkát vicsorogva felhúzta, és mély hangon morgott rám, mint egy rottweiler.

A kezem a stukkeren volt, de még fel kellett emelnem, és rá kellett fognom, mielőtt meghúzhattam volna a ravaszt. Jóval hamarabb kitépné a gégémet, mielőtt ezt mind meg tudnám csinálni.

A nyakamnál fogva talpra rángatott. Épp csak annyira mélyesztette belém az ujjait, hogy érezzem a keze erejét. Annyit kellett volna csak tennie, hogy összeszorítja az öklét, és a torkom első része jött volna vele együtt. A kezem továbbra is a Firestaron volt. Holtan sem eresztettem volna ki a markomból.

– Most már a te harcaidat is Alfred vívja meg? – ezt Christine, a blúzra varrt nyakkendőt viselő csaj kérdezte. – A falkavezéreknek maguknak kell megküzdeniük a dominanciáért, vagy le kell mondaniuk a falkavezérségről. Ez éppen a te egyik törvényed, Marcus.

– Ne idézd nekem a saját törvényeimet, nőstény.

– Anita Blake a te hatalmatat kérdőjelezte meg maga felett, nem Alfredét. Ha Alfred megöli, akkor ő lesz az új falkavezér?

– Christine hangjában finom gúny érződött.

– Engedd el őt, Alfred.

Alfred Marcusra pillantott, majd vissza rám. Az ujjai megfeszültek. Mélyen elém vájtak, ahogy lábujjhegyre emelt.

– Azt mondtam, engedd el!

Ledobott a földre. Háttal a színpadnak tántorodtam, és

ugyanazzal a lendülettel Alfredra szegeztem a Firestart. Nem nyújtottam valami szép látványt, de legalább a stukkert ráfogtam. Ha újra próbálkozik, megölöm, méghozzá örömmel.

– Azt hittem, megmotoztad – mondta Marcus.

– Meg is. – Alfred hátrálni kezdett, miközben kezét az arca előtt tartotta, mintha egy ütést akarna kivédeni.

Végigsasszéztam a színpad mentén, hogy Marcuson tudjam tartani a szemem. Megpillantottam Rainát, még mindig a helyén ült. Láthatólag jól szórakozott.

Elhátráltam az egész társaságtól, igyekeztem a falnak vetni a hátam. Ha Marcus gyorsabb, mint Alfred, akkor tágas térre lesz szükségem. Néhány száz kilométer jól jött volna, de be kellett érnem a távolabbi fallal.

– Fegyvereztesd le Alfreddal – javasolta Raina. Keresztbe tett lábbal ült, keze a térdén, és mosolygott. – Alfred figyelmetlen volt. Hagyd, hogy jóvátége.

Marcus bólintott. Alfred ismét felém fordult.

A hátamat még erősebben feszítettem a falnak, mintha ajtót nyithatnék rajta magamnak, ha elég erősen nyomom. Alfred lassan közeledett felém, mint egy őrült a filmvászonról. A mellére szegeztem a pisztolyt.

– Megölöm – mondtam.

– A maga kis golyói nem árthatnak nekem – válaszolt Alfred.

– Ezüstözött Glaser-golyók – közöltem. – Akkora lyukat üt a melleden, hogy egy ököl elfér benne.

Alfred tétovázott.

– Minden sebem beforr. Még az is, amelyet ezüst okozott.

– A halálos nem fog – mondtam. – Kilövöm a szívedet, és meghalsz.

Visszanézett Marcusra. Marcus arcát harag torzította el.

– Hagytad, hogy fegyvert hozzon közénk.

– Ha félsz a fegyvertől, Marcus, akkor vedd el tőle magad – szólt Christine ismét. Ezúttal nem voltam biztos benne, hogy

ezzel segít nekem.

– Nem akarjuk bántani magát, Miss Blake. De megígértem a többieknek, hogy nem fog közénk fegyvert hozni. A szavamat adtam. Ha odaadja Alfrednak a fegyvert, befejezhetjük a dolgot.

– Kizárt.

– Maga ellenáll nekem, Miss Blake. Senkitől nem tűrhetem, hogy kétségbe vonja a hatalmammat.

A színpad szélén állt, ő volt hozzám a legközelebb. Közelebb, mint Alfred. Nem voltam biztos benne, hogy ez olyan nagy fejlődés.

– Ha lelép a színpadról, lövök.

– Alfred!

Megint csak a nevét mondta, de ez is elég volt. Alfred odalépett Marcus mellé, a tekintetét az arcára függesztve.

– Igen, Mester?

– Vedd el tőle. Nem állhat ellen nekünk.

– Marcus, ezzel a halálba küldi.

– Nem hinném.

Alfred előrelépett, és Marcus elé állt. Az arca semleges volt, a szeme kifürkészhetetlen.

– Igazán hülyeség lenne emiatt meghalni, Alfie.

– Marcus parancsol, én engedelmeskedem. Ez a dolgok rendje.

– Ne tegye ezt – mondtam. Alfred még egy lépést tett előre.

Lassan beszívtam a levegőt, felkészültem. Mindenkit érezkeltem a látómezőm szélén, de csak Alfredot néztem. Pontosabban a mellkasa közepét.

– Nem blöffölök.

Éreztem a feszültségét, tudtam, hogy meg fogja tenni. Kétsége sem volt afelől, hogy gyorsabban tud mozogni, mint ahogy én meghúzom a ravaszt. De semmi nem volt olyan gyors. Legalábbis reméltem.

Ugyanolyan széles ívben ugrott, mint az előbb. Fél térdre

vetettem magam, közben céloztam. A levegőben érte a golyó. Összerándult, és a földre zuhant.

A lövés visszhangzott a csöndben. Felálltam, de a stukkert továbbra is rászégeztem. Lassan előreléptem. Nem mozdult. Ha lélegzett is, nem láttam. Letérdeltem, és a fegyver csövét a gerincének nyomtam. Meg se mozdult. Kitapintottam a nyakán az ütőeret. Semmi. Bal kézzel kihúztam az övéből a Browningot. A Firestart a többiekre irányítottam. Bal kézzel nem voltam valami ügyes, és nem akartam arra vesztegetni az időt, hogy kezet cseréljek.

Marcus lelépett a színpadról.

– Ne – mondtam.

Megmerevedett, rám bámult. Meg volt döbbenve. Nem gondolta, hogy megteszem.

Az asztalok között Rafael jött felénk.

– Megengedi, hogy megnézzem?

– Persze.

De azért elhátráltam. Elméletileg kartávolságon kívülre.

Rafael megfordította a testet. Vértócsa borította a földet, ahol a mellkasán levő lyukból kifolyt a vér. Élénkvrös patakok csordogáltak a szájából, belevegyülve a szakállába. Ezek szerint mégsem volt gyorsabb a kilőtt golyónál. Marcus rám nézett a holttest felett. Azt hittem, dühös lesz, de csak fájdalmat láttam az arcán. Gyászolta Alfredot. Az igaz, hogy én húztam meg a ravaszt, de ő taszította Alfredot a halálba. Ő is tudta, én is tudtam. Mind tudtuk.

– Nem kellett volna megölnie – mondta halkan.

– Nem adott választási lehetőséget – válaszoltam.

Rápillantott Alfred holttestére, majd ismét rám nézett.

– Nem, valóban nem adtam. Együtt öltük meg őt, maga és én.

– A jövőre nézve pedig, Marcus, csak hogy több félreértés ne legyen közöttünk, én sosem blöffölök.

– Maga megmondta.

– De maga nem hitt nekem.

Nézte, ahogy a vér szétfolyik a földön.

– Most már hiszek.

Ott volt a földön egy holttest, és az örök kérdés: mit kezdesz vele? Van ugye a hagyományos válasz:

– Hívom a zsarukat – mondtam.

– Nem – válaszolta Marcus.

Ebben az egyetlen szóban több erő volt, mint bármiben, amit azóta mondott, hogy Alfred a földre került.

– Alfred halott, emberek. Ha hagyományos golyó találta volna el, meggyógyulna, de ez ezüstgolyó volt. Hívunk kell a zsarukat.

– Ennyire börtönbe akar menni? – érdeklődött Rafael.

– Nem akarok börtönbe menni, de megöltem.

– Azért volt ebben egy kis segítsége.

Christine odalépett hozzánk. Ott állt a rózsaszíromszerű kosztümjében meg az érzéki fekete cipőjében, és a holttestet nézte. Vércsík kígyózott a cipője felé. Látnia kellett, ahogy feléje folyik, de mégsem mozdult. A vér szétvált a cipője orránál, és folyt tovább.

Raina Marcus mögé állt. Átölelte a férfi vállát, olyan közel hajolt a nyakához, hogy a fülébe tudott sügni. Az ajka nem mozgott. Viszont az ő szúrós megjegyzése volt, ami a dolgokat ebbe az irányba taszította. Egyetlen aprócska megjegyzés.

Marcus végigsimította Raina karját, és lehajolt, hogy megcsókolja a csuklóját.

Körbenéztem. Rafael még mindig a hulla mellett térdelt. Elindult egy vércsík a térde irányában. Gyorsan felállt, miközben az ujjai a véres padlót súrolták. A szájához emelte őket. Legszívesebben azt mondtam volna, hogy ne tegye, de nem mondtam. Bedugta az ujjait a szájába, és tisztára nyalta.

Rám pillantott a sötét szemével. Leengedte a kezét, mintha zavarba jött volna. Mintha egy intim testi szükséglet végzésén kaptam volna rajta. Talán így is volt.

A két bőrruhás alakváltó az asztal mögé lépett, mintha be akarnának keríteni. Hátrálni kezdtem. A két pisztolyt még mindig a kezemben tartottam.

A szegecses kesztyűt viselő pasi rám nézett. A szája szögletében mosoly játszott. Furcsa, vizenyős zöld szeme volt. Göndör fürtjei kuszán előrehullottak. A tekintete ijesztő fénnel ragyogott felém a sötét haj mögül. Nem simította ki a szeméből a haját. Engem biztos halálra idegesített volna. Bár talán csak nem szoktam hozzá, hogy bunda mögül nézzem a világot.

Közelebb lépett a holttesthez, tehát egyúttal hozzám is. Felemeltem a két fegyvert. Ebből a távolságból még célozni sem kell nagyon. Nem éreztem magabiztosabbnak magam attól, hogy mindkét kezemben pisztoly volt. Ellenkezőleg, idétlenül éreztem magam, de nem akartam időt veszteni azzal, hogy az egyiket visszateszem a tokjába. Ahhoz, hogy elrakjam a Firestart, fel kellett volna húznom a pulcsimat, majd a stukkert a nadrágom alá gyömöszölni. Valószínűleg meg tudtam volna csinálni anélkül, hogy lepillantás, de nem voltam biztos benne. Lehet, hogy a megszokás győzne. Mint a vezetésnél. Észre sem veszed, milyen sokáig néztél lefele, amíg a teherautó fényei a szemedbe nem világítanak. Ha Gabriel van olyan gyors, mint Alfred, akkor egy tizedmásodperc is elég lenne.

Gabriel szélesen elmosolyodott, a nyelve hegyével végignyalta az ajkát. Forró volt a pillantása. Nem volt ebben semmi varázslat, egyszerűen csak az a forróság, amelyet bármelyik férfi szemében látni néha. Az a pillantás, amely elárulta: éppen azon töprengenek, vajon hogy nézhetsz ki meztelenül, és hogy jó-e a nyelvmunkád. Nyers, de alapos pillantás. Ebben a pillantásban nem a szeretkezés utáni vágy volt. Egyszerűen csak dugni akart. Még a szex is túl finom terminus lett volna rá.

Megálltam, hogy elforduljak. Nem mertem levenni róla a

szemem. Pedig nagyon akartam. Lúdbőröztem a tekintetétől. Éreztem, ahogy a forróság előnti az arcomat. Nem tudtam pirulás nélkül a szemébe nézni. Ahhoz túl jó nevelést kaptam.

Egy egész kis lépést tett felém, de így már majdnem karnyújtásnyi közeibe került. Alfred teste még ki sem húlt, ez meg szórakozott velem. Még határozottabban felemeltem a két pisztolyt, és rácéloztam.

– Ne kelljen újra megtennem – figyelmeztettem.

– Gabriel, hagyd őt békén – szólt Christine.

Gabriel rápillantott.

– Tigris/ Tigris/ Éjszakánk / erdejében sárga láng / mely örök kéz szabta rád / rettentő szimmetriád?

– Fejezd be, Gabriel – mondta Christine elpirulva. Egy versszak is elég volt neki William Blake-től, hogy zavarba jöjjön. Miért pont ezt szavalta Gabriel? A tigris miatt? De melyikük volt a cicuska? Esetleg mindketten?

Gabriel ismét felém fordult. Láttam, ahogy a pillantása mélyén átsuhan valami. Valami perverz fény, amely arra ösztökélte, hogy tegye meg azt az egy lépést.

– Próbálkozz csak, és csatlakozhatsz a haverodhoz a padlón.

Az alakváltó teli szájjal kacagni kezdett, amitől kilátszottak az alsó és felső szemfogai. Mint egy macska. Nem vámpírfogak, de nem is emberek.

– Miss Blake a védelmem alatt áll – szólt Marcus. – Nem engedem, hogy bántsd.

– Előbb hagyta, hogy Alfred kis híján megfojtson, majd belehajszolta abba, hogy rám támadjon. Köszönöm, nem kérek a védelméből, Marcus. Asszem, elleszek magam is.

– A kis stukkerei nélkül nem lenne ennyire kemény – vetette oda a barna motoros csaj. Bátor szavak, de a kis csoportosulás másik felén állt.

– Nem állok le magukkal szkanderezni. Tudom, hogy fegyver nélkül esélyem se lenne. Pontosan ezért van nálam a

két pisztoly.

– Visszautasítja a védelmemet? – kérdezte Marcus.

– Igen.

– Maga bolond – állapította meg Raina.

– Lehet, de még mindig nálam van a fegyver.

Gabriel ismét felnevetett.

– Nem bízik benne, Marcus, hogy meg tudnád védeni, és igaza is van.

– Megkérdőjelezed a dominanciámat?

Gabriel hátat fordított nekem, és Marcusra nézett.

– Egyfolytában.

Marcus előrelendült, de Raina szorosabbra vonta az ölelését, és visszatartotta őt.

– Eléggé kitergettük már így is a szennyest Miss Blake előtt ma este. Nem gondolod?

Marcus tétozott. Gabriel továbbra is őt nézte. Végül Marcus bólintott. Gabriel dörömbölő nevetést hallatott, és letérdelt a holttest mellé. Belemártotta az ujjait a vérbe.

– Olyan gyorsan kihűl.

Megtörölte a kezét Alfred pulóverében, majd megérintette a sebet a mellkasán. Végigfuttatta az ujját a seb szélén, mintha krémet szedne ki egy tálból. Vérvörös volt az ujja, amikor kihúzta. Ahogy a szájához emelte, vércseppek csurogtak végig a karján. Aztán lenyalta az ujjait.

– Hagyd abba – szólt rá Marcus.

A nő, aki Gabriellel jött, a holttest másik oldalára térdelt. Testét előredöntötte, a fenekét a magasba tartotta, ahogy az oroszlánok isznak a forrásból. Gyors, határozott mozdulatokkal lefetyelni kezdte a vért a földről.

– Jézusom – suttogtam.

Hirtelen mozgást éreztem a teremben, mint ahogy a szél végigsöpör a gabonátábla felett. Valamennyien felálltak, és elindultak a holttest felé.

Hátraléptem, háttal a falhoz simultam, és elindultam a

kijárat irányába. Nem akartam az egyetlen nem-alakváltó lenni a teremben, ha zabálni kezdenek. Az nem tűnt túl egészséges dolognak.

– Ne!

Marcus hangja bömbölve töltötte be a termet. Odacsörtetett a holttesthez. Egyetlen mozdulat nélkül mindenkit meghátrálásra kényszerített. Még Gabriel is félregurult előle, a bal oldalára fordult. A kezére támaszkodva ült a vér közepén. A nője hátrébb mászott. Gabriel karnyújtásnyi távolságra volt a vérfarkas-mestertől. Felpillantott Marcusra, de a szemében nem volt félelem.

– Nem vagyunk állatok, hogy a saját halottainkból táplálkozzunk.

– De, állatok vagyunk – mondta Gabriel. Véres kezét Marcus felé emelte. – Szagold meg a vért, és úgy mondd, hogy nem kívánod.

Marcus hátrakapta a fejét, és olyan hangosat nyelt, hogy még én is hallottam. Gabriel feltérdelt, véres kezét Marcus arcába nyomta. Marcus félreütötte a kezét, de a holttesttől is hátralépett.

– Érzem a vér szagát. – Nagyon rekedt volt a hangja, ahogy ezt mondta. Minden egyes szó halk morgáson szűrődött keresztül. – De emberi lény vagyok. Ez pedig azt jelenti, hogy nem adom meg magam minden vágyamnak.

Elfordult a holttesttől, és keresztülfúrta magát a tömegen. A színpadra kellett felállnia, hogy szabad helyet találjon magának. Gyorsan és nehezen lélegzett, mintha futott volna.

Kábé félúton voltam a színpad mögött. Láttam az arcát. Izzadságcseppek ültek a bőrén. Muszáj volt kijutnom innen.

A fehérhajú pasi távolabb állt a többiektől. Ő volt az, aki legelőször szólalt meg, és aziránt érdeklődött, hogy mi hasznukra lehet egy vámpírhóhér. Karjait keresztbe téve egy asztalnak támaszkodott. Engem figyelt. A terem végén azt csinált, amit akart. A fegyvereim a kezemben voltak,

folyamatosan rájuk szegeztem őket. Egyetlen lélek sem volt a teremben, akit szívesen a közelemben tudtam volna, ha nincs nálam fegyver.

Már majdnem az ajtóhoz értem. Egyik kezemet szabaddá kellett tennem, hogy kinyissam az ajtót. Majdnem egy egész terem választott el az alakváltóktól. Anélkül, hogy az ajtót kinyitottam volna, ennél messzebbre nem juthattam. Visszatettem a Firestart a tokjába. A Browningot a jobb kezembe vettem át. A bal kezemet addig csúszttam magam mögött a falon, amíg meg nem érintettem a kilincset. Lenyomtam, és résnyire kinyitottam az ajtót. Elég távol voltam már tőlük, hogy hátat merjek nekik fordítani. Szélesre tártam az ajtót, és megálltam.

A folyosó hemzsegett az alakváltóktól. Tágra nyílt szemmel, a megszállottak pillantásával bámultak. A Browningot a legközelebb álló mellének szegeztem.

– Hátrébb!

Az csak nézett rám, mintha nem értené, amit mondok. Barna, teljesen emberi szeme volt. Engem mégis egy olyan kutyára emlékeztetett, amelyik épp most próbálja az emberi nyelvet megérteni. Nagyon meg akarja érteni, de egyszerűen nem megy neki.

Mozgást éreztem magam mögött. A hátamat az ajtónak vettem. Az ajtó szorosan a falnak nyomódott. A fegyveremmel a termet pásztáztam. Ha a folyosón levő alakváltók elindulnak felém, végem van. Néhányat le tudnék löni, de nem az összesét.

Az a férfi jött felém, aki előtte az asztalnak dőlt. Felemelte a karját, hogy mutassa, nincs felfegyverezve. Ez még nem mentette volna meg. Az győzött meg, hogy nem láttam izzadságot az arcán. Nem volt üveges a tekintete. Mint a többieknek a teremben. Nagyon emberinek látszott.

– Kaspar Gunderson vagyok. Szüksége van egy kis segítségre?

A várakozó hordára néztem, majd vissza rá.

– Persze.

Kaspar elmosolyodott.

– Az én segítségemet elfogadja, de Marcusét nem? – csodálkozott.

– Marcus nem segítséget ajánl fel. Ő utasításokat ad.

– Nagyon igaz.

Rafael lépett Kaspar mellé.

– Egyikünk sem túri, hogy Marcus parancsolgasson neki. Bár ő azt szeretné.

A folyosón lévő tömegből különös hang tört elő, félúton a nyögés és a vonyítás között. Sietve elindultam a fal mellett, a stukkert a tömegre szegezve. Túl sok veszélyforrás volt, választanom kellett valakit, akiben megbízom. Rafael és a másik pasi jobb ötletnek tűnt, mint a társaság a folyosón.

A terem belsejéből velőtrázó sikoly hallatszott. A hátamat a falnak nyomtam, és visszafordultam a terem felé. Most mi lesz?

Csapkodó végtagokat láttam az alakváltók kavargó tömegén át. A sötéthajú nő hátravetette a fejét, és felsikoltott.

– Küzd ellene – állapította meg a sápadt férfi.

– Igen, de nem nyerhet, hacsak egy domináns a segítségére nem siet – válaszolt Rafael.

– Gabriel nem fog segíteni neki.

– Nem – mondta Rafael. – Élvezi az előadást.

– Nincs még telihold, mi a fene történik itt? – kérdeztem.

– A vér illata indította be.

Gabriel evett. Ő és Elizabeth. Most pedig, hacsak Marcus le nem állítja őket, mind átváltoznak, és enni fognak – mondta Rafael.

– És ez rosszat jelent?

Rafael rám nézett. Olyan szorosan fogta az alkarját, hogy a bőre elfehérült. Rövidre vágott körmei belevájta a bőrébe, kis véres félkörök maradtak az ujjai nyomán. Nagyon mély levegőt

vett, és bólintott. Elengedte a karját. A kis vágások megteltek vérrel, de csak némelyik kezdett el szivárogni. Kis vágások, kis fájdalom. A fájdalom néha segített abban, hogy ne tudja egy vámpír uralni az agyadat.

A hangja erőltetettnek tűnt, de minden szót tisztán, nagy odafigyeléssel ejtett ki. Mintha nagy erőt igényelne tőle a pusztá beszéd.

– Az egyik esti mese, amely kivételesen igaz is, hogy ha egy alakváltó átváltozik, akkor ennie kell.

Rám meredt. A pillantása feneketlenül mélynek tűnt. A szembogara az egész szemét bekebelezte. A két szeme úgy villogott, mint két szurokfekete gomb.

– Ugye nem fog nekem itt beszűrösödni?

Megrázta a fejét.

– Engem nem irányít a fenevad. A magam ura vagyok.

A másik férfi nyugodtan állt.

– Maga miért nem küszködik?

– Nem vagyok ragadozó. Nem izgat a vér.

A folyosóról nyöszörgés hallatszott. Egy fiatal pasi, aki nem lehetett több húsnál, négykézláb mászott a terem felé. A torkából előtörő halk hang olyan volt, mint egy imádság.

Felemelte a fejét, és beleszagolt a levegőbe. A fejét hirtelen felém rántotta, rám bámult. Aztán kúszva elindult. A szeme olyan színű volt, mint a tavaszi ég. Ártatlan, akár az áprilisi reggel. A tekintete viszont egyáltalán tűnt ártatlannak. Úgy nézett rám, mint aki azon gondolkodik, vajon milyen ízű lehetek. Ha ember lett volna, talán a szex jár a fejében. Ő viszont valószínűleg csak a kajára gondolt.

A homlokára céloztam. A fiú szeme a fegyver mögé, rám szegeződött. Nem voltam biztos benne, hogy egyáltalán látja-e a fegyvert. Megérintette a lábamat. Nem löttem le. Nem mutatta, hogy bántani akar. Nem tudtam, mi a fene folyik itt, de nem lőhettem le azért, mert hozzám ért. Csak ezért nem. Tennie kellett valamit ahhoz, hogy golyót érdemeljen a fejébe.

Még nálam is.

Picit megmozgattam előtte a stukkert, de nem követte a tekintetével.

Belekapaszkodott a farmeromba, és térdre húzta magát. A feje kicsivel a derekam felett volt, kék szemei az arcomat bámulták. Átkarolta a derekamát. Az arcát a hasamba fúrta, mintegy szaglászva.

Megkopogtattam a fejét a pisztoly csövével.

– Nem ismerlek elég jól ahhoz, hogy így szaglászhas engem, haver. Kelj fel!

A srác bedugta a fejét a pulcsim alá. Gyengéden beleharapott az oldalamba. A teste megdermedt, a karja megfeszült. Hirtelen szaggaottá vált a lélegzete.

Én pedig elkezdtem félni. Ami az egyiknek előjáték, az a másiknak előétel.

– Szedjék le rólam, mielőtt kénytelen lennék bántani.

Rafael felordított, a hangja túlharsogta az egyre növekvő káoszt.

– Marcus!

Ez az egyetlen szó ott rezgett a levegőben, és hirtelen csönd lett. Arcok fordultak Rafael felé. Vérrel borított arcok. Elizabeth, a barna hajú nő, sehol se volt. Csak Marcus maradt tiszta. Mereven állt a színpadon, de úgy vibrált, akár egy megpendített hangvilla. Az arcát ijesztővé tette az erőlködés. A szeme mint a fuldoklóé, aki elhatározta, hogy nem fog sikítani az utolsó útján.

– Jasonnak van némi gondja az önkontrollal – mondta Rafael. – Ő a te farkasod. Parancsolj rá!

Gabriel felállt, az arcát vér borította. Nevetett, elővillantva a fogsorát.

– Csodálkozom, hogy Miss Blake még nem ölte meg.

Raina felállt, az álla vérmaszatos volt.

– Miss Blake visszautasította Marcus védelmét. Tehát domináns. Jöjjön csak rá, mit jelent, ha valaki visszautasítja a

mi védelmünket.

Jason továbbra is nekem feszült. A karját szorosan körém fonta, az arcát a hasamba fúrta. A blúzomon keresztül éreztem a lélegzetét, amely forró és túl nehéz volt, bár semmi nem indokolta.

– A segítségemet kérte, Marcus. Szarul bánnak itt a vendéggel.

Marcus dühösen meredt rám. Még a terem másik végéből is láttam, hogy idegesen megrándul az arca. Lüktetett, mintha valami készülné előtörni belőle.

– Ma már túl késő van üzletről beszélni, Miss Blake. Kicsúsztak a dolgok a kezünkéből.

– Nem viccelek. Szedje le rólam, Marcus. Elég egy halott ma estére.

Raina odament Marcushoz, véres kezét a férfi felé emelte.

– Ismerje be, hogy felette állsz, hogy szüksége van a segítségedre.

Marcus rám nézett.

– Ismerjen el dominánsnak maga felett, és akkor szólok Jasonnak, hogy szálljon le magáról.

– Ha elkezd átváltozni, megölöm. Tudja, hogy megteszem. Parancsolja őt vissza.

– Ahhoz, hogy a védelmembe vegyem, el kell ismernie engem.

– Bassza meg, Marcus. Nem azt kérem, hogy engem mentsen meg. Hanem, hogy Jasont. Vagy egyáltalán nem is érdeklik a falkabeliek?

– Rafael király – mondta Raina. – Mentse meg magát ő.

A fiú egész testében megremegett. A szorítása fájdalmassá vált. Még mindig a hátam mögött összekulcsolt karral állt előttem. Ha ennél szorosabban fogna, a másik oldalán jönnék ki. Nagyjából egyforma magasak voltunk, úgyhogy az arcunk nagyon közel került egymáshoz. A szemében csillapíthatatlan éhség tükröződött. Felém hajolt, mintha meg akarna csókolni,

de újra remegés futott végig rajta. Az arcát a hajamba temette, ajkai a nyakamat érintették.

A mellkasához szorítottam a Browning csövét. Ha megpróbál megharapni, halott. De míg Alfred egy erőszakos disznó volt, addig ez a Jason láthatólag nem tudott uralkodni magán. Mintha kényszeres lett volna. Ha túl sokáig várok, lehet, hogy én is meghalok. De amíg nem bántott, addig én sem akartam bántani őt. Mellesleg még meleg volt a pisztolyom csöve az előző lövéstől. Nem túlzottan, de egy kicsit. Ez adott Jasonnak némi haladékot.

A fogait végighúzta a nyakamon, és egy bőrdarabot beszívott a szájába. Ezzel nagyjából elérte a türelmem határát, még akkor is, ha nem lett csupa szőr.

Mély hörgés szakadt ki belőle, vibrált tőle a bőröm. A szívem a torkomban dobogott. A ravaszra tettem az ujjamat. Nem várhattam arra, hogy átharapja a torkom.

Kaspar hangját hallottam:

– Rafael, ne!

Jason feje hirtelen felemelkedett, a szeme vadul csillogott. Rafael mellettünk állt, a karját Jason arca előtt tartotta. Mély karmolások futottak rajta végig, csörgött belőlük a vér.

– Friss vér, farkasom – mondta Rafael.

Jason olyan gyorsan lökte el magát tőlem, hogy nekiestem a falnak. A fejemet csak akkor vertem bele, miután a vállam már nekiütközött. Ez mentett meg az ájulástól. Seggre estem, a stukkert – pusztán ösztönből – tovább szorongattam. Ebben az egyetlen mozdulatban annyi erő volt, hogy a gyomrom összerándult a félelemtől. Hagytam, hogy szaglássza a nyakam, mintha csak ember lenne. Darabokra téphetett volna az emberi kezeivel. Lehet, hogy előbb én öltem volna meg őt, de attól még én is ugyanannyira meghaltam volna.

Jason Rafael előtt kuporgott. Hullámvás futott végig a hátán, mint amikor a vizet fodrozza a szél. Jason összegömbölyödött, a háta lüktetett az inge alatt.

Rafael felette állt, a vére a földre csöpögött.

– Remélem, tudja, mit tettem magáért – mondta.

Végre volt annyi levegőm, hogy megszólaljak.

– Akarja, hogy lelőjem?

Különössé vált a tekintete, a fekete gombszemei élettelenül néztek rám.

– Felajánlja nekem a védelmét.

– Védelem? Lószart! Maga segített nekem. Én is segítek magának.

– Kösz, de ha egyszer elkezdtem, akkor be is kell fejeznem. Maga viszont menjen, mielőtt kifogy az ezüstgolyókból.

Kaspar a kezét nyújtotta, hogy felsegítsen; elfogadtam. Szokatlanul meleg volt a bőre, de mást nem éreztem.

Láthatólag nem vágyott arra, hogy letapizzon vagy megegyen. Örömteli változás.

A kinti csoport tagjai kettesével, hármasával elindultak befelé az ajtón. Néhányan úgy mentek a terem másik végében fekvő holttest felé, mint az alvajárók. Ezzel nem is lett volna semmi gond. Mások Rafael és a vonagló Jason irányában indultak el. Rafael azt mondta, el tud velük bánni egyedül. De kábé hatan Kaspar és én felém fordultak.

Éhes tekintettel néztek minket. Az egyikük, egy lány, térdre vetette magát, és elkezdett felém mászni.

– Tud valamit csinálni ezekkel? – kérdeztem Kaspart.

– Én hattyú vagyok. Tápláléknak tekintenek.

Nagy önuralomra volt szükségem, hogy ne nézzek rá. A felém mászó alakváltóra meredtem, és azt mondtam:

– Egy hattyú. Remek. És van valami ötlete?

– Sebesítse meg valamelyiküket. A fájdalmat figyelembe veszik.

A lány felém nyúlt. Néztem a karcsú karját, és nem lőttem. Egy Glaser-golyó levinné a karját. És nem voltam biztos benne, hogy az alakváltók új végtagokat is tudnak növeszteni. A mögötte álló nagydarab hímre fogtam a fegyverem. Hasba

lőttem. Üvöltve a földre rogyott, az ujjai közül ömlött a vér. A lány odament hozzá, és beletemette az arcát a hasába. A férfi arrébb pofozta. Aztán megrohanták őt a többiek.

– Tűnjünk el, amíg lehet – javasolta Kaspar, és az ajtó felé intett. Nem kellett kétszer mondania. Hirtelen megjelent Marcus. Nem vettem észre, hogy jön, túlságosan lefoglalt a közvetlen veszély. Két férfit lerántott a sebesültről, úgy hajította el őket, mintha játékszerek lettek volna. Majd kihúzott egy barnássárga dossziét a kék vászonzakója alól, és odanyújtotta nekem. Leginkább morgásra hasonlító hangon azt mondta:

– Kaspar majd válaszol a kérdéseire.

Aztán vicsorogva megfordult. Az alakváltók közé rontott, hogy megvédje, akit megsebesítettem. Kaspar kilökött az ajtón, és én hagytam.

Még egy utolsó pillantást vettem Jasonra. Csupán hullámozó szőrtömegből és csupasz, véres csontokból állt. Rafael ismét az a menő, fekete patkányember volt, akit hónapokkal korábban megismertem. Tisztán látszott az alkarján a korona alakú égésnyom, a patkányok királyának jele. Már nem vérzett. Az átváltozás begyógyította a sebeit.

Az ajtó bevágódott. Nem tudtam, ki csapta be. Kaspar és én egyedül álltunk a folyosón. Semmi zaj nem hallatszott az ajtó mögül. Olyan súlyos volt a csend, hogy szinte dobolt a fejemben.

– Nem hallom őket.

– Hangszigetelt terem – világosított fel Kaspar.

Logikus. Ránéztem a dossziéra. Véres ujjnyom virított rajta. Óvatosan fogtam a szélénél, amíg a vér megszáradt.

– Most akkor le kéne ülnünk, és megtárgyalnunk a dolgokat?

– Ahogy én Marcust ismerem, minden részletesen benne lesz. Nagyon precíz hivatalnok.

– De nem valami jó falkavezér.

Rápillantott az ajtóra.

– Én a maga helyében ezt valahol máshol vitatnám meg.

Igaza volt. Felpillantottam rá. Olyan finom haja volt, mint a babáknak. Fehér, majdhogynem tollszerű. Megráztam a fejem. Á, az nem lehet. Rám vigyorgott.

– Érintse meg. Nyugodtan.

Megérintettem. Végigsimítottam a haját. Puha és pelyhes volt, mint a madarak pihetolla. A fejbőréből forróság áradt.

– Jézusom.

Valami kemény csapódott az ajtónak. A padló is belerezgett. Hátrébb léptem, és azon töprengtem, elrakjam-e a Browningot. Köztes megoldást választottam: beledugtam a kezem a kabátom zsebébe. Ez volt az egyetlen olyan kabátom, aminek a zsebei elég mélyek egy stukker számára.

Kaspar kinyitotta az étterembe vezető ajtót. Vacsorázó emberekkel volt tele továbbra is. Emberekkel, akik az estét a városban töltik. Szeletelték a húst, ették a zöldséget, és fogalmuk sem volt a két ajtóval odébb leselkedő veszélyről.

Alig bírtam megállni, hogy ne kiáltsak: Meneküljenek, ha kedves az életük! De nem értették volna, mi bajom. Meg aztán a Telihold Kávézó már évek óta működött, és semmiféle említésre méltó nem történt itt. Persze én megöltem egy embert, vérfarkast vagy mifénét. Nem tartottam valószínűnek, hogy túl sok mindent lehetne bizonyítékként átadni a zsaruknak. Talán néhány alaposan leszopogatott csontot.

Ki tudja, milyen szörnyűségeket tussoltak el már itt?

Kaspar átadta nekem a névjegykártyáját. Fehér, fényes névjegykártyája volt, amelyen gót betűkkel a következő állt:

KASPAR GUNDERSON, RÉGISÉG ÉS AJÁNDÉKTÁRGYAK.

– Ha van valami kérdése, majd megpróbálok válaszolni rá.

– Még akkor is, ha arról kérdezem, hogy mi a fene maga?

– Még akkor is.

Menet közben beszélgettünk. A kezét nyújtotta nekem, amikor a bárpult mellé értünk a külső teremben. Már láttuk a bejárati ajtót, a ma esti szórakozásnak mindjárt vége. Hála istennek.

A mosoly ráfagyott az arcomra. Felismertem az egyik férfit a bárpultnál. Edward ült ott koktélt kortyolgatva. Egyszer sem nézett rám, de tudtam, hogy meglátott. Kaspar hirtelen oldalra fordította a fejét.

– Valami baj van?

– Nem – mondtam –, nincs.

A válaszom túl gyorsan jött, még én sem hittem volna el saját magamnak. Elővettem a legprofibb mosolyomat.

– Csak túl hosszú volt ez az éjszaka.

Nem hitt nekem, de nem érdekelt. Nem nagyon tudtam reflexszerűen hazudni. Kaspar nem feszegette a dolgot, de kifelé menet az embereket pásztázta, hogy rájöjjön, ki vagy mi zavart ennyire.

Edward úgy nézett ki, mint egy rendes, hétköznapi ember. Vékony testalkatú, 172 centi magas, rövid, szőke hajú. Jellegtelen fekete téli zakó volt rajta, farmer és gumitalpú cipő. Kicsit Marcusra hasonlított, és a maga módján volt is olyan veszélyes, mint ő.

Lazán tudomást se vett rólam, ami azt jelentette, hogy valószínűleg észrevétlen akart maradni. Elsétáltam mellette. Legszívesebben megkérdeztem volna tőle, hogy mi a francot csinál itt, de nem akartam elcseszni az inkognitóját. Edward bérgyilkos volt. Vámpírokra, alakváltókra és más természetfeletti lényekre specializálta magát. Eleinte embereket ölt, de az túl egyszerű volt neki. Imádta a kihívásokat.

Álltam a hideg, sötét utcán, és azon töprengtem, mit tegyek. Az egyik kezemben a véres dossziét fogtam. A másikkal még mindig a Browningot szorongattam. Most, hogy az adrenalin szintem kezdett ismét normális lenni, éreztem, hogy begörcsölt a stukkert tartó kezem. Túl sokáig szorítottam anélkül, hogy elsütöttem volna. A hónom alá csaptam a dossziét, és elraktam a pisztolyt. Az alakváltók azzal voltak elfoglalva, hogy megegyék egymást. Valószínűleg el tudok jutni a kocsimig akkor is, ha nincs pisztoly a kezemben.

Edward nem jött ki. Pedig félig-meddig arra számítottam. Valakire vadászott, de kire? Azután, amit ma este láttam, nem is tartottam annyira rossz ötletnek a vadászatukat.

Na persze Richard is közülük való volt. Azt nem akartam, hogy rá bárki is vadásszon. Meg kell kérdeznem Edwardtól, mit csinált itt, de nem ma éjszaka. Richard nem volt bent. A többiekkel lesz, ami lesz. Egy pillanatra eszembe jutott Rafael, de aztán elhessegettem a gondolatot. Ő ismerte Edwardot, ha azt nem is tudta, mivel keresi a kenyerét.

A járda közepén megálltam. Figyelmeztessem Edwardot, hogy Rafael felismerheti és leleplezheti a többiek előtt? Fájt a fejem. Ma éjszaka inkább hagyom, hogy a Halál maga intézze az ügyeit. Engem Hóhérnak hívtak a vámpírok, de Edwardot Halálnak. Végül is én soha nem használtam ellenük lángszórót.

Továbbmentem. Edward nagy, félelmetes fiú volt. Tudott vigyázni magára. A hátsó szobában levőknek meg aztán végképp nem volt szükségük az én segítségemre.

De ellenkező esetben sem voltam biztos abban, hogy segíteni akarok nekik. Erről eszembe jutott a dosszié. Vajon milyen ügyben kell nekik az én segítségem? Mi olyat tudok én csinálni, amit ők nem? Akartam tudni egyáltalán? Mindenesetre nem dobtam bele a dossziét a legközelebbi szemetesbe. Igazság szerint furdalt a kíváncsiság. Persze inkább a kíváncsiság, mint két hatalmas szemfog.

LAURELL K. HAMILTON

Hajnali 5:35-kor az ágyamban feküdtem a dossziéval. Sigmund, a kedvenc játékpingvinem mellettem ült. Régebben csak akkor volt szükségem Sigmundra, ha valaki az életemre tört. Az utóbbi időben szinte állandóan velem aludt. Kemény év áll a háta mögött.

A Browning a második otthonában, az ágyam támláján levő tokjában pihent. Az előfordult néha, hogy a pingvinem nélkül aludtam, de a stukkerem nélkül soha.

A dossziében hat papírlap feküdt. Mindegyik csinosan, dupla szóközzel gépelve. Az elsón nyolc ember neve állt az állatváltozatukkal együtt. Az utolsó kettőn névmagyarázatok voltak. Nyolc alakváltó tűnt el. Nyom nélkül. Se holttest, se erőszakra utaló jel. Semmi. A családjuk nem tudott semmit. Egyetlen alakváltó sem tudott semmit.

Újra átnéztem a neveket. Margaret Smitz volt a hetedik. Állatváltozat: farkas. Vajon ő volt George Smitz felesége? A Peggy a Margaret beceneve. Fogalmam sincs, hogy lesz a Margaretből Peggy, de az lesz.

Néhány lapon nevek voltak felsorolva, akikkel Marcus szerint esetleg érdemes lenne beszélnem. A rohadt rámenős kis mocskok. Választ adott arra, hogy miért engem kért fel. Úgy gondolta, hogy a többi alakváltó szívesebben fog velem szóba állni, mint vele vagy bármelyik farkassal. Nem vicc. Én voltam a kompromisszum. A rendőrségben nem bíztak. És ki mászhoz fordulhatnának a lunárisan hátrányos helyzetűek segítségért? Hát persze, hogy a kedves helyi halottkeltőhöz.

Nem igazán tudtam, mit tehetnék értük. Nem véletlenül küldtem George Smitzet Ronnie-hoz. Nem voltam nyomozó. Még soha életemben nem foglalkoztam eltűnt személyekkel. Ha másnap, pontosabban ma reggel találkozom Ronnie-val, majd tájékoztatom a fejleményekről. Az egy dolog, hogy George felesége eltűnt. De nyolc alakváltó eltűnése már sorozatnak számított. A rendőrséghez kellett fordulniuk. Viszont az emberi törvényekben nem bíztak. Még az 1960-as

években is meglincselték és máglyán égették el az alakváltókat. Nem lehetett hibáztatni őket a gyanakvásukért.

Beraktam a dossziét az éjjeliszekrény fiókjába. Kivettem egy egyszerű, fehér névjegykártyát a fiókból. Csak egy telefonszám volt rajta. Két hónappal korábban adta nekem Edward ezt a kártyát. Korábban nem tudtam kapcsolatba lépni vele. Csak úgy feltűnt. Általában akkor, amikor nem akartam, hogy feltűnjön.

Egy huszonnégy órás üzenőszolgálat száma volt. Egy géphang azt mondta: „A sípszó után hagyjon üzenetet”. Hosszú, mély sípszó hallatszott.

– Itt Anita. Mi a jó francot csinálsz a városban? Hívj fel hamar.

Általában nem hagytam ennyire nyers üzeneteket, de hát elvégre Edwardról volt szó. Ő ismert engem. Meg aztán nem tartotta valami sokra az udvariassági formulákat.

Beállítottam az ébresztőórát, lekapcsoltam a villanyt, és bebújtam a takaró alá hűsége pingvinem társaságában. Mielőtt egyáltalán átmelegedtem volna, megszólalt a telefon. Vártam, hogy az üzenetrögzítő felvegye, de nyolc csengés után feladtam. Elfelejtettem bekapcsolni a rögzítőt. Remek.

– Ajánlom, hogy fontos legyen – mondtam.

– Te mondtad, hogy hamar hívjalak.

Edward volt az. Behúztam a kagylót a takaró alá.

– Szia, Edward.

– Szia.

– Miért vagy a városban? És miért voltál a Telihold Kávézóban?

– Te miért voltál?

– Lassan hajnali hat óra, és ma még nem aludtam. Nincs időm játékokra.

– Mi van a dossziében, amit nálad láttam? Friss vérnyom volt rajta. Kinek a vére?

Sóhajtottam. Nem igazán tudtam, mit mondjak neki. Lehet,

hogy a segítségemre lenne, de az is lehet, hogy megöl egy csomó embert, akinek segítenem kéne. Mindig ezek a döntések.

– Szart se mondok neked, amíg meg nem bizonyosom róla, hogy ezzel egy embert sem sodrok veszélybe.

– Sosem vadászom emberekre, tudod jól.

– Szóval vadászol.

– Igen.

– Ezúttal mire?

– Alakváltókra.

Gondoltam.

– Kikre?

– Még nem tudok neveket.

– Akkor honnan tudod, kit kell megölnöd?

– Kaptam egy filmet.

– Egy filmet?

– Gyere el holnap a szállodai szobámba, és megmutatom.

Mindent elmondok, amit tudok.

– Általában nem vagy ilyen készséges – mondtam.

– Nem csapda. Lehet, hogy segíthetsz azonosítani őket.

Ennyi.

– Nem ismerek túl sok alakváltót – mondtam.

– Nem baj, csak gyere, és nézd meg, mim van.

Nagyon magabiztosnak hangzott, de mikor nem?

– Rendben. Hol szálltál meg?

– Az Adams Markban. Idetalálsz?

– Igen. Hánykor?

– Dolgozol holnap?

– Igen.

– Akkor természetesen, amikor neked jó.

Rohadtul udvarias volt.

– Mennyi időt fog igénybe venni a kis előadásod?

– Két órát, talán kevesebbet.

Megcsóváltam a fejem, aztán rájöttem, hogy ő nem láthatja.

– Az utolsó zombiidézés után lesz csak jó. Addig tele vagyok.

– Mondj egy időpontot.

– Nulla óra harminc és egy között ott tudok lenni.

Már az időpont kimondásától is álmos lettem. Másnap sem fogok valami sokat aludni.

– Várni foglak.

– Várj! Milyen néven jelentkezted be?

– 212-es szoba. Kopogj be.

– Van azért vezetéknév, ugye?

– Természetesen. Jó éjt, Anita.

A vonal megszakadt, de tovább bűgött a kezemben, mint egy nyughatatlan kísértet. Visszaszerencsétlenkedtem a kagylót a helyére, és bekapcsoltam az üzenetrögzítőt. Olyan halkra állítottam, amilyenre csak lehetett, és visszabújtam a takaró alá.

Edward csak akkor osztotta meg az információit, ha kényszerítették rá. Túlságosan is készségesnek tűnt. Valami volt a háttérben. Ismerve Edwardot, ez a valami nem lehetett túl kellemes dolog. Alakváltók tűntek el nyom nélkül. Ez olyan Edwardnak való szórakozás. De valahogy mégsem hittem, hogy ő a tettes. Ő vállalta a gyilkosságokat, amiket elkövetett, feltéve, hogy a rendőrség nem tudta őt közvetlenül hozzájuk kapcsolni.

De valaki felelős volt ezekért az esetekért. Léteztek elszabadult alakváltókra szakosodott fejvadászok. Edward talán ismeri őket, és azt is tudhatja, vajon pártolják-e a gyilkosságot. Mert ha mind a nyolc személy halott, akkor kétségkívül gyilkosság történt. Amennyire én tudom, egyiküket sem körözték. A rendőrség meg tudná mondani, de nem akartam beavatni őket. Dolphnak tudnia kéne róla, hogy alakváltók tűnnek el az ő körzetében.

Éreztem, ahogy az alvás lassan bekebelez. Hirtelen bevillant a meggyilkolt férfi. Láttam a hóban a megfagyott

arcát, a kifolyt fél szemét. Az összezúzott álkapocs mozogni próbált. Beszélni akart. A szétroncsolt száj egyetlen szót sziszegett: „Anita!”

Az én nevemet újra és újra. Éppen csak annyira ébredtem fel, hogy a másik oldalamba forduljak, majd az alvás megint magával ragadott, akár egy súlyos, fekete hullám. Ha később is álmodtam, akkor arra már nem emlékeztem.

Minden évben komoly fejtörést okozott, hogy mit vegyek karácsonyra Judithnak, a mostohaanyámnak. Azt gondolná az ember, hogy tizennégy év alatt már nyilván belejöttem. Na persze azt is feltételezhetnénk, hogy ő is tudja, mit vegyen nekem. A vége mindig az, hogy Judith és én csak bámuljuk egymást. Mély szakadék tátong köztünk, annyira nem értjük a másikat. Ő azt akarja, hogy én legyek a tökéletes, nőies leánygyermek, én pedig arra vágyom, hogy ő legyen a halott anyám. És mivel én nem kaphatom meg, amire vágyom, mindent megteszek, hogy ő se kapja meg, amit szeretne. Mellesleg neki ott van Andria, aki maga a tökély. Elég egy tökéletes gyerek a családban.

Ronnie-val elmentünk karácsonyi ajándékot venni. Reggel kilenckor már a jeges téli utcán kocogtunk. Nagyjából három órát sikerült aludnom. A futás segített. Tökéletesen ébernek és átmenetileg frissnek éreztem magam, amikor nekivágtunk a bevásárlóközpontnak. A hajunk még nyirkos volt a zuhanytól.

Ronnie szőke apródfrizurát hord. Amióta ismerem, mindig ilyenre volt vágva a haja. Igaz, az én frizurám sem változott sokat azóta. Farmert viselt, cowboycsizmát bíborszínű hímzéssel, lila kereknyakú pulcsit és fehér kabátot. Nem volt nála pisztoly. Nem félt attól, hogy a pláza karácsonyi manói elszabadulnak.

Én az irodai ruhámban voltam, mert vásárlás után rögtön be kellett mennem. Hagyományos tengerészkék szoknya, fekete öv, abba fűztem bele a pisztolytartómat. A szoknya kábé öt centivel rövidebb volt a számomra kényelmes hossznál, de Ronnie ragaszkodott hozzá. Őt egy picurkát jobban érdekli a divat, mint engem. Kit nem? A blézerem olyan éjkék volt, mint Jean-Claude szeme. Még annál is sötétebb, majdnem fekete keleties minták díszítették. A blézeremhez illő kék, nyitott nyakú blúzt vettem fel és fekete magas sarkú cipőt. Baromi dögösen néztem ki. Ronnie választotta a blézeremet is. Az egyetlen hibája az volt, hogy nem rejtette el jól a Browningot.

Ahogy mozogtam, néha elővillant. Egyelőre még senki nem rohant sikítózva a biztonságiakhoz. Ha tudnák, hogy a csinos kis blézerem alatt egy-egy kést is viselek az alkáromra erősítve, talán odaszaladtak volna.

Ronnie a Krigle's egyik ékszerszekrényét bámulta, én meg az ő szemét. Szürke volt. Ugyanolyan színű, mint Gabriel szeme az előző este, de valahogy mégis más. Ronnie-nak emberi szeme volt. Gabrielnek még emberi alakban sem volt emberi szeme.

– Mi a baj?

Megráztam a fejem.

– A tegnap este járt az eszemben.

– Mit érzel a világ legjobb pasijával kapcsolatban a tegnap este tükrében?

Az ékszerbolt tömve volt emberekkel. Odatolakodtunk a tárolóhoz, de tudtam, hogy nem fogok semmit venni. Úgyhogy csak álltam Ronnie mellett, és pásztáztam a tömeget. Minden arc ellenséges érzületet tükrözött, de ez nem ellenem irányult. Mindenki két héttel karácsony előtt próbált vásárolni. Boldog karácsonyt!

Lökdösődő, egymást taszigáló emberekkel volt tele a bolt. Kezdett kijönni rajtam a klausztrófóbiám. Ronnie rám nézett.

– Nem válaszoltál a kérdésemre.

– Vigyél ki ebből a káoszból, és talán válaszolok.

Ronnie felállt, és elindultunk kifelé. Utat csináltam magunknak. Kicsi vagyok, és túl csinosan voltam öltözve ahhoz, hogy félelmetes legyek, az emberek mégis kitértek előlem. Talán meglátták a stukkeremet. Amikor kiértünk a boltból, mély lélegzetet vettem. Itt is tömeg volt, de a boltot meg sem közelítette. Itt legalább senki nem dörgölődött hozzám. Ha bárki megteszi, rákiabálhattam volna.

– Le akarsz ülni?

Csodával határos módon találtunk két üres helyet egy padon. Ronnie azért ajánlotta fel, hogy ülünk le, mert az irodai

ruhámhoz magas sarkú cipő tartozott. Neki nem kellett leülnie a kényelmes csizmájában. Még nem fájt a lábam. Talán kezdtém hozzászokni a magas sarkú viseléséhez.

Nemet intettem.

– Menjünk be a Nature Company üzletébe. Talán találok ott valamit Joshnak.

– Hány éves is most, tizenhárom? – kérdezte Ronnie.

– Tizenöt – válaszoltam. – Az én picike öcsém már tavaly olyan magas volt, mint én. Idén már kész óriás lesz. Judith azt mondja, gyorsabban nővi ki a farmerjeit mint ahogy ő venni tudja őket.

– Talán arra céloz, hogy vegyél neki farmert? – tippelt Ronnie.

– Még ha arra is céloz, nem érdekel. Valami klassz dolgot akarok Joshnak venni, nem ruhát.

– Sok kamasz jobban örülne a ruhának – vetette fel Ronnie.

– Josh nem, legalábbis egyelőre. Úgy tűnik, rám hasonlít.

– És Richarddal mi lesz? – kérdezte a barátnőm.

– Nem szállsz le a témáról, mi?

– Ne is reménykedj benne.

– Nem tudom, mit fogok csinálni. Azután, amit tegnap láttam. Meg azután, amit Jean-Claude mondott. Egyszerűen nem tudom.

– Tudod, hogy Jean-Claude szándékosan tette – mondta ő.
– Éket akar közétek verni.

– Tudom, és sikerült is neki. Úgy érzem, nem ismerem Richardot. Mintha egy idegennel csókolóztam volna.

– Ne engedd, hogy Agyarfejű mindent tönkretegyen.

Erre elmosolyodtam. Jean-Claude odalenne a boldogságtól, ha így neveznék.

– Nem engedem.

Ronnie finoman belebokszolt a vállamba.

– Nem hiszek neked.

– Nem Jean-Claude lesz az oka, ha szakítunk, Ronnie. Ha

Richard hónapokon át hazudott nekem...

Nem fejeztem be a mondatot. Nem kellett befejeznem. A Nature Company elé értünk. Tömve volt, akár egy döngicsélő szentjánosbogarakkal teli befőttesüveg. Csak nem volt olyan fényes.

– Egész pontosan mit hazudott Richard?

– Nem mondta el, hogy harcban áll Marcusszal.

– Te bezzeg mindent elmondasz neki.

– Hát, nem.

– Nem hazudott neked, Anita. Csak elhallgatta. Engedd, hogy megmagyarázza. Talán jó oka volt rá.

Szembefordultam Ronnie-val. Szívfacsaró aggodalom tükröződött az arcán. Félre kellett nézmem.

– Hónapok óta veszélyben volt, és nem mondta el nekem. Tudnom kellett volna.

– Talán nem mondhatta el. Nem tudhatod, amíg nem kérdezed meg.

– Láttam az alakváltókat tegnap, Ronnie – vágtam közbe. Megráztam a fejem. – Amit ott láttam, nem volt emberi. Még csak ahhoz hasonló sem.

– Na és? Tehát Richard nem ember. Senki sem tökéletes.

Rápillantottam. Mosolygott. Nem bírtam megállni, visszamosolyogtam.

– Beszélni fogok vele.

– Hívd fel, mielőtt kimegyünk innen, és beszélj meg vele egy vacsorát.

– Olyan erőszakos vagy.

Vállat vont.

– A legjobbtól tanultam.

– Kösz – válaszoltam. – Mit tudtál meg George Smitzről?

– Semmi újat a dossziében lévő adatokhoz képest. Illetve, úgy tűnik, nem tudja, hogy a felesége csak egyike a nyolc eltűnt alakváltónak. Azt hiszi, ő az egyetlen, aki eltűnt. Van róla egy fotóm. A többiről is kéne. Ez az első dolog, amire

szükség van egy eltűnt személy esetében. Fotó nélkül elmehetsz mellette az utcán anélkül, hogy tudnál róla.

– Majd kérek Kaspartól.

– Nem Richardtól?

– Azt hiszem, dühös vagyok rá. Nem akarok segítséget kérni tőle.

– Kicsinyes vagy.

– Ez az egyik legjobb tulajdonságom.

– Ellenőrzöm az eltűnt személyek esetén használt forrásokat. De ha mind alakváltók, akkor lefogadom, hogy nem eltűnt személyekkel van dolgunk.

– Szerinted halottak?

– Szerinted nem?

– De.

– De mi az, ami nyom nélkül ki tud nyírni nyolc alakváltót? – kérdezte.

– Engem is ez nyugtalanít.

Megérintettem a karját.

– Mostantól hordani fogod a pisztolyodat.

Ronnie elmosolyodott.

– Igenis, mama. Megcsóváltam a fejem.

– Bátrak leszünk, és megpróbálkozunk még egy bolttal? Ha talállok Joshnak ajándékot, akkor már félig megvagyok.

– Richardnak is kell valamit vened, ugye tudod?

– Mi?

– Vened kell ajándékot annak a pasinak, akivel jársz. Ez a szokás.

– A francba.

Félig-meddig haragudtam Richardra, de Ronnie-nak igaza volt. Veszekedés ide vagy oda, vennem kellett neki valamit.

Mert mi lesz, ha ő vesz nekem valamit, én meg nem?

Bűnösnek érezném magam. Ha én veszek neki valamit, ő viszont nem vesz nekem, akkor legalább felsőbbrendűnek érezhetem majd magam. Vagy dühösnek. Szinte

reménykedtem benne, hogy nem kapok tőle semmit.

Vagy csak kifogást kerestem, hogy kirúghassam Richardot? Talán. Persze lehet, hogy ha legközelebb beszélünk, ezüst-, illetve bocsánat, aranytálcán kínálja majd a tökéletes magyarázatot. Bármikor készen álltam egy jó kis tényérdobálós veszekedésre. Ez nem volt túl jó előjel.

Egy órákor Elvira Drew-val volt találkozásm. Iszogatta a kávéját, elegáns körmei körbefonták a bögrét. Átlátszó körömlakkot viselt, amitől az ujjai hegye gyöngyházfénnyel csillogott. Ez a lakk szintelen marad, amíg a fény rá nem esik. Az egész nő ilyen ízléses benyomást keltett. Különös színű ruhája az egyik pillanatban kéknek, a másokban zöldnek látszott. Kékeszöldnek nevezik az ilyet, de ez nem igazán találó. Majdnem teljesen zöld volt a színe. Ha egy anyag így csillámlik, szinte önálló életet élve, mint a szörme, biztos, hogy nagyon drága. Szerintem ez a cucc többet ért, mint az én teljes ruhatáram.

Szőke haja elegáns zuhatagként hullott alá a hátán. A haja volt az egyetlen, amely nem illett a ruhájához. Ruhájához, manikűrjéhez, gondosan kiválasztott cipőjéhez és szinte láthatatlan sminkjéhez jobban illett volna valami rafinált frizura. Nekem mégis jobban tetszett így, ezzel a laza séróval.

Amikor rám emelte a tekintetét, rájöttem, miért költött ilyen sokat erre a göncre. A szeme színe ugyanolyan megdöbbenően kékeszöld volt. Lélegzetelállító volt az összehatás.

Vele szemben ültem, a kávémat szűrőcsölgettem, és örültem, hogy kiöltöztem. Máskor úgy éreztem volna magam mellette, mint egy vidéki unokatestvér. Ma én is megálltam a helyem.

– Mit tehetek önért, Miss Drew?

Rám mosolygott. A mosolya pontosan olyan, amilyennek lennie kellett.

Tisztában volt vele, milyen hatással van a legtöbb emberre. Nem akartam elképzelni, hogyan viselkedhet egy férfival. Ha az én kedvemért ennyit bedobott, akkor szinte ijesztő volt belegondolni, hogy Jamison vagy Manny közelében mit csinált volna?

– Író vagyok. Éppen az alakváltókról írok könyvet.

A mosolyom kissé lehervadt.

– Igazán? És mi szél hozta a Halottkeltő Rt.-hez?

– A könyv úgy épül fel, hogy minden fejezetet más-más állatalaknak szentelek. Történeti áttekintéssel kezdem, kitérve a történelemből ismert, a tárgyalt fajhoz tartozó alakváltókra, aztán egy ma élő alakváltó portréjával zárom.

Az arcom kezdett zsibbadni, és tisztában voltam vele, hogy a mosolyom jelenleg már sokkal inkább a vicsorgásra hasonlít.

– Érdekes könyv lesz. És én miben segíthetek?

Miss Drew rám pillantott varázslatos szemével, és kissé tanácstalannak tűnt. Jól csinálta. Egy másodperccel ezelőtt még értelem csillogott a tekintetében. A „buta szőke” csak az előadás része volt. Vajon, ha férfi lettem volna, akkor beveszem? Reméltem, hogy nem.

– Még egy interjú hiányzik. Találnom kell egy patkányembert. Persze lehetséges, hogy az interjút bizalmasan kezeljük – a „buta szőke” olyan gyorsan tűnt el, ahogyan megjelent. Láttam, hogy nem dőlök be neki.

„Lehetséges, hogy az interjút bizalmasan kezeljük”, nem pedig „magától értetődő”. Sóhajtottam, és abbahagytam a mosolygást.

– Miből gondolta, hogy tudok önnek patkányembert keríteni?

– Mr. Vaughn biztosított róla, hogy ha van valaki, aki segíteni tud nekem ezen a területen, akkor az ön.

– Tényleg ezt mondta?

A nő mosolygott, a szeme felcsillant.

– Nagyon határozottan állította, hogy ön tud nekem segíteni.

– A főnököm nagyon sok mindent megígér, Miss Drew. Többnyire olyan dolgokat, amiket nem neki kell teljesítenie – mondtam, és felálltam. – Azonnal visszajövök. Csak beszélni akarok Mr. Vaughnnal.

– Itt megvárom – a nő mosolya ugyanolyan negédes maradt, de a szemem látszott, hogy pontosan tudja, mit akarok

megbeszélni Berttel.

A külső irodában minden halványzöld volt, a finom, keleties mintázatú tapétától a puha szőnyegig. Minden szabad négyzetcentiméteren növények burjánzóak. Bert szerint a növények otthonossá teszik az irodát. Szerintem úgy néz ki, mint egy igénytelen dzsungel-díszlet.

A nappali titkárnőnk, Mary mosolyogva pillantott fel a billentyűzetről. Ötven felett járt. A haja túlságosan szőke ahhoz, hogy természetes legyen.

– Szükséged van valamire, Anita?

Kedves mosolya volt. Nem nagyon láttam rosszkedvűnek soha. Ez igen jó személyiségjegy egy recepciósnál.

– Igen. Beszélni akarok a főnökkel.

Mary oldalra billentette a fejét, a szemében hirtelen nyugtalanság tükröződött.

– Miért?

– Amúgy is lenne mára egy megbeszélésem Berttel.

Mondtam Craignek, hogy írja be.

Átnézte a határidőnaplót.

– Craig be is írta, de Bert lemondta. – A titkárnő már nem mosolygott. – Ma tényleg nagyon elfoglalt.

Ennyi elég is volt. Elindultam Bert ajtaja felé.

– Éppen egy ügyfél van nála – figyelmeztetett Mary.

– Pompás – válaszoltam.

Kopogtam, majd benyitottam anélkül, hogy erre valaki engedélyt adott volna.

Bert asztala a halványkék iroda nagy részét elfoglalta. Ez az iroda volt a legkisebb a három közül, viszont ez állandóan az övé lehetett. Mi többiek felváltva használtuk a másik kettőt. Bert egyetemista korában amerikai focit játszott, és ez még mindig látszott rajta. Széles váll, erős mancsok, majdnem kétméteres magasság. Minden egyes centiméterének tudatában volt. A hajókázással szerzett barnasága a téli idő miatt már megkopott. Így, sápadt bőrrel a fehér, katonás

frizurája nem volt olyan hatásos.

A szeme olyan színű, mint a koszos ablaküveg. Szürkés. Most éppen rám meredt vele.

– Ügyféllal vagyok, Anita.

Rápillantottam a vele szemben ülő pasira. Kaspar Gunderson volt az. Ezúttal tiszta fehérbe öltözött, ami a külseje minden furcsaságát kihangsúlyozta. Hogy gondolhattam korábban embernek? Gőzöm nem volt. A férfi rám mosolygott.

– Ön Miss Blake, gondolom.

Felém nyújtotta a kezét. Megráztam.

– Ha megtenné, hogy néhány percre kifárad, Mr. ...?

– Gunderson – válaszolta.

– Mr. Gunderson, beszélnem kell Mr. Vaughnnal.

– Szerintem ráér, Anita – mondta Bert.

– Nem – feleltem. – Nem ér rá.

– De igen – erősködött.

– Egy ügyfél jelenlétében akarod ezt a beszélgetést lefolytatni, Bert?

Rám nézett, apró szürke szeme még jobban összeszűkülte, ahogy felém sandított. Dühös pillantás volt. Soha nem volt rám nagy hatással. Végül Ben kelletlenül elmosolyodott.

– Ragaszkodsz hozzá?

– Eltaláltad.

Mély levegőt vett, és lassan fújta ki, mintha közben tízig számolna. Majd Kaspar felé villantotta a legprofibb mosolyát.

– Kérem, bocsásson meg nekünk néhány percre, Mr. Gunderson. Nem fog sokáig tartani.

Kaspar felállt, biccentett nekem, és kiment. Becsuktam mögötte az ajtót.

– Hogy a fenébe képzeled, hogy így berontasz, amikor éppen egy ügyféllal tárgyalok?

Felállt. Széles válla kis híján faltól falig ért.

Jobban ismerhetett volna már, semhogy a méreteivel

próbáljon megfélemlíteni. Amióta csak az eszemet tudom, mindig én voltam a legkisebb gyerek a környéken. Már nagyon régen nem hatott rám a pusztá méret.

– Megmondtam neked, hogy nem akarok több olyan ügyfelet, aki a munkaköri leírásomon kívül esik.

– Az tartozik a munkaköri leírásodba, amire én azt mondom. A főnököd vagyok, elfelejtetted?

A tenyerére támaszkodva áthajolt az íróasztal felett. Én is az asztal fölé hajoltam a másik oldalról.

– Tegnap este egy eltűnt személy ügyében küldtél hozzám valakit. Mi a francot tudok én az eltűnt személyekről?

– A pasas felesége vérfarkas.

– És ez azt jelenti, hogy vegyük el a pénzét?

– Ha tudsz neki segíteni, akkor igen.

– Átpasszoltam Ronnie-nak.

Bert hátradőlt.

– Látod, mégiscsak segítettél neki. Nélküled sosem talált volna rá Miss Simsre.

Újra ésszerűen viselkedett. Nem akartam, hogy ilyen legyen.

– Éppen nálam van Elvira Drew. Vele mi a francot csináljak?

– Ismersz patkányembereket? – Bert leült, a karját keresztbe fonta a lassacskán terebélyesedő pocakján.

– Ez nem lényeges.

– Ismersz, ugye?

– És mi van, ha igen?

– Hozz össze egy interjút. Tuti, hogy valamelyikük híres akar lenni.

– A legtöbb likantróp mindent elkövet, hogy eltitkolja a valódi mivoltát. Ha kiderül, azzal veszélybe kerülhet a munkájuk, a házasságuk. Volt egy ügy tavaly Indianában, ahol öt év után elvették a férjtől a gyerekeket, és az exfeleségnek adták őket, mert a nő kiderítette, hogy a pasi alakváltó. Senki

sem akar így lelepleződni.

- Láttam már alakváltókat élő interjút adni – mondta.
- Vannak kivételek, Bert, de nem ez a jellemző.
- Akkor nem segítesz Miss Drew-nak?
- Nem.

– Meg sem próbálok a kapzsi énedre hatni, pedig egy nagy halom pénzt ajánlott fel. De képzelj csak el, hogy milyen sokat segítene az alakváltó barátainak egy könyv, ahol pozitívan mutatják be őket. Mindenki örül az ilyen nyilvánosságnak. Mielőtt végképp visszautasítod őt, beszélj a barátaiddal. Tudd meg, nekik mi a véleményük.

– Magasról leszarod, hogy jó fényben tűntetik-e fel az alakváltókat vagy sem. Csak a pénz miatt vagy így oda.

– Igaz.

Bert egy lelkiismeretlen szarházi volt, és egyáltalán nem bánta, ha ezt tudják róla. Nehéz úgy kijönni győztesen egy vitából, ha képtelen vagy megsérteni az ellenfelet. Leültem vele szemben. Elégedett volt önmagával, mert azt hitte, nyert. Tudhatta volna, hogy nem így van.

– Utálok ott ülni az ügyféllel szemben, miközben fogalmam nincs, hogy mit akar. Nem akarok több meglepetést. Ezentúl először tájékoztass a kliensekről.

– Ahogy csak akarod.

– Nagyon belátó vagy. Mi a baj?

Szélesen elmosolyodott, apró szemében fény gyúlt.

– Mr. Gunderson egy csomó pénzt ajánlott a szolgálataidért. A szokásos díjazás dupláját.

– Az rengeteg pénz. Mit akar tőlem?

– Azt, hogy támaszd fel az egyik őst. Családi átok van rajta. Azt mondta neki egy boszorkány, hogy ha beszélni tudna azzal az ősével, akit eredetileg megátkoztak, akkor esetleg fel lehetne oldani az átkot.

– És miért fizeti a szokásos díj kétszeresét?

– Az átok két fivér egyikétől ered. De nem tudja, hogy

melyiktől.

- Szóval mindkettőt fel kell támasztanom.
- Ha szerencsések vagyunk, akkor csak az egyiket.
- De akkor is megtartod a másodikért járó pénzt –

mondtam.

Bert lelkesen bólogatni kezdett.

- És ez olyan, ami benne van a munkaköri leírásodban.

Meg aztán nem vennéd a lelkedre, hogy egy fickó élete végéig tollakkal a fején éljen, ha tudsz rajta segíteni. Nem igaz?

– Te öntelt mocskok – mondtam, de a hangom még nekem is fáradtnak tűnt. Ben tovább mosolygott, én pedig folytattam.

– Tájékoztatsz majd előre az olyan ügyfelekről, akik nem zombikeltés vagy vámpírkivégzés miatt keresnek meg?

– Ha van időd rá, hogy minden egyes ügyfél aktáját átolvasd, akkor nekem is lesz rá időm, hogy írásban tájékoztassalak.

– Nem akarom minden ügyfél aktáját elolvasni, csak azokét, akiket nekem küldesz.

– De Anita, tudod, hogy nem lehet előre kiszámítani, melyikőtök lesz egy adott napon ügyeletes.

– Rohadj meg, Bert.

– Elég sokáig megvárakoztattad Miss Drew-t, nem?

Felálltam. Értelmetlen lett volna tovább vitáznom.

Kicselezett. Ő is tudta, én is tudtam. Nekem csak az elegáns visszavonulás maradt.

– A kétórás ügyfél lemondta a találkát. Szólok Marynek, hogy küldje be helyette Gundersont.

– Van bármi olyan ügy, amit visszautasítanál?

Egy pillanatig elgondolkozott, majd megrázta a fejét.

– Ha ki tudják fizetni a szolgáltatás árát, akkor nem.

– Kapzsi disznó vagy.

– Tudom.

Értelmetlen volt, nem nyerhettem. Elindultam az ajtó felé.

– Fegyver van nálad?! – Bert hangja felháborodottnak tűnt.

– Igen, és akkor mi van?
– Szerintem nem kell felfegyverkezned ahhoz, hogy fényes nappal az ügyfeleinkkel tárgyalj itt az irodában.

– Nem értek egyet.

– Tedd be a pisztolyt az íróasztalod fiókjába, mint régen.

– Nem – mondtam, és kinyitottam az ajtót.

– Anita, nem akarom, hogy felfegyverezve fogadd az ügyfeleinket.

– Az a te problémád, nem az enyém.

– De a tiéd is lehet – mondta. A dühtől kipirult, a hangja kimért lett. Talán mégis sikerül egy jót veszekednünk.

Becsuktam az ajtót.

– Úgy érted, hogy kirúgsz?

– A főnököd vagyok.

– Az ügyfelekről vitatkozhatunk, de a fegyver nem vita tárgya.

– A pisztoly megijeszti a klienseket.

– Küldd az érzékenyebbeket Jamisonhoz.

– Anita! – Bert úgy állt fel, mint egy dühös tornádó. – Nem akarom, hogy fegyvert viselj az irodában!

Bájosán elmosolyodtam.

– Cseszd meg, Bert.

Ennyit az elegáns zárszavakról.

Becsuktam magam mögött az ajtót, és rádöbbsentem: semmit nem értem el azonkívül, hogy feldühítettem Bertet. Nem rossz teljesítmény, de nem is valami óriási eredmény. Azt fogom mondani Miss Drew-nak, hogy talán tudok neki segíteni. Bertnek igaza volt a pozitív sajtóval kapcsolatban. Odabicccentettem Gundersonnak, ahogy elhaladtam mellette. Visszamosolygott. Nem igazán hittem el, hogy valóban azt akarná, támasszak fel neki pár halottat. De hamarosan úgylis kiderítem.

Miss Drew keresztbe tett lábbal ült, két kezét az ölében pihentette. A türelem elegáns szobra.

– Talán segíthetek önnek, Miss Drew. Nem vagyok biztos benne, de talán ismerek valakit, aki a segítségére lehet.

Ő felállt, felém nyújtotta ápolat kezét.

– Az csodálatos lenne, Miss Blake. Nagyra értékelem a segítségét.

– Tudja Mary az ön telefonszámát?

– Igen – mosolygott.

Én is elmosolyodtam. Kinyitottam az ajtót, ő pedig elsétált mellettem. Drága parfümfelhő lengte körül.

– Mr. Gunderson. Most már tudom fogadni.

Felállt. A magazint, amelyet idáig lapozgatott, lerakta a kisasztalra a fikusz mellé. Az ő mozgása nem volt olyan balettosan könnyed, mint a többi alakváltóé. De az is igaz, hogy a hatyúk nem túl kecsesek a szárazföldön.

– Foglaljon helyet, Mr. Gunderson.

– Kérem, szólítson Kasparnak.

Nekidőltem az asztal szélének, és ránéztem.

– Miért jött, Kaspar?

Elmosolyodott.

– Marcus szeretne elnézést kérni a tegnapiakért.

– Akkor idejöhett volna személyesen.

Még szélesebb lett a mosolya.

– Úgy véli, hogy egy jelentős összeggel talán kárpótolhatja önt a tegnapi, nem túl barátságos fogadtatásért.

– Rosszul gondolja.

– Egy fikarcnyit sem enged, ugye?

– Nem.

– Akkor nem segít nekünk?

Sóhajtottam.

– Rajta vagyok az ügyön. De nem tudom, mit tehetnék. Ki vagy mi képes megölni nyolc alakváltót egyetlen nyom nélkül?

– Fogalmam sincs. Egyikünk sem tudja. Ezért jöttünk magához. Remek. Még nálam is kevesebbet tudtak. Nem valami megnyugtató.

– Marcus adott egy listát azokról, akikkel esetleg beszélhetnék. – Átadtam Kasparnak a papírt. – Van valami ötlete, esetleg további nevek?

Gunderson összevonta a szemöldökét. Fehér volt, és nem szőrszálakból állt. Pislogtam egyet, próbáltam koncentrálni. Úgy tűnt, a kelleténél sokkal jobban zavar, hogy a pasi tollas.

– Ezek mind Marcus riválisai a hatalomért folytatott küzdelemben. A legtöbbjükkel találkozott tegnap a kávézóban.

– Maga szerint komolyan gyanúsítja őket, vagy csak zúrbe akarja keverni az ellenfeleiket? – kérdeztem.

– Nem tudom.

– Marcus azt mondta, maga válaszolni fog a kérdéseimre. Van egyáltalán olyasmi, amit maga tud, én pedig nem?

– Sokkal többet tudok például az alakváltók társadalmáról, mint maga – mondta. Egy csöppet megbántottnak tűnt.

– Ne haragudjon. Szerintem Marcus csak azt szeretné, hogy az ellenfelei legyenek a rossziúk. Nem a maga hibája, hogy a bolondját járatta velünk.

– Marcus sokszor próbál szervezkedni. Maga is látta tegnap este.

– Egyelőre nem igazán nyugözött le a szervezőkészségével.

– Szerinte, ha egyetlen irányítója lenne az összes alakváltónak, akkor a vámpírokkal egyenrangú erőt tudnánk képviselni.

Ebben talán igaza volt.

– Ő akar lenni a főnök – tippeltem. – Természetesen. Megcsörrent a belső telefon.

Meg akartam kérdezni, hogy Richard ugyanolyan rossz-e, mint Marcus. Tudni akartam, hogy a fiúm egy valódi szörnyeteg-e legbelül. Nem kérdeztem meg. Ha mindezt meg akarom tudni Richardról, őt magát kell megkérdeznem.

– Hacsak nincs további információja a számomra, Kaspar, akkor dolgoznom kell.

Ez még nekem is gorombán hangzott. Mosolyogtam, hogy enyhítsem a durvaságot, de nem vontam vissza. Azt kívántam, hogy ez az egész szarság tűnjön el, és ő csak emlékeztetett rá.

Felállt.

– Ha szüksége lenne a segítségemre, kérem, hívjon.

– Csak olyan segítséget tud nekem adni, amelyre Marcus az áldását adta, igaz?

Rózsaszínű pír öntötte el az arcát.

– Attól tartok, igen.

– Nem hinném, hogy hívni fogom.

– Nem bízik meg Marcusban?

Felnevettem. Éles, nem túl vidám nevetés volt.

– Maga igen?

Elmosolyodott, és alig észrevehetően bólintott.

– Azt hiszem, nem.

Már elindult kifelé, amikor megkérdeztem:

– Valóban családi átok?

– A szerencsétlenségem?

– Igen.

– Nem családi, de átok.

– Mint a tündérmesében? – érdeklődtem.

– A tündérmese valami szelíd dolognak hangzik. Az eredeti történetek gyakran eléggé hátborzongatóak.

– Olvastam néhányat.

– Olvasta a Hattyúhercegnő eredeti norvég változatát?

– Hazudnék, ha azt mondanám.

– Eredeti nyelven még szörnyűbb.

– Sajnálom – mondtam.

– Én is.

Közelebb lépett az ajtóhoz, én pedig kinyitottam neki.

Szívesen meghallgattam volna a történetet tőle magától, de a szemében ülő éles fájdalom szinte nekem is fájt. Ez a fájdalom visszatartott.

LAURELL K. HAMILTON

Elhaladt mellettem. Engedtem, hadd menjen. Elhatároztam, hogy megkeresem a tündérmesék valóságtartalmáról szóló tankönyvemet, amelyet az egyik összehasonlító irodalomtörténet-órán olvastam. Sok idő telt el, mióta a Hattyúhercegnő utoljára a kezembe került.

Már majdnem fél hét volt, amikor a lakásomhoz vezető folyosón végigsétáltam. Félig-meddig arra számítottam, hogy Richard ott fog ülni a folyosón, de nem találtam ott senkit. A görcs egy kicsit oldódott a gyomromban. A haladék az haladék, még ha csak néhány percig tart, akkor is.

Már a zárba dugtam a kulcsomat, amikor kinyílt mögöttem az ajtó. Hirtelen elengedtem a kulcsot. Az tovább himbálózott a zárban. Jobb kezemmel a Browningért nyúltam. Ösztönös mozdulat volt, nem gondoltam át. A kezem már a stukkert érintette, de még nem rántottam elő, amikor Mrs. Pringle megjelent az ajtóban. Elengedtem a fegyvert, és elmosolyodtam. Nem hiszem, hogy sejtette, mire készültem, mert a mosolya nagyon őszintének tűnt.

Mrs. Pringle-t az öregség vékonnyá és magassá nyújtotta. Fehér haját kis kontyba fogta össze a tarkóján. Sosem viselt sminket, és nem zavarta, hogy elmúlt hatvanéves. Úgy tűnt, élvezzi az öregséget.

– Anita, kicsit késésben van ma este – mondta.

Puding, Mrs. Pringle uszkárja úgy ugatott a háttérben, mint egy megakadt lemez.

Összevontam a szemöldököm. A fél hetes hazaérkezés nálam korainak számított. Mielőtt bármit is mondhattam volna, Richard tűnt fel az asszony mögött az ajtóban. A haja dús, barna hullámokban vette körül az arcát. Az egyik kedvenc pulcsimat viselte. Természetes zöld színe volt, és nagyon puha tapintása. Puding őt ugatta, néhány centire a lábától, mintha éppen bátorságot gyűjtene ahhoz, hogy gyorsan beleharapjon.

– Puding, hagyd ezt abba – mondta Mrs. Pringle. Richardra nézett. – Soha senkivel nem viselkedett így. Anita is megmondhatja, hogy szinte mindenkivel barátságos.

Segélykérően pillantott rám. Zavarban volt, amiért a kutyája ilyen illetlenül viselkedik egy vendéggel. Bólintottam.

– Így van. Még soha nem láttam ilyennek.

Richardra néztem. Az arcvonásai olyan zártak voltak, és úgy uralkodott rajtuk, ahogy korábban soha.

– Néha más kutyákkal viselkedik így. Amikor főnökösködni próbál – mondta Mrs. Pringle. – Van önnek kutyája, Mr. Zeeman? Talán Puding őt érzi magán.

– Nem – válaszolt Richard. – Nincs kutyám.

– A kedvese itt üldögélt a folyosón egy halom étellel. Gondoltam, jobb lesz, ha bent vár nálam. Sajnálom, amiért Puding ilyen kellemetlenné tette a látogatását.

– Mindig szeretek iskolai dolgokról beszélgetni egy másik tanárral – mondta Richard.

– Milyen udvarias – hálálkodott az asszony.

Szélesen elmosolyodott. Csak néhányszor találkozott Richarddal a folyosón, de kedvelte. Még mielőtt azt is megtudta volna róla, hogy tanár. Egyből szimpatikus volt neki.

Richard megkerülte Mrs. Pringle-t, és kilépett a folyosóra. Puding jött utána vadul csaholva. Úgy nézett ki, mint egy baromira eltökélt pitypang. Vagy még inkább, mint egy dühödt pitypang. Ugrált előre a kis lábain, minden ugatásnál szökkent egyet.

– Puding, gyere vissza!

Beengedtem Richardot a lakásba. A hóna alatt egy papírzacskót és a kabátját szorongatta. A kutya repülőstarttal a bokája felé vettette magát. Richard ránézett. Puding egy hajszálra állt meg a nadrágjától. Felnézett a fiúra. Ilyennek még sosem láttam a tekintetét. Mintha azt fontolgatta volna, vajon Richard megeszi-e őt.

Richard belépett az ajtón, Puding meg csak állt a folyosón, alázatos pózban.

– Köszönöm, hogy gondját viselte Richardnak, Mrs. Pringle.

– Részemről az öröm. Kedves fiatalember – válaszolta.

A hangsúlyában több volt, mint a szavaiban. A „kedves fiatalember” azt jelentette: „menj hozzá feleségül”. Judith, a mostohaanyám is osztaná a véleményét. Annyi különbséggel,

hogy Judith hangosan ki is mondta volna, nem csak célozgatna rá.

Mosolyogva becsuktam az ajtót. Puding elkezdte ugatni az ajtót. Megszokásból bezártam, és megfordultam. Jöjjön, aminek jönnie kell. Richard a kanapé háttámlájára terítette a kabátját. A kajás zacskó a kis konyhai asztalon állt. Étellel teli dobozokat vett ki belőle. A kabátomat az övé mellé terítettem, és kibújtam a magas sarkúból. Így vagy öt centivel kisebb lettem, és sokkal jobban éreztem magam.

– Klassz blézer – mondta semleges hangon.

– Kösz.

Igazából le akartam venni, de ha neki tetszik, akkor magamon hagyom. Hülyeség, de így van. Mindketten nagyon óvatosak voltunk. Fojtogató volt a feszültség a szobában.

Előhúztam a tányérokat a szekrényből. Magamnak kólát vettem ki a frigóból, Richardnak pedig töltöttem egy pohár vizet. Nem szereti a szénsavas üdítőket. Csak az ő kedvéért tartottam egy kancsó vizet a hűtőben. Gombócot éreztem a torkomban, ahogy az italokat az asztalra tettem.

Richard kirakta az evőeszközöket. Úgy mozogtunk a mini konyhámban, mint a táncosok. Mindig tudtuk, hol van a másik, és nem ütköztünk egymásnak, csak ha pont azt akartunk. De a mai este nem az érintésről szólt. Nem kapcsoltuk fel a villanyt. Csak a nappali lámpája világított, amitől a konyha félig árnyékban maradt, akár egy barlang. Mintha egyikünk sem akart volna tisztán látni.

Nagy sokára leültünk. Néztük egymást a vacsora felett. Sertés moo-shu nekem, kesudiós csirke Richardnak. Csípős kínaikaja-szag lepté be a lakást. Általában melengető, kellemes érzéssel tölt el. Ma rosszul voltam tőle. Az asztal közepén kétadagnyi ráragu várakozott egy tányéron. Richard édes-savanyú szószt töltött az egyik tálba. Mindig így ettünk kínait: közös tálból.

A francba.

Richard csokoládébarna szeme rajtam függött. Én néztem félre elsőnek. Nem akartam ezt az egészet.

– Minden kutya így viselkedik a közeledben?

– Nem, csak a domináns hímek.

Erre fel kellett néznem.

– Puding feletted áll?

– Ő azt hiszi.

– Nem egészséges – mondtam.

Elmosolyodott.

– Nem eszem kutyát.

– Nem úgy értettem.

Á, a fenébe. Ha már elkerülhetetlen a dolog, akkor legalább csináljuk úgy, ahogy kell.

– Miért nem beszéltél nekem Marcusról?

– Nem akartalak belekeverni.

– Miért nem?

– Jean-Claude belekevert abba az ügybe Nikolaossal.

Mondtad, hogy mennyire haragudtál miatta. Zokon vetted. Ha azt kértem volna, hogy segíts nekem Marcusszal szemben, az mitől lett volna más?

– Az nem ugyanaz – mondtam.

– Miért nem? Nem foglak úgy felhasználni, ahogy Jean-Claude tette.

– És ha én ajánlom fel a segítségem? Az más lenne.

– Mit akarsz tenni? Megölnöd?

Keserűség, sőt harag volt a hangjában.

– Ez meg mit jelentsen?

– Nyugodtan vedd le a blézered. Láttam a pisztolyt.

Kinyitottam a szám, hogy ellentmondjak, de aztán becsuktam. Idétlen lett volna azzal jönni a veszekedés közepén, hogy neki akartam tetszeni, azért nem vettem le. Felálltam, és levettem a blézert. Sokáig szöszmötölve a szék háttámlájára terítettem.

– Tessék. Most boldog vagy?

- Nálad minden problémára a pisztoly a megoldás?
- Most hirtelen zavar, hogy fegyvert hordok?
- Alfred a barátom volt.

Ettől elhallgattam. Meg sem fordult a fejemben, hogy Richard esetleg kedvelte Alfredot.

- Nem tudtam, hogy a barátod volt.
- Változtatott volna valamin?

Elgondolkoztam.

– Talán.

– Nem volt rá szükség, hogy megöld.

– Tegnap este megbeszélésem volt Marcusszal. Nem hagytak nekem választási lehetőséget. Többször is figyelmeztettem.

– Mindenről tudok. Az egész falka ettől hangos. Hogy nem voltál hajlandó meghátrálni. És visszautasítottad Marcus védelmét. Egy másik falkatagot pedig meglőttél – Richard megcsóválta a fejét. – Tényleg lenyűgöztél mindenkit.

- Nem azért csináltam, hogy bárkit is lenyűgözzek.

Mély lélegzetet vett.

- Tudom, és éppen ez rémiszt meg.
- Te félsz tőlem?
- Téged féltelek – mondta.

A harag lassan tovatűnt a szeméből. A helyét a félelem vette át.

– El tudom intézni magam is, Richard.

– Nem fogod fel, hogy mit tettél tegnap este.

– Sajnálom, ha Alfred a barátod volt. Őszintén szólva nem tűnt olyanak, akivel te jóban lennél.

– Tudom, hogy erőszakos fickó volt, és Marcus minden szavára ugrott, de akkor is én voltam felelős érte.

– Marcus nem nagyon védte őt tegnap, Richard. Sokkal inkább az erőfitogtatás érdekelte, mint hogy Alfredot megvédje.

- Beugrottam Irvinghez ma reggel.

A szavai súlyosan ülték meg a levegőt. Most rajtam volt a sor, hogy beguruljak.

– Bántottad?

– Jogom lett volna bántani. Alfahím vagyok.

Felálltam, rátámaszkodtam az asztalra.

– Ha bántod, akkor nem csak szavakkal fogjuk ezt lerendezni.

– Engem is le akarsz löni?

Ránéztem. Ott ült a gyönyörű hajával, a csodás pulcsijában. Bólintottam.

– Ha muszáj.

– Szóval simán ki tudnál nyírni.

– Nem nyírnálak ki, csak megsebesítenélek.

– Fegyvert fognál rám, csak hogy Irving biztonságban legyen.

Hátradólt, keresztbe fonta a karját. A tekintete inkább csodálkozó volt, mint dühös.

– Irving a védelmemet kérte, és én megígértem neki.

– Mondta reggel.

– Bántottad?

Hosszú ideig csak bámult rám, majd végül azt mondta:

– Nem. Nem bántottam.

Kifújtam a levegőt. Eddig észre sem vettem, hogy bent tartottam. Visszaültem a székre.

– Te komolyan ellenem fordulnál, csak hogy megvedd. Komolyan megtennéd.

– Ne csodálkozz ezen annyira. Irving a kettőtök közötti tűzvonatra szorult. Marcus fenyítést helyezett kilátásba, ha nem lép velem kapcsolatba, te pedig azért, ha kapcsolatba lép velem. Szerintem ez nem igazán fair.

– Sok minden nem fair a falkában, Anita.

– Az életben sem. És akkor mi van?

– Amikor Irving megmondta, hogy a védelmed alatt áll, nem bántottam. De nem tudtam elhinni, hogy komolyan bántanál.

– Sokkal régebben ismerem Irvinget, mint téged.

Az asztalra támaszkodva előredőlt.

– De nem jársz vele.

Vállat vontam. Nem tudtam mit mondani. Minden túl rizikós lett volna.

– Továbbra is a pasidnak tartasz, vagy most, hogy átestél a tűzkeresztségen, már nem akarsz járni velem?

– Élethalál küzdelemben állsz, és nem mondtad el. Miféle kapcsolat ez, ha ilyesmiket eltitkolsz előlem?

– Marcus nem fog megölni engem – mondta.

Ránéztem. Komolynak tűnt.

– Te ezt el is hiszed, ugye?

– Igen.

Legszívesebben azt mondtam volna neki, hogy bolond, de inkább befogtam a szám, és azon gondolkodtam, mi mást mondhatnék. Semmi nem jutott eszembe.

– Találkoztam Marcusszal és Rainával.

Megcsóváltam a fejem.

– Ha komolyan azt hiszed, hogy Marcus nem kívánja a halálod, akkor tévedsz.

– Milyen szakértővé tett egyetlen este – mondta.

– Ilyen kérdésekben valóban az vagyok.

– Ezért nem mondtam el neked. Megölnéd, ugye?

Egyszerűen megölnéd?

– Ha az életemre törne, akkor igen.

– Nekem kell ezt az ügyet elintéznem, Anita.

– Akkor intézd el, Richard. Nyírd ki a mocskot.

– Vagy te teszed meg helyettem.

Visszaültem a székembe.

– A francba, Richard. Mit akarsz tőlem?

– Tudni akarom, hogy szörnyetegnek tartasz-e?

A beszélgetés túlonként gyorsan haladt előre.

– Azzal vádolsz, hogy gyilkos vagyok. Nem nekem kéne inkább ugyanezt kérdezni?

– Én már az első találkozásunkkor tudtam, hogy mi vagy. Te viszont azt hitted, ember vagyok. Továbbra is így gondolod?

Nagyon bizonytalannak tűnt. Az eszem tudta, hogy Richard nem ember. De még sose láttam természetfeletti dolgokat csinálni. Ahogy itt ült a konyhámban, komolyságtól csillogó szemekkel, valahogy nem tűnt nagyon veszélyesnek. Hitt benne, hogy Marcus nem fogja megölni. Leírhatatlanul naiv volt. Meg akartam védeni. Valahogy biztonságban akartam tudni.

– Nem vagy szörnyeteg, Richard.

– Akkor miért nem értél hozzám ma este. Még meg sem csókolnál.

– Azt hittem, haragban vagyunk – mondtam. – Nem szoktam megcsókolni azt, akire haragszom.

– Haragban vagyunk? – a hangja lágy volt, tétova.

– Nem tudom. Ígérj meg nekem valamit.

– Mit?

– Nincs több titkolódzás. Nincs több hazudozás, még csak elhallgatás sem. Te is megmondod nekem az igazat, és én is megmondom neked.

– Rendben, ha megígéred, hogy nem ölöd meg Marcust.

Rászegeztem a tekintetem. Hogy lehet egy vérfarkasmester ilyen jó kisfiú? Ez vonzóvá tette őt, és egyszersmind valószínűsítette, hogy meg fogják ölni.

– Nem ígérhetem meg.

– Anita!

Felemeltem a kezem.

– Megígérem, hogy nem ölöm meg, hacsak meg nem támad engem, téged vagy egy kívülállót.

Most Richard bámult rám.

– Te tényleg ilyen simán megölnéd?

– Ilyen simán.

Megrázta a fejét.

- Ezt nem tudom megérteni.
- Hogyan lehet, hogy alakváltó létedre még senkit nem öltél meg?
- Óvatos vagyok.
- Miért, én talán nem?
- Neked szinte hétköznapi dolog az öles. Megölted tegnap Alfredot, és semmi megbánást nem látok rajtad.
- Sajnálnom kéne?
- Én sajnálnám.

Vállalt vontam. Igazság szerint bántott egy kicsit. Talán lett volna más megoldás is, és nem feltétlenül kellett volna Alfrednak hullazsákban végeznie. Vagy a barátai gyomrában. De megöltem. Ennyi. Már nem lehet visszacsinálni vagy megváltoztatni a dolgot. Nem fogok elnézést kérni.

– Én ilyen vagyok, Richard. Megszoksz vagy megszöksz. Nem fogok megváltozni.

– Az egyik ok, amiért járni akartam veled, éppen az volt, hogy tudsz vigyázni magadra. Láttad, milyenek az alakváltók. Én megúszhatom élve, de egy hétköznapi embernek mekkora esélye lenne velük szemben?

Néztem Richardot. Bevillant kitépett gégével. Holtan. De ő nem halt meg. Felgyógyult. Élt. Volt valaha egy másik férfi. Egy ember, aki nem gyógyult fel. Soha többé nem akartam elveszíteni, akit szeretek. Soha.

– Azt kaptad, amit vártál. Mi akkor a gond?

– Továbbra is veled akarok lenni, Anita. A karjaimban akarlak tartani. Meg akarlak érinteni. Nem iszonyodsz az érintésemtől azok után, amit tegnap láttál?

Kerülte a tekintetem. Az előrehulló haja eltakarta az arcát.

Felálltam, és egy lépéssel közelebb léptem hozzá. Felnézett rám. A szemében visszafojtott könnycseppek csillogtak. Nyers félelem ült ki az arcára. Azt hittem, hogy amit tegnap este láttam, meg fogja változtatni a dolgokat kettőnk között. Magam előtt láttam Jason természetellenes erejét, az izzadságot

Marcus arcán és Gabriel vértől csöpögő száját. De ahogy Richard arcát néztem, ahogy itt volt érinthető közelségben, mindez nem tűnt valósnak. Megbíztam benne. És mellel fegyver is volt nálam.

Lehajoltam, hogy megcsókoljam az ajkát. Az első csók gyengéd volt és ártatlan. Nem nyúlt felém, hogy megérintsen, a karjait az ölében nyugtatta. Megcsókoltam a homlokát. Aztán beletúrtam a hajába, hogy érezzem a belőle áradó melegséget az ujjaimon. Megcsókoltam a szemöldökét, az orra hegyét. Mindkét orcáját, majd végül ismét az ajkát. Felsőhajtott. A lélegzete a számba áramlott, és én hozzászorítottam a számát a szájához, mintha fel akarnám falni.

Átölelt, a keze a derekamnál tétovázott, az ujjai kicsit lejjebb. Majd a combomra ugrott a keze, kikerülve a problémás részeket. A térde mellé léptem, és rájöttem, hogy a rövid szoknyának mégis vannak előnyei. Lovaglólásban az ölébe ültem, anélkül, hogy egy centire is meg kellett volna emelnem a szoknyámat. Richard meglepett hangot adott ki. Rám nézett, a szeme mélységes mély volt.

Felhúztam a pulcsiját a hasáról, a kezemmel végigsimítottam a csupasz bőrét.

– Le ezzel – mondtam.

Egyetlen mozdulattal a feje fölé húzta a pulóverét, majd a földre dobta. Az ölében ülve a meztelen mellkasát néztem. Itt kellett volna megállnom, de nem akartam.

Az arcomat a nyaka hajlatába fúrtam. Magamba szívtam a bőre illatát. A haja fátyolként borult az arcomra. A nyelvem hegyével nedves kis csíkot húztam végig a nyakán, keresztül a kulcscsontján.

Richard a derekamat masszírozta, a keze egyre lejjebb csúszott. Az ujjai végigjárták a fenekem, majd újra felszaladtak a hátamra.

– Letennéd a pisztolyod? – kérdezte arcát a hajamba temetve. Bólintottam, és kibújtam a vállamra erősített

szíjából. A többitől nem tudtam megszabadulni anélkül, hogy a szoknyám övét leveszem. De a kezem valahogy nem akart működni.

Richard megfogta, és finoman a testem mellé tette őket. Kicsatolta, és lassan, bűjtatótól bűjtatóig haladva elkezdte kihúzni az övem. Minden egyes húzásra megmozdultam kicsit. A pisztolyt tokostul a kezemben fogtam, amíg megszabadított az övtől. Hagyta, hogy az öv a földre essen. Óvatosan összetekertem a pisztolytartót, és letettem mögém az asztalra.

Visszafordultam Richard felé. Összerezzentem, olyan közel volt az arca. Az ajkát puhának és teltnek éreztem. Megnyaltam a szája szélét. Gyors, nedves csók volt. Máshol is szerettem volna végigjáratni a szám. Le a mellkasán. Eddig mindig hamarabb álltunk meg. Jóval hamarabb.

Kihúzta a blúzom a szoknyámból. Végigsimította a meztelen hátam. Beleborzongtam, hogy a bőre olyan helyeken ért hozzám, ahol addig soha.

– Most hagyjuk abba – mivel ezt a nyakába suttogtam, nem voltam igazán meggyőző.

– Mi?

– Elég.

Egy kicsit hátrébb löktem magam, annyira, hogy lássam az arcát. Hogy egy kicsit levegőhöz jussak. Továbbra is a hajával babráltam, a vállát simogattam. Elhúztam a kezem. Megálljt parancsoltam magamnak. Annyira forró volt. A kezem az arcomhoz emeltem. Éreztem magamon a bőre illatát. Nem akartam abbahagyni. Az arcából és a teste jeleiből ítélve ő sem.

– Álljunk le.

– Miért? – kérdezte ő, majdnem suttogva.

– Mert ha most nem állunk le, akkor lehet, hogy egyáltalán nem fogunk tudni leállni.

– És az annyira rossz?

Ahogy így néhány centi távolságról a gyönyörű szemébe néztem, majdnem azt mondtam, nem.

– Talán igen.

– Miért?

– Mert egy éjszaka soha nem elég. Vagy rendszeresen megkapod, vagy jobb, ha teljesen lemondasz róla.

– Minden este megkaphatod – mondta.

– Vegyem ajánlatnak? – kérdeztem.

Rám pillantott, próbálta összeszedni magát. Figyeltem az erőfeszítését, miközben én is ugyanezzel küszködtem. Nehéz volt úgy gondolkodni, hogy az ölében ültem. Felálltam. A kezét továbbra is a blúzom alatt tartotta, a meztelen hátamon.

– Anita, mi a baj?

Ott álltam. Néztem őt, a két kezem továbbra is a vállán, hogy el ne essek. Még mindig túl közel voltunk ahhoz, hogy tisztán lehessen gondolkodni. Hátrébb léptem, Richard hagyta. Nekidőltem a konyhai pultnak. Megpróbáltam annyira összeszedni a gondolataimat, hogy értelme legyen annak, amit mondok. Azon töprengtem, hogyan mondjam el hosszú évek fájdalmát egy levegőre.

– Mindig jó kislány voltam. Nem feküdtem le akárkivel. Az egyetemen megismerkedtem valakivel. Eljegyeztük egymást. Majd kitűztünk egy időpontot, és lefeküdtünk egymással. Aztán elhagyott.

– Ennyi mindent elkövetett, csak hogy lefektessen?

Megráztam a fejem, és ránéztem. Ugyanott ült, ing nélkül, kíváncsán.

– A családja nem akarta, hogy elvegyen.

– Miért?

– Az anyjának nem tetszett, hogy az én anyám mexikói volt.

Háttal nekidőltem a konyhaszekrénynek, a karjaimat összekulcsoltam magam előtt.

– Nem szeretett annyira, hogy szembeforduljon a családjával. Sok minden hiányzott utána. A testem is

hiányolta. Megfogadtam, hogy soha többé nem hagyom, hogy ez történjen.

– Ezek szerint az esküvőig vársz – mondta.

Bólintottam.

– Nagyon kívánlak, Richard, de nem tehetem.

Megfogadtam, hogy soha többé nem hagyom, hogy ilyen fájdalom érjen.

Felállt a székről, és odajött hozzám. Közel volt, de nem próbált meg megérinteni.

– Akkor gyere hozzám feleségül.

Ránéztem.

– Na persze.

– Komolyan gondolom. Gyengéden a vállamra tette a kezét.

– Már korábban is gondoltam rá, hogy megkérem a kezéd, de nem mertem. Akkor még nem láttad, hogy mire képes egy alakváltó, hogy milyenek tudunk lenni. Látnod kellett, mielőtt megkérek. De féltem tőle, hogy mi lesz, ha meglátod.

– Még mindig nem láttalak téged átváltozni – mondtam.

– Muszáj?

– Most ebben a helyzetben azt mondom, hogy nem. De ha komolyan gondoljuk, akkor valószínűleg igen.

– Most?

Ránéztem a félhomályban, és átöleltem. Nekidőltem, és nemet intettem a fejemmel. Az arcom a csupasz mellkasán csúszkált.

– Nem, nem most.

Megcsókolta a fejem búbját.

– Velem ezt igennek?

Felnéztem rá.

– Nemet kéne mondanom.

– Miért?

– Mert az élet így is túl bonyolult.

– Az élet mindig bonyolult, Anita. Mondj igent.

– Igen.

Amint kimondtam, már vissza is akartam szívni. Gyakran kívántam őt. Sőt szerettem, még hozzá nem is kicsit. Talán attól tartok, hogy megeszi Piroskát? Az ördögbe is, hiszen még a csúnya, gonosz Farkast sem bírja megölni! Kettőnk közül inkább én voltam gyilkosságra hajlamos.

Magához szorított, és megcsókolt. Hátradőltem, hogy levegőt kapjak, és azt mondtam:

– Akkor sem lesz ma szex. A szabály továbbra is érvényes.

Lejjebb hajtotta a fejét, és úgy válaszolt, hogy a szánk majdnem összeért.

– Tudom.

Elkéstem az első halottkeltésemről. Micsoda meglepetés. Mivel az elsőről elkéstem, a másik kettőre is késve érkeztem. Már 2:03 volt, amikor Edward szobájához értem.

Bekopogtam. Edward ajtót nyitott, és félreállt az útból.

– Elkéstél.

– Ja – válaszoltam.

Kedves, teljesen átlagos szoba volt. Egy hatalmas franciaágy, egy éjjeliszekrény, két lámpa és a távolabbi falnál egy íróasztal. A majdnem faltól-falig érő ablakok előtt valaki összehúzta a függönyt. A fürdőszobában égett a villany, és nyitva volt az ajtó. A ruhásszekrény ajtaja félig tárva. Látszottak a felakasztott ruhái. Akkor nyilván marad egy darabig.

A tévé hang nélkül ment. Csodálkoztam. Edward nem néz tévét. A tévé tetején videomagnó feküdt. Ez nem járt egy átlagos szállodai szobához.

– Kérsz valamit a szobaszerviztől, mielőtt elkezdjük?

– Jól jönne egy kóla.

Elmosolyodott.

– Mindig is nagyon finom ízlésed volt, Anita.

Odament a telefonhoz, és rendelt. Steaket kért, véresen, és egy üveg burgundit. Levettem a kabátomat, és az íróasztalnál lévő szék támlájára terítettem.

– Nem iszom alkoholt – mondtam.

– Tudom – közölte. – Rendbe akarod szedni magad, amíg a kajára várunk?

Homályosan megpillantottam magam a fürdőszobai tükörben. Téglaszínűvé és ragadóssá száradt az arcomon a csirkevér.

– Értem, mire célzol.

Becsuktam a fürdő ajtaját, és megnéztem magam a tükörben. A helyiséget éles, fehér fény világította be, ami gyakori a szállodákban. Annyira előnytelen, hogy még Miss Amerika is rosszul nézne ki ilyen világításban.

A vér úgy festett a sápadt bőrömön, akár a vörösés krétanyom. A fehér karácsonyi pulcsimon Maxine virított a Hallmark reklámjából. Kávét ivott kandiscukorral. „Ennél boldogabb már nem is lehetnék”, mondta. Bert kérte, hogy viseljünk karácsonyos cuccokat ebben a hónapban. Talán nem éppen ilyen pulóverre gondolt, de ez még mindig jobb, mint sok egyéb ruhadarabom otthon. Véres volt a fehér anyag. Na, jól nézünk ki.

Levettem a pulcsimat, és beáztattam a kádban. Véres volt a szívem tájékán. Még az ezüstkeresztemre is jutott egy kevés. Én kentem oda a vért. Ahogy az arcomra és a kezemre is. Három csirkét öltem meg az éjjel. A halottkeltés elég mocskos melő.

Elvettem az egyik törülközőt a tartóról. Azon töprengtem, vajon hogy fogja Edward megmagyarázni a vérfoltokat a takarítónőnek. Nem az én gondom, de izgalmas volt elképzelni.

Vízet engedtem a csapba, és súrolni kezdtem a bőröm. Hirtelen megláttam magam a tükörben. Az arcomon patakokban csörgött le a vér. Látszott a dörzsölés nyoma, és kicsit meglepettnek is tűntem.

Richard komolyan megkérte a kezem? És én tényleg igent mondtam? Tuti, hogy nem. De, igent mondtam. A francba. Letöröltem a mellemről a vért. Folyton szörnyetegekkel játszadózom. Most pedig eljegyzett egy. A gondolat belém hasított. Kezemben a véres törülközőt szorongatva leültem a csukott vécére. Eljegyeztek. Már megint.

Az első pasi olyan tökéletes volt, hogy még Judithnak is tetszett. Ő maga volt az amerikai álom megtestesülése, és én nem voltam elég jó neki a családja szerint. Legjobban az fájt, hogy nem szeretett eléggé. Közel sem annyira, mint én őt. Mindent feladtam volna érte. Ezt a hibát nem követem el még egyszer.

Richard nem ilyen volt. Ezt tudtam. Mégis bennem bujkált a

kétely. A félelem, hogy felrúgja az egészset. A félelem, hogy nem rúgja fel. Légy átkozott, ha megteszed, és akkor is, ha nem.

Lepillantottam, és észrevettem, hogy véres vizet csöpögtetek a linóleumra, letérdeltem, és feltöröltem. Ennél tisztább már nem leszek az otthoni zuhanyig – Ha lett volna nálam tiszta ruha, már itt lezuhanyozom.

Edward bekopogott.

– Tálalva van.

Felöltöztem, bedobtam a törülközőt a csap alá, és hideg vizet engedtem rá.

Megbizonyosodtam, hogy a törülköző nem dugaszolja el a lefolyót, azután kinyitottam az ajtót. A steak illata megcsapta az orromat. Csodás! Több mint nyolc órája nem ettem. És az igazat megvallva, akkor sem ettem valami sokat. Richard elterelte a figyelmemet.

– Szerinted a szobapincér lelőne, ha még egy adaggal rendelnék?

A bérgyilkos a gurulós asztal felé bökött a fejével. Két adag hevert rajta.

– Honnan tudtad, hogy éhes leszek?

– Mindig elfelejtesz enni – mondta.

– Nahát, csak nem a „Legjobb Anya” díjra pályázol?

– A legkevesebb, amit tehetek, hogy megetetek.

Rápillantottam.

– Mi az ábra, Edward? Rohadt előzékeny vagy ma.

– Elég jól ismerlek, hogy tudjam, nem lesz ínyedre, ami következik. Tekintsd a kaját engesztelő áldozatnak.

– Mi nem lesz ínyemre?

– Együnk, nézzük meg a filmet, és minden kiderül.

Óvatos volt. Ez nem jellemző rá. Simán lelőne bárkit, nem sokat szárazna.

– Miben sántikálsz, Edward?

– A kérdéseidet majd a film után tedd fel.

– Miért?

– Mert akkor jobb kérdéseid lesznek.

Ezzel a rejtélyes válasszal leült az ágy szélére, és töltött magának egy pohár bort. Vágott a húsból. Olyan nyersen ette, hogy még véres volt a közepe.

– Ugye az én steakem nem véres?

– Dehogyan. Te mindent úgy szeretsz, ha az nagyon halott.

– Ha-ha.

Leültem. Fura volt ez a közösen elfogyasztott étel itt Edward szobájában. Mintha két, munkaügyben utazgató ember üzleti vacsorája lenne. A steak jól volt sütvé. Finoman fűszerezett sült krumpli terpeszkedett a hús mellett a tányéron. Majdnem akkora helyet foglalt el, mint a steak. Brokkolit is adtak a körethez, ezt szépen félre lehetett tolni, aztán már tudomást se kellett venni. Hűtött borospohárban hozták a kólát, ami kicsit túlzásnak tűnt, nézett ki.

– Majdnem a végénél kezdjük el nézni a filmet. Szerintem simán tudni fogod követni a történetet onnan is.

Megnyomta a távirányító gombját. A képernyőn a vetélkedőt egy szoba képe váltotta fel.

Hosszú barna hajú nő feküdt a hátán, egy kerek ágyon. Meztelen volt, legalábbis az a része, ami látszott. Deréktól lefelé eltakarta egy sötéthajú férfi vadul mozgó fenéke.

– Ez pornó! – nem is próbáltam leplezni a megdöbbenésem.

– Bizony az.

Edwardra pillantottam. Finom, pontos kézmozdulatokkal vágta a húst. Megrágott egy falatot, kortyolt a borból, és tovább nézte a képernyőt.

Visszanéztem a filmre. Újabb férfi csatlakozott az ágyon levő pároshoz. Kicsit magasabb volt, mint az első, és a haja is rövidebb. Ennél többet nehéz lett volna mondani róla, leginkább azért, mert igyekeztem rá se nézni.

Ott ültem Edward ágya szélén a remek steakkel, és most először éreztem magam kényelmetlenül Edward jelenlétében.

Soha nem volt köztünk egy szikrányi szenvedély sem. Talán egy nap kinyírjuk egymást, de soha nem csókolóznánk. De akkor is egy férfi szállodai szobájában ültem, és pornót néztem. Márpedig a jó kislányok ilyen nem csinálnak.

– Edward, mi az isten folyik itt?

Megnyomta a távirányítót.

– Tessék, egy közeli az arcáról.

Visszafordultam a képernyő felé. A kimerevített kép engem bámult. A második ürge volt. Alfred.

– Űristen – tört ki belőlem.

– Ismered? – kérdezte Edward.

– Igen.

Semmi értelme letagadni. Alfred halott. Edward már nem árthatott neki.

– A neve?

– Alfred. A vezetéknevét nem tudom.

Elkezdte előretekerni a filmet. Vad iramban váltották egymást a képek. Intim dolgokat mutattak, ami normális sebességnél obszcén lett volna. Így felgyorsítva szomorúbbnak tűnt. Egyszerre volt nevetséges és lealacsonyító.

Újra kimerevítette a képet. A nő a kamerába nézett. A szája nyitva, a szemei a vágytól elnehezülve. A haja művészien szétterült a selyempárnán. Ki kellett volna lennie, de valahogy mégsem volt az.

– Ismered a nőt?

Nemet intettem. Újra megnyomtam a gombot.

– Már majdnem a végénél vagyunk.

– És a másik pasi?

– Végig maszk van rajta.

A maszkos férfi hátulról mászott rá a nőre. A csípője rásimult a nő fenekére, a combjuk vonala egymásnak feszült. A férfi a felsőtestével a nő meztelen törzse fölé hajolt, miközben a nő felkarját masszírozta. Leginkább úgy tűnt,

mintha magába akarná bugyolálni a nőt. Szexuális értelemben alig történt valami.

A nő keze és térd tartotta a pasi teljes súlyát. Zihálva vette a levegőt. Majd mély morgás rázta meg a szobát. A kamera ráközelített a férfi hátára. Hullámozott a bőre, mintha egy láthatatlan kéz összegyúrta volna a bőre belső felületét. Aztán még jobban elkezdett fodrozódni, mintha valami pici dolog próbálna utat törni alóla magának.

A látószög kitágult. A férfi még mindig a nő fölé tornyosult. A hullámok a hátán egyre nőttek. Látni lehetett, ahogy valami belülről verdesi a hátát. Olyan nagy mozdulatok voltak, hogy akkor is látni lehetett volna, ha fel van öltözve. Mint amilyeneket Jasonon láttam előző este.

El kellett ismernem, hogy ez a rész érdekes volt. Láttam már embereket átváltozni, de soha nem így. Nem minden részletével, a kamera kíváncsi lencséje előtt.

Szétnyílt a bőr a hátán. A férfi üvöltve hátrarándult, kezei a nő csípőjét ölelték. Aztán a hátán áttetsző folyadék ömlött végig. Eláztatta az ágyat és a nőt.

A nő adott neki egy kis biztatást. A fenekét közelebb tolta hozzá, a fejét lehajtotta.

Fekete szőr serkent ki a férfi hátán. A kezét a görcs az oldalához szögezte. Újra a nő fölé hajolt, a lepedőt markolászta. A kezei először emberi kezek voltak, de aztán az ujjai belevájtak az ágyba, és a betétet tépkedték ki a karmok vájta mélyedésekből.

Aztán úgy látszott, mintha a pasi összezsugorodna. A szőr egyre gyorsabban és gyorsabban tört elő, szinte úgy, mintha folyékony lett volna. A férfiről leesett a maszk. Már kicsi volt az arcára. A kamera ráközelített a lehulló maszkra. Egy művészi pillanat ebben a... A francba, nem volt rá szavam.

A férfi eltűnt. Már egy fekete leopárd hágt a nőt, és nagyon boldognak látszott tőle. A leopárd a nő fölé hajolt. Az ajkait széthúzta, elővillantak fénylő fogai. Majd a leopárd a nő

hátába harapott, és egy kevés vért szívott ki belőle. A nő felnyögött, egész testében megrázkódott.

Alfred ismét színre lépett. Továbbra is emberi alakban. Felmászott az ágyra, és megcsókolta a nőt. Hosszú, tökéletes csók volt, a két nyelv mélyrehatóan ismerkedett egymással. Alfred feltérdelt, teste a csók ritmusára vonaglott. Úgy tűnt, nagyon felizgatta a csaj látványa.

Aztán az ő háta is hullámszerű kezdett. Ellökte magát a nőtől, két keze a lepedőt szorongatta. Ő láthatólag gyorsabban változott át. A kamera ráközelített az egyik kezére. A bőre alól csontok tűntek elő nedves, cuppogó hangok kíséretében. Az izmok és az ízületek odébb kúsztak, átrendeződtek. A bőre felszakadt, és belőle is az bizonyos folyadék csörgött ki. A keze meztelen karommá változott. Aztán a sötét szőr körbefolyta.

Ott guggolt ez a félig farkas, félig ember, de minden ízében hím valami. Hátravetette a fejét, és felüvöltött. Mély, vibráló hang volt, betöltötte az egész szobát.

A nő tágra nyílt szemmel nézett fel rá. A leopárd leugrott a nőről, és meghempergett az ágyon, mint egy nagyra nőtt cicus. Úgy belebugyolálta magát a selyemlepedőbe, hogy a végén már csak a fekete szőrös pofája látszott ki.

A nő szétvetett lábakkal feküdt a hátán. A farkasember feléje nyúlt. A nyelvével a szája szélét nyalogatta, mint aki igazán jól érzi magát. Talán így is volt.

A vérfarkas behatolt a nőbe. Egyáltalán nem volt gyengéd. A nő félig alétan felnyögött, mint aki soha életében nem érezte még ilyen jól magát.

A nő nyögдösött, sóhajtozott. Vagy baromi jó színésznő volt, vagy közel volt az orgazmushoz. Nem is tudom melyik verziónak örültem volna jobban. Talán a színészkedésnek. Azt hiszem.

A csaj félig sikolyra, félig üvöltésre emlékeztető hang kíséretében élvezett el. Zihálva feküdt az ágyon, a teste

nedves volt. A vérfarkas még egy utolsót lökött, majd végigkarmolta a nő meztelen testét.

A nő felsikoltott, mindenféle színészkedés nélkül. Vér csörgött végig a testen, bíborszínű patakokban. A leopárd rémisztő hangon felüvöltött, majd leugrott az ágyról. A nő az arca elé emelte a kezét. De a karmok félretaszítottak. Ömlött a vér, a nő egyik karjából még a csont is kilátszott, ahol a karmok felszakították a húsát.

A nő teli torokból, megállás nélkül üvöltött. Az egyik szaggyalagút követte másikat, amilyen gyorsan csak levegőt tudott venni. A vérfarkas hegyes pofája a nő arcához közelített. Hirtelen bevillant a meggyilkolt áldozat összezúzott állkapcsa. De ez itt a nő torkát akarta. Kitépte a gégejét. Vér spriccelt mindenfelé.

A nő kifejezéstelenül bámult a kamerába. A szeme tág volt és élettelen. Egy csepp vér sem került az arcára. A vérfarkas hátrálni kezdett, az állkapcsáról vér csöpögött. Egy vércsepp a nő arcára hullott, és épp a szemei közé folyt.

A leopárd visszaugrott az ágyhoz. Hosszú, gondos mozdulatokkal tisztára nyalta a nő arcát. A vérfarkas is csatlakozott, lefelé haladva a testen, majd megállt a hasánál. Fél szemmel a kamerába bámult, tétovázott. Aztán enni kezdett. A leopárd csatlakozott hozzá.

Lehunytam a szemem, de még hallani is sok volt. A marcangolás sűrű, szaftos hangjai töltötték be a szobát. Hallottam a saját hangom:

– Kapcsold ki!

A hangok megszűntek. Feltételeztem, hogy Edward kikapcsolta a videót, de nem néztem fel, hogy ellenőrizzem. Egészen addig nem akartam felnézni, amíg a visszatekerés hangját meg nem hallottam.

Edward szelt egy falatot a steakból.

– Ha azt most megeszed, akkor tuti lehánylak.

Elmosolyodott, de lerakta az evőeszközt. Rám pillantott.

Olyan semleges kifejezés ült az arcán, mint általában. Meg nem tudtam volna mondani, hogy tetszett-e neki a film vagy visszataszítónak találta.

– Most már kérdezhetsz – mondta.

Olyan kellemes volt a hangja, mint máskor. A külső ingerek nem voltak rá hatással.

– Jézusom, hol szerezted ezt?

– A megbízómtól.

– Miért adta neked?

– A nő a lánya volt.

– Édes istenem! Mondd, hogy az apa ezt nem látta!

– Tudod jól, hogy látta. Megnézte a legvégéig. Különben miért bérelt volna fel engem? Az emberek általában nem bérelnék fel valakit csak úgy, hogy ölje meg a lányuk szeretőit.

– Felbérelt, hogy öld meg a két férfit?

Edward bólintott.

– Miért mutattad meg nekem?

– Mert tudtam, hogy segíteni fogsz.

– Nem vagyok bérgyilkos, Edward.

– Csak segíts azonosítani őket. A többi az én dolgom. Nem baj, ha iszom egy kis bort?

Bólintottam.

Kortyolt egyet a borából. A sötét folyadék ott keringett a pohárban. Sokkal pirosabbnak tűnt, mint a film előtt. Nyeltem egy nagyot, és félrenéztem. Nem fogok háyni. Nem fogok háyni.

– Hol találom meg Alfredet?

– Sehol – válaszoltam.

Óvatosan a tálcára tette a poharát.

– Anita, csalódást okozol nekem. Azt hittem segíteni fogsz, azok után, hogy láttad, mit tettek a lánnyal.

– Nem arról van szó, hogy nem akarok együttműködni. Ez a film az egyik legszörnyűbb dolog, amit valaha láttam. Márpedig igen sok mindent láttam már életemben. Lekéstél Alfredről.

– Hogyhogy lekéstem?

– Tegnap este kinyírtam.

Széles mosolyra húzta a száját. Még nézni is gyönyörű volt.

– Mindig megkönnyíted a munkámat.

– Nem szándékosan.

Vállat vont.

– Akarod a pénz felét? Végül is a fele munkát elvégezted.

Megráztam a fejem.

– Nem pénzért csináltam.

– Mondd el, mi történt.

– Nem.

– Miért nem?

Ránéztem.

– Mert alakváltókra vadászol. És nem akarok véletlenül a kezedre játszani valakit.

– Az a vérleopárd megérdemli a halált.

– Ezt nem vitatom. Habár a lányt nem ő ölte meg.

– Az apa mindkettőt akarja. Hibáztatod miatta?

– Nem. Asszem, nem.

– Akkor segítesz a másik férfit azonosítani?

– Talán.

Felálltam.

– Fel kell hívnom valakit. Neki is látnia kell ezt a filmet. Ő talán még nálam is többet tud neked segíteni.

– Ki az?

Nemet intettem a fejemmel.

– Előbb tudni akarom, hogy eljön-e.

Edward majdnem meghajlásszerűen, hosszan lehajtotta a fejét.

– Ahogy akarod.

Fejből tárcsáztam Richard számát. A rögzítője vette fel.

– Anita vagyok. Vedd fel, ha ott vagy! Richard, vedd fel!

Fontos! Senki nem vette fel.

– A szentségit! – dühöngtem.

- Nincs otthon? – kérdezte Edward.
- Megvan neked a Telihold Kávézó száma?
- Igen.
- Akkor mondd!

Lassan mondta a számokat, én meg tárcsáztam. Egy nő vette fel a telefont. Nem Raina volt az. Hálás voltam érte.

- Telihold Kávézó, Polly beszél. Miben segíthetek?
- Beszélnem kell Richarddal.
- Sajnálom, de nincs egyetlen ilyen nevű pincérünk sem.
- Ide figyeljen! Marcus vendége voltam tegnap este.

Beszélnem kell Richarddal. Életbevágó!

– Nem is tudom. Úgy értem, nagyon elfoglaltak mind a hátsó teremben.

- Nézze, hívja Richardot a telefonhoz. Most!
- Marcus nem szereti, ha zavarják.

– Polly, ugye ez a neve? Több mint 13 órája talpon vagyok. Ha nem hívja most azonnal a telefonhoz Richardot, akkor odamegyek, és szétrúgom a seggét! Elég érthető voltam?

– Ki maga?

Sértődöttnek tűnt, és egy csöppet sem ijedt meg.

– Anita Blake.

– Ő – mondta. – Azonnal hívom Richardot, Anita. Azonnal!

Pánikot éreztem a hangjában, amelynek előbb még nyoma sem volt. Várakoztatóra rakott. Nagyon beteges humora volt annak, aki a várakoztató zenét összeállította. Holdfény és rózsák, Kék Hold, Beethoventől a Holdfény szonáta. A hold ott volt minden számban. Már félig lement a Holdfény Miami felett, amikor a telefon kattant egyet.

– Anita, én vagyok az. Mi a baj?

– Velem minden rendben. De van valami, amit szeretném, ha megnéznél.

– Megmondanád, mi az?

– Tudom, hogy idétlenül hangzik, de nem telefontéma.

– Tuti, hogy nem csak valami kifogást keresel, hogy újra

láss?

Evődés hallatszott a hangjában.

Hosszú volt a mai éjszaka.

– Ide tudsz jönni?

– Persze. Mi a baj? Szörnyű a hangod.

– Szükségem lenne egy ölelésre, és hogy valamilyen módon kitöröljem az előző egy órát az életemből. Az elsőt segíthetsz, ha ideérsz. A másodikkal meg valahogy meg kell tanulnom együtt élni.

– Otthon vagy?

– Nem.

Edwardra pillantottam. A kezemmel eltakartam a kagylót.

– Idehívhatom?

Edward bólintott.

Megmondtam Richardnak a szoba számát, és útbaigazítottam a hotel felé.

– Amilyen gyorsan csak tudok, ott leszek. – Egy pillanatnyi tétozás után megkérdezte: – Mit mondtál Pollynak? Kisebb hisztériás rohamot kapott.

– Nem akart a telefonhoz hívni téged.

– Megfenyegetted – következtette ki.

– Igen.

– Üres fenyegetés volt?

– Leginkább.

– Domináns falkatagok nem fenyegetik komolytalanul a rangban alattuk levőket.

– De én nem vagyok falkatag.

– A tegnapiak után dominánsnak számítasz. Úgy tekintenek rád, mint egy öntörvényű, domináns alakváltóra.

– Az mit jelent?

– Azt, hogyha megfenyegetsz valakit, miszerint szétrúgod a seggét, akkor elhiszik neked.

– Ó, sajnálom.

– Ne tőlem kérj elnézést, hanem Pollytól. Hamarabb leszek

ott nálad, mielőtt sikerülne őt megnyugtatnod.

– Ne add neki oda a telefont, Richard!

– Így jár, aki túl hamar elsüti a puskaporát. Az emberek félni kezdenek tőle.

– Richard...

Egy szipogó női hang hallatszott a vonalban. A következő tizenöt percet azzal töltöttem, hogy megpróbáltam meggyőzni egy zokogó vérfarkast: nem fogom bántani. Egyre furább fordulatokat vett az életem.

Richard tévedett. Nem kopogott az ajtón, amíg Pollyt nyugtattam a telefonban. Komolyan kínos volt, mennyire hálálkodott nekem Polly, amiért megbocsátottam az udvariatlanságát. A megalázkodás hullámai rezegtek az éterben. Letettem a kagylót.

Edward vigyorgott. Időközben az egyik fotelba telepedett át.

– Te komolyan arról győzködtél az elmúlt közel húsz percben egy vérfarkast, hogy nem fogod bántani?

– Igen.

Hirtelen nevetésben tört ki. Aztán eltűnt a mosoly, de az arca fénylő maradt utána. A szeme a jókedvnel sötétebb valamitől csillogott. Nem voltam biztos benne, mi jár a fejében, de az tuti, hogy nem volt túl kellemes.

Lejebb csúszott a fotelben, a fejét a háttámlán pihentette. A kezét összefűzte a hasán, a bokáit keresztbe tette. Látszott, hogy teljes kényelembe helyezte magát.

– Mikor lettél te a kedves kis vérfarkasok mumusa?

– Szerintem nincsenek hozzászokva, hogy valaki csak úgy lelövi és megöli őket. Legalább is nem első látásra.

Edward szemében sötét vidámság csillant meg.

– Csak úgy odamentél, és megöltél valakit az első éjszakán? Hűha, Anita. Én már háromszor voltam ott, de még senkit sem öltem meg.

– Mióta vagy a városban?

Sokáig csak nézett rám.

– Ez csak olyan udvarias csevelő, vagy komolyan tudni akarsz?

Felmerült bennem, hogy Edward ki tudna nyírni nyolc alakváltót nyom nélkül. Ha létezett olyan ember, aki képes erre, az ő volt.

– Tudnom kell – válaszoltam.

– Holnap lesz egy hete.

Üres volt a tekintete. Olyan hideg és távolságtartó, mint előző nap az alakváltóké. Több módon is ragadozóvá lehet

válni.

– Persze kénytelen leszel hinni nekem. Ellenőrizheted a recepción is, de lehet, hogy közben szállodát cseréltem.

– Miért hazudnál nekem?

– Mert élvezem – mondta.

– Te nem a hazugságot élvezed.

– Akkor mit élvezek?

– Hogyha valami olyat tudsz, amit én nem.

Kicsit megvonta a vállát, ami nem volt könnyű abban a lecsúszott testhelyzetben. Mégis elegánsan csinálta.

– Ez elég öntelt elgondolás.

– Nem csak rólam van szó. Imádsz eltitkolni dolgokat csak úgy.

Lusta, lassú mosoly volt a válasz.

– Tényleg jól ismersz.

Azt akartam mondani, hogy barátok vagyunk, de a szemében volt valami, ami visszatartott. Nagyon összpontosított. Úgy méregetett, mintha azelőtt nem is látott volna.

– Mi jár a fejedben, Edward?

– Az, hogy te komolyan meg tudnál izzasztani.

– Ez meg mit akar jelenteni?

– Tudod, mennyire szeretem a kihívásokat.

Ránéztem.

– Ellenem fordulnál, hogy meglásd, melyikünk a jobb?

Nem azt a választ kaptam, amit szerettem volna.

– Igen.

– De miért?

– Nem fogom megtenni. Ismersz engem: ha nincs pénz, nincs gyilkosság. De mindenesetre érdekes lenne.

– Ne rémissz halálra, Edward.

– Csak arról van szó, hogy most először fordult meg a fejemben, esetleg győzhetnél.

Megrémisztett. Volt nálam fegyver. Úgy tűnt, Edwardnál

nincs. De ő mindig fel volt fegyverezve.

– Ne tedd ezt, Edward!

Egy könnyed mozdulattal felült. A kezem azonnal a stukkeren volt. Már félig elő is húztam a pisztolyt, amikor rájöttem, hogy Edward csak testhelyzetet változtatott. Szaggatottan kifújtam a levegőt, és visszatettem a pisztolyt a tokjába.

– Ne játszadozz velem, Edward! Egyikünk meg fog sérülni, ha ezt teszed.

Karjait széles gesztusra tárta.

– Nem játszadozom többet. Csak tudni szerettem volna, hogy melyikünk a jobb, Anita. De annyira azért nem érdekel, hogy megöljelek.

Ellazítottam a kezem. Ha Edward azt mondja, hogy megöl ma este, azt komolyan gondolta volna. Ha egyszer tényleg megteszi, előbb szólni fog. Szeretett sportszerű lenni ilyen dolgokban. Túl könnyű meglepni az áldozatot.

Kopogtattak. Ugrottam egyet. Ideges voltam. Edward csak ült ott, mintha nem is hallotta volna. Ugyanolyan ijesztő tekintettel nézett, mint előtte. Az ajtóhoz mentem. Richard volt az. Átkarolt, és én nem ellenkeztem. Hozzábújtam a mellkasához. Nagyon is tisztában voltam vele, hogy ebben a pózban nem tudnám elég gyorsan előhúzni a stukkerem.

Elhúzódtam Richardtól, majd berántottam a szobába. Kérdőn nézett rám. Megráztam a fejem.

– Emlékszel Edwardra?

– Anita, nem is mondtad, hogy még mindig jártok.

Edward hangja újra kellemessé változott, mintha nem azon töprengett volna kicsivel korábban, hogy milyen lenne engem megölni. Nyílt, barátságos arccal nézett. Tárt karral sétált át a szobán. Zseniális színész volt.

Richard megrázta a kezét, zavarban érezte magát.

– Mi történik itt, Anita?

– Elindítanád a filmet?

– Ha engeded, hogy egyek közben. Kezd jéghideg lenni a steak – mondta Edward.

Nagyot nyeltem.

– Te már láttad korábban is a filmet, és mégis steaket rendeltél. Miért?

– Talán, hogy lássam, vajon tudsz-e enni utána.

– Neked mindened a verseny, Edward.

Mosolygott.

– Milyen filmet? – kérdezte Richard.

– Edd meg a húst, Edward. Majd utána megnézzük.

– Ennyire felkavart?

– Pofa be, és egyél!

Leült az ágy szélére, és elkezdte szeletelni a steaket. Vörös volt. Vér szivárgott belőle. Elindultam a fürdő felé. Nem leszek rosszul. De ha tovább nézem Edwardot, akkor talán mégis.

– Elbújok a fürdőben. Ha magyarázatot akarsz, akkor gyere velem – mondtam.

Richard Edwardra pillantott, majd visszanézett rám.

– Mi folyik itt?

Behúztam Richardot a fürdőbe, és becsuktam az ajtót. Hideg vizet engedtem a tenyerembe, és megpaskoltam vele az arcomat.

Masszírozni kezdte a vállamat.

– Jól vagy?

Megráztam a fejem, a víz csöpögött az arcomról. Fogtam egy törülközőt, és sokáig az arcomhoz szorítottam. Edward nem figyelmeztetett előre, mert szerette sokkolni az embereket. És ha előre figyelmeztet, akkor nem lesz akkora a hatás. Vajon mekkora hatásnak akartam Richardot kitenni?

Felé fordultam, a törülközőt továbbra is a kezemben szorongatva. Nyugtalan volt. Gyengéd féltés látszott az arcán. Nem akartam, hogy így nézzen rám. Tényleg igent mondtam alig nyolc órával korábban? Egyre kevésbé tűnt valószínűnek.

– Egy pornófilmről van szó – mondtam. Megdöbrentek

tűnt. Ez jó jel.

– Pornó? Komolyan beszélsz?

– Halál komolyan – mondtam.

– És miért kell ezt nekem megnézni?

Hirtelen valami beugrott neki.

– Miért nézted meg vele?

Mintha harag bujkált volna a hangjában.

Elnevettem magam. Addig nevettem, míg a könnyem is kicsordult. Megszólalni sem bírtam.

– Mi olyan vicces?

Kicsit sértődöttnek tűnt.

Amikor végre zihálás nélkül meg tudtam szólalni, azt mondtam:

– Félj Edwardtól, de soha ne légy féltékeny rá!

A nevetés segített. Jobban éreztem magam. Kevésbé éreztem magam piszkosnak, zavartnak, és kevésbé borzasztott a dolog. Ránéztem Richardra. Még mindig az a zöld pulcsi volt rajta, ami korábban a konyhám kövén kötött ki.

Nagyon jól nézett ki. Rájöttem, hogy én nem. A túlméretezett, vérfoltos pulcsiban, farmerban és edzőcipőben sok pontot vesztettem a „ki a helyesebb” versenyen. Megráztam a fejem. Számít ez? Nem, csak húztam az időt. Nem akartam kimenni. Nem akartam újra megnézni a filmet. És legfőképp nem akartam egy szobában ülni a férfival, akihez talán hozzámegyek, amikor az pornófilmet néz? Lőjem le a film végét? Vajon felizgatják majd a szörnyűség előtti részek? A nagyon is emberi arcát fürkésztem.

– Alakváltók és egy ember szerepel a filmben.

– Már árulják őket? – kérdezte. Most én néztem meglepetten.

– Te tudsz a filmről? Azt mondtad, hogy őket. Több is van?

– Sajnos – válaszolta.

Nekidőlt az ajtónak, és lecsúszott a földre. Felhúzott lábakkal ült. Ha kinyújtotta volna a lábát, akkor nem marad

elég hely kettőnknek.

– Magyarázatot kérek, Richard.

– Raina ötlete volt – mondta. – Rávette Marcust, hogy utasítsa néhányunkat a szereplésre.

– Te is...

Nem tudtam kimondani.

Megrázta a fejét. A gombóc kisebb lett a torkomban.

– Raina megpróbált kamera elé csábítani. Azok, akiknek titokban kell tartaniuk a kilétüket, maszkot viselnek. Nem vállaltam.

– Marcus utasított rá?

– Igen. Ez a rohadt filmezés volt az egyik ok, amiért elkezdtem emelkedni a ranglétrán. Mindenki, aki nálam magasabban volt, utasíthatott. Ha Marcus az áldását adja, akkor tulajdonképpen bármire utasíthatnak, ami nem illegális.

– Egy pillanat. A filmek nem illegálisak?

– A bestialitás néhány államban törvényellenes, de mi valahogy megtaláljuk a kiskapukat.

– Semmi törvényellenes nem történik ezekben a filmekben?
– csodálkoztam.

Rám nézett.

– Mi van abban a filmben, amitől ilyen ijedtnek tűnsz?

– Kinyírnak benne valakit.

Változatlan arccal nézett rám, mintha azt várta volna, hogy folytatam. Amikor nem tettem, azt mondta:

– Viccelsz.

– Bárcsak így lenne.

Megrázta a fejét.

– Ilyet még Raina sem tenne.

– Raina nem volt benne, mármint abban a részben, amit én láttam.

– De Marcus sem hagyná jóvá, ezt nem.

Felállt, csak a lábaira és a falra támaszkodva. Fel-alá kezdett járkálni a fürdőkád és a fal között. Súrolt, ahogy

elhaladt mellettem. A kezével beleütött a falba. Visszhangzott a koppanás.

Felém fordult. Még soha nem láttam ilyen mérgesnek.

– Vannak az országban más falkák is. Nem feltétlenül a mi művünk.

– Alfred benne volt.

Háttal nekidőlt a falnak, a tenyerével ismét rácsapott.

– Nem tudom elhinni.

Edward kopogott az ajtón.

– A film elő van készítve.

Richard kivágta az ajtót, és úgy rontott be a szobába, mint egy tornádó. Most először éreztem a természetfeletti erőt vibrálni körülötte. Edward szeme tágra nyílt.

– Adtál neki némi előzetest?

Bólintottam.

A képernyőn kívül sötét volt a szobában.

– Meghagyom nektek az ágyat, turbékoló galambocskáim. Én ide ülök. Egyenes háttal leült az előbbi székbe. Minket nézett.

– Ne is törődjetelek velem, ha kedvet kaptok.

– Kussolj be, és indítsd a filmet!

Richard leült az ágy szélére. A szobaszervizes kocsi és az irritáló hús már nem volt ott. Remek. Eggyel kevesebb indok a hányásra. Richard nyugodtabbnak tűnt. Elég normálisnak látszott, ahogy ott ült. Az energiahullám teljesen eltűnt. Azon töprengtem, vajon nem csak képzeltem-e. Rápillantottam Edwardra. Úgy vizsgálta Richardot, mintha az valami érdekeset csinált volna éppen. Akkor mégsem csak képzeltem.

Eszembe jutott, hogy fel kéne kapcsolni a lámpát, de aztán mégsem tettem.

A sötétség kellemesebbnek tűnt ahhoz, ami ránk várt.

– Edward.

– Showtime! – mondta. Megnyomta a gombot, és

újrakezdődött.

Richard megmerevedett az első képtől. Vajon felismerte a másik férfit? Nem kérdeztem meg, még nem. Előbb hadd nézze végig, aztán jöhetnek a kérdések.

Nem akartam ott ülni az ágyon a pasimmal, miközben ez a film ment. Eddig nem is igazán gondolkodtam el azon, hogy vajon Richardnak mit jelent a szex. Talán alakváltással járt együtt? Bestialitással? Reméltem, hogy nem. Nem tudtam, hogyan is deríthetném ki kérdés nélkül. Márpedig megkérdezni nem akartam. Ha igent mond a durvaságra, akkor az esküvő lefűjva.

Végre-valahára átsétáltam a tévé előtt, és leültem a másik székbe Edward mellé. Nem akartam újra látni a filmet. Úgy tűnt, Edward sem. Mindketten Richardot figyeltük, ahogy a filmet nézte. Nem igazán tudom, mire számítottam, vagy mit akartam látni rajta. Edward arcáról semmit nem lehetett leolvasni. Ismét lecsúszott a székben. Olyan volt, mintha aludna, de ennél jobban ismertem. Pontosan érzékelt mindent a szobában. Nem is voltam biztos benne, hogy Edward valaha is aludt.

Richard egyedül nézte a filmet. Az ágy legszélén ült. Kezeit összekulcsolta, előregörnyedt. A szeme világított a sötétben. A tévé fényei villogtak benne. Szinte látni lehetett az arcán, ahogy haladt előre a cselekmény. Izzadság jelent meg a felső ajka felett. Letörölte, és észrevette, hogy nézem. Előbb zavartnak tűnt, majd dühösnek.

– Anita, ne nézz!

Elfojtott hangon mondta.

Nem tudtam úgy tenni, mintha aludnék, mint Edward. Mégis, mi az istent kellett volna csinálnom? Felálltam, és a fürdő felé vettem az irányt. Nagyon odafigyeltem, hogy még véletlenül se nézzek a képernyőre, de el kellett sétálnom előtte. Magamon éreztem Richard pillantását, ahogy mozogtam. Viszketett a hátam a nézésétől. Az izzadó

tenyerem hirtelen mozdulattal a farmeromba töröltem. Lassan megfordultam, hogy szembenézzek Richarddal.

Engem nézett, nem pedig a filmet. Tomboló düh ült ki az arcára, a harag túl enyhe szó lenne rá. És gyűlölet. Nem gondoltam, hogy rám haragszik ennyire. Akkor kire? Rainára, Marcusra, saját magára?

A nő sikolya visszarántotta a fejét a filmhez. Figyeltem Richard arcát miközben a barátja megölte a nőt. A düh az egész arcát elborította, és végül artikulálatlan kiáltásban tört ki. Térdre vetette magát az ágy mellett, mindkét kezével eltakarta az arcát.

Edward felállt. A szemem sarkából vettem észre, hogy mozog. Aztán egyszer csak ott állt, kezében a varázsütésre előkerült pisztollyal. Én meg ráfogtam a Browningot. Egymást bámultuk a térdeplő Richard felett.

Richard majdnem embriópózba görnyedt, ütemesen ringatta magát előre-hátra a térdén. Zajok úsztak le a képernyőről: hús marcangolásáé. Döbönt arccal pillantott rá a képernyőre, majd elkezdett felém kúszni. Elléptem előle, és ő hagyta. A fürdőt vette célba.

Az ajtó bevágódott, és néhány másodperc múlva meghallottuk, hogy öklendezik.

Edward és én továbbra is a szobában álltunk, egymást figyeltük. A fegyvereink még mindig a kezünkben voltak.

– Ugyanolyan gyorsan elő tudod kapni a stukkered, mint én. Két éve ez még máshogy volt.

– Kemény két évem volt – válaszoltam.

Elmosolyodott.

– A legtöbben észre sem vették volna, ahogy megmozdulok a sötétben.

– Nagyon jó az éjszakai látásom – mondtam.

– Ezt észben tartom.

– Kössünk fegyverszünetet ma estére, Edward. Túl fáradt vagyok ahhoz, hogy itt szarakodjunk.

Biccentett, majd bedugta a pisztolyt a nadrágja hátuljába.

– Nem onnan vetted elő a pisztolyt – mondtam.

– Nem – válaszolt –, valóban nem.

Visszatettem a Browningot a tokjába, és rápillantottam a fürdő ajtajára. Jobbnak láttam nem teljesen odafordulni. Valahogy nem voltam teljesen nyugodt Edwarddal a hátam mögött.

– Richard, jól vagy?

– Nem. – A fiú hangja a szokásosnál mélyebbnek és rekedtebbnek hangzott.

– Bejöhetek?

Hosszú szünet után érkezett a válasz.

– Talán jobb is lesz, ha bejössz.

Óvatosan belöktem az ajtót. Nem akartam nekiütni. A vécé felett térdelt, a feje lehajtva, a haja eltakarta az arcát. Az egyik kezében egy nagy halom vécépapírt gyűrögetett. A hányás erős, édeskés illata ott lebegett a levegőben.

Becsuktam az ajtót, és lehajoltam hozzá.

– Tudok segíteni?

Megrázta a fejét. Hátrasimítottam a haját az arca egyik oldalán. Elrántotta tőlem a fejét, mintha megégettem volna. Bekucorodott a fal és a fürdőkád közé. Vad, megrettent arcot vágott.

Letérdeltem elé.

– Kérlek, ne nyúlj hozzám.

– Jó, nem nyúlok hozzád. Mi a baj?

Nem akart rám nézni. A tekintetét ide-oda jártatta a szobában, semmin nem állapodott meg. Nyilvánvaló volt, hogy engem kerül.

– Szólj már hozzám valamit, Richard!

– Kizárt, hogy Marcus tud róla. Nem engedné.

– Lehet, hogy Raina Marcus tudomása nélkül csinálja?

Bólintott.

– Az a nő egy igazi ribanc.

– Észrevettem.

– El kell mondanom Marcusnak. Nem fogja elhinni.

Valószínűleg meg kell majd mutatni neki a filmet.

Amit mondott, már normális volt, de a hangja továbbra is zihált, vékonyán és rémülten. Ha továbbra is így folytatja, még elájul.

– Vegyél egy lassú, mély lélegzetet, Richard. Minden rendben van.

Megrázta a fejét.

– Semmi sincs rendben. Eddig azt hittem, már láttad a legrosszabbat, amire képesek vagyunk. – Hangos, megvető nevetés tört ki belőle. – Istenem, most aztán igazán láttad!

Kinyújtottam felé a karomat, hogy megnyugtassam, hogy csináljak valamit.

– Ne érh hozzám! – kiáltott rám.

Elhátráltam, és leültem a távolabbi falnak támaszkodva. Ennél messzebb nem tudtam menni anélkül, hogy elhagytam volna a fürdőt.

– Mi a franc bajod van?

– Kívánlak, itt és most, azután, hogy láttam ezt.

– Felizgatott a film? – kérdeztem.

– Isten ments – mondta.

– Számodra ez a szex? Nem az ölesre gondolok, hanem ami előtte volt.

– Ez is lehet, de nem biztonságos. Állati alakban megfertőzhetjük a másikat. Tudod jól.

– De a kísértés – mondtam.

– Igen. – Mászni kezdett felém, és éreztem, hogy elborzadok. Richard visszaült a térdére, és rám nézett. – Én nem csak egyszerűen ember vagyok, Anita. Az vagyok, ami vagyok. Nem kérem, hogy szó szerint magadhoz öleld a másik felem, de szembe kell nézned vele. Tudnod kell, hogy mi is az pontosan, különben nem fog működni a dolog kettőnk között.

Az arcomat fürkészte.

– Vagy meggondoltad magad?

Nem tudtam, mit válaszoljak. A szeme már nem volt vad. Sötéten és mélyen fénylett. Szikrázott valami tűz a tekintetében, az arcán, aminek köze nem volt a rettenethez. Négykézlábra emelkedett, és ez a mozdulat elég volt ahhoz, hogy a közelembe kerüljön. Néztam a tőlem néhány centire levő arcát. Hosszan kifújta a levegőt, a leheletétől energia áradt szét a bőrömön. Levegőért kapkodtam. A mássága úgy vágódott neki a bőrömnek, mint a partnak csapódó hullám. A sodra nekinyomott a falnak, akár egy láthatatlan kéz.

Nekem dőlt, az ajkunk majdnem összeért, de aztán elhúzta a száját. Az arcomon éreztem a forró lélegzetét.

– Gondold csak el, milyen lenne. Ha így szeretkeznénk. Éreznéd, ahogy az erő végigáramlik a bőrödön, míg én benned vagyok.

Meg akartam érinteni, de féltem tőle. Hátrébb húzódott annyira, hogy lássa az arcomat, de elég közel maradt ahhoz, hogy meg tudjon csókolni.

– Annyira jó lenne. – Az ajka a számhoz ért. A következő szavakat úgy suttogta bele, mintha egy titkot árulna el. – És ezt a vágyat az váltotta ki, hogy vért és halált láttam, és elképzeltem a nő félelmét.

Hirtelen felállt, mintha valaki dróton rántotta volna fel. Varázslatosán gyorsan. Ehhez képest Alfred lassú volt.

– Ez vagyok én, Anita. Úgy tudok tenni, mintha ember lennék. Jobb vagyok ebben, mint Marcus, de ez akkor is csak egy színjáték.

– Nem.

A hangom nem volt több suttogásnál. Olyan nagyot nyelt, hogy hallani lehetett.

– Mennem kell.

Felém nyújtotta a kezét. Ráéreztem, hogy nem tudja kinyitni az ajtót, amíg ott ülök. Legalábbis csak úgy, ha odébb taszít vele.

Tudtam, ha nem fogadom el a kezét, akkor ennyi volt. Soha többé nem kérne meg, és én soha nem mondanék igent. Elfogadtam a kezét. Nagyot sóhajtott. A bőre forró volt, majdnem perzselt, ahogy hozzáértem. Apró energiahullámokkal árasztotta el a karomat. Nem lehet szavakkal kifejezni, milyen érzés volt megérinteni most, amikor a belőle áradó energia szabadon áramlott a szobában.

A szájához emelte a kezemet. Sokkal inkább megszaglászta, mint megcsókolta. Hozzádörgölte az arcához, a nyelvét végighúzta egészen a csuklómig. Majd olyan hirtelen engedte el, hogy elvesztettem az egyensúlyomat.

– El kell tűnnöm innen, most azonnal.

Újra izzadság fénylett az arcán.

Kilépett a szobába. Ezúttal égett a lámpa. Edward a székben ült, a kezét lazán az ölében pihentette. A fegyverét nem láttam. A fürdő ajtajában álltam. Éreztem, ahogy Richard ereje kiáramlik a külső szobába. Olyan volt, akár a magának utat törő víz. Edward nagy önmegtartóztatást tanúsított, és nem nyúlt a fegyveréért.

Richard az ajtóhoz lépett. Szinte érezni lehetett a hullámokat, amit a mozgásával kavart. Megállt, keze a kilincsen.

– Elmondom Marcusnak, ha egyedül találom. De ha Raina beleüti az orrát, akkor valami mást kell kitalálnunk.

Még egyszer rám pillantott, aztán elment. Szinte számítottam arra, hogy futni fog a folyosón, de nem tette. Hihetetlen önfegyelmet mutatott.

Edwarddal az ajtóban álltunk, és néztük, ahogy Richard eltűnik a folyosó végén. Akkor Edward felém fordult.

– És te ezzel jársz.

Néhány perccel korábban sértőnek éreztem volna, amit mondott. Most viszont még éreztem a bőrömon Richard erejének maradványát. Nem tehettem úgy többé, mintha nem így lenne. Feleségül kért, és én igent mondtam. De akkor még

LAURELL K. HAMILTON

nem értettem pontosan. Nem volt ember. Egyértelműen nem volt az. A kérdés csak az, hogy ez mennyiben változtat a dolgokon. A válasz: halvány lila fogalmam nincs.

Vasárnap reggel aludtam, és nem mentem el a templomba. Reggel hét körül kerültem egyáltalán haza. Esély nem volt rá, hogy megjelenjek a tízórás istentiszteleten. Biztos vagyok benne, hogy isten megérti, szükségem van alvásra. Akkor is, ha neki magának nincs.

A késő délután a Washington Egyetemen talált. Dr. Louis Fane – a barátainak csak Louie – irodájában ültem. A kora téli este puha, lila felhőket rajzolt az égre. Az iroda egyetlen ablakából látszódó égdarab olyan volt, akár egy megvilágított háttér a felhők mögött. Egy ablak jutott neki. A legtöbb tanárnak egy sem volt. Nem kerülnek sokba az egyetemnek.

Louie az ablaknak háttal ült. Égett az asztali lámpája. Aranyszínű meleget árasztott a közeledő estében. Az utolsó fénykörben ültünk, és valahogy sokkal intimebbnek tűnt az egész, mint amilyennek lennie kellett volna. Az utolsó mentsvár a sötétség ellen. Istenem, ma én vagyok a megtestesült melankólia. Louie irodájában kellemes összevisszaság uralkodott. Az egyik falnál padlótól plafonig érő könyvszekrény állt biológia tankönyvekkel, dolgozatokkal és egy James Herriot összessel. Egy közönséges barna denevér csontváza üveg mögött függött a falon Louie diplomája mellett. Az ajtaján denevéres poszter lógott. Olyan, amelyet madárrajongóknak is készítenek. „Kelet-Missouri madárvilága”, meg ilyenek. Louie a doktori disszertációját a közönséges barna denevér emberi környezethez szoktatásáról írta.

A polcain mindenféle emlékek sorakoztak: kagylók, egy megkövült fadarab, tobozok, fakéreg rászáradt zuzmóval. Olyan apróságok, amelyeket a biológia szakosok mindig összeszednek.

Louie szeme olyan sötét volt, mint az enyém. Finomszálú, egyenes haja a válla alá ért. De ő, Richarddal ellentétben, nem a divat kedvéért hagyta ilyen hosszú. Egyszerűen csak úgy tűnt, soha nincs ideje elmenni fodrászhoz. Az arca szögletes,

a testalkata könnyed. Ártalmatlannak látszott. De az alkarján ugráltak az izmok, ahogy összetette a kezét az asztalon és rám nézett. Még akkor sem szkanderoztam volna vele, ha nem patkányember.

Csak azért jött be az egyetemre vasárnap, hogy velem találkozzon. Nekem is ez volt a szabadnapom. Hónapok óta ez volt az első vasárnap, amikor nem beszélünk legalább telefonon Richarddal. Richard telefonált, és lemondta a találkánkat. Azt mondta, valami falkaügy. Nem tudtam kérdéseket feltenni neki, mert az ember nem igazán tud vitatkozni egy üzenetrögzítővel. Nem hívtam vissza. Még nem voltam kész arra, hogy beszéljek vele a tegnapiak után.

Tiszta hülyének éreztem magam reggel. Igent mondtam egy olyan ember házassági ajánlatára, akit nem is ismertem igazán. Azt az arcát ismertem, amit kifelé mutatott, de ami benne rejtett, az egy teljesen új világ volt. Ezt csak most kezdtem megismerni.

– Mi volt a véleményetek itt a többi proffal a lábnymokról, amiket küldtem nektek?

– Szerintünk farkasé.

– Farkasé? Miből gondolod?

– Mindenképpen valami nagy kutyaféléhez tartozik, de nem kutya.

– Akkor is ez a véleményed, ha figyelembe vesszük, hogy félig a kutyaéra hasonlít a lába, félig az emberére?

– Akkor is.

– Lehet, hogy Peggy Smitzé?

– Peggy jól tud magán uralkodni. Miért ölné meg bárkit?

– Nem tudom. Miért ne ölné meg valakit?

Hátradőlt a székében, mire az megnyikordult a súlya alatt.

– Érthető kérdés. Peggy annyira békeszerető volt, amennyire csak a falka hagyta.

– Nem küzdött másokkal?

– Nem, hacsak nem kényszerítették rá.

– Magasan állt a falkán belül?

– Nem Richardnak kéne feltenned ezeket a kérdéseket?
Bizonyos értelemben ő a trónkövetelő.

Néztem Louie-t. Nem pillantottam félre, mintha bűnösnek érezném magam valamiben.

– Húha, itt valamire nagyon rátapintottam – mondta.

Figyelman kívül hagytam a célzást. Nem magánjellegű, hanem üzleti ügy volt, amit meg kellett beszélnünk.

– Peggy férje eljött hozzám. Azt akarta, hogy keressem meg Peggyt. Nem tudott a többi eltűnt alakváltóról. Mit gondolsz, Peggy miért tartotta előtte titokban?

– Sokan őrizzük úgy a kapcsolatainkat, hogy megpróbáljuk eljátszani, nem azok vagyunk, amik valójában. Lefogadom, hogy Peggy nem beszélte meg a férjével a falka ügyeit.

– Mennyire nehéz megjátszani?

– Minél jobban uralod, annál könnyebb.

– Tehát megoldható.

– Végigcsinálnád az életed, hogy közben úgy teszel, mintha nem kelténél halottakat? Sohasem beszélhetnél róla? Senkivel nem oszthatnád meg? Úgy, hogy a férjed kínosnak, esetleg undorítóknak találná?

Éreztem, hogy ég az arcom. Tagadni akartam. Nem éreztem kínosnak vagy undorítóknak azt, ami Richard. De teljesen kibékülve sem voltam vele. Legalábbis nem annyira, hogy ellenkezzek.

– Nem lenne valami jó élet – mondtam.

– Hát nem is az.

Nehéz csönd ereszkedett a szobára. Ha azt gondolta, most majd kitalálok, akkor nagyon tévedett. Amikor minden összezavarodik, koncentrálj az üzletre!

– A zsaruk végigkutatták a környéket, ahol a holttest feküdt. Storr őrmester mondta, hogy semmi mást nem találtak, csak néhány lábnyomot és kevés vért.

Igazság szerint a helyszínhez közeli fatörzsekben néhány

frissen kilőtt puskagolyóra bukkantak, de nem voltam biztos benne, hogy ezt megoszthatom az alakváltókkal. Rendőrségi ügy volt. Mindkét félnek hazudtam. Nem igazán jó módja egy gyilkosság felderítésének vagy egy eltűnt személy megtalálásának.

– Ha a rendőrség és a falka megosztaná egymással, amit tud, talán meg tudnánk oldani az ügyet.

Vállat vont.

– Nem én döntök erről. Csak egy vagyok a törzsből, nem pedig a nagyfőnök.

– Richard az egyik főnök – mondtam.

– Addig nem, amíg Marcus és Raina életben van.

– Nem gondoltam volna, hogy Rainával is meg kell küzdenie a dominanciáért. Azt hittem, Marcus az ellenfél.

Louie felnevetett.

– Ha azt hiszed, Raina hagyná, hogy Marcus veszítsen, és nem sietne a segítségére, akkor még nem ismered a csajt.

– Találkoztam már vele. Csak azt gondoltam, ellenkezik a falka törvényeivel, ha segít Marcusnak.

Ismét megvonta a vállát.

– Nem tudom, mit mond erről a falka törvénye, de ismerem Rainát. Ha Richard hajlandó lenne egy kis hancúrra, akkor Raina simán mellé állna Marcus ellen. De Richard abszolút nyilvánvalóvá tette, hogy Raina nem az esete.

– Mesélte Richard, hogy az alakváltós pornó is Raina ötlete volt.

Louie szeme elkerekedett.

– Richard mesélt neked erről?

Bólintottam.

– Meg vagyok lepve. Richard nagyon szégyellte az egészet. Raina teljesen odavolt, hogy Richard szerepeljen vele az egyik filmben. Megpróbálta elcsavarni a fejét, de nagyon félreismerte a fiút. Richard nem az a magamutogató fajta, hogy valaha is kamera előtt szeretkezzen.

– Raina játszott ezekben a filmekben?

– Úgy hallottam.

– Patkányemberek is játszottak valamelyik filmben?

Megrázta a fejét.

– Rafael megtiltotta. Azon kevesek közül vagyunk, akik kerek pereg visszautasították a dolgot.

– Rafael jó ember.

– És jó patkány – tette hozzá Louie.

Elmosolyodtam.

– Igen.

– Mi az ábra veled és Richarddal?

– Hogy érted?

– Hagyott egy üzenetet a rögzítőmon. Azt mondta, fantasztikus híre van veled kapcsolatban. Aztán amikor személyesen találkoztunk, azt mondta, nem fontos. Mi történt?

Nem tudtam mit felelni. Újabban gyakran voltam így.

– Asszem hagyom, hogy Richard mondja el.

– Ő azt mondta, ez a valami rajtad múlik, ezért nem akar beszélni róla. Te meg azt mondod, hogy az ő ügye, és azért nem akarsz beszélni róla. Bárcsak egyikőtök elmondaná, mi történik.

Szóra nyitottam a szám, aztán becsuktam és sóhajtottam. Választ szerettem volna kapni néhány kérdésre, de Louie már azelőtt Richard barátja volt, hogy én megismertem volna. Hűségéről meg hasonlókról beszélek. De ki a francot tudnék rajta kívül megkérdezni? Irvinget? Neki már így sem volt könnyű Richarddal.

– Richard és Rafael is beszéltek már olyasmiről, hogy uralni tudják a bennük levő szörnyeteget. Ez azt jelenti, hogy az átváltozás felett is van hatalmuk?

Bólintott.

– Igen.

Hunyorogva nézett rám.

– Ha Richard a szörnyeteg uralásáról beszélt neked, akkor

valószínűleg közel volt az átváltozáshoz. Mi történt tegnap este?

– Ha Richard nem mondta el, akkor nem hiszem, hogy nekem meg kellene tennem.

– A madarak azt csiripelik, megölted Alfredet. Igaz ez?

– Igaz.

Úgy nézett rám, mint aki várja a folytatást. Aztán vállat vont.

– Ez Rainának nem fog tetszeni.

– Marcus sem tűnt nagyon boldognak tőle.

– De ő nem fogja rád vetni magát egy sötét sikátorban.

Raina viszont igen.

– Miért nem Richard mondta ezt el nekem?

– Richard az egyik legjobb barátom. Hűséges, őszinte, odaadó. Ő a világ legbolyhosabb kiscserkésze. Ha van valami hibája, az éppen az, hogy másokról is azt feltételezi, hogy hűségesek, őszinték és odaadók.

– De azok után, amit Marcus és Raina műveltek, már csak nem gondolja őket kedves embereknek?

– Tudja, hogy nem kedvesek, de nehezebbre esik gonosznak gondolni őket. Akármilyen történik, Anita, Marcus akkor is Richard alfahímje. Richard tiszteli a felette állókat. Már hónapok óta próbál valamiféle kompromisszumra jutni Marcusszal. Nem akarja megölni. Marcusnak viszont nincsenek erkölcsi aggályai ezzel kapcsolatban.

– Irving mesélte, hogy Richard legyőzte Marcust, és meg is ölhetette volna, de nem tette. Igaz ez?

– Sajnos, igen.

– A francba.

– Én mondtam Richardnak, hogy meg kellett volna tennie, de még soha nem ölt meg senkit. Úgy tartja, hogy minden élet becses.

– Valóban minden élet becses – mondtam.

– De egyesek élete becsesebb, mint másoké – mondta Louie.

- Ja – bólintottam.
- Láttad tegnap Richardot átváltozni?
- Te jó ég, te aztán kitartó vagy.
- Te mondtad, hogy ez az egyik jó tulajdonságom.
- Általában így is van.

Úgy éreztem magam, mint amikor Ronnie mászik rá az emberre. Ő sem adja fel soha.

- Átváltozott előttem?
- Úgy is lehet mondani – válaszoltam.
- És nem tudtál mit kezdeni vele – jelentette ki.
- Nem tudom, Louie. Egyszerűen nem tudom.
- Jobb lesz minél előbb tisztába kerülnöd vele – mondta.
- Igazad lehet.
- Szereted?
- Rohadtul semmi közöd hozzá.

– Úgy szeretem Richardot, mintha a testvérem lenne. Ha az a szándékod, hogy összetörd a szívét, majd a darabkákat tálcán szolgálod fel, azt szeretném most tudni. Ha elhagyod, én leszek az, aki segít majd neki újra összeragasztani a darabokat.

- Nem akarom bántani Richardot – jelentettem ki.
- Hiszek neked.

Rám bámult. Nagyon nyugodt volt a tekintete. Mintha azt mondta volna, hogy ő akár egész éjjel hajlandó várni a válaszomra. Louie sokkal türelmesebb volt, mint milyen én valaha is lehetek.

- Igen, szeretem. Most boldog vagy?
 - Szereted annyira, hogy a szőrös felét is elfogadd?
- A tekintetével szinte lyukat fúrt a szívembe.
- Nem tudom. Ha ember lenne... A francba.
 - Ha ember lenne, esetleg hozzámennél?
- Volt annyira rendes, hogy kérdésként tette fel.
- Esetleg – mondtam.

Nem volt itt semmiféle esetleg. Ha Richard ember lenne,

akkor én most egy nagyon boldog menyasszony lennék. Persze ott volt az a másik hím, aki szintén nem volt ember, és már jó ideje randizni akart velem. Jean-Claude azt mondta, Richard semmivel sem emberibb, mint ő. Akkor nem hittem neki. Most már kezdem. Úgy tűnt, jövök Jean-Claude-nak egy bocsánatkéréssel. Nem mintha valaha is elismerném ezt.

– Egy író jött be hozzám tegnap az irodába. Elvira Drew-nak hívják. Az alakváltókról ír könyvet. Törvényesnek tűnik a dolog, és jó sajtót jelenthet.

Elmeséltem neki a könyv felépítését.

– Egész jónak hangzik – mondta. – És hogyan jövök én a képbe?

– Találd ki.

– Még hiányzik a patkányemberes interjú.

– Bingó.

– Nem engedhetem meg magamnak, hogy kiderüljön rólam, mi vagyok, Anita. Tudod jól.

– Nem kell, hogy pont veled készüljön az interjú. Nincs köztetek senki, aki hajlandó lenne találkozni a nővel?

– Majd körbekérdezek – mondta.

– Kösz, Louie.

Felálltam.

Ő is felállt, és kezét nyújtott. A kézfogása határozott volt, de nem túl erős. Pont jó. Azon töprengtem, vajon valójában milyen gyors is Louie, és vajon milyen könnyen tudná péppé szorítani a kezem. Valószínűleg meglátszott az arcomon, mert azt mondta:

– Lehet, hogy jobb lenne, ha egy ideig nem találkoznátok Richarddal. Amíg nem rendezed magadban a dolgokat.

Bólintottam.

– Igen, talán.

Egy darabig csöndben álltunk. Nem volt több mondanivalónk, úgyhogy elindultam. Kifogytam a szellemes visszavágásokból és viccekből. Épp hogy sötétedni kezdett, és

én már elfáradtam. Annyira, hogy haza akartam menni, bemászni az ágyba, és elbújni. Ehhez képest a Telihold Kávézóba tartottam. Rá akartam venni Marcust, engedje meg, hogy beszéljek a rendőrséggel.

Nyolcan eltűntek, egy ember meghalt. Nem feltétlenül kellett kapcsolatnak lenni az esetek között. De ha vérfarkas tette, akkor Marcusnak tudnia kell, a gyilkos. Vagy Rainának. Vajon megmondják nekem? Talán igen, talán nem, de meg kellett kérdeznem. Nekem biztosan könnyebben elmondják az igazságot, mint a rendőrségnek. Vicces, hogy a szörnyetegek mind engem keresnek meg, és nem a rendőrséget. Egyre inkább felmerült a kérdés, vajon mitől érzik olyan rohadtul jól magukat a szörnyek az én társaságomban.

Halottakat keltek és vámpírokat irtok. Hogy jövök én ahhoz, hogy követ vessek ezért rájuk?

Elindultam a járdán a kocsim felé. Az egyik fénykörtől a másikig haladtam. Látszott a lélegzetem az utcai lámpák fényénél. Szabadnapos voltam, úgyhogy tiszta feketébe öltöztem. Bert nem hagyja, hogy az irodában feketét hordjak. Azt mondja, rossz benyomást kelt. Túlságosan kapcsolható a gonosz varázsláshoz. Ha egy kicsit is utánanézett volna, akkor tudná, hogy a pirosat, a fehéret és még jó néhány más színt is használnak gonosz rituálékhoz. A vallás határozza meg. Nagyon angolszász beidegződés a feketét törvényen kívülnek nyilvánítani.

Fekete farmer, kék talpú fekete edzőcipő, fekete pulóver és fekete hosszú kabát. Még a fegyvereim és a tokjuk is fekete. Rohadtul egyszínűnek néztem ki ma este. Volt rajtam ezüst is, de az a pulóverem alatt bújt meg: egy kereszt és a két alkaromon egy-egy kés. A Telihold Kávézóba tartottam. Marcus hozzájárulását akartam megszerezni, hogy megosszuk a rendőrséggel, amit tudunk. Az eltűnt alakváltóknak nem kellett attól tartaniuk, hogy rossz sajtóviesszhangot kapnak. Még az olyanoknak sem, mint Peggy Smitz, akik nem akarták, hogy kitudódjon a titkuk. Már mind halottak voltak. Annak kellett lenniük. Esély nincs rá, hogy valaki ilyen sokáig fogva tartson nyolc alakváltót akarattuk ellenére. Legalábbis élve nem.

Nekik már nem árthattak azzal, ha a rendőrséghez fordulnak, de talán elkerülhetik más alakváltók eltűnését. Beszélnem kellett azokkal, akik utoljára látták az eltűnt személyeket. Miért nem próbált meg egyikük sem küzdeni? Ez utalt valamire. Ronnie jobb volt nálam az ilyen ügyekben. Talán holnap nekivághatunk a vizsgálódásnak.

Richard ott lesz vajon? És ha igen, mit mondjak neki? Ettől a gondolattól hirtelen megálltam. Csak álltam a hideg sötétben, két lámpa között. Nem voltam még felkészülve rá, hogy újra lássam Richardot. Viszont volt már egy hullánk, talán több is. Nem futamodhatok meg csak azért, mert félek újra

találkozni Richarddal. Ez egyszerű gyávaság lenne.

Az igazat megvallva, szívesebben néztem volna szembe egy egész vámpírhordával, mint egyetlen leendő vőlegénnyel.

A szél úgy füttyölt mögöttem, mintha jeges vihar közelítene hátulról. A hajam az arcom előtt lengett. A fák teljesen mozdulatlanul álltak, nem volt szél. Megpördültem a Browninggal a kezemben. Valami nekem csapódott hátulról, és a földre vágódtam. Próbáltam a karommal tompítani az esést, de az elzsibbadt és bizseregni kezdett. A fejem hátracsuklott.

Van egy pillanat azután, hogy a fejedet nagyon kemény ütés éri, amikor képtelen vagy bármit tenni. Egy kimerevített pillanat, amikor megfordul a fejedben, hogy vajon képes leszel-e még valaha mozogni.

Valaki ült a hátamon. Kezek rángatták a kabátom bal felét. Hallottam, ahogy elszakad az anyag. Lassan kezdett visszatérni az élet a karomba. Elvesztettem a Browningot. Próbáltam az egyik oldalamba fordulni, hogy elérjem a Firestart. A fejemet újra a járdához csapta egy kéz. Csillagokat láttam. Aztán minden elsötétült. Amikor kinyitottam a szemem, Gretchen arcát pillantottam meg magam felett.

Belemarkolt a hajamba, és az egyik oldalra rántotta a fejemet. A pulóverem elszakadt a vállamon. Gretchen szélesre tátotta a száját, a szemfogai csillogtak a sötétben. Felsikoltottam. A Firestar alám szorult. Megpróbáltam előrántani az egyik kést, de az a kabátom és a pulóverem alatt volt. Nem tudnám időben előkapni.

Valaki felsikoltott, és nem én voltam az. Egy nő állt a járda szélén, és sikoltozott. Gretchen felemelte a fejét, és rásziszegett. A férfi, aki a csajjal volt, megfogta a nő vállát, és lerángatta az útról. Futni kezdtek. Igen bölcsen tettek.

Belevágtam a késem a vámpír torkába. Nem volt halálos döfés, de azt gondoltam, ettől majd visszahököl. És lesz esélyem előkapni a Firestart. De nem hőkölt vissza. Markolatig

belenyomtam a kést. Vér folyt végig a kezemen, ráfröcskölt az arcomra. Gretchen előrelendült, a torkomat célozta meg. A kés nem tudott komolyabb sérülést okozni. Nem volt időm előkapni a másik pengét. És még mindig rajta feküdtem a pisztolyon. Örökkévalóságnak tűnt, ahogy a szája közeledett felém. Azt hittem, meg fogok halni.

Valami sötét dolog nekivágódott Gretchennek, és nagy lendülettel lelökte őt rólam. Ott maradtam levegő után kapkodva és pislogva a járdán. A Firestar a kezemben volt. Nem emlékeztem rá, mikor vettem elő. Gyakorlat teszi a mestert.

Egy patkányember ült Gretchenen. A sötét pofája előrelendült, a fogai villogtak. Gretchen megragadta a patkányember pofáját, és eltartotta csattogó fogait a torkától. Egy szőrös mancs csapott bele a sápadt arcába. Vér buggyant elő. A vámpír üvöltve gyomron vágta a patkányembert, amitől az a levegőbe emelkedett. Ez éppen elég volt Gretchennek, hogy a lábát alá tegye. Felemelte a patkányembert, és a magasba lökte. A patkányember elgurult, mint egy eldobott labda.

Gretchen szempillantás alatt talpra ugrott. Ahogy a földön feküdtem, ráirányítottam a pisztoly csövét. De ő már a bokrok közt járt, a patkányembert üldözte. Elszalasztottam a lehetőséget.

Morgás és ágropogás hallatszott a sötétből. Biztosan Louie az. Nem ismerek túl sok patkányembert, aki a megmentésemre sietne.

Felálltam, úszott velem az egész világ. Elvesztettem az egyensúlyom, és minden erőmre szükségem volt, hogy állva maradjak. Most villant csak belém, hogy súlyosan megsérülhettem. Tudtam, hogy össze vagyok karmolva, mert éreztem azt az éles, szúró fájdalmat, amely a felső hámréteg felszántását kíséri. A fejemhez emeltem a kezem, és véres lett. Egy része az én vérem volt.

Megpróbáltam lépni egyet, és sikerült. Talán csak túl gyorsan próbáltam felállni. Reméltem, hogy erről van szó. Nem tudtam, hogy egy patkányember le tud-e nyomni egy vámpírt. De ott álltam fedezék nélkül, és vártam, hogy kiderüljön.

A fákkal borított rész szélénél jártam, amikor előgurultak a sötétből, és fellöktek. Másodszorra kerültem a földre, de nem volt időm visszanyerni az egyensúlyomat. A jobb oldalamba gurultam, a karomat abba az irányba nyújtottam, ahonnan a zaj jött.

Túl hirtelen mozdultam, a látásom elhomályosult. Amikor újra tisztán láttam, Gretchent vettem észre, amint a szemfogait Louie nyakába mélyeszti. Louie hangosan, hátborzongatóan felsikított. Nem tudtam lelőni Gretchent, ahogy így feküdt. Csak Louie testét láttam, és a nő karjait meg lábait, ahogy meglovagolta. Az egyetlen része, ahová esetleg leadhattam volna a halálos lövést, egy vékony sáv volt a szőke fejéből. Nem mertem megkockáztatni. Louie-t is megölhettem volna vele. Még tiszta fejjel is kérdéses lett volna, hogy sikerül-e.

Feltérdeztem. Minden mozgott, a hányás kerülgetett. Amikor végre megint rendesen láttam, akkor sem tudtam mire löni. Egy távolabbi lámpa megvilágította Louie vérző nyakát. Ha Gretchennek olyan fogai lettek volna, mint Louie-nak, a srác már rég halott.

Melléjük lőttem a földre, abban a reményben, hogy ez majd elriasztja a csajt. Nem jött be. Megcéloztam egy fát kicsivel a vámpír feje felett. Ennél közelebb Louie-hoz nem mertem löni. A golyó szétrobbant a fa törzsében. Gretchen rám emelte egyik kék szemét, miközben a patkányemberből táplálkozott. A szemem láttára akarta megölni.

– Lődd le!

Louie hangja volt az. A szőrös állkapcsok miatt furán hangzott, de az övé volt. Üvegessé vált a tekintete, majd becsukta a szemét. Utolsó szavak.

Mély levegőt vettem, ettől kicsit megnyugodtam, és két kézzel fogva céloztam a fegyverrel. Arra a fél világos szemre céloztam. Elsötétült a látásom. Ott vártam vakon térdepelve, hogy tisztán lássak, és tüzelhessek. Ha elvesztem a látásom lövés közben, akkor eltalálhatom Louie-t. Nem volt több ötletem.

Vagy mégis.

– Richard feleségül kért, és én igent mondtam.

Megéreznéd, ha hazudnék. Igent mondtam valaki másnak a házassági ajánlatára. Semmi szükség erre az egészre.

Gretchen tétozott. Farkasszemem néztem vele. Tiszta volt a látásom. Mozdulatlan karral elkezdtem a ravaszt nyomni. A vámpír elengedte Louie torkát, a fejét a patkányember nyakszőrébe dugta, hogy ne találjam el. Fojtott hangon szólt, de tisztán lehetett érteni.

– Tedd le szépen a fegyvert, és elengedem. Mélyet lélegeztem, és az ég felé emeltem a pisztolyt.

– Engedd el!

– Előbb a pisztolyt – mondta.

Nem akartam lemondani az egyetlen fegyveremről. Nagyon rossz ötletnek tűnt. De mi más választásom volt? Gretchen helyében én sem szeretném, ha lenne nálam fegyver. Még mindig megvolt a másik késem, de ebből a távolságból semmi hasznát nem vettem volna. Nem tudnám elég jól dobni, hogy beletaláljak a szívébe, és persze erő is kellene hozzá. Ő pedig van olyan öreg vámpír, hogy simán elhárítana egy ilyen kacsázó dobást. Markolatig belevágtam egy kést a nyakába, és még csak le sem lassította. Lenyűgözött.

Letettem a Firestart a járdára, és felemeltem a kezem, hogy lássa, fegyvertelen vagyok. Gretchen lassan felemelkedett Louie összetört teste mögül. Így hogy a vámpír már nem tartotta, a test visszazuhan a földre. Megijesztett, amilyen élettelenül esett vissza. Lehet, hogy már elkéstem? Lehet, hogy a vámpír harapása is úgy öl, akár az ezüst?

Egymást néztük a lánnyal. A késem úgy állt ki a torkából, akár egy felkiáltójel. Még csak arra sem vette a fáradságot, hogy kihúzza. Jézusom. Valószínűleg nem találtam el a hangszálait, mert akkor nem tudott volna beszélni. Azért a vámpírság sem tette mindenre képessé az embert. A szemébe néztem. Semmi nem történt. Olyan volt, mintha akárki másnak néztem volna a szemébe. Talán visszatartotta az erejét? Nem.

– Még életben van?

– Gyere közelebb, és nézd meg magad.

– Kösz, inkább nem.

Ha Louie már halott, akkor nem sokat segítenék neki azzal, ha én is meghalok. Elmosolyodott.

– Hogy is volt ez a kis híred?

– Richard megkérte a kezem, és én igent mondtam.

– Szeretted ezt a Richardot?

– Igen.

Nem volt idő mérlegelésre. Elfogadta a válaszom. Úgy látszik, igazat mondtam. Micsoda meglepetés.

– Mondd el Jean-Claude-nak, és elégedett leszek.

– El akarom mondani neki.

– Ma éjjel mondd el!

– Rendben, ma éjjel.

– Hazudsz. Amint elmegyek, nekiállsz a sebeiddel és az ő sebeivel foglalkozni, és nem mondd el Jean-Claude-nak.

Még ezt a kis ártatlan hazugságot is lefűlte.

– Mit akarsz?

– Jean-Claude a Bűnös Vágyakban van ma este. Menj oda, és mondd el neki. Várni fogok rád.

– El kell látnom a sebeit, mielőtt bármi mást teszek – mondtam.

– Lásd el a sebeit, de aztán gyere a Bűnös Vágyakba még hajnal előtt. Különben a fegyverszünetnek annyi.

– Miért nem te mondd el Jean-Claude-nak?

– Nekem nem hinne.

– De megérzi, hogy igazat mondasz-e – mondtam.

– Csak mert én igaznak hiszek valamit, az még nem féltetlenül igaz. De rajtad meg fogja érezni, hogy igazat mondasz. Ha nem lennék ott, várj meg. Ott akarok lenni, amikor megmondod neki, hogy valaki mást szeretsz. Látni akarom, ahogy leesik az álla.

– Rendben, ott leszek még hajnal előtt.

Átlépett Louie teste felett. A jobb kezében fogta a Browningom. A tenyerével a csövet fogta. Nem löni akart vele, csak engem megakadályozni abban, hogy lőjek. Odasétált hozzám, felvette a Firestart a földről, miközben egy pillanatra sem vette le rólam a szemét.

Vér csöpögött a torkából kiálló kés markolatáról. Súlyos cseppekben hullt alá a vér. Elmosolyodott, nekem meg elkerekedett a szemem. Tudtam, hogy ezzel nem lehet megölni őket, de idáig azt hittem, legalább fáj nekik. Talán csak megszokásból húzták ki magukból a kést. Mindenesetre Gretchen nem úgy nézett ki, mint akit különösképpen izgat.

– Ezeket majd visszakapod, ha megmondtad neki – közölte.

– Abban reménykedsz, hogy megöl engem – mondtam.

– Nem hullatnék könnyeket utánad.

Nagyszerű. Gretchen tett egy lépést hátrafele. Majd még egyet. A fáknál megállt: egy halvány alak a sötét háttér előtt.

– Várni fogok rád, Anita Blake. Ne okozz nekem csalódást ma este.

– Ott leszek – válaszoltam.

Rám mosolygott. Kilátszottak a véres fogai. Még egy lépést tett hátra, majd eltűnt. Azt hittem, mentális trükk volt, de aztán légmozgást éreztem. A fák megremegtek, mint amikor vihar közeleg. Felnéztem, és megpillantottam valamit. Nem voltak szárnyai, nem is denevér volt, hanem valami, amit a szemeim nem tudtak vagy nem akartak felfogni.

A szél elhalt, és a téli éjszaka olyan mozdulatlanul és némán terpeszkedett, mint egy kriptá belseje. A távolban

sziréna hallatszott. Gondolom, a párocska kihívta a zsarukat. Nem csodálkoztam rajta.

Óvatosan felálltam. A világ nem forgott. Remek. Odamentem Louie-hoz. Túlságosan is mozdulatlanul feküdt a fűben, patkányember-alakban. Letérdeltem, és újra elkapott a szédülés. Négykézláb vártam meg, amíg vége lett. Amikor a világ végre újra nyugalomba került, rátettem a kezem a szőrös mellkasára. Megkönnyebbült sóhaj tört ki belőlem, ahogy a mellkasa felemelkedett a tenyerem alatt. Életben van, lélegzik. Fantasztikus!

Ha emberi alakban lett volna, megvizsgálom a nyaksebét. Majdnem biztos voltam benne, hogy attól, ha megérintem a vérét állati alakban, még nem kapom el a likantrópiát. De nem voltam száz százalékgig biztos benne. Elég gondom van anélkül is, hogy havonta egyszer kiszőrösödnék. Meg aztán, ha dönthetnek, hogy milyen állat szeretnék lenni, nem a patkányt választanám. A szirénát egyre közelebről hallottam. Nem igazán tudtam, mit csináljak. Súlyosan megsérült. Bár láttam én már Richardot ennél rosszabb bőrben is, ő mégis felgyógyult. De vajon szüksége volt orvosi ellátásra? Ezt nem tudtam. Elrejthetném Louie-t a bokrok közt, de akkor lehet, hogy meghal. Ha viszont a rendőrök meglátják így, akkor a titka kitudódik. Az élete romokban heverne csak azért, mert segített nekem. Ez nem volna fair.

Sóhaj tört fel a hegyes pofájából. Megrázkódott az egész teste. A szőr elkezdett visszahúzódni, akár apálykor a tenger. A furcsa, patkányszerű végtagjai kiegyenesedtek. A szemem láttára tört elő az emberi alakja a szőrből, ahogy egy jégbe fagyott test kiolvad.

Sápadtan, meztelenül és nagyon is emberként feküdt a sötét fűben. Soha nem láttam még a visszaváltozást. Ugyanolyan lenyűgöző volt, mint amikor állati alakba változtak át, de nem olyan félelmetes. Talán a végeredmény az oka.

A nyakán levő seb inkább hasonlított állati harapásra, mint

vámpíréra. A bor szétszaggatva, de a szemfogak nyoma mélyebb volt, mint a többi. Nem vérzett. Mialatt néztem, vér kezdett csorogni belőle. A sötétben nem láttam biztosan, de olyan volt, mintha máris elkezdett volna gyógyulni. Megnéztem Louie pulzusát. Egyenletes és erős. De hát hogyan lehetnék benne biztos? Nem vagyok orvos.

A szirénák elhallgattak, de a fák mögötti sötétségben fények villogtak. Mintha színes villámok lettek volna. Közeledtek a rendőrök. El kellett döntenem, mit teszek. A fejem már jobb állapotban volt. A látásom kitisztult. Úgy éreztem, elmúlt a szédülés. Mondjuk, nem próbáltam meg azóta felállni. El tudnám vinni Louie-t a vállamon. Nem tudnék túl gyorsan haladni, és túl messzire se tudnám vinni, de képes lennék rá. A harapásnyomok kezdtek összehúzódni. Az ördögbe is, reggel már kutya baja se lesz. Nem hagyhattam, hogy a zsaruk meglássák, és nem hagyhattam ott. Nem tudtam, hogy az alakváltók megfagyhatnak-e, de nem ma akartam megtudni.

Betakartam a kabátommal. Belebugyoláltam, mialatt felemeltem. Nem járt volna túl jól, ha bizonyos érzékeny pontjain megcsípi a fagy. Elveszti az egyik lábujját, és annyi.

Mély lélegzetet vettem, és felálltam Louie-val a vállamon. A térdem nem örült annak, hogy felemelkedek. De talpra álltam, bár a látásom kissé elbizonytalanodott. Megpróbáltam állva maradni a hirtelen mozgásba lendülő világban. Térdre estem. A plusz súlytól a térdembe nyilaik a fájdalom.

A zsaruk közeledtek. Ha most azonnal nem tűnök el innen, akkor akár fel is adhatom. Márpedig semmit nem szerettem feladni. Fél térdre támaszkodtam, és fellöktem magam. A térdeim rohadtul tiltakoztak, de álltam. Fekete hullámok csaptak át a szemem előtt. Hagytam, hogy átszaladjon rajtam. Ezúttal nem volt olyan vesztes a szédülés. A hányinger annál inkább. Majd később kidobom a taccsot.

A járdán maradtam. Nem akartam a hóval kísérletezni. Meg

aztán arra még a városi zsaruk is képesek, hogy hóban hagyott lábnyomokat kövessenek. Szabályosan ültetett fák takartak a villódzó fények felől. A járda egy épület mellett haladt el. Ha azt megkerülöm, akkor már vissza tudok lépkedni a kocsimhoz. Nem volt valami jó ötlet vezetni ezzel az időről időre elhomályosuló látással, de ha nem szerzek egérutat a zsaruk elől, akkor az egész erőlködés hiábavaló volt. El kellett jutnom a kocsimig. El kellett tüntetnem Louie-t szem elől.

Nem néztem hátra, hogy lássam, vajon pásztázzák-e elemlámpák a környéket. Semmit nem segítene, ha visszanéznék. És Louie-val a vállamon nagyon nagy erőfeszítés volt megfordulni. Egyik lábam a másik elé tettem, és az épület széle már ott is termett előttünk. Már akkor is látótávolságon kívül vagyunk, ha a zsaruk kijönnek a fák közül. Haladás. Remek.

Az épület úgy nyújtózkodott a bal oldalamon, akár egy hatalmas monolit. Olyan érzésem volt, mintha az épület körüli távolság egyre nőne. Egyik lábam raktam a másik elé. Ha csak a járásomra koncentrálok, meg tudom csinálni. Louie könnyebbnek tűnt. Ez nem stimmelt. Lehet, hogy az elájulás határán vagyok, csak nem tudok róla?

Felnéztem, és az épület végénél voltam. Egy kis idő kiesett közben. Nem volt jó jel. Agyrázkódásra tippeltem. De nem lehet nagyon súlyos, mert akkor elájulnék, nem?

Belestem az épület mögé. Közben arra figyeltem, hogy ne vágjam Louie lábát a falnak. Sokkal nagyobb koncentrációt igényelt, mint ahogy az normális lett volna.

Rendőrautó fényei villogtak a sötétben. A kocsi a parkoló szélén állt, egyik ajtaja nyitva volt. A rádióból értelmetlen, recsegő hangok hallatszottak. A kocsi üresnek tűnt. Ahogy a távolban álló autóra fókuszáltam, újra sötétség úszott el a szemem előtt. Hogy a francba fogok én vezetni? Mindent csak szép sorjában. Egyelőre vigyük szépen Louie-t a kocsihoz, el a zsaruk szeme elől. Elléptem a védelmet nyújtó épülettől. Ez

volt az utolsó mentsváram. Ha a zsaruk most jönnek, amikor épp átbalogok a parkolón, akkor nekem annyi. Vasárnap este lévén nem sok autó várakozott a látogatóknak fenntartott parkolóban. A kocsim az egyik utcai lámpa alatt állt. Mindig lámpa alatt álltam meg, ha lehetett. Ez az egyes számú szabály sötétedés után egyedül utazgató nőknek. A Jeep úgy nézett ki, mintha reflektorfényben állt volna. Valószínűleg nem volt annyira fényes a lámpa. Csak azért tűnt annak, mert észrevétlen próbáltam maradni.

Félúton voltam a kocsim felé, amikor észrevettem, hogy nem a fejsérülésem jelenti az egyetlen problémát. Fel tudok emelni ekkora súlyt, még lépkedni is tudok vele, de nem a végtelenségig. Remegtek a térdeim. Egyre lassabban lépkedtem, és minden lépés nagyobb erőfeszitésembe került. Ha megint elesek, nem fogom tudni újra felemelni Louie-t. Még abban sem voltam biztos, hogy fel tudnék-e állni.

Egyik láb a másik elé, egyik láb a másik elé. A lábaimra összpontosítottam, amíg a kocsim kerekeit meg nem pillantottam. Na, itt is vagyunk. Nem is volt ez olyan nehéz.

A kocsikulcs természetesen a kabátom zsebében volt. Megnyomtam a központi zár gombját a kulcstartómon. A zár nyitását jelző éles sípolás csak annyira volt hangos, hogy a halottakat is felverte volna. Kinyitottam a hátsó ajtót, közben egy kézzel egyensúlyoztam Louie-val. Majd a hátsó ülésre ejtettem. A kabát szétnyílt, alóla pedig kivillant Louie meztelen teste. Tuti jobban voltam, mint ahogy éreztem magam, mert vettem a fáradságot, és ráterítettem a kabátot a lágyékára és a mellkasára. Az egyik karja kicsusszant alóla. Bénán és idéttlenül lógott, de annyi baj legyen. Egy meztelen kart még el tudok viselni.

Becsuktam az ajtót, és hirtelen megpillantottam magam az oldalsó visszapillantó tükörben. Az arcom egyik felét véres maszk fedte, a tiszta részén pedig véres csíkok futottak végig. Lehajoltam, és előkerítettem az aloe verával és lanolinnal

dúsított babakendőt. Azért hordtam magamnál, hogy könnyebben tudjam letisztítani magamról a vért, ami a halottkeltésnél rám került. Jobb szolgálatot tett, mint a szappan és víz, amit korábban használtam. Letöröltem a vért annyira, hogy ne állítson meg az első rendőr, aki elhajt erre, majd becsusszantam a volán mögé.

Belenéztem a visszapillantó tükörbe. A rendőrautó még mindig ott állt, mint egy gazdájára váró kutya. Pöccre indult a motor. Sebességbe tettem a kocsit, és megnyomtam a gázpedált. A kocsi úgy szaladt neki a lámpaoszlopnak, mintha mágnes húzta volna oda. Ráugrottam a fékre, és hálát adtam, amiért becsatoltam a biztonsági övet.

Semmi baj, csak egy kis gond van az irányérzéssel. Felkapcsoltam a napellenzőnél levő lámpát, amelyet arra találtak ki, hogy a sminkjét ellenőrizze az ember. Én ehelyett a szememet néztem meg. Egyformák voltak a pupilláim. Ha az egyik pupilla kitágul, az annak lehetett volna a jele, hogy belső vérzésem van. Abba bele lehet halni. Akkor feladtam volna magunkat, és bevitetem magam az első kórházba. De nem volt ilyen rossz a helyzet. Legalábbis reméltem.

Lekapcsoltam a világítást, és lassan elindultam előre a kocsival. Ha elég lassan vezetek, a kocsi nem akar a lámpaoszlopnak menni. Óriási. Kiaraszoltam a parkolóból. Arra számítottam, hogy kiáltozást fogok hallani mögülem, de semmi. Az utca sötét volt. Mindkét oldalán autók sorakoztak. Kábé 15 kilométer per órával mentem végig az utcán. Nem mertem gyorsabban hajtani.

Egy nagyobb utcához értem. Fényszórók hasítottak bele a szemembe. Önkéntelenül a szemem elé kaptam a kezem, és majdnem behajtottam egy parkoló kocsiba. A francba. Félre kellett állnom, mielőtt nekimegyek valaminek. Négy sarokkal feljebb találtam egy benzinkutat, mellette utcai telefonokat. Nem tudtam, pontosan mennyire nézek ki szarul. De nem akartam, hogy valami túlbuzgó kutas kihívja a zsarukat, ha

már egyszer ekkora erőfeszítesembe került eltűnni előlük.

Behajtottam a parkolóba. Ha túlzásba viszem, és nekiállok tankolni, még a végén tényleg kihívják a rendőrséget. A telefonfülke elé hajtottam. Leparkoltam. Nagy megkönnyebbülést jelentett, hogy végre nem mozgott a kocsi. Kikotortam egy negyeddollárost a hamutáliból. Csak aprópénz tárolására használtam. Akkor tűnt fel először, hogy milyen hideg van kabát nélkül, amint kiszálltam a kocsiból. A hideg végigszaladt a hátamon, ahol elszakadt a pulcsim. Gondolkodás nélkül tárcsáztam Richard számát. Ki mászt hívhattam volna. A rögzítője vette fel.

– A rohadt életbe. Mondd, hogy otthon vagy, Richard, mondd, hogy otthon vagy!

Megszólalt a sípszó.

– Richard, Anita vagyok. Louie megsérült. Vedd fel, ha ott vagy! Richard, Richard, a francba, Richard! – A fülke hideg, fémes falához nyomtam a homlokom. – Vedd fel, vedd fel! Richard! A rohadt életbe!

Richard kifulladásra felkapta a kagylót.

– Anita, itt vagyok. Mi a baj?

– Louie megsebesült. De már gyógyul. Hogy magyarázod ezt el egy kórház baleseti osztályán?

– Sehogy – mondta. – Vannak saját orvosaink, akik el tudják látni. Megadom a címet.

– Nem tudok odavezetni.

– Megsérültél?

– Igen.

– Mennyire súlyos?

– Ahhoz eléggé súlyos, hogy ne merjek volán mögé ülni.

– Mi történt veletek?

Előadtam neki az események erősen lerövidített változatát. Egyszerű vámpírtámadás volt, bármiféle különösebb ok nélkül. Nem akartam elmondani neki, hogy be kell számolnom Jean-Claude-nak az eljegyzésünkről. Nem is voltam biztos

benne, hogy még mindig jegyesek vagyunk. Megkért, és én igent mondtam. De most már nem voltam biztos az egészben. Azt sem tudtam, vajon Richard biztos-e benne.

– Add meg a címet, ahol vagy.

Megadtam.

– Ismerem azt a benzinkutat. Néha megállók ott, amikor Louie-hoz megyek látogatóba.

– Remek. Mikorra tudsz ideérni?

– Veled minden rendben lesz, amíg oda nem érek?

– Persze.

– Csak mert ha nem, hívd a rendőrséget. Ne tedd kockára a saját életed Louie titka miatt. Ő sem akarná ezt.

– Jó, majd észben tartom.

– Ne keménykedj, Anita. Nem akarom, hogy bármi történjen veled.

A homlokomat a fülke falának nyomva elmosolyodtam.

– Ha nem lennék kemény, már rég nem lennék itt. Csak gyere, Richard. Várni foglak.

Letettem, mielőtt nekiállt volna érzelmösködni. Túlságosan nyomorultul éreztem magam ahhoz, hogy sok együttérzésnek ellen tudjak állni.

Visszaszálltam a dzsipbe. Hideg volt a kocsiban.

Elfelejtettem bekapcsolni a fűtést, úgyhogy most feltekertem a maximumra. Feltérdeltem az ülésre, és megnéztem, hogy van Louie. Ugyanúgy feküdt. Megérintettem a csuklóját, hogy megnézzem a pulzusát. Erősen, egyenletesen vert. Csak a poén kedvéért felemeltem a karját, és hagytam visszaesni. Semmi reakció. Nem is igazán számítottam másra.

Az alakváltók többnyire állati alakban maradnak nyolc-tíz órán keresztül. Nagyon sok energiát felemészt, ha hamarabb vissza akarnak változni. Sérülés nélkül is átaludna valószínűleg az éjszaka hátralevő részét. Bár az alvás túl enyhe kifejezés volt rá. Ebből az állapotból képtelenség felébreszteni őket. Nem a legjobb módja a túlélésnek. Mint

ahogy a vámpíroknak sem tesz igazán jót a nappali alvás. Így próbál segíteni nekünk, nyamvadt kis embereknek az evolúció.

Lejjebb csúsztam az ülésemben. Nem tudtam pontosan, mennyi idő kell Richardnak, hogy ideérjen. Rápillantottam a benzinkút épületére. A pasas a pult mögött magazint olvasott. Egyelőre nem vett észre minket. Ha figyelt volna bennünket, akkor odébb állok a fényről. Nem akartam, hogy elkezdjen azon agyalni, vajon miért üldögélünk ott. De mivel nem figyelt ránk, maradtunk, ahol voltunk.

Hátradőltem, a fejemet a fejtámlának támasztottam. Legszívesebben becsuktam volna a szemem, de nem tettem. Biztos voltam benne, hogy agyrázkódásom van. Nem túl jó ötlet ilyenkor elaludni. Volt már ennél rosszabb fejsérülésem is, de azt Jean-Claude meggyógyította. Egy enyhe agyrázkódás viszont nem elég indok ahhoz, hogy egy vámpír az emberre tegye a jelét.

Most először sérültem meg igazán súlyosan azóta, hogy nem voltak rajtam Jean-Claude jelei. Azelőtt ellenállóbb voltam a sérülésekkel szemben, és gyorsabban gyógyultam. Nem rossz mellékhatás. Ezenkívül a jeleknek köszönhetően a vámpírok szemébe tudtam nézni anélkül, hogy megbabonáztak volna. Ahogy Gretchen szemébe is bele tudtam nézni.

Hogyan tudtam a szemébe nézni? Vajon Jean-Claude hazudott nekem? Talán továbbra is rajtam volt egy jel? Ha találkozunk, ezt is meg kell kérdeznem tőle. Habár miután előadom neki a nagy hírt, pokoli dühös lesz, és nem fogok tudni további kérdéseket feltenni. Esetleg egyetlen kis kérdést. Vajon Jean-Claude megpróbálja majd megölni Richardot? Valószínűleg.

Mélyet sóhajtottam, és behunytam a szemem. Hirtelen nagyon fáradt lettem. Olyan fáradt, hogy nem akartam kinyitni a szemem. Az álom próbált bekebelezni. Kinyitottam a szemem, és feljebb ültem. Talán csak annyi volt az egész,

hogy az adrenalinszintem visszaesett, de az is lehet, hogy az agyrázkódás okozta. Felkapcsoltam a belső világítást, és újra megnéztem, minden rendben van-e Louie-val. A légzése és a pulzusa is egyenletes volt. A feje oldalra billent, amitől a bőre kifeszült, és látni lehetett a sérülését. Lassan gyógyultak be a harapásnyomok. Magát a gyógyulást nem tudtam szemmel követni, de akárhányszor odanéztem, szebb volt a seb. Olyan ez, mint amikor egy növény virágzását próbálsz megfigyelni. Az eredményét látod, de azt, ahogy lezajlik, nem.

Louie-val minden rendben lesz. És vajon Richarddal is? Igent mondtam, mert a pillanat hevében komolyan is gondoltam. El tudtam képzelni az életemet az ő oldalán. Mielőtt Bert rám talált, és megmutatta, hogyan váltsam pénzre a tehetségemet, nekem is volt életem. Kirándulni, kempingezni jártam. Biológiát tanultam, és úgy terveztem, hogy megszerzem a doktorátust és életem végéig természetfeletti lényeket fogok tanulmányozni. Olyan leszek nekik, mint Jean Goodall a csimpánzoknak. Richard ezt juttatta eszembe. Arra emlékeztetett, hogy milyenek is képzeltem el azelőtt az életem. Nem azt terveztem, hogy nyakig vérben és halálban fogok gázolni. Komolyan.

Ha megadom magam Jean-Claude-nak, az olyan, mintha elfogadnám, hogy csak halál és erőszak létezik. Szexi és vonzó, de akkor is csak halál. Richarddal talán esélyem lenne az életre. Valami jobbra. Tegnap este óta már ebben sem voltam olyan biztos.

Miért nem kaphatok egy pasit, aki ember? Az ördögbe is, ismerek egy csomó nőt az én korosztályomból, akik egyáltalán nem találnak maguknak pasit. Én is közéjük tartoztam, amíg Richarddal nem találkoztam. Na jó, Jean-Claude szívesen járt volna velem, de őt igyekeztem elkerülni. Nem tudnék úgy járni Jean-Claude-dal, mintha egy hétköznapi srác lenne. Azt el tudtam képzelni, hogy lefekszem vele, de azt nem, hogy járunk. Nevetségesnek tűnt a gondolat, hogy értem jön

nyolckor, randi után hazavisz, és beéri egy jóéjtpuszival.

Tovább térdeltem az ülésen, Louie-t néztem. Féltem megfordulni és kényelembe helyezni magam. Féltem, hogy elalszom, és többé nem ébredek fel. Na jó, nem félelem volt, inkább nyugtalanság. Nem lenne rossz ötlet elmenni egy kórházba, de előbb el kellett mondanom Jean-Claude-nak, hogy mi a helyzet Richarddal. És meg kell akadályoznom, hogy megölje őt.

A karomra hajtottam a fejem, és erős, lüktető fájdalmat kezdtem érezni a homlokom mögött. Ez jó. Az volt a normális, hogy fáj a fejem egy ilyen verés után. Nyugtalanított is, hogy eddig nem fájt. Egy jó kis fejfájással együtt tudok élni.

Mit tehetek, hogy Richard életben maradjon?

Elmosolyodtam. Richard alfahím. Miből gondolom, hogy nem tudja megvédeni magát? Már láttam, hogy mire képes Jean-Claude. Láttam akkor is, amikor egyáltalán nem volt ember. Talán ha látom Richardot átváltozni, akkor vele kapcsolatban is másképp fogok érezni. Talán nem akarom majd mindenáron megvédeni. Talán szertefoszlik a délibáb.

Komolyan szerettem Richardot. Igazán. Komolyan gondoltam azt az igent. Egészen tegnap estig. Mielőtt a bőrömön éreztem volna az erejét. Jean-Claude-nak egy dologban igaza volt. Richard nem ember. Az a véres film felizgatta. Vajon a Jean-Claude-féle szex sokkal extrémebb lehet ennél? Soha nem akarom megtudni.

Valaki kopogtatott az ablakon. Ugrottam egyet, és odafordultam. Fekete csíkok úsztak a szemem előtt. Amikor visszanyertem a látásom, Richard arcát pillantottam meg az ablak előtt.

Felpattintottam a zárat, és Richard kinyitotta az ajtót. Elindult a karja felém, de félúton megtorpant. Rossz volt nézni, hogy mennyire bizonytalan. Nem tudta eldönteni, hagynám-e, hogy megérintsen. Elfordultam. Nem akartam látni a fájdalmat az arcán. Szeretem őt, de ez nem elég. A tündérmesék, a

szerelmes regények és a szappanoperák mind hazudnak. A szerelem nem győz le mindent.

Nagyon odafigyelt, hogy ne érjen hozzám. A hangjában nem volt semmi érzelem.

– Anita, jól vagy? Szörnyen nézel ki.

– Jó tudni, hogy úgy nézek ki, ahogy érzem magam.

Az arcom felé nyúlt. Az ujjait picivel a bőröm felett húzta végig. Olyan volt ez, mint egy érintés árnyéka. Beleremegtem. Megérintette a karcolás szélét. Ez fájt, úgyhogy elrántottam a fejem. Az ujjá hegyén vércsepp virított. A vér csillogott a lámpafényben. Figyeltem, hogy bámulja. Láttam, ahogy egy gondolat elsuhan a barna szeme mélyén. Majdnem tisztára nyalta az ujját, ahogy Rafael is tette. Aztán megtörölte a kabátjában, de láttam, hogy tétovázik. Ő is tudta, hogy láttam.

– Anita...

Kinyílt a hátsó ajtó, és én szélesebben hátrafordultam, miközben az utolsó nálam levő késért nyúltam. Mindent fekete hullámok borítottak el, és rám tört a hányinger. Túl hirtelen tettem a mozdulatot. Stephen, a vérfarkas állt a félig nyitott ajtóban, és engem nézett. Úgy állt, mintha megdermedt volna, a kék szeme tágra nyílt. A kezemben lévő ezüst kést nézte. Nem esett le neki, hogy alig látok, és túlságosan rosszul vagyok ahhoz, hogy használjam. Talán az tette meg a hatását, hogy térdeltem az ülésen, és felé mozdultam. Képes lettem volna vakon nekimenni, mint a denevér. Meg sem fordult a fejemben, hogy akárki is van a hátsó ajtónál, annak joga van ott lenni.

– Nem mondtad, hogy hozol magaddal valakit – mondtam.

– Szólnom kellett volna – válaszolt Richard.

Lazítottam, és visszaültem a térdemre.

– Igen, tényleg szólhattál volna.

A kés csillogott a fényben. Borotvaélesnek és jól karbantartottnak látszott. Az is volt.

– Csak meg akartam nézni Louie-t – szólt Stephen.

Kicsit remegett a hangja. Fekete bőrkabátot és ezüst szegecsekkel kiveret nyakörvet viselt. Szőke, hullámos haja ráhullott a kabátjára. Úgy nézett ki, mint egy nőies motoros.

– Jó – mondtam.

Stephen Richardra nézett. Inkább éreztem, mint láttam, ahogy Richard bólint egyet.

– Minden rendben van, Stephen.

Volt valami a hangjában, amitől lassan felé fordultam. Különös volt a tekintete.

– Lehet, hogy olyan veszélyes vagy, amilyennek tettetted magad.

– Én nem csak tettetem.

Bólintott.

– Talán tényleg nem.

– Van valami bajod ezzel?

– Amíg nem lősz le engem vagy a falkámból valakit, addig nincs.

– A falkáddal kapcsolatban ezt nem ígérhetem meg.

– Őket nekem kell megvédenem – jelentette ki Richard.

– Akkor tegyél meg mindent, hogy hagyjanak engem békén.

– Megküzdenél velem emiatt? – kérdezte.

– És te velem?

Elmosolyodott, de nem voltam boldog.

– Soha nem tudnék megküzdeni veled, Anita. Nem tudnék fájdalmat okozni neked.

– Ez a különbség kettőnk között, Richard.

Behajolt a kocsiba, mintha meg akarna csókolni. Volt valami a tekintetemben, ami megállította.

– Hiszek neked.

– Jó – mondtam.

Visszacúsztattam a kést a hüvelybe. Közben Richard arcát néztem. Nem kellett odanéznem, hogy el tudjam rakni a kést.

– Soha ne becsülj alá, Richard. Nagyon sok mindent megtennék azért, hogy életben maradjak. Vagy hogy másokat

életben tartsak. Nem akarok harcolni veled, legalábbis nem ilyen értelemben. De ha nem tudod kordában tartani a falkádat, akkor megküzdök veled.

Eltávolodott tőlem. A tekintete szinte dühös volt.

– Ezt vegyem fenyegetésnek?

– Kicsúsztak a dolgok a kezünkből, te is tudod. Nem ígérhetem meg, hogy nem fogom bántani őket, hacsak garanciát nem adsz rá, hogy normálisan fognak viselkedni. Erre pedig nem vagy képes.

– Valóban nem tudom garantálni.

Nem örült, hogy ezt kell mondania.

– Akkor nem ígérhetem meg, hogy nem esik bántódásuk.

– Annyit legalább megtennél, hogy ha választhatsz, akkor nem ölöd meg őket egyből?

Elgondolkodtam rajta.

– Nem tudom. Talán.

– Nem tudnád egyszerűen azt mondani, hogy „rendben, Richard, nem ölöm meg a barátaidat”?

– Akkor hazudnék.

Bólintott.

– Talán tényleg.

Stephen bőrkabátja suhogott, ahogy a vérfarkas fészkelődött a hátsó ülésen.

– Louie ki van ütve, de rendbe fog jönni.

– Hogy hoztad a kocsihoz? – kérdezte Richard.

Nem szóltam, csak néztem rá. Nem szégyellte, hogy megdöbben.

– Idecipelted. Tudtam.

Finoman megérintette a homlokomon levő vágást. Még mindig fájt.

– A sérüléseid ellenére idehoztad őt.

– Két lehetőség volt: vagy idehozom, vagy hagyom, hogy a zsaruk elkapják. Szerinted mi lett volna, ha betuszkolják egy mentőautóba, és elkezdenek begyógyulni a sebei?

– Kiderült volna, hogy micsoda – válaszolt Richard.

Stephen az ülés háttámlájának dőlt. Az állat az alkarjára támasztotta. Úgy tűnt, mintha már ki is ment volna a fejéből, hogy az előbb majdnem megkéséltem. Vagy csak hozzá volt már szokva az ilyen helyzetekhez. Talán. Így közelről látszott csak igazán, hogy milyen gyönyörű búzavirágkék szeme van. Az arcát keretező szőke hajával úgy nézett ki, mint azok a porcelánfigurák, amelyeket elegáns boltokban lehet kapni, és a felnőnek nem hagyják, hogy a gyerekek játsszanak velük.

– Elvihetem Louie-t hozzám – mondta Stephen.

– Nem – válaszoltam.

Meglepetten néztek rám mindketten. Nem tudtam, mit mondjak. De azt tudtam, hogy Richard nem jöhet velem a Bűnös Vágyakba. Richard nem lehet ott, amikor elmondom Jean-Claude-nak a nagy hírt. Így talán van rá némi esély, hogy életben maradjunk.

– Arra gondoltam, hogy hazaviszlek – mondta Richard. – Vagy a legközelebbi kórházba. Amelyiket akarsz.

Én is ezt akartam volna, de ma este nem lehetett.

– Louie a legjobb barátod. Azt hittem, gondját akarsz viselni.

Gyanakvó pillantással méregetett.

– Meg akarsz szabadulni tőlem. De miért?

Fáj a fejem. Nem tudtam kitalálni valami jó kis hazugságot. Gyenge hazugságot pedig nem venne be.

– Mennyire bízol meg Stephenben?

Váratlanul érte a kérdés.

– Megbízom benne.

Elsőre azt mondta, igen, megbízom benne, de nem gondolta át.

– Nem, Richard. Megbízol benne annyira, hogy nem fog Jean-Claude vagy Marcus előtt eljárni a szája?

– Semmi olyat nem mondanék el Marcusnak, amit te nem akarsz – mondta Stephen.

– És Jean-Claude-nak? – kérdeztem.

Stephen kényelmetlenül érintette a kérdés, de azt mondta:

– Ha egyenesen rákérdez valamire, egyenes választ kell adnom.

– Hogyan lehetsz hűségesebb a Város Urához, mint a saját falkavezéréhez?

– Én Richardot követem, nem Marcust.

Richardra pillantottam.

– Egy kis palotaforradalom?

– Raina azt akarta, hogy Stephen is szerepeljen a filmekben. Én közbeléptem, és megakadályoztam.

– Marcus őszintén gyűlölhét téged – mondtam.

– Fél tőlem – válaszolt Richard.

– Az még rosszabb.

Richard nem válaszolt. Jobban ismerte a szitut, mint én, még akkor is, ha nem volt hajlandó a végső csapásra.

– Jól van. Arra készültem, megmondom Jean-Claude-nak, hogy megkérted a kezem.

– Te megkérted a kezét? – visszhangozta Stephen. A hangjában meglepetés bujkált. – És igent mondott?

Richard bólintott.

Stephennek felderült az arca az örömtől.

– Nahát! – aztán elkomorult. Olyan volt az arca, mint egy füves mező, amely felett végigszalad a szél. Minden meglátszott rajta. – Jean-Claude baromi dühös lesz.

– Ezt én sem mondhattam volna pontosabban.

– Akkor miért ma este kell neki elmondani? – kérdezte Richard. – Miért nem vársz vele? Amúgy is kétségeid vannak afelől, hogy hozzám jössz-e. Vagy nem?

– De igen.

Hülye érzés volt kimondani, de ez az igazság. Szerettem Richardot, de ha ennél tovább megyünk, akkor nem lesz visszaút. Ha kétségeim vannak, azokkal jobb, ha most szembenézek. Ahogy így néztem őt, és éreztem az

arcszeszének illatát, azt kívántam, bárcsak sutba dobhatnám az óvatosságot. A karjaiba szerettem volna hullani. De nem tehettem. Egyszerűen nem, amíg bizonytalan vagyok.

– Akkor minek mondd meg neki egyáltalán? Hacsak nem azt tervezed, hogy megszöksz, és nem szólsz nekem, akkor azért van egy kis időnk.

Sóhajtottam. Elmondtam neki, miért kellett ma este megtörténnie.

– Nem jöhetsz velem.

– Nem hagyom, hogy egyedül menj – mondta.

– Richard, ha ott leszel a keze ügyében, amikor megtudja, megpróbál majd megölni. Én pedig megpróbálom megölni őt, hogy megvédjelek.

Megráztam a fejem.

– Ha kirobban a dolog, könnyen úgy végződhet, mint a Hamlet.

– Amennyiben? – érdeklődött Stephen.

– Mindenki meghal – mondtam.

– Ó – szólt Stephen.

– A védelmemre kelnél, és megölnéd Jean-Claude-ot azok után, amit tegnap láttál?

Ránéztem. Megpróbáltam a szemei mögé kémlelni, hogy vajon volt-e otthon valaki, akivel beszélhetek. Ő továbbra is Richard volt. Richard, aki imádja a természetet, és minden olyan programot, amelytől jó mocsos lesz az ember. Richard, akinek egyetlen mosolya felmelegített tetőtől talpig. Abban nem voltam biztos, hogy hozzámegyek. De afelől kétségem sem volt, hogy megvédeném, ha megpróbálnák megölni.

– Igen.

– Nem jössz hozzám, de ölsz értem. Ez nekem magas.

– Kérdezd meg, hogy szeretlek-e még, Richard, és a válasz: igen.

– Hogy engedhetlek oda egyedül?

– Eddig is nagyon jól megvoltam nélküled.

Megérintette a homlokomat, és összerándultam.

– Nem úgy nézel ki.

– Jean-Claude nem fog bántani.

– Nem tudhatod biztosan – mondta.

Ebben igaza volt.

– Nem tudsz megvédeni, Richard. Ha te is ott vagy, azzal csak mindkettőnket megölsz.

– Nem hagyhatom, hogy egyedül menj.

– Ne gyere ezzel a macsó dumával, Richard. Ezt a luxust nem engedhetjük meg magunknak. Ha hülyén kezdesz viselkedni csak azért, mert igent mondtam a házassági ajánlatodra, akkor ezt könnyen visszacsinálhatjuk.

– Már visszavontad az igent.

– De nem mondtam egyértelműen nemet sem – tettem hozzá.

– Nemet mondanál csak azért, mert megpróbállak megvédeni?

– Nincs szükségem a védelmedre, Richard. És nem is akarom, hogy megvédj.

A fejtámlának döntötte a fejét, és lehunyta a szemét.

– Ha elkezdem játszani a hős lovagot, elhagysz.

– Ha azt hiszed, hogy hős lovagot kell játszaniod nekem, akkor egyáltalán nem ismersz.

Kinyitotta a szemét, és felém fordult.

– Lehet, hogy a hős lovagod szeretné lenni.

– Az a te bajod.

Elmosolyodott.

– Úgy látszik.

– Ha visszaviszed a kocsimat a lakásomhoz, akkor fogok egy taxit.

– Stephen is elvihet – mondta.

Felajánlotta Stephen segítségét anélkül, hogy felmerült volna benne, vajon Stephen mit akar. Ez arrogáns húzás volt.

– Nem, taxival megyek.

– Nem gond, elvihetlek – mondta Stephen. – Amúgy is vissza kell mennem a Bűnös Vágyakba még ma.

Stephenre pillantottam.

– Mivel keresed a kenyered, Stephen?

Az alkaromra hajtotta a fejét, és rám mosolygott. Egyszerre volt megnyerő és szexi.

– Sztriptíztáncos vagyok – mondta.

Gondolhattam volna. Szerettem volna szóba hozni, hogy nem hajlandó szerepelni egy pornófilmben, de azért a színpadon levetkőzik. Persze levenni a ruhákat, amíg csak a gusztusos fehérnemű marad, nem ugyanaz, mint szexelni egy kamera előtt. Távolról sem ugyanaz.

Lillian az ötvenes évei közepén járó, alacsony asszony. Ősz haját rövidre vágva viselte. Csinos, komoly frizurája volt. Olyan gyorsak és biztosak az ujjai, mint az egész nő. Amikor legutóbb ellátta a sebeimet, karmai voltak és őszülő szőre.

Egy bérház pincéjében ültem egy vizsgálóasztalon. A házban likantrópok laktak, és a tulaj is alakváltó volt. A pince az alakváltók szükségkórházaként funkcionált a környéken. Én voltam az első ember, akit odaengedtek. Ennek meg kellett volna hatnia, de mégsem voltam odáig tőle.

– Nos, a röntgen szerint nincsen koponyatörése.

– Ezt örömmel hallom – mondtam.

– Lehet, hogy enyhe agyrázkódása van, de azt nem mutatják ki a vizsgálatok. Legalábbis ezek a gépek nem.

– Akkor elmehetek? – már készültem leugorni az asztalról.

A karomra tette a kezét, úgy állított meg.

– Ezt nem mondtam.

Visszaültem az asztalra.

– Hallgatom.

– Bár elég kelletlenül – tette hozzá Lillian mosolyogva.

– Ha arra számít, hogy ilyen helyzetben is udvariaskodni fogok, akkor nem én vagyok a maga embere, Lillian.

– Ebben nem vagyok olyan biztos – mondta. – Kitisztítottam a horzsolásokat, és leragasztottam a homlokát. Szerencséje van, hogy nem kellett összevarrni.

Nem szerettem, ha varrnak, úgyhogy egyetértettem vele.

– Azt akarom, hogy huszonnégy órán keresztül minden órában keljen fel.

Nem tűnhettem nagyon lelkesnek, mert így folytatta:

– Tudom, hogy furán hangzik, és valószínűleg nincs is rá semmi szükség, de tegye meg a kedvemért. Ha súlyosabb a sérülése, mint amilyennek gondolom, és elalszik, akkor lehet, hogy többé nem ébred fel. Úgyhogy tegye meg egy öreg patkányhölgy kedvéért. Állítsa be az ébresztőórát, vagy kérjen meg valakit, hogy keltse fel óránként az elkövetkező

huszonnégy órában.

– A sérüléstől számítjuk a huszonnégy órát? – kérdeztem bizakodva.

Felnevetett.

– Más esetben azt mondanám, hogy mostantól számítjuk, de magának lehet a sérüléstől. Csak a biztonság kedvéért.

– Én nagyon biztonságszerető vagyok – Richard ellökte magát a faltól. Odajött hozzánk a fénybe. – Szívesen vállalom, hogy óránként felkeltelek.

– Nem jöhetsz velem! – mondtam.

– Megvárlak a lakásodban.

– Ma már ne vezessen többet – mondta Lillian. – Legyünk csak elővigyázatosak.

Richard megérintette a kézfejemet az ujjával. Nem próbálta megfogni a kezem, csak megérintett. Csak hogy jelezze, mellettem áll. Nem tudtam, mit tegyek. Ha végül nemet mondok, akkor nem tisztességes dolog most flörtölni. Az érintésétől melegség áradt végig a karomon. Ez csak fizikai vágy. Bárcsak úgy lenne.

– Elviszem a kocsidat a lakásodhoz, ha beleegyezel.

Stephen pedig elvisz téged a Bűnös Vágyakba.

– Taxival is mehetek.

– Jobban érzem magam, ha Stephen visz. Kérlek! – mondta.

A kérlektől elmosolyodtam.

– Rendben, Stephennel megyek.

– Köszönöm – mondta Richard.

– Szívesen.

– Én azt tanácsolnám, hogy egyenesen menjen haza, és pihenjen – javasolta Lillian.

– Nem tehetem – válaszoltam.

Lillian összevonta a szemöldökét.

– Ahogy akarja. De amilyen hamar csak lehet, pihenjen le. Ha enyhe agyrázkódása van, és tovább gyötri magát, akkor

könnyen rosszabbra fordulhat a dolog. És még ha nem is agyrázkódás, akkor is jobban teszi, ha lepihen, mint hogy összevissza rohangászik.

Elmosolyodtam.

– Igenis, doktornő.

Roszzallóan hümmögött.

– Tudom, hogy mennyire fogja figyelembe venni az utasításaimat. Tűnés innen kifelé, mindketten! Ha nem hallgatnak a józan észre, akkor jobb, ha elmennek.

Lecsusszantam az asztalról. Richard nem próbált segíteni nekem. Nem véletlenül voltunk együtt már ilyen régen. Csak egy kis szédülés, és már rendben is voltam.

Lillian nem tűnt boldognak.

– Esküdjön meg, hogy már kevésbé szédül, mint korábban!

– Cserkész becsszóra!

Lillian bólintott.

– Kénytelen vagyok hinni a szavának.

Nem volt nagyon boldog ettől, de megpaskolta a vállam, és kiment. Nem jegyzetelt kezelés közben. Nem volt beteglap. Néhány véres vattacsomót leszámítva semmi sem utalt rá, hogy itt jártam. Ez tetszett.

A kocsiban volt lehetőségem ledőlni és pihenni kicsit. Már az jótt, hogy nem kellett meztelen pasikat cipelnem és vezetnem. Tényleg kezdtem jobban érezni magam, ami jól jött, hiszen találkoznom kellett Jean-Claude-dal, függetlenül attól, hogy jól érzem-e magam vagy sem. Vajon Gretchen adott volna nekem egy nap haladékos könyörületből, ha neki köszönhetően kórházban kötök ki? Valószínűleg nem.

Nem tudtam tovább halogatni a dolgot. Ideje volt indulni.

– Mennem kell, Richard.

A vállamra tette a kezét. Nem húzódtam el tőle. Maga felé fordított, és én hagytam. Nagyon komoly volt az arca.

– Bárcsak veled mehetnék.

– Ezt már egyszer megbeszéltük – mondtam. Elfordította a

tekintetét.

– Tudom.

Megfogtam az állat, és felemeltem a fejét, hogy találkozzon a tekintetünk.

– Semmi hősködés, Richard! Ígérd meg nekem. Túlságosan is ártatlan volt a tekintete.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz.

– Lószart. Nem várhatsz rám a Bűnös Vágyak előtt. Itt kell maradnod, ígérd meg nekem!

Levette rólam a karját, és odébb sétált. A tenyerére támaszkodva nekidőlt a másik vizsgálóasztalnak.

– Utálom, hogy egyedül csinálod ezt végig.

– Ígérd meg, hogy itt, vagy a lakásomon vársz rám. Csak ez a két lehetőség van, Richard.

Nem akart rám nézni. Odamentem hozzá, és megérintettem a karját. Érezni lehetett rajta a feszültséget. Ez nem az a természetfeletti energia volt, de az is ott lappangott valahol a felszín alatt.

– Richard, nézz rám!

Lehajtott fejjel állt, a haja függőnként borult közénk. Beletúrtam a hullámos hajába, majd megfogtam egy tincset a forró fejbőre közelében. Ebbe belekapaszkodva felém fordítottam az arcát. A szemét a szokásosnál is sötétebbre festette valami. Ezzel a valamivel előző este találkoztam először. A szörnyeteg úgy bukkant fel a tekintetében, ahogy egy tengeri rém emelkedik ki a sötét habokból.

Szorosabban fogtam a haját, de nem azért, hogy fájjon neki, hanem, hogy rám figyeljen. Halkan felnyögött.

– Ha valamilyen macsó baromság miatt elcseszed ezt, azzal csak az életemet veszélyezteted.

A hajába kapaszkodva magamhoz húztam az arcát. Amikor már csak néhány centire volt tőlem, elég közel ahhoz, hogy megcsókoljam, azt mondtam:

– Ha közbelépsz, megölnek engem. Felfogtad?

A szemét uraló sötétség azt szerette volna mondani, hogy nem. Figyeltem a belső küzdelmet az arcán. Végül így válaszolt:

– Felfogtam.

– Otthon fogsz várni rám?

Bólintott, amitől a haja megfeszült a kezemben. Magamhoz akartam húzni az arcát. Meg akartam csókolni. Mozdulatlanul álltunk, tétováztunk. Ő mozdult meg. Megcsókolt. Az ajka puhán, gyengéden súrolta az ajkamat. Néhány centi távolságból néztük egymást. A szeme mély volt, akár egy kút, és a testéből hirtelen mintha áramütés ért volna.

Ellöktem magam tőle.

– Ne, még ne. Már nem igazán tudom, hogyan érzek irántad.

– A tested tudja – mondta.

– Ha csak a testi vágy számítana, akkor Jean-Claude-dal lennék.

Richard arca megtört, mintha pofon csaptam volna.

– Ha tényleg nem akarsz már velem lenni, akkor inkább ne is mondd el Jean-Claude-nak. Nem ér annyit az egész.

Nagyon megbántottam. Pedig ez volt az utolsó dolog, amit szerettem volna. A karjára tettem a kezem. A bőre sima volt, meleg és nagyon valóságos.

– Ha ki tudok bújni az alól, hogy megmondjam neki, akkor ki fogok. De nem hiszem, hogy Gretchen fenntartja nekem ezt a választási lehetőséget. Meg aztán Jean-Claude ki tudja szagolni, ha hazudok. Te tényleg megkértél, és én valóban igent mondtam.

– Mondd meg neki, hogy meggondoltad magad, Anita. Mondd el neki, hogy miért. Imádni fogja, hogy nem vagyok eléggé emberi neked. – Elhúzódott tőlem. – Jean-Claude inni fogja minden szavad.

Keserűség és düh hallatszott a hangjából. A keserűsége olyan erős volt, hogy szinte harapni lehetett. Soha nem

hallottam még ilyennek.

Nem bírtam elviselni. Mögéléptem, és átöleltem a derekát. Az arcomat a válla domborulatai közé, a gerincéhez szorítottam. Meg akart fordulni, de még erősebben szorítottam. Mozdulatlanul állt. A keze először csak puhatolódzva érintette meg a karom, de aztán magához szorított. Megrázkódott a háta. Hosszan, kicsit szaggatottan fújta ki a levegőt.

Szembefordítottam magammal. Az arcán könnyek csillogtak. Jézusom. Sosem tudtam mit kezdeni a könnyekkel. Az első reakcióm mindig az volt, hogy bármit megígértem volna, csak hagyja abba az illető a sírást.

– Ne – mondtam. Az ujjammal megérintettem egy könnycseppet, amely remegve tapadt a bőrhöz. – Ne hagyd magad így összezuhanni, Richard. Kérlek.

– Nem tudok újra ember lenni, Anita.

A hangja olyan volt, mint máskor. Ha nem látom a könnyeket, azt sem tudtam volna, hogy sírt.

– Érted újra ember lennék, ha tudnék.

– Lehet, hogy nem is emberre vágyom, Richard. Nem tudom. Adj nekem egy kis időt. Jobb ha most kiderül, hogy meg tudok-e barátkozni a bolyhos éneddel.

Szörnyetegnek éreztem magam: kegyetlennek és kisztílúnak. Richard gyönyörű pasi. Szeretem őt. El akar venni feleségül. Általános iskolásoknak tanít biológiát. Szeret kirándulni, kempingezni, barlangászni. Az isten szerelmére, Musicaleket gyűjt! És ő a falkájában a trónkövetelő. Alfa vérfarkas. A francba.

– Időre van szükségem, Richard. Annyira sajnálom, de ez az igazság. Állati hülyén viselkedtem. Még soha életemben nem voltam ilyen bizonytalan.

Bólintott, de nem tűnt úgy, hogy igazán meggyőztem.

– Lehet, hogy végül nemet fogsz nekem mondani, és most mégis vállalod a kockázatot, és szembenézel

Jean-Claude-dal. Ennek nincs semmi értelme.

Egyet kellett értenem.

– Beszélnem kell vele ma este, Richard. Nem szeretnék újra összefutni Gretchenel. Talán tudok ellene tenni valamit.

Richard letörölte az arcát. Hátrasimította a haját.

– Ne ölesd meg magad.

– Nem fogom – válaszoltam.

– Megígéred? – kérdezte.

Meg akartam ígérni, de mégsem tettem.

– Soha nem ígérek olyat, amit nem tudok megtartani.

– És a megnyugtatómra nem tudnál hazudni?

Megráztam a fejem.

– Nem.

Felsóhajtott.

– Ez aztán a fájdalmas őszinteség.

– Mennem kell.

Elindultam, mielőtt újra elterelhette volna a figyelmemet. Kezdttem arra gondolni, szándékosan csinálja, hogy minél később induljak el. Mondjuk, én meg hagytam.

– Anita!

Már majdnem az ajtóhoz értem. Visszafordultam. Richard csak állt az éles fényben, keze a teste mellett. Olyan gyámoltalannak látszott.

– Már megcsóoltuk egymást búcsúzóul. Mondtad, hogy vigyázzak magamra. Én pedig figyelmeztettem, nehogy eszedbe jusson hősködni. Ennyi, Richard. Már nincs mit megbeszélni.

– Szeretlek – mondta.

Oké, mégis volt még miről beszélnünk.

– Én is szeretlek.

A francba, ez az igazság. Ha túl tudnám tenni magam a szőrösségén, azonnal hozzámennék. Vajon Jean-Claude hogyan fog reagálni a hírre? Ahogy a mondás tartja, nincs más hátra, mint előre.

LAURELL K. HAMILTON

A Bűnös Vágyak a vámpírnegyed szívében áll. Neonfelirata vérpirosán fénylett az éjszakában. Ez a vörös szín a sötétben olyan volt, akár egy távolban égő ház fénye. Jó ideje nem jártam fegyver nélkül a Negyedben sötétedés után. Egy késem persze még volt, ami azért valamivel jobb, mintha pusztá kézzel próbálkoznék, bár egy vámpír ellen nem sokat használ.

Stephennel mentem. Egy vérfarkas nem rossz testőr, de Stephen valahogy nem tűnt elég félelmetesnek. Csak néhány centivel volt magasabb nálam. És olyan karcsú volt, mint egy nyárfa; a vállszélessége pedig épp csak arra elég, hogy némi férfias jelleget kölcsönözzön neki. Ha azt mondanám, hogy a nadrágja szűk volt, az nem lenne pontos kifejezés. Bőrből varrták, és úgy nézett ki, mintha rá lenne festve a testére. Nem lehetett nem észrevenni, hogy a fenéke milyen kemény és formás. A bőrkabátja csak a derekáig ért, így akadálytalanul lehetett szemlélődni.

Megint a hosszú, fekete kabátomat viseltem. Kicsit véres volt, de ha letisztítanám, akkor meg nedves lenne. A nedvesség pedig nem jó ebben a hidegben. A pulcsim – amúgy a kedvenc pulóverem – az egyik vállamnál egészen a melltartóig fel volt hasítva. Kabát nélkül fáznék. Gretchen jön nekem egy pulóverrel. Talán ha visszaadja a fegyvereimet, majd erre is kitérhetünk.

Három széles lépcsőfok vezetett fel a zárt ajtóig. Buzz, a vámpír állt őrt előtte. Ez volt a legszörnyűbb vámpírnév, amelyet valaha hallottam. Embernek sem lenne túl jó, de egy vámpírnak egyszerűen szörnyű volt. Viszont egy kidobóemberhez illett. Buzz magas, kigyúrt pasi volt, sötét haja nullásgéppel rövidre nyírva. Szerintem ugyanaz a fekete póló volt rajta, mint júliusban.

Azzal tisztában voltam, hogy a vámpírok nem tudnak halálra fagyni, de sejtelmem se volt arról, hogy egyáltalán nem árt nekik a hideg. A legtöbb vámpír igyekezett megjátszani az embert. Télen kabátot viseltek. Lehet, hogy nem is volt rá

szükségük, ahogy Gretchennek sem kellett kihúzni a kést a torkából. Talán az egészet csak mímelték.

Buzz elmosolyodott, elővillantak a szemfogai. Úgy tűnt, a reakcióm csalódást okoz neki.

– Lekésted a számodat. A főnök baromi dühös.

Stephen valahogy mintha összement volna. Buzz pedig láthatólag megnőtt. Nagyon meg volt elégedve magával.

– Stephen nekem segített. Nem hiszem, hogy Jean-Claude haragudna ezért.

Buzz rám nézett, mintha most látná először az arcomat.

– A francba, veled meg mi történt?

– Ha Jean-Claude azt akarja, hogy megtudd, akkor majd megmondja neked – mondtam.

Elsétáltam mellette. Az ajtón hatalmas tábla hirdette: „Belépés csak kereszt, feszület, illetve egyéb szent tárgy nélkül.” Belöktem az ajtót, és továbbmentem. A keresztem ott lógott a nyakamon. Majd a kihúlt, halottmrev kezemből kifeszegethetik, ha akarják.

Stephen szorosan a nyomomban jött, mintha félne Buzztól. Buzz még fiatal vámpír volt, kevesebb, mint húszéves. Volt még benne valami „élő”. Azt a teljes merevséget, amely az öreg vámpírok sajátja, még nem lehetett érezni rajta. Akkor meg miért félt egy vérfarkas egy fiatal vámpírtól? Jó kérdés.

Dugig volt a hely ezen a vasárnap estén. Hát senki nem dolgozik holnap? Megcsapott minket a szinte tapintható zaj. Az a fajta sűrű, morajló lárma volt, amely az ilyen helyekre jellemző: sok ember összezsúfolódik egy kis helyen azzal az eltökélt szándékkal, hogy jól fogja érezni magát. A lámpák a lehető legfényesebben világítottak. Üres volt a kis színpad. Éppen a két szám közti szünetet láttuk. Egy szőke csaj üdvözölt minket az ajtónál.

– Van önnél bármiféle szent tárgy?

Mosolyogva kérdezte. Ő volt az ereklyetáros csaj. Én is mosolyogva válaszoltam.

– Nincs.

Nem firtatta tovább, hanem mosolyogva odébb lépett. Egy férfihang szólalt meg:

– Egy pillanat, Sheila.

A magas vámpír, aki felénk tartott, csodálatosan nézett ki. Az arccsontja élesen kiállt, rövid frizurája tökéletes. Túl izmos volt ahhoz, hogy gyönyörűnek nevezzem, és túl tökéletes, hogy valódi legyen. Robert legutóbb, amikor itt voltam, még sztriptíz táncos volt. Úgy tűnt, azóta feljebb lépett a ranglétrán. Sheila várt, előbb Robertre nézett, majd rám.

– Hazudott nekem?

Robert bólintott.

– Hello, Anita.

– Hello. Újabban te vagy itt a főnök?

Ismét bólintott.

Nem örültem ennek a fejleménynek. Egyszer már csalódást okozott nekem, pontosabban nem tudta teljesíteni Jean-Claude utasítását. Nem tudott valakinek az épségére vigyázni. Az a valaki meghalt. Robert pedig még csak össze se vérezte magát a szörnyetegekkel folytatott küzdelemben. Legalább meg kellett volna sérülnie igyekezetében. Nem azt mondom, hogy feltétlenül haljon meg, miközben mások épségére vigyáz, de igyekezhetett volna jobban is. Azóta nem igazán bíztam benne, és nem bocsátottam meg neki teljesen.

– Anita, szent tárgyat viselsz. Hacsak nem rendőrségi ügyben jársz itt, oda kell adnod Sheilának.

Rápillantottam. Robert szeme kék volt. Lejjebb néztem, majd ismét fel a szemébe. Rájöttem, hogy a szemébe tudok nézni. Valamivel több, mint százéves volt, közel sem olyan erős, mint Gretchen, de akkor sem normális, hogy állni tudom a tekintetét.

A vámpír szeme tágra nyílt.

– Jobb, ha nem ellenkezel. A szabály az szabály.

Talán az adott nekem bátorságot, hogy álltam a pillantását,

de az is lehet, hogy egyszerűen elegem volt már erre az éjszakára.

– Gretchen itt van?

Robert meglepetten nézett rám.

– Igen, a hátsó helyiségben van Jean-Claude-dal.

– Akkor nem adom oda a keresztet.

– Ebben az esetben nem engedhetlek be. Jean-Claude egyértelműen parancsba adta.

A hangjában valami nyugtalan érzés, majdnem félelem csengett. Jó jel.

– Nézd meg alaposan az arcomat, Bobby fiú. Gretchen műve. Ha ő itt van, akkor magamnál tartom a keresztet.

A vámpír összevonta tökéletes ívű szemöldökét.

– Jean-Claude azt mondta, senkivel nem tehetünk kivételt.

Közelebb lépett hozzám, és én nem léptem arrébb.

Lehalkította a hangját annyira, hogy még éppen hallani lehetett a zajtól.

– Azt mondta, ha még egyszer csalódást okozok neki, legyen az akármilyen kis dolog, meg fog büntetni.

Többnyire szálnalmasnak vagy kegyetlennek tartottam az ilyen kijelentéseket. Ezzel viszont egyetértettem.

– Menj, kérdezd meg Jean-Claude-ot – mondtam.

Megrázta a fejét.

– Nem bírom benne, hogy addig itt maradsz. Ha bejutsz a kereszttel, az azt jelenti, megint csalódást okoztam Jean-Claude-nak.

Kezdett fárasztani a dolog.

– Stephen bemehet megkérdezni?

Robert bólintott.

Stephen szinte hozzám tapadt. Még nem igazán ocsúdott fel Buzz megjegyzése óta.

– Jean-Claude dühös rám, amiért elmaradt a számom?

– Telefonálhattál volna, hogy nem tudsz ideérni – mondta Robert. – Nekem kellett beugranom helyetted.

– Jó dolog, ha az ember hasznossá teheti magát – jegyeztem meg.

Robert dühösen nézett.

– Akkor is telefonálhatott volna.

– Épp engem vitt orvoshoz. Valami gondod van ezzel?

– Lehet, hogy Jean-Claude-nak lesz.

– Akkor hívd ki azt a nagyszerű embert, és kérdezzük meg. Elegem van abból, hogy itt ácsorgók az ajtóban.

– Anita, milyen kedves tőled, hogy megtisztelsz minket a jelenléteddel – Gretchen szinte dorombolt az izgalomtól.

– Robert nem akar beengedni.

Gretchen a vámpírra nézett. A pasi hátrébb lépett. Pedig Gretchen még nem is engedte szabadjára a varázserejét. Robert egy százéves hullához képest elég ijedős volt.

– Már várjuk Anitát, Robert. Jean-Claude nagyon szeretné látni.

Robert nyelt egy nagyot.

– Nekem azt mondták, hogy a rendőrségen kívül senki nem jöhet be szent tárggyal. Senki nem kivétel ez alól.

– Még a Vámpírmester imádottja sem – mondta jó adag iróniával a hangjában Gretchen.

Robert vagy nem vette észre, vagy figyelmen kívül hagyta az iróniát.

– Amíg Jean-Claude másképp nem rendelkezik, nem engedem be a keresztel.

Gretchen körülöttünk járkált. Nem tudom, Robert vagy én voltam-e nyugtalanabb.

– Vedd le azt a kis keresztetkét, és lépünk tovább.

Megráztam a fejem.

– Nem.

– Nem sok hasznát vetted ma este sem – jelentette ki Gretchen.

Ebben igaza volt. Most először fordult elő velem, hogy amikor az este folyamán kellett volna, nem vettem elő a

keresztemet. A fegyvereimre hagyatkoztam, és nem a hitemre. Ez szomorú.

Az ujjaimmal piszkáltam a hűvös ezüstöt a láncon.

– A kereszt marad.

– Tönkreteszitek a mulatságomat – ezt olyan hangsúllyal mondta, mintha valami rettenetes dolog lenne. – Visszaadom az egyik fegyvered.

Egy perccel korábban elfogadtam volna, de most már nem. Szégyelltem magam, amiért nem jutott eszembe korábban a kereszt. Azt nem tudta volna megakadályozni, hogy Gretchen hátulról rám vesse magát. Ahhoz túl nagy ereje volt a csajnak. De lehet, hogy el tudtam volna kergetni, amikor Louie-ra támadott. Nem fogom többször kihagyni az istentiszteletet még akkor sem, ha emiatt kevesebbet alszom.

– Nem.

– Így akarsz kibújni a megállapodásunk alól?

Halkan beszélt, és a hangjában a harag első jeleit véltem felfedezni.

– Állom a szavam.

– Majd én bekísérem őt, Robert. – Feltartotta a kezét, ezzel belefojtotta az ellenkezést a másik vámpírba. – Ha Jean-Claude téged okolna, mondd azt, hogy különben széttéptem volna a torkodat.

Olyan közel lépett Roberthez, hogy csak egy leheletvékony sáv választotta el őket. Csak ahogy ilyen közel álltak, lehetett észrevenni, hogy Robert jó másfél fejjel magasabb. Mégis Gretchen tűnt magasabbnak.

– És ez nem is hazugság, Robert. Gyengének tartalak. Kockázati tényező vagy. Ebben a pillanatban kinyírnálak, ha a mesternek nem lenne mindkettőnkre szüksége. Ha félsz Jean-Claude-tól, jusson eszedbe, hogy neki élve kellesz. Nekem nem.

Robert fájdalmasan nagyot nyelt. De nem hátrált meg. Gretchen még egy kicsit közelebb lépett, erre Robert

hátraugrott, mintha meglőtték volna.

– Rendben, menjetek át.

Gretchen undorodva lebiggyesztette az ajkát. Egy dologban egyetérttünk: egyikünk sem állhatta Robertet. Ha ebben egyetértünk, talán több közös vonásunk is van. Talán még barátnők is lehetnénk. Ó, hogyne.

Lecsökkent a zajszint, és már csak morajlás hallatszott a háttérből. Mindenki minket figyelt. Nincs is jobb, mint az ingyencirkusz.

– Nem kéne éppen műsornak mennie a színpadon? – kérdeztem.

Robert bólintott.

– Igen, mennem is kell, hogy felkonferáljam.

– Eredj, Robert, tedd a dolgod – mondta Gretchen megvetően. Robert láthatólag megkönnyebbülve odébbállt.

– Puhány alak – mondtam halkan.

– Gyerünk, Anita, Jean-Claude már vár minket.

Elindult előre, hosszú, világos kabátja uszályként lebegett mögötte. Összenéztünk Stephennel. Vállat vont. Elindultam Gretchen után, Stephen szorosan mögöttem jött, mintha félne attól, hogy nyomomat veszti.

Jean-Claude irodája dominóra emlékeztetett. Hófehér falak, fehér szőnyeg, fekete, lakkozott asztal, fekete irodai szék, fekete bőrkanapé a fal mellett és két magas támlájú fekete szék az asztal előtt. Az asztal és a székek keleties mintázatúak voltak: darvak és bő köntösbe öltözött ázsiai nők képei díszítették őket. Mindig is tetszett nekem ez az asztal. Persze ezt soha nem ismertem volna el.

Az egyik sarokban fekete lakkozott paraván állt. Ez korábban nem volt itt. Hatalmas volt, az egész sarkot eltakarta. Dülledt szemű, narancssárga és piros színű sárkány tekergőzött a paravánon. Kellemes kiegészítője volt a szobának. Nem túl kényelmes szoba, de stílusos. Olyan, mint Jean-Claude.

A Vámpírmester tiszta feketébe öltözve ült a kanapén. Az ingének magas állógallérja volt, amely keretet adott az arcának. Nehéz lett volna megmondani, hol végződött a haja és hol kezdődött az ing. Hüvelykujjnyi, rubinszínű brossal fogta össze a gallért a nyakánál. Az inge nyitva volt egészen az övéig. Hihetetlenül világos bőr villant ki alóla. Egyedül a bross akadályozta meg, hogy az inge teljesen szétnyíljon.

A kézelői is olyan szélesek és merevek voltak, mint a gallérja, majdnem teljesen eltakarták a kezét. Ahogy felemelte az egyiket, látszott, hogy a kézelő nincs begombolva az egyik oldalon. Ez némileg szabadon hagyta az ujjait. Az öltözéket fekete farmer és fekete bársonycsizma egészítette ki.

A brosshoz már volt korábban szerencsém, de az ing új szerzemény volt.

– Elegáns – mondtam.

Jean-Claude elmosolyodott.

– Tetszik?

Kisimította a kézelőit, mintha nem lettek volna elég simák amúgy is.

– Tetszik, hogy kivételesen nem fehér az inged – közöltem.

– Stephen, téged korábban vártunk.

Meglehetősen szelíd volt a hangja, de a mélyén valami sötét és kellemetlen tónus bujkált.

– Stephen vitt el engem az orvoshoz.

A Város Ura ismét felém fordította mélykék tekintetét.

– Kezd eldurvulni a legújabb rendőrségi ügy, amelyben részt veszel?

– Nem – válaszoltam.

Gretchenre pillantottam. A csaj Jean-Claude-ot nézte.

– Mondd el neki – szólt Gretchen.

Biztosan nem arra utalt, hogy meséljem el, hogyan próbált megölni engem. Eljött az őszinteség, de legalább is a nagyjelenet ideje. Biztos voltam benne, hogy Jean-Claude nem fog csalódást okozni.

– Előbb Stephen menjen ki – mondtam.

Nem akartam, hogy a védelmemre keljen, és esetleg otthagyja a fogát. Csak ágyútölteléknek lett volna jó.

Jean-Claude-dal szemben mindenképpen.

– Miért? – kérdezte Jean-Claude gyanakodva.

– Ne húzd az időt! – mondta Gretchen.

Megráztam a fejem.

– Stephennek ehhez semmi köze.

– Tűnés, Stephen – szólt Jean-Claude. – Nem haragszom rád, amiért elmulasztottad a számodat. Anita fontosabb nekem, mint hogy időben itt vagy-e a munkahelyeden.

Jó tudni.

Stephen biccentett a fejével, szinte meghajolt Jean-Claude előtt. Rám pillantott, majd tétovázott.

– Nyomás, Stephen. Rendben leszek.

Nem kellett kétszer mondanom. Eliszkolt.

– Mi újság veled, ma petite?

Gretchenre pillantottam. A csaj csak Jean-Claude-ot látta. Kiehezett volt a tekintete, mint aki már jó ideje erre várt.

Belenéztem Jean-Claude sötétkék szemébe. Észrevettem, hogy a vámpírjelek nélkül is képes vagyok a szemébe nézni.

Ez Jean-Claude-nak is feltűnt. Kissé elkerekedett a szeme.

– Ma petite, ma este csupa meglepetés vagy.

– És még a felét sem láttad – válaszoltam.

– Ó kérlek, ne tartóztasd magad. Szeretem a meglepetéseket.

Kizártnak tartottam, hogy ez a meglepetés tetszeni fog neki. Mély levegőt vettem, és gyorsan kimondtam, mintha ettől kevésbé lenne kellemetlen. Mintha egy kanálnyi cukorral együtt adná be az ember az orvosságot.

– Richard feleségül kért, és én igent mondtam.

Azt is hozzátehettem volna, hogy már nem vagyok biztos benne, de inkább nem tettem. Túlságosan össze voltam zavarodva, így csak a puszta tényekre hagytakoztam. Ha az

életemre tör, talán további részleteket is megosztok vele. Addig pedig kivárunk.

Jean-Claude mozdulatlanul ült tovább. A fűtés beindult, ijedtemben ugrottam egyet. A ventilátor éppen a kanapé felett forgott. A levegő mozgatta a haját és az ingét, de amúgy mintha egy próbababát néznék. A haját és a ruháját leszámítva teljesen mozdulatlan volt.

A csönd betöltötte az egész szobát. A fűtés kikapcsolt, és olyan csönd lett, hogy a fülemben áramló vért is hallottam. Mint a teremtés előtti mozdulatlanság. Tudni lehetett, hogy valami nagy dolog következik. Csak azt nem lehetett tudni, hogy pontosan micsoda. Hagytam, hogy a csönd körülöleljen. Nem én leszek az, aki megtöri. Tartottam attól, ami utána jött. Ez a végtelen nyugalom idegesítőbb volt, mint a düh. Nem tudtam mit kezdeni vele, úgyhogy inkább nem csináltam semmit. Ritkán bánom meg, ha így viselkedem.

Gretchen törte meg a csöndet.

– Hallottad, Jean-Claude? Máshoz készül hozzámenni. Más szeret.

A vámpírmester lassan, elegánsan lehunyta a szemét, majd kinyitotta.

– Akkor most azt kérdezd meg tőle, Gretchen, hogy szeret-e engem.

Gretchen eléim állt, ezzel eltakarta Jean-Claude-ot.

– Mit számít az? Akkor is más felesége lesz.

– Kérdezd meg! – parancsolta Jean-Claude.

Gretchen hirtelen felém fordult. A pofacsontja erősen kiállt, az ajkát dühösen elhúzta.

– Nem szereted Jean-Claude-ot.

Ez nem volt igazi kérdés, úgyhogy nem is válaszoltam rá. Jean-Claude hangja unott volt, és valami olyan sötétség bujkált benne, melyet nem foghattam fel.

– Szeretsz engem, ma petite?

Gretchen dühtől eltorzult arcát néztem, és azt válaszoltam:

– Gondolom, nem hinnéd el, ha azt mondanám, hogy nem?
– Nem tudnál egyszerűen csak igennel válaszolni?
– Igen, a lelkem egy sötét, romlott zugában szeretlek. Most örülsz?

Elmosolyodott.

– Hogy mehetsz hozzá, ha engem szeretsz?

– Őt is szeretem, Jean-Claude.

– Ugyanúgy?

– Nem – válaszoltam.

– Mi a különbség?

Egyre trükkösebbek voltak a kérdései.

– Hogyan magyarázzak el neked valamit, amit én magam sem értek?

– Próbáld meg.

– Olyan ez, mint a Shakespeare-dráma. Ha Rómeó és Júlia nem ölik meg magukat, egy éven belül ki nem állhatják egymást. A szenvedély a szerelem egyik formája, de az még nem szerelem. Hamar véget ér.

– És mit érzel Richard iránt?

Erős érzelemmel telt meg a hangja. Olyan volt, mint a harag, de mégis más. Mintha nem lett volna szavam erre az érzésre.

– Nem csak egyszerűen szerelmes vagyok Richardba, hanem szeretek vele tenni. Én...

Utálok magyarázkodni.

– A francba, Jean-Claude, nem tudom szavakba önteni. El tudom képzelni, hogy leélem vele az életem. Veled nem tudom elképzelni ugyanezt.

– Már megvan az időpont is?

– Nem, még nincs – mondtam.

A vámpír félrebillentette a fejét, és engem vizsgálgatott.

– Az igazat mondod, de mégis van benne némi hazugság.

Mit hallgatsz el ma petite?

Összevontam a szemöldököm.

– Igazat mondtam.

– De nem mondtál el mindent.

Nem akartam elmondani neki. Túlágoston élvezné. Úgy éreztem, mintha ettől kissé hűtlen lennék Richardhoz.

– Nem vagyok biztos benne, hogy hozzá megyek.

– Miért nem?

A tekintete reményt tükrözött. Nem vezethettem félre.

– Láttam őt olyan furának. Éreztem az erejét.

– És?

– És most már nem vagyok biztos benne.

– Ő sem eléggé ember neked. – Jean-Claude hátravetette a fejét, és felnevetett. Szinte a bőrömön éreztem a vidám kacaját. Sűrű volt, édes és tömény, mint a túlcukrozott csokoládé.

– Más szeret – mondta Gretchen. – Számít az, hogy vannak-e kétségei vagy sem? Veled szemben biztosan kétségei vannak. Visszautasított téged, Jean-Claude. Ez nem elég?

– Te műveltetted ezt Anita arcával?

Gretchen ott körözött körülöttünk, mint egy ketrecbe zárt tigris.

– Nem szeret úgy téged, mint én.

A csaj letérdelt Jean-Claude elé, az ő lábát fogdosta, miközben felbámult rá.

– Könyörülj rajtam, szeretlek. Mindig szerettelek. Öld meg őt, vagy hagyd, hogy máshoz menjen feleségül. Nem érdemli meg az imádatodat.

Jean-Claude figyelembe sem vette Gretchent.

– Jól vagy, ma petite?

– Jól vagyok.

Gretchen a férfi nadrágjába kapaszkodott.

– Könyörgök!

Nem kedveltem a csajt, de ezt a fájdalmas kétségbeesést szörnyű volt hallgatni. Megpróbált megölni, és én mégis

sajnáltam őt.

– Hagyj minket magunkra, Gretchen!

– Ne!

Gretchen belécsimpaszkodott.

– Megtiltottam, hogy bántsod őt. Ellenszegültél nekem. Meg kellene ölnöm téged.

Gretchen tovább térdelt Jean-Claude előtt, a férfi arcát bámulta. Nem láttam Gretchen arcát, és hálás voltam ezért. Nem tudtam mit kezdeni az ilyen imádattal.

– Jean-Claude, kérlek. Csak érted tettem. Ő nem szeret téged.

Jean-Claude keze egy pillanat alatt a nő nyakán volt. Nem vettem észre, ahogy mozgott. Csak mert állni tudtam a tekintetét, még nem jelentette azt, hogy ne tudott volna játszani az elmémmel. Vagy talán csak túl gyors volt. Na persze.

Gretchen beszélni próbált. De Jean-Claude ujjai összezárultak a nyakán, és a szavak helyett csak hangfoszlányok törtek elő, ahogy fulladozott. A vámpírmester talpra állította a csajt. Gretchen belekapaszkodott a csuklójába, megpróbálta elkerülni, hogy Jean-Claude a nyakánál fogva lógassa, de az addig emelte, míg végül már a levegőben kalimpáltak a lábai. Tudtam, hogy képes lenne ellenállni neki. Éreztem az erőt a finomnak látszó kezében. Azonkívül, hogy belecsimpaszkodott a csuklójába, máshogy nem próbált meg küzdeni. Hagyja, hogy Jean-Claude megölje? Vajon Jean-Claude valóban megtenné? Én pedig csak álljak és nézzem?

Jean-Claude remekül nézett ki a gyönyörű, elegáns fekete ingében. Egy kézzel tartotta Gretchent a levegőben. Az íróasztalhoz sétált a csajjal a kezében. Különbösebb erőfeszítés nélkül egyensúlyozott vele. Erre még egy alakváltó sem lett volna képes. Figyeltem, ahogy ez a karcsú férfi átsétál a szőnyegen, és arra gondoltam, bármennyire is erőlködik, hogy

emberinek látszódjon minden mozdulata, akkor sem az. Mert ő maga nem ember.

Az asztal túlsó végén letette a csajt. Lazított a szorításán, de nem engedte el teljesen.

– Jean-Claude, könyörgök! Kicsoda ő, hogy a Város Ura így megalázza magát előtte, csak hogy ráfigyeljen?

Jean-Claude keze továbbra is Gretchen nyakán volt, de nem szorította, a szabad kezével pedig hátralökte a paravánt. Ahogy a paraván összezsugorult, egy koporsó vált láthatóvá. Egy szövettel letakart dobogón állt. Egészen sötét, szinte fekete fából készült, és csillogóan simára fényezték, akár egy tükröt Gretchen szeme elkerekedett.

– Jean-Claude, Jean-Claude, ne haragudj rám! Nem öltem meg őt. Pedig megtehettem voltam. Kérdezd csak meg. Megölhettem volna, de nem tettem. Kérdezd meg. Kérdezd meg!

Teljesen bepánikolt.

– Anita. – Jean-Claude hangja végigsiklott a bőrömön. Olyan volt, mint egy baljós előjel. Örültem, hogy a haragja nem nekem szól.

– Már az első rohammal megölhetett volna – mondtam.

– És szerinted miért nem tette?

– Szerintem azzal rontotta el, hogy elkezdte húzni az időt. Még jobban ki akarta élvezni.

– Nem, nem! Csak meg akartam fenyegetni. El akartam őt ijesztetni. Tudtam, hogy te nem akarnád őt holtan látni. Ez az oka, különben már halott lenne.

– Sosem tudtál jól hazudni, Gretel.

Gretel? A Grimm-meséből?

Jean-Claude fél kézzel félretolta a koporsó fedelét, és közben közelebb vonszolta hozzá a csajt.

Gretchen kirántotta magát a férfi kezéből. Jean-Claude körmei véres barázdát szántottak a torkán. Gretchen a szék mögé állt, mintha az bármit is segítené, ha a széket kettejük

közé teszi. A torkán végigfolyt a vér.

– Ne akard, hogy erőszakhoz kelljen folyamodnom, Gretel.

– Az én nevem Gretchen, már több mint száz éve.

Most láttam először kiállni magáért, legalább is Jean-Claude-dal szemben. Majdnem megtapsoltam. De azért könnyen visszafogtam magam.

– Gretel voltál, amikor rád találtam, és most is az vagy. Ne akard, hogy emlékeztesselek rá, mi is vagy!

– Saját akaratomból nem fogok abba az elátkozott dobozba befeküdni. Nem fogok, és kész.

– Komolyan akarod, hogy Anita lássa a legszörnyűbb alakodat?

Azt hittem, már láttam.

– Nem fekszem bele! – A lány hangja határozott volt. Nem a magabiztosság, inkább a makacsság szólt belőle. Komolyan gondolta, amit mondott.

Jean-Claude teljesen mozdulatlanul állt. Kecsesen felemelte az egyik karját. Nincs rá jobb szó: mintha táncolt volna.

Gretchen megtántorodott, és a székre kellett kapaszkodnia, nehogy elessen. Az arca mintha összezsugorodott volna. De nem a magába szippantó erő tette ilyenné, amelyet korábban láttam. Nem a halhatatlan csontváz volt, aki mindjárt kitépi a torkod, és utána táncot jár a véredben. A bőre összeaszalódott, szorosan a csontjaira feszült. Szabályosan elsovadt. Nem egyszerűen öregedett, hanem haldoklott.

Kinyitotta a száját, és felsikoltott.

– Uramisten, mi történik vele?

Gretchen madárcsont vékonyságú kezével a szék támláját szorongatta. Úgy nézett ki, mint egy mumifikálódott hulla. Az élénk rúzs rémisztően festett az arcán. Még a szőke hajszálai is elvékonyodtak, szárazak és durvák lettek, akár a szalma. Jean-Claude odalépett hozzá. Mozdulatai változatlanul elegánsak, finomak és szörnyűek voltak.

– Örök életet adtam neked, de vissza is vehetem. Soha ne

feledd!

Gretchen torokhangon vinnyogott. Esdeklően nyújtotta ki egyik reszkető kezét a férfi felé.

– A dobozba – utasította Jean-Claude.

Úgy ejtette ki a „doboz” szót, mintha valami sötét és rettenetes dolgot mondana. Mintha azt mondta volna: „pokolba”, és nem csak képletesen.

Jean-Claude kiölte a küzdeni akarást a nőből. Vagy talán pontosabb lenne azt mondani, hogy kilopta belőle. Soha nem láttam még ehhez foghatót. Olyan vámpírerő volt ez, amelyről a néphagyomány mit sem sejtett.

Gretchen reszkető léptekkel indult el a koporsó felé. Két lépést tett csak meg, amikor elengedte a széket. Elesett. Csontvékony kezével úgy tompította az esést, ahogy nem szabad. Így könnyen eltörhet az ember keze. Gretchent láthatólag nem nagyon érdekelte a csonttörés. Nem hibáztattam érte.

A földön térdelt, két keze úgy lógott az oldala mellett, mintha nem lenne ereje felemelni őket. Jean-Claude csak állt, és nézte. Meg se mozdult, hogy segítsen neki. Ha nem Gretchenről lett volna szó, talán én magam segítettém volna.

Tehettem is egy mozdulatot a csaj felé, mert Jean-Claude intett, hogy maradjak, ahol vagyok.

– Ha most ebben a pillanatban kiszívhatná egy ember véré, az ereje azonnal visszatérne. Rettenetesen fél. Nem próbálkoznék vele, ma petite.

Ott maradtam, ahol voltam. Nem állt szándékomban segíteni neki, de nem volt jó nézni.

– Mássz! – mondta Jean-Claude.

Gretchen mászni kezdett.

Elegem volt.

– Elég érthető voltál, Jean-Claude. Ha azt akarod, hogy a koporsóba kerüljön, akkor emeld fel, és tedd bele.

Jean-Claude rám nézett. Az arca szinte ámulatot tükrözött.

– Te sajnálod őt, ma petite. Pedig tudod, hogy meg akart ölni.

– Minden további nélkül lelőném, de ez...

Nem volt rá szavam. Nem csak egyszerűen megalázta a csajt. Kivetköztette őt önmagából. Megráztam a fejem.

– Te kíznád őt. Ha értem teszed, akkor eleget láttam. Ha a saját szórakozásodra, akkor hagyd abba!

– Az ő érdekében teszem, ma petite. Elfelejtette, hogy ki az ő ura. Egy-két hónap a koporsóban majd eszébe juttatja.

Gretchen elérte a dobogót. Belekapaszkodott a szövetbe, de nem tudott lábra állni.

– Szerintem már ezzel is eléggé az eszébe juttattad.

– Te olyan nyers vagy, ma petite, olyan gyakorlatias, aztán jön valami, és hirtelen előtör belőled a sajnálat. És a sajnálatod is olyan átható, mint a gyűlöleted.

– De közel sem olyan szórakoztató – válaszoltam.

Jean-Claude elmosolyodott, és levette a koporsó fedelét. Belülről természetesen fehér selyem borította. Letérdelt, és felemelte Gretchent. A nő tagjai esetenül feküdtek a karjában, mintha nem lenne bennük élet. Ahogy a koporsó nyílása felé emelte őt, a lány hosszú kabátja a deszkához ért. Valami nehéz és kemény dolog zörgött a zsebében.

Szinte utáltam megkérdezni, de csak szinte.

– Ha az én fegyverem csörög a zsebében, akkor kérem vissza.

Jean-Claude finoman lefektette a csajt a koporsóba, majd átforgatta a zsebeit. Egyik kezében a Browningot tartotta, a másikkal elkezdte leereszteni a koporsó fedelét. Gretchen csontvázszerű kezei felemelkedtek, és megpróbálták megakadályozni.

Majdnem hagytam a fenébe, amikor láttam, hogyan csapkod a vékony kezével a levegőben.

– Kéne még lennie ott egy másik pisztolynak és egy késnek is.

Jean-Claude szeme elkerekedett, de aztán bólintott. Felém nyújtotta a Browningot. Odamentem hozzá, és elvettem. Olyan közel álltam, hogy láttam Gretchen szemét. A tekintete hályogos volt, mint a nagyon öreg embereknek, és már nem maradt benne más, csak rettegés.

Vadul kidüldet a szeme, ahogy rám nézett. Néma kérdés látszott a tekintetében. A kétségbeesés túl enyhe szó lenne rá. Rám nézett, nem Jean-Claude-ra. Tudta, hogy én vagyok az ebben a szobában, akit egy picurkát is érdekel a sorsa. Ha Jean-Claude-ot bántotta is dolog, ezt az arcáról semmiképpen nem lehetett leolvasni.

A hónom alá dugtam a Browningot. Jó érzés volt visszakapni. Jean-Claude felém nyújtotta a Firestart.

– Nem találom a kést. Ha meg akarod keresni, ne tartsd vissza magad.

Ránéztem a száraz, ráncos bőrre, a szájnélküli arcra. Olyan vékony volt a nyaka, mint egy csirkéé. Megráztam a fejem.

– Annyira azért nem akarom.

Jean-Claude felnevetett. A nevetése még ebben a helyzetben is úgy simította végig a bőrömet, akár a bársony. Egy jó kedélyű pszichopata.

Jean-Claude rátette a koporsóra a fedelét. Gretchen borzasztó hangokat adott ki, mintha sikítani próbálna, de nem lenne hangja. Vékony kezével a koporsó fedelét verte.

A vámpírmester ráfordította a zárat, majd áthajolt a lezárt koporsó felett.

– Aludj – suttogta.

Szinte azonnal elhalkult a zaj. Még egyszer megismételte a szót, ettől a zaj végleg megszűnt.

– Ezt hogy csináltad?

– Hogyan hallgattattam el?

Megráztam a fejem.

– Az egészet.

– Én vagyok az ura.

– Nem. Nikolaos a te urad volt, mégsem tudott ilyet csinálni. Megtette volna, ha lett volna rá hatalma.

– Jó megfigyelő vagy, és igazad van. Gretchent én teremtettem. Nekem viszont nem Nikolaos volt a teremtmő. Afelett, akit létrehoztál, különleges hatalmad van. Ahogy te is láttad.

– Nikolaos teremtetette a követői nagy részét, igaz?

Bólintott.

– Ha képes lett volna arra, amit te most csináltál, akkor azt láttam volna. Kérkedett volna vele.

Finoman elmosolyodott.

– Ismét jó megfigyelés. Sokféle hatalommal bírhat egy vámpírmester. Hatalma lehet bizonyos állatok felett, képes lehet lebegtetni dolgokat, vagy ellenálló lehet az ezüsttel szemben.

– Ezért nem tett kárt Gretchenben a késem?

– Igen.

– De minden mester más képességekkel rendelkezik.

– Pontosan. Hol is tartottunk, ma petite? Ja igen. Hogy meg is ölhetném Richardot.

Újra témánál voltunk.

– Hallottad, amit mondtam, ma petite? Meg is ölhetném Richardot.

Visszatette a paravánt a helyére. A koporsó és benne fekvő szörnyűség egy szempillantás alatt eltűnt.

– Nem akarod igazán megtenni.

– Ó dehogynem, ma petite. Legszívesebben kitépném a szívét, és végignézném, ahogy meghal.

Elsétált mellettem. A fekete inge lebegett, kivillantva a hasát, ahogy mozgott.

– Mondtam már neked, nem biztos, hogy hozzámegyek. Abban sem vagyok már biztos, hogy továbbra is járni fogok vele. Ez nem elég?

– Nem, ma petite. Szereted őt. Érzem a bőrödön a szagát.

Csókolóztál vele ma este. Kétségek ide vagy oda, de magadhoz ölelted.

– Ha kárt teszel benne, megöllek. Ez ilyen egyszerű.

Egyszerű ténymegállapítás volt.

– Megpróbálnál megölni. De az nem olyan könnyű.

Újra leült a kanapéra. Az inge szétterült körülötte, amitől a felsőteste nagy része szabadon maradt. A kereszt alakú égési seb apró szépséghiba volt az amúgy tökéletes testén.

Én állva maradtam. Különben sem mondta, hogy üljek le.

– Lehet, hogy megölnénk egymást. Rajtad áll a dolog, Jean-Claude. De ha elkezdjük ezt a játékot, akkor addig nem lesz vége, míg egyikünk holtan nem fekszik.

– Én nem bánthatom Richardot. Ő bánthat engem?

Jó kérdés.

– Nem hinném, hogy erre sor kerülne.

– Hónapok óta vele vagy, és eddig nem szóltam semmit.

Mielőtt hozzá mész, én is akarok magamnak ugyanannyi időt.

Ránéztem.

– Hogy érted, hogy ugyanannyi időt?

– Randevúzz velem, Anita, hagyd, hogy udvaroljak neked.

– Hogy udvarolj nekem?

– Igen – válaszolta.

Döbbenet bámultam Jean-Claude-ra. Nem tudtam mit mondani.

– Hónapok óta próbállak elkerülni. Nem fogom most egyszerűen beadni a derekam.

– Akkor viszont belekezdünk a játékba. Még akkor is, ha meghalsz, és én is meghalok. Azt megígérhetem, hogy elsőként Richard fog meghalni. Ennél azért csak nem rosszabb velem randevúzni?

Ebben igaza volt, de...

– Fenygetéssel nem lehet rám hatni.

– Akkor a fair play lehetőségét kérem tőled, ma petite. Richardnak lehetőséget adtál rá, hogy elnyerje a szíved. Ha

velem kezdtél volna el előbb randevúzni, nem én lennék most számodra a minden? Ha nem álltál volna mindvégig ellen a köztünk levő kölcsönös vonzerőnek, lett volna Richardnak bármi esélye?

Nem tudtam őszintén igent mondani. Nem voltam biztos magamban. Visszautasítottam Jean-Claude közeledését, mert nem ember. Ő egy szörnyeteg, és én nem randevúzom szörnyetegekkel. De tegnap este abból is kaptam egy kis ízelítőt, hogy Richardban mi bujkál. Olyan ereje volt, amely vetekedett a Jean-Claude okozta borzongással. Egyre nehezebben tudtam megkülönböztetni a szörnyeket az emberektől. Már magamban is kezdtem kételkedni. Többféleképpen válhat valaki szörnyeteggé, mint ahogy azt általában elképzelik.

– Nem hiszek a felszínes, szexuális kalandokban. Richarddal sem feküdtem még le.

– A zsarolással nem azt akarom elérni, hogy lefeküdj velem, ma petite. Csak ugyanannyi időt szeretnék kapni.

– És ha beleegyezem, akkor mi lesz?

– Mondjuk érted megyek péntek este.

– Mint egy rendes randevún?

Bólintott.

– Talán arra is rájövünk majd, hogy mitől tudsz a szemembe nézni.

– Legyen inkább ez egy normális randi, már amennyire ez lehetséges.

– Ahogy akarod.

Egymásra néztünk. Pénteken értem fog jönni. Randink lesz. Vajon Richard hogyan fog érezni ezzel kapcsolatban?

– De nem randizhatok mindkettőtökkel egyszerre.

– Adj nekem néhány hónapot, ahogy Richardnak is adtál. Ha nem tudom elnyerni a szíved, akkor visszavonulót fújok.

– És akkor békén fogsz hagyni, és Richard is sértetlen marad?

Bólintott.

– A szavadat adod?

– Becsületszavamat.

Elfogadtam. Ennél jobb ajánlatot úgysem fogok kapni.

Fogalmam sem volt, mennyit ér Jean-Claude becsületszava, de legalább időt nyertünk, hogy valami jobbat kiötljünk. Nem tudtam, hogy mit, de valami más lehetőségnek is lennie kell a Város Urával való randizáson kívül.

Kopogtattak. Majd benyitottak anélkül, hogy Jean-Claude azt mondta volna, „szabad”. Valaki nagyon erőszakos volt. Raina masírozott be a szobába. Igen, úgy is lehet mondani, hogy erőszakos.

A hosszú kabátjához rozsdabarna gallér tartozott. Az övet szorosra húzta a derekán, és az öv csatja szabadon fityegett, ahogy átsétált a szobán. Színes kendőt vett le a hajáról, és megrázta a vörösesbarna fürtjeit. A haja csillogott a fényben.

Gabriel lépett be mögötte hosszú, fekete kabátban. Mintha egymáshoz öltöztek volna. A pasi haja és különös szürke szeme ugyanolyan jól illett a kabátjához, mint Raina szeme és haja a sajátjához. A fülcimpájától a füle tetejéig fülbevalók csillogtak rajta. Mindegyik ezüstből készült.

Mögöttük Kaspar Gunderson jött be. Világos gypjúkabátot viselt és tollas kalapot. Úgy nézett ki, mint a tipikus ötvenes évekbeli apuka elegáns kiadása. Nem tűnt túl boldognak, hogy itt kell lennie.

Robert az ajtóban feszengett.

– Mondtam nekik, hogy nem érsz rá, Jean-Claude.

Mondtam, hogy nem akarod, hogy zavarjanak.

Szabályosan tördelte a kezét idegességében. Azok után, amilyen büntetést Gretchen kapott, nem csodálkoztam rajta, hogy fél.

– Gyere be, Robert, és csukd be magad mögött az ajtót – mondta Jean-Claude.

– A következő számot kell felügyelnem. Én...

– Gyere be, és csukd be az ajtót, Robert.

A százesztendős vámpír azt tette, amit parancsoltak neki. Becsukta az ajtót, és nekidőlt. Egyik kezét a kilincsen tartotta, mintha attól biztonságban volna. A fehér inge fel volt hasítva a jobb karján. Friss karmolásnyomokból csöpögött a vér. A nyakán még több vért láttam. Talán a karom tulajdonosa a nyakánál fogva emelte fel őt. Ahogy Jean-Claude tette Gretchennek, azzal a különbséggel, hogy neki nem volt karma.

– Mondtam, hogy mi fog történni, ha újra csalódást okozol nekem, Robert. Akár a legkisebbet is. – Jean-Claude suttogó hangja szélviharként szaladt végig a szobán.

Robert térdre vetette magát a fehér szőnyegen.

– Kérlek, mester, kérlek!

Jean-Claude felé nyújtotta a karját. Súlyos vércsepp hullott a karjáról a szőnyegre. Borzasztó vörösnek látszott a vér a hófehér szőnyegen.

Raina elmosolyodott. Le mertem volna fogadni, hogy az ő karma nyomát látni Roberten. Kaspar leült a kanapéra. Kivonta magát a műsorból. Gabriel engem nézett.

– Klassz kabát – mondta.

Mindketten hosszú, fekete kabátban voltunk. Csodás.

– Kösz – mondtam.

Elvigyorodott. Kilátszottak a hegyes fogai.

Meg akartam kérdezni tőle, hogy az ezüst fülbevalók nem okoznak-e fájdalmat, amikor Robert halkan nyöszörögni kezdett, és inkább visszafordultam a fő attrakcióhoz.

– Gyere ide hozzám, Robert.

Jean-Claude hangja szinte perzselt. Robert már csaknem hason feküdt a szőnyegen, annyira megalázkodott a mestere előtt.

– Könyörgök, mester, ne!

Jean-Claude olyan sebesen lépett oda Roberthez, hogy az inge köpenyként lebegett körülötte. Sápadt bőre erős kontrasztot alkotott a fekete anyaggal. Megállt a rettegő

vámpír mellett. Jean-Claude inge tovább suhogott a hirtelen mozdulattól. A vámpírmester teljesen mozdulatlanul állt. Több élet volt a ruhájában, mint benne magában.

Jézusom.

– De hát megpróbálta, Jean-Claude – mondtam. – Hagyd őt békén.

Jean-Claude rám emelte mélykék szemét. Félrenéztem. Talán képes vagyok szabadon a szemébe nézni, de akkor is. Mindig okoz meglepetéseket.

– Eddig az volt a benyomásom, ma petite, hogy nem kedveled Robertet.

– Nem is, de elég büntetést láttam egy estére. A vérét vették néhány perce, miközben megpróbálta megakadályozni, hogy bejöjjenek az irodádba. Miért nem ezért vagy dühös?

Raina odasétált Jean-Claude-hoz. Cipőjének fémes túsarka alatt benyomódott a szőnyeg. Akár a késszúrás-nyomok.

Jean-Claude követte a csajt a szemével. A tekintetéből semmit sem lehetett kiolvasni, de volt valami különös abban, ahogy viselkedett. Félt Rainától?

Talán. Óvatosnak tűnt, ahogy a nő közeledett hozzá. Nem örült neki. Ez egyre érdekesebbnek tűnt.

– Megbeszéltük a találkozót Jean-Claude-dal. Rosszul esett volna, ha az ajtóból küldenek el.

Robert felé lépett, a lába elővillant, ahogy mozgott. Nem is voltam biztos benne, hogy bármi is van rajta a kabát alatt. Robert nem próbált belesni a kabát alá: lemerevedett és összerándult, ahogy Raina kabátja a hátát súrolta.

Raina olyan közel állt Roberthez, hogy majdnem hozzáért. Elővillant a formás vándlija. Robert nem lépett odébb. Teljesen mozdulatlan maradt. Talán ha úgy tesz, mintha ott sem lenne, majd mindenki megfélemedezik róla. Hiú ábránd.

Jean-Claude-hoz olyan közel állt a nő, hogy a testük összetapadt. Szinte beszorult a két vámpír közé. Arra számítottam, Jean-Claude majd odébb lép, hogy elférjen a

csaj. De nem tette.

Raina benyúlt a vámpírmester inge alá, végigsimította a testét, majd megállapodott a férfi derekánál. Rúzsos ajkai szétnyíltak, és odahajolt Jean-Claude-hoz. Megcsókolta. Jean-Claude úgy állt ott, mint egy szobor. De nem mondta neki, hogy menjen a pokolba. Mi az isten folyik itt?

Raina felemelte a fejét, és beszélni kezdett.

– Jean-Claude nem akarja megsérteni Marcust. Szüksége van a falka támogatására, ha meg akarja tartani a város feletti hatalmát. Igaz, drága?

Jean-Claude Raina karcsú derekára tette a kezét, és hátrébb lépett. A csaj mindaddig Jean-Claude derekán hagyta a kezét, amíg a vámpír teljesen kartávolságon kívül nem került. Raina úgy nézte a férfit, ahogy a kígyó figyeli a kis madarakat. Kiéhezett tekintettel. Nem kellett vámpírnak lennem hozzá, hogy érezzem a nőben tomboló nemi vágyat. Nyilvánvaló volt, és akkor még finoman fogalmaztam.

– Marcusszal van egy megállapodásunk – kezdte Jean-Claude.

– Miféle megállapodásokat? – érdeklődtem.

– Miért érdekel az téged, ma petite? Te Monsieur Zeemannal jársz. Én talán nem randevúzhatom másokkal? Monogámiát kínáltam neked, de te visszautasítottál.

Erre nem is gondoltam. Valóban zavart a dolog. A francba.

– Az zavar, hogy elhallgattad, Jean-Claude.

Raina a férfi mögé lépett, hosszú, festett körmeit végighúzta a bőrén. Olyan közel húzta magához Jean-Claude mellkasát, hogy az álla végül a férfi vállán nyugodott. Ezúttal Jean-Claude elernyedtt a nő karjai közt. Belebújt a nő ölelésébe, Raina hófehér karját simogatta, és közben engem nézett.

– Mi az, ami igazán zavar, ma petite?

– Akikkel hancúrozol.

– Féltékeny vagy? – kérdezte Raina.

– Nem.

– Hazudsz – válaszolta a csaj.

Mégis mit mondhattam volna? Nem tetszik, hogy ő Jean-Claude játszópajtása? Tényleg nem tetszett. És ez jobban zavart, mint az, hogy összevissza tapogatja.

Megráztam a fejem.

– Azon töprengtem, meddig mennél el a falka érdekében?

– A lehető legmesszebb – válaszolta Raina.

Megkerülte Jean-Claude-ot, és megállt előtte. A cipő sarka miatt magasabb volt a férfinél.

– Most pedig játszani fogunk.

Egy gyors mozdulattal szájon csókolta a vámpírt. Aztán térdre hullott előtte, és felnézett rá.

Jean-Claude Raina hajával játszott. Kecses, fehér kezével felfelé húzta a nő fejét. Aztán lehajolt hozzá és megcsókolta, de közben le nem vette rólam a szemét.

Arra várt, hogy azt mondom, „Ne, elég”? Az elején úgy tűnt, mintha félne a nőtől. Most viszont teljesen ellazult. Tudtam, hogy nekem szól a játék. Féltékennyé próbált tenni, és némileg sikerült is.

Hosszan megcsókolta Rainát. A nő rúzsja szétkenődött az ajkain. Felnézett a csókból, és azt kérdezte:

– Mi jár a fejedben, ma petite?

Már nem tudott olvasni a gondolataimban, mint régen. Ez kellemes következménye volt a vámpírjelek elvesztésének.

– Az, hogy többre tartottalak, amíg nem tudtam, hogy lefekszel Rainával.

Gabriel jóízű, gurgulázó nevetése hallatszott.

– Ó, Jean-Claude nem feküdt le Rainával. Még nem.

Az alakváltó férfi hosszú, ruganyos léptekkel elindult felém.

Szétnyitottam a kabátomat, hogy láthatóvá váljon a Browning.

– Csak semmi őrültség.

Kicsatolta a kabátja övét, és megadóan felemelte a kezét.

Nem volt rajta ing. A bal mellbimbójában és a köldökében ezüst karikát viselt. A pusztá látványába beleborzongtam.

- Úgy tudtam, az ezüstre allergiásak az alakváltók.
- Égető érzés – válaszolta. A hangja kissé rekedtes volt.
- És az jó? – érdeklődtem.

Gabriel lassan leeresztette a kezét, és lerázta a válláról a kabátot. Aztán lassan forogni kezdett, miközben a ruha lecsúszott róla, mint egy vetkőzős számban. Nem láttam több ezüst karikát rajta. Ahogy a fekete anyag lehullott a karjáról, a férfi megpördült, és amikor visszaérkezett a kiinduló helyzetbe, felém hajította. A kabát felé csaptam, hogy félreüsssem. Ez hiba volt.

Gabriel már rám is vetette magát, és a földre döntött. A kabát rám tekeredett, a férfi a karomat a mellemhez szorította. A Firestar csapdába esett Gabriel dereka alatt. A Browningért nyúltam, mire Gabriel átszakította a kabátot, mintha csak papírból lett volna. Kitépte a hónom alól a fegyvert. Kis híján a tokját és a karomat is leszakította. Egy pillanatig csak a lüktető fájdalmat éreztem a bal karomban. Mire visszatért bele az élet, a Browning már nem volt nálam, és Gabriel arca csak néhány centi távolságra volt tőlem.

Mozgatni kezdte a csípőjét, amitől a Firestar mindkettőnk testébe belenyomódott. Neki jobban kellett hogy fájjon, mint nekem.

– Ez neked nem fáj? – kérdeztem tőle. Meglepően nyugodt volt a hangom.

– Szeretem a fájdalmat – válaszolta. A nyelvével megérintette az államát, majd végignyalta a számát. Felnevetett. – Küzdj erősebben! Tolj el a kis kezecskéddel!

- Szóval szereted a fájdalmat? – kérdeztem vissza.
- Igen.
- Akkor ezt egyenesen imádni fogod.

Belevágtam a kést a hasa felső részébe. A hang, amely feltört belőle, félúton volt a nyögés és a sóhaj között. Egészen

testében megremegett. Felemelkedett rólam úgy, hogy közben deréktól lefelé továbbra is a földre szorított. Mintha térdelő fekvőtámaszt csinálna.

Én is felemelkedtem vele együtt, és még mélyebbre, egyre feljebb nyomtam a húsába a kést.

Gabriel darabokra szaggatta a kabátot, de nem próbálta elvenni tőlem a kést. Az oldalamhoz szorította a karomat, a kést és a véres kezemet bámulta.

Kissé erejét veszítve megpihentette a fejét a hajamon. Azt hittem, elájul. Azt suttogta:

– Mélyebbre!

– Jézusom!

A kés már majdnem a szegycsontja alá hatolt. Egyetlen mozdulat felfelé, és megvan a szíve. Visszafeküdtem, hogy jobb szögben tudjam elvégezni a halálos szúrást.

– Ne öld meg őt – mondta Raina. – Szükségünk van rá.

Szükségünk? A kés már éppen a szíve felé tartott, amikor Gabriel villámgyorsan, elmosódott mozdulattal legurult rólam. A hátán kötött ki, nem sokkal odébb tőlem. Nagyon zihált, a mellkasa gyorsan emelkedett és süllyedt. Meztelen testén vér csörgött végig. A szeme csukva volt, a szája félmosolyra görbült.

Ha ember lett volna, nem éli túl az éjszakát. Ezzel szemben ő mosolyogva feküdt a szőnyegen. Oldalra fordította a fejét, kinyitotta különös, szürke szemét, és rám nézett.

– Csodálatos volt.

– Édes jó istenem – mondtam.

A kanapéba kapaszkodva felálltam. Beterített Gabriel vére. A késen is vastagon állt.

Kaspar a kanapé végében kuporgott, rám bámult. Kabátban ült, a szeme tágra nyílt. Nem is csodáltam.

Beletöröltem a kezemet és a pengét a kanapé hátuljába.

– Köszí a segítséget, Jean-Claude.

– Nekem azt mondták, te már dominánsnak számítasz, ma

petite. A rangsorén folyó belső harcokba pedig nem avatkozhatom bele – mosolyodott el a vámpír. – Meg aztán nem is volt szükséged az én segítségemre.

Raina Gabriel mellé térdelt. Ráhajolt a vérző hasára, és nyalni kezdte. Hosszú, nyugodt nyelvcsapásokkal. A torka le-fel mozgott, ahogy nyelt. Nem leszek rosszul. Nem leszek rosszul. Kasparra néztem.

– Mi dolga magának ezekkel?

Raina felemelte vérrel borított arcát.

– Kaspar a mintapéldányunk.

– Ez meg mit akar jelenteni?

– Olyan gyakran tud alakot váltani, amilyen gyakran csak akar. Nem veszi el az eszméletét. Vele teszteljük a filmjeink sztárjelöltjeit. Így láthatjuk, hogyan reagálnak, amikor valaki a dolgok kellős közepén alakot vált.

Rosszul leszek.

– Ugye nem úgy érted, hogy szex közben alakot vált, csak hogy teszteljétek a delikvenst?

Raina oldalra biccentette a fejét. A nyelve végigszaladt a szája szélén, lenyalta róla a vért.

– Tudsz a filmjeinkről?

– Igen.

– Meglep, hogy Richard elmondta neked. Ellenzi a mi kis szórakozásunkat.

– Maga szerepel is a filmben?

– Nem, Kaspar nem hajlandó rá – válaszolta Raina. Felállt, és a kanapé felé indult. – Marcus senkit nem kényszerít arra, hogy szerepeljen. De Kaspar segít a szereplőválogatásban. Igaz, Kaspar?

Kaspar bólintott. A szőnyeget fixírozta, nagyon nem akart a szemembe nézni.

– Miért vagytok itt ma este? – kérdeztem.

– Jean-Claude ígért nekünk néhány vámpírt a következő filmhez.

– Ez igaz? – érdeklődtem.

Jean-Claude arca üres volt. Kedves, de kifürkészhetetlen.

– Robert büntetést érdemel.

A témaváltásra összevontam a szemöldököm.

– A koporsó már megtelt.

– Van másik koporsó, Anita.

Robert előrébb mászott.

– Sajnálom, mester. Sajnálom. – Nem érintette meg Jean-Claude-ot, de közel kúszott hozzá. – Nem tudnám újra elviselni a dobozt. Könyörgök.

– Te magad is félsz Rainától, Jean-Claude. Mit akarsz akkor Roberttől?

– Én nem félek Rainától.

– Rendben. De Robert akkor is túlerővel állt szemben.

Tudod jól.

– Talán igazad van, ma petite.

Robert felnézett. Remény suhant át a szép arcán.

– Köszönöm, mester.

Rám nézett.

– Köszönöm, Anita.

Vállat vontam.

– Megkaphatjátok Robertet a következő filmhez – mondta Jean-Claude.

Robert megragadta Jean-Claude lábát.

– Mester, én...

– Ugyan már, Jean-Claude. Ne add őt oda Rainának.

Raina ledobta magát a kanapéra Kaspar és közém.

Felálltam. A nő átkarolta Kaspar vállát. A férfi összerezzen.

– Elég jóképű. A vámpírok sokat kibírnak büntetésként.

Teljesen megfelel – mondta Raina.

– Láttad őket ma este – vitatkoztam. – Tényleg azt akarod, hogy ezt tegyék az egyik embereddel?

– Engedjük Robertet döntení – válaszolta Jean-Claude. – A doboz vagy Raina?

Robert az alakváltó nőre nézett. Az véres szájjal rámosolygott. Robert végigmérte Rainát, majd így szólt:

- A dobozt ne. Annál bármi jobb.
- Én már itt sem vagyok – közöltem.

Elég volt egy estére a természetfeletti lények közötti politikai csatározásokból.

- A műsorra nem is vagy kíváncsi? – kérdezte Raina.
 - Azt hittem, azon már túl vagyunk – válaszoltam.
- Áthajította Kaspar kalapját a szobán.
- Vetkőzz! – parancsolta.

Visszatettem a kést a hüvelyébe, a Browningot pedig felvettem a szőnyegről, ahová Gabriel dobta. Fel voltam fegyverezve. Csak tudnám, minek.

Kaspar a kanapén ült. A fehér arcbőréen rózsaszín pír jelent meg. A szeme villogott a haragtól, a szégyentől.

– Én már akkor herceg voltam, mielőtt a te őseid felfedezték volna ezt az országot.

Raina a férfi vállára támasztotta az állat, és továbbra is átkarolta.

– Jól tudjuk, hogy milyen kék a véred. Herceg voltál, amellet pedig olyan gonosz, nagy vadász, hogy egy boszorkány megátkozott. Gyönyörű, ártalmatlan lénné változtatott. Azt hitte, ettől megtanulod majd, hogyan kell gyengédnek és kedvesnek lenni.

Raina megnyalta Kaspar fülét, majd beletúrt a férfi pihés hajába.

– De te nem vagy gyengéd és kedves. Ugyanolyan hideg a szíved és rendíthetetlen a büszkeséged, mint évszázadokkal ezelőtt. Most pedig le a ruhával, és változz át hattyúvá.

– De a vámpírhoz nem kellek neked – mondta Kaspar.

– Nem, nekem csináld. És azért, hogy Anita is lássa. Meg hogy Gabriel és én ne bántsunk téged.

Raina hangja egyre mélyebb lett. Minden egyes szavát gondosan megválogatta.

– Nem tudsz megölni engem, még ezüsttel sem – mondta Kaspar.

– De tehetünk veled olyat, hogy azt kívánd, bárcsak meghalnál – válaszolta Raina.

Kaspar mély, szaggatott hangon felüvöltött. A tehetetlenség tört ki belőle. Hirtelen felállt, és megrántotta a kabátját. A gombok a földre hullottak. Raina képébe dobta a kabátot.

Raina felnevetett.

Elindultam az ajtó felé.

– Ó, még ne menj el, Anita. Kaspar tényleg rohadtul idegesítő, de igazán gyönyörű.

Visszapillantottam.

Kaspar rövid zakója és nyakkendője a szőnyegen hevert. Gyors, dühös mozdulatokkal gombolta ki a fehér ingét. A mellkasa közepén fehér tollak virítottak. Puhák és pelyhesek, akár a húsvéti kiskacsáé.

Megráztam a fejem, és újra az ajtó felé vettem az irányt. Nem szaladtam. Még csak gyorsabban sem mentem, mint máskor. Ez volt az egyik legbátrabb dolog, amit aznap este tettem.

Taxival mentem haza. Stephen még maradt sztriptízelni, vagy csak nyalogatni Jean-Claude csizmáját. Nem voltam biztos benne, melyik miatt maradt, de nem is érdekelt.

Megbizonyosodtam róla, hogy Stephen nincs veszélyben. Ez volt a legtöbb, amit tehettem. Stephen Jean-Claude kutyája volt, és a Város Urából kábé elegendem is lett egy estére.

Megölni Gretchent az egy dolog, de megkínozni őt már más lapra tartozik. Be-bevillant a koporsót püfölő kezek hangja. Azt szerettem volna gondolni, hogy Jean-Claude alva tartja őt abban a dobozban, de ennyire azért nem vagyok naiv.

Jean-Claude egy vámpírmester. Egy vámpírmester pedig, legalább részben, a félelem segítségével biztosítja hatalmát. Gretchen példája eléggé elrettentő volt: ha olyat teszel, ami nem tetszik nekem, így jársz. Nálam bejött.

A lakás előtt álltam, amikor belém vágott, hogy nincs nálam a kulcs. Richardnak adtam a kocsikulcsomat, és a lakáskulcs is ugyanazon a karikán volt.

Hülyén éreztem magam, ahogy ott álltam a folyosón arra készülve, hogy mindjárt bekopogok a saját lakásomba. Az ajtó kinyílt anélkül, hogy hozzáértem volna. Richard állt az ajtóban. Mosolygott.

– Szia – mondta.

Azon kaptam magam, hogy visszamosolygok.

– Neked is szia.

Oldalt lépett, hogy be tudjak menni. Nem próbált megcsókolni az ajtóban, ahogy a munkából hazatérő házastársat szokás. Örültem ennek. Túlságosan intim szokás. Ha összejönnek a dolgok köztünk, akkor majd molesztálhat az ajtóban, de nem ma este.

Becsukta mögöttem az ajtót. Arra számítottam, hogy majd le akarja segíteni a kabátomat. De bölcsebb volt ennél.

Levettem a kabátom, és ráterítettem a kanapé hátuljára. Az a kabátok helye, nem? Meleg étel illata járta be a lakást.

– Te főztél – mondtam, kissé neheztelve.

– Gondoltam, éhes leszel. Meg aztán nem volt más dolgom, mint várni. Legalább elütöttem vele az időt.

Értettem én, hogy mit mond. Habár a főzés nekem eszembe sem jutott volna, hacsak nem kényszerítenek rá.

Csak a konyhai lámpák égtek. Úgy nézett ki a konyha a sötét nappaliból, mint egy kivilágított barlang. Mintha gyertyák is lettek volna az asztalon.

– Azok ott gyertyák?

Felnevetett. Kissé zavartnak tűnt.

– Túl szentimentális?

– Ez egy kétszemélyes reggelizőasztal. Nem túl elegáns rajta vacsorát felszolgálni.

– Arra gondoltam, a pultra teszem az ételt, és az asztalra csak a táányérokat rakjuk. Elférünk, ha kicsit behúzzuk a könyökünket.

Elsétált mellettem a kivilágított konyhába. Egy serpenyővel kezdett pepecselni, valamit ide-oda pofozgatott benne.

Állogáltam, és a konyhamban tevékenykedő vőlegényjelöltemet néztem. A bőröm mintha kicsi lett volna rám, és viszketett. Nem tudtam egy jó mély levegőt venni. Legszívesebben sarkon fordultam volna. Ez sokkal intimebb dolog volt, mint a csók az ajtóban. Szinte beköltözött, és kényelembe helyezte magát.

De maradtam. Megszokásból rápillantottam a zárra. Nem zárta be az ajtót. Figyelmetlen.

Nem tudtam, mi legyen a következő lépés. A lakásom volt a menedékem. Ide visszavonulhattam, és elengedhettem magam. Itt egyedül lehettem. Szeretek egyedül lenni. Időre volt szükségem, hogy ellazuljak, összeszedjem a gondolataimat, és kitaláljam, hogyan mondom el Richardnak, hogy Jean-Claude-dal randevút beszéltem meg.

– Rendbe hozhatom magam? Vagy csak frissen jó a kaja?

– Majd megmelegítem, ha kész vagy. Olyan étellel készültem, ami nem megy tönkre, akármilyen későn érsz is

haza.

Remek.

– Akkor előbb rendbe szedem magam.

Felém fordult, a fény körülölelte a testét. Összefogta a haját, de hosszú, göndör tincsei kezdtek elszabadulni. A pulóverének sötétnarancs színe aranyos csillogást adott a bőrének. Kötenyt kötött magára, amelyen a Mrs. Lovett Húsos haséja felirat díszelgett. Nekem nem volt kötenyem, és ha lett is volna, biztosan nem olyat választok, amelyen a Sweeney Todd-ból való felirat szerepel. A kannibalizmusról szóló musical nem illett egy kötenyhez. Elragadó, de akkor sem.

– Megyek, rendbe szedem magam.

– Már mondtad.

Sarkon fordultam, és elindultam a hálóba. Nem futottam, pedig nagy volt a kísértés. A hálósobám érintetlen volt. Semmi nyoma behatolónak.

A szoba egyetlen ablaka alatt fotel állt. A fotel tele volt plüsspingvinekkel, sőt a földre is jutott belőlük jó néhány. Félő volt, a gyűjtemény lassan elárasztja a fél szobát. Magamhoz vettem a legközelebb eső pingvint, és leültem az ágy sarkára. Szorosan magamhoz öleltem, és a szőrös fejéhez nyomtam a homlokomat.

Igent mondtam Richardnak a lánykérésre, akkor meg miért zavart annyira, hogy hirtelen háziassá vált? Házasság. Nem igazán esett még le, hogy ez mivel jár. Igazán nem volt tisztességes dolog tőle, hogy félmeztelenül és olyan kíváncsi szegezte nekem a kérdést. Vajon ha egy elegáns éttermi vacsora alatt vetette volna magát térdre előttem, mást válaszolok? Talán. De ez már soha nem fog kiderülni, ugyebár?

Ha egyedül lettem volna, egyáltalán nem eszem semmit. Lezuhanyozom, felveszem az egyik nagyméretű pólómat, és lefekszem néhány válogatott pingvin társaságában.

Most pedig egy különleges vacsora várt rám, ráadásul

gyertyafényes. Ha azt mondanám, nem vagyok éhes, vajon megsértődne? Duzzogna? Vajon kiabálna velem, amiért feleslegesen dolgozott, és előadást tartana a Dél-Ázsiában éhező gyerekekről?

– A francba – mondtam halkan, de meggyőződéssel. A pokolba is, meg kell tudnia az igazságot, ha valaha is összeköltözünk. Antiszociális vagyok, és csak azért eszem, hogy ne haljak éhen.

Ugy döntöttem, nagyjából azt teszem, amit akkor csinálnék, ha Richard nem lenne itt. Utáltam kényelmetlenül érezni magam a saját lakásomban. Ha tudom, hogy így fogom érezni magam, akkor megkérem Ronnie-t, hogy ő ébresszen fel óránként. Jól éreztem magam. Nem volt segítségem szükségem, de Ronnie jelenléte megnyugtatóbb lett volna, és kevésbé ijesztő. Na persze, ha Gretchen kiszabadulna a dobozából, Richardnak lenne esélye a túlélésre de Ronnie-val kapcsolatban már nem voltam ebben ilyen biztos. Ez Richard mellett szólt. Rohadt nehéz őt kinyírni.

Az ágyamba épített fegyvertokba tettem a Browningot. Kibújtam a pulcsimból, és hagytam, hogy leessen a földre. Szét volt szaggatva, és a pulóverek különben sem gyűrődnek. A vécére raktam a Firestart. Aztán levetköztem, és beálltam a tusolóba. Nem zártam be a hálóm ajtaját. Sértő lett volna. Mintha arra számítanék, hogy ha nem zárom be, akkor Richard ott vár majd rám a hálóban meztelenül, rózsával a szájában.

A fürdő ajtaját viszont bezártam. Régen is így csináltam, amikor apámmal voltam otthon. Most azért tettem, hogy ha valaki be akar rontani, legyen időm felkapni a stukkert a vécéről.

Csak a meleg vizet folyattam magamra, és addig álltam alatta, amíg az ujjaim vörösödni nem kezdtek. Tisztára sikáltam magam, és olyan sokáig húztam a zuhanyozást, ameddig csak tudtam.

Letöröltem a bepárasodott tükröt egy törülközővel. Az arcom jobb oldaláról lejött a felső bőrréteg. Szépen meg fog gyógyulni, de egy horzsolás szörnyen tud kinézni, míg rendbe nem jön. Az államon és az orromon is húzódott egy-egy karcolás. A homlokomon pompás színű púp díszelgett. Úgy néztem ki, mint akit elütött a vonat. Hihetetlen, hogy bárki is meg akar így csókolni.

Kikukucskáltam a hálóba. Senki nem várt rám. A szoba üres volt, csak a fűtés zúgását lehetett hallani. Nyugodt volt és békés, és a konyhából sem hallatszott be semmi nesz. Nagyot sóhajtottam. Még egy kicsit egyedül lehetek.

Vagyok annyira hiú, hogy nem akartam Richardot a szokásos éjszakai viseletemmel elkápráztatni. Régebben volt egy fekete köntösöm, és egy hozzá illő fekete bébidollom. Egy nagyon optimista pasitól kaptam, akivel randiztam. Soha nem látta rajtam. A köntös vérrel és más testnedvekkel borítva szomorú véget ért.

Kegyetlen dolognak éreztem a bébidollt felvenni, hiszen nem állt szándékomban lefeküdni Richarddal. Tanácstalanul álldogáltam a szekrényem előtt, és nem volt semmi, amit felvehettem volna. Elég szomorú helyzet, ha azt vesszük, hogy számomra a ruha arra való, hogy ne kelljen meztelenül járni.

Végül magamra rántottam egy nagyméretű pólót – elől egy Mary Shellevt ábrázoló karikatúrával –, egy szürke tréningnadrágot, de abból sem a csinosabb fajtát. Amilyennek egy tréningnadrágnak lennie kell. Felvettem egy sportzoknit – ez volt a papucsra leginkább emlékeztető ruhadarabom. És már kész is voltam.

Megnéztem magam a tükörben, és nem voltam boldog. Kényelmes ruha, de nem igazán előnyös. Viszont őszinte. Soha nem értettem meg azokat a nőket, akik sminkelik magukat, csodás frizurát hordanak és gyönyörűen öltöznek egészen addig, amíg férjhez nem mennek. Utána a sminknek még a nevét is elfelejtik, és csak az alakjukat rejtő ruháik

maradnak. Ha tényleg összeházasodunk Richarddal, előbb tudja csak meg, hogy ki mellett fog minden éjszaka aludni. Vállat vontam, és kísértáltam.

Richard kibontotta a haját. Puhán és hívogatóan hullámozott az arca körül. A gyertyák és a kötény eltűntek. A fiú a konyha és a nappali közötti átjáróban állt. Keresztbe font karokkal az ajtófélfának támaszkodott. Rám mosolygott. Olyan remekül nézett ki, hogy legszívesebben visszamentem volna átöltözni. De nem mentem.

– Sajnálom – mondta.

– Mit?

– Nem is tudom pontosan, talán, hogy azt gondoltam, elfoglalom a konyhát.

– Asszem ez volt az első alkalom, hogy főztek benne.

Szélesen elmosolyodott, és ellökte magát az ajtótól. Közelebb jött hozzám. Ahogy mozgott, körülvette a belőle áradó energia. Nem a természetfeletti erő volt ez, hanem csak a Richard-féle. Vagy mégsem? Talán ennek az energiának a nagy része a benne lakó szörnyetegből eredt.

Olyan közel állt hozzám, hogy megérinthetett volna, de csak nézett rám.

– Teljesen megőrijtett a várakozás. És akkor eszembe jutott, hogy főzök valami különlegeset. Hülyeség volt. Nem kell megenned, de legalább lekötött, és nem rohantam el a Bűnös Vágyakba, hogy a becsületedet megvédjem.

Ettől mosolyognom kellett.

– A fenébe is. Még duzzogni sem lehet neked. Mindig felvidítasz.

– És ez rossz?

Felnevettem.

– Igen. Én kimondottan élvezem, ha rossz kedvem van.

Végigsimította a vállamat, a felkaromat masszírozta.

Elhúzódtam tőle.

– Kérlek, ne.

És ezzel a bensőséges jelenet tönkre is volt téve. Csakis miattam.

A kezét leejtette maga mellé.

– Ne haragudj.

Nem az ételre értette. Mély lélegzetet vett, és bólintott.

– Egy falatot sem kell enned.

Ezek szerint úgy teszünk, mintha mégis az ételre értette volna. Tőlem.

– Ha azt mondom, hogy egyáltalán nem vagyok éhes, nem leszel dühös rám?

– Azért főztem, hogy jobban érezzem magam. Ha ez zavar téged, akkor egyáltalán nem kell enned.

– Iszom egy csésze kávé, és nézlek, ahogy eszel.

Elmosolyodott.

– Megegyeztünk.

Nem mozdult, csak állt, és engem figyelt. Szomorúnak látszott. Elveszettnek. Ha szeretsz valakit, nem okozol neki ilyen fájdalmat. Van egy ilyen szabály, legalább is kéne, hogy legyen.

– Kibontottad a hajad.

– Így szereted.

– És ez az egyik kedvenc pulcsim – mondtam.

– Komolyan?

Éreztem a hangján, hogy ugrat. Kellemes, nyugodt esténk lehet, ha én is hasonló könnyedséggel viszonyulok hozzá. Rajtam állt.

Belenéztem a nagy, barna szemébe, és én is ezt akartam. De nem tudtam hazudni neki. Az nagyon kegyetlen lenne.

– Olyan kényelmetlen ez az egész.

– Tudom, sajnálom.

– Ne kérj folyton elnézést. Nem a te hibád, hanem az enyém.

Megrázta a fejét.

– Nem befolyásolhatod az érzéseid.

– Ha az ösztöneimre hallgatnék, felállnék és elrohannék. Nem találkoznék többé veled. Nem lenne több hosszú beszélgetés. Meg érintés. Semmi sem lenne.

– Ha ezt akarod. – Fojtottan beszélt, mintha nagyon nehezeire esne kiejteni ezeket a szavakat.

– Én téged akarlak. Csak azt nem tudom, meg tudok-e birkózni mindazzal, ami te vagy.

– Nem kellett volna megkérnem a kezéd, amíg nem tapasztaltad meg, hogy mi is vagyok valójában.

– Láttam Marcust és a többieket.

– De ez nem ugyanaz, mintha engem látnál szörnyeteggé válni. Nem?

Mély levegőt vettem, és lassan kifújtam.

– Nem – mondtam –, nem ugyanaz.

– Ha ide tudsz hívni valaki mást ma éjszakára, akkor elmegyek. Azt mondtad, időre van szükséged, én meg tulajdonképpen elfoglaltam a lakásodat. Erőszakos vagyok.

– Igen, az vagy.

– Félek, hogy elveszítelek – mondta.

– Az nem segít, ha erőlteted – válaszoltam.

– Igazad van.

Néztem őt. A lakás sötétbe burkolózott, csak a konyhában égett a lámpa. Nagyon meghitt lehetett volna a helyzet. Annak kellett volna lennie. Mindig azt mondtam, hogy a likantrópia egy betegség. Törvénytelen és erkölcstelen dolog hátrányosan megkülönböztetni valakit miatta. Belőlem teljesen hiányzik az előítéletesség, legalábbis ezt mondtam magamnak. Ahogy néztem Richard szép arcát, tudtam, hogy ez nem igaz. Van bennem előítélet. Mégpedig a szörnyekkel szemben. A barátaimnak elfogadtam őket, de a legközelebbi barátaim – Ronnie és Catherine – emberek. A szörnyek havernak jók, de szeretni nem tudom őket. Az ágyamat nem osztom meg velük. Komolyan így gondolom? Tényleg ilyen vagyok?

Nem akartam ilyen lenni. Halottakat keltek és vámpírokat

nyírok ki. Én sem voltam éppen büntelen. Közelebb léptem hozzá.

– Ölelj át, Richard. Ölelj át.

A karjaiba vett. Átöleltem a derekát, az arcomat a mellkasába fúrtam. A szíve vadul vert. Magamhoz öleltem, hallgattam a szívverését, és beszívtam a teste melegét. Egy pillanatig biztonságban éreztem magam. Azelőtt éreztem így magam, hogy anyám meghalt volna. A gyerekek hisznek abban, hogy semmi baj nem érheti őket, amíg a mama és a papa ott van mellettük. Kétség nem férhet hozzá, hogy mindent rendbe tudnak hozni. Ha pillanatokra is, de Richard karjában megint ezt éreztem. Még akkor is, ha tudtam, hazugság az egész. A pokolba, régen is hazugság volt. Anyám halála rávilágított.

Én húzódtam odébb elsőnek. Nem próbált tovább a karjaiban tartani. Nem mondott semmit. Ha mondott volna valamit, ami kicsit is együttérző talán elsírtam volna magam. Ezt nem engedhetem meg magamnak. Térjünk a tárgyra.

– Nem kérdezted meg, hogy mi volt Jean-Claude-dal.

– Szinte azonnal dühös voltál rám, ahogy beléptél az ajtón. Azt gondoltam, ha nekiállok kérdezősködni, ordítózni fogsz velem.

Kávét csinált teljesen egyedül. Ez legalább két jó pontot jelent.

– Nem voltam dühös rád.

Kávét töltöttem a pingvines bögrémbe. Nem számít, hogy mit viszek be magammal az irodába, akkor is ez a kedvencem.

– De az voltál – mondta.

– Kérsz kávét?

– Tudod, hogy nem szeretem.

Hogyan bízhatnék meg valakiben, aki nem kávézik?

– Folyton reménykedem, hogy egyszer majd észhez térsz.

Richard szedni kezdett a tányérjára.

– Biztos, hogy nem kérsz?

– Kösz, nem.

Barna húsdarabok úszkáltak valami barna szószban. Már a látványától is felfordult a gyomrom. Tegnap ennél később volt, amikor Edwarddal ettünk, de ma este valahogy nem tűnt jó ötletnek az evés. Talán volt ehhez némi köze annak, hogy a fejemet beleverték a betonba.

Leültem az egyik székre, a bal térdemet felhúztam a mellemhez. Bécsi fahéjas kávét főzött: ez az egyik kedvencem. Egy kis cukor és tejszín, és egyszerűen tökéletes.

Richard leült velem szemben. Lehajtotta a fejét, és elmondta az asztali áldást. Említettem már, hogy ugyanahhoz a felekezethez tartozik, mint én? A bolyhosságot leszámítva tökéletes lenne nekem.

– Légy szíves, meséld el, mi volt Jean-Claude-dal – kérte.

Kortyolgattam a kávémat, és a rövidített változaton gondolkodtam. Ami nem esne rosszul Richardnak. Na jó, csak az igazat.

– Az igazat megvallva, jobban reagált a hírré, mint gondoltam.

Richard felnézett a tányérjából.

– Jól reagált rá?

– Ezt azért nem mondtam. De nem rontott át a falon, és akart megölni téged azon nyomban. Jobban reagált, mint amire számítottam.

Richard bólintott. Ivott egy korty vizet, majd azt kérdezte:

– Fenyegetőzött azzal, hogy megöl engem?

– Ó, igen. De olyan volt, mintha számított volna erre az egészre. Nem örült neki, de nem érte teljesen váratlanul.

– És megpróbál majd megölni engem?

Nagyon nyugodtan kérdezte, miközben tovább falatozott.

– Nem, nem próbál meg.

– Miért nem?

Jó kérdés. Vajon mit fog szólni a válaszhoz?

– Randevúzni akar velem.

Abbahagyta az evést. Rám nézett. Amikor újra tudott beszélni, azt kérdezte:

– Mit akar?

– Udvartolni akar nekem. Azt mondja, ha nem tud lecsapni a kezetről néhány hónap alatt, akkor feladja. Nem áll a boldogságunk útjába, nem avatkozik bele az életünkbe.

Richard hátradőlt a székében.

– És te hiszel neki?

– Igen. Jean-Claude azt gondolja, neki nem lehet ellenállni. Azt hiszi, ha megengedem, hogy bevesse minden csáberejét, akkor meggondolom magam.

– És meg fogod? – kérdezte nagyon halkán.

– Nem hiszem.

Nem volt valami lelkesítő válasz.

– Tudom, hogy kívánod őt, Anita. Szereted?

Kezdett déja vu érzésem lenni.

– Igen, a szívem egy romlott, sötét zugában szeretem. De nem úgy, mint téged.

– Mi a különbség?

– Ide figyelj, Jean-Claude-dal is ugyanezt a beszélgetést folytattuk le. Szeretlek. El tudod képzelni, hogy összekötöm az életem a Város Urával?

– És te el tudod képzelni, hogy összekötöd az életed egy alfa vérfarkassal?

A franc egye meg. Ránéztem, és felsóhajtottam. Nagyon erőszakos volt, de nem hibáztattam érte. Én a helyében már régen szakítottam volna magammal. Ha nem szeretem annyira, hogy elfogadjam őt mindenesetül, akkor mi a francnak kellenék neki? Nem akartam, hogy szakítson velem. Még nem akartam dönteni, de nem akartam őt elveszíteni. A kecske meg az ő káposztája.

Az asztal fölé hajoltam, és kinyújtottam Richard felé a kezem. Nem azonnal fogta meg.

– Nem akarlak elveszíteni – mondtam.

– Nem fogsz elveszíteni.
– Ezerszer toleránsabb vagy, mint én lennék ebben a helyzetben.

Nem mosolyodott el.

– Tudom, hogy az vagyok.

Szívesen vitatkoztam volna, de ami igaz, az igaz.

– Fölébe emelkednék a dolognak, ha képes lennék rá.

– Megértem a fenntartásaidat azzal kapcsolatban, hogy hozzámenj-e egy vérfarkashoz. Bárki megértené. De éppen Jean-Claude... – megrázta a fejét.

Megszorítottam a kezét.

– Ugyan már, Richard. Ez a legjobb, amit tehetünk. Legalább Jean-Claude nem próbál megölni minket. És továbbra is randevúzhatunk egymással.

– Nem tetszik nekem, hogy rákényszerít téged a randevúzásra. – Richard az ujjaimat cirógatta. – És még jobban zavar azért, mert azt gondolom, élvezni fogod. Abban a sötét kis zugában a lelkednek nagyon jól fogod érezni magad.

Tagadni akartam, de azzal hazudtam volna.

– Ki tudod szagolni, ha nem mondok igazat?

– Aha.

– Jó, akkor egyszerre érzem izgalmasnak és félelmetesnek.

– Biztonságban akarlak tudni, ezért a félelmetes oldala nyugtalanít. De az izgalmas oldala még jobban nyugtalanít.

– Féltékeny vagy?

– Nyugtalan.

Mit mondhattam volna? Én is az voltam.

Megcsörrent a telefon. Utánanyúltam, de nem volt a helyén. Felemeltem a fejem, és láttam, hogy az éjjeliszekrény üres. Eltűnt a telefonom. És már nem is csörgött. A rádió órája viszont vörösen világított a sötétben. 1:03-at mutatott. A könyökömre támaszkodva a semmibe bámultam. Vajon csak álom az egész? De miért álmodnám azt, hogy valaki ellopta a telefonomat?

Kinyílt a háló ajtaja. Richard jelent meg az ajtóban, fény szűrődött be a háta mögül. Aha. Eszembe jutott minden. Ő vitte ki a nappaliba a telefont, nehogy felébredjek a csörgésre. És mivel ő úgyis azért volt itt, hogy óránként felébresszen, nem bántam, ha kiviszi. Ha csak egy órád van az alvásra, egyetlen telefonhívás is elcseszheti a dolgot.

– Ki az?

– Rudolf Storr őrmester. Kértem, hogy várjon addig, amíg amúgy is keltenem kell téged, de nem tágitott.

Azt el tudom képzelni.

– Semmi gond.

– Belehalt volna, ha tizenöt percet várnia kell? – kérdezte Richard. Kidugtam a lábam a takaró alól.

– Dolph éppen egy gyilkossági ügyben nyomoz, Richard. A türelem nem az erőssége.

Richard az ajtófélfának dőlt, a karját összefonta maga előtt. A nappaliból beáradó fény erős kontúrokat rajzolt az arcára, és négyzet alakú árnyékokat hasított a narancssárga pulóverére. Lerítt róla a bosszúság. Ez megmosolyogtató volt. Megpaskoltam a karját, ahogy elhaladtam mellette. Úgy látszik, örököltem egy házőrző farkast.

A telefon közvetlenül a bejárati ajtó mellett hevert. Ott lehetett még bedugni a telefont. Leültem a földre, a hátamat a falnak vetettem, és felvettem a kagylót.

– Dolph, én vagyok az. Mi az ábra?

– Ki ez a Richard Zeeman, aki az éjszaka közepén felveszi a telefonodat?

Lehunytam a szemem. Fájt a fejem, fájt az arcom. Nem aludtam valami sokat.

– Nem vagy az apám. Mi az ábra?

Egy pillanatig hallgatott. Aztán azt mondta:

– Hú, de védekező állásba ugrott valaki.

– És akkor mi van?

– Semmi.

– Csak azért hívtál, hogy a magánéletem alakulásáról csevegjünk, vagy volt valami más oka is annak, hogy felébresztettél?

Nem egy újabb gyilkosság miatt hívtott, az biztos. Ahhoz túlságosan vidám volt a hangja. Viszont akkor miért nem tudott várni még néhány órát?

– Találtunk valamit.

– Pontosan mit?

– Jobb lenne, ha idejönnél, és megnéznéd magad.

– Ne csináld ezt velem, Dolph. Egyszerűen csak mondd meg, hogy mi a szar az.

Újabb hallgatás. Ha arra várt, hogy elnézést kérek, akkor várakozhat még egy darabig. Végül megszólalt:

– Találtunk egy bőrt.

– Miféle bőrt?

– Ha tudnánk, akkor szerinted felhívnálak hajnali egykor? – Dühösnek tűnt. Nem igazán csodáltam.

– Ne haragudj, Dolph. Sajnálom, hogy úgy neked ugrottam.

– Rendben.

Ez nem volt igazán megbocsátás. De nekem így is megfelelt.

– Összefüggésben van a gyilkossággal?

– Nem hiszem. Bár nem én vagyok a nő természetfeletti szakértő.

Még mindig dühösnek tűnt. Lehet, hogy ő sem sokat aludt. Bár lefogadnám, hogy az ő fejét senki nem verte bele a betonba.

– Hol vagy?

Megadta a címet. Jefferson megyében volt, és jó messze esett a gyilkosság helyszínétől.

– Mikorra tudsz ideérni?

– Nem vezethetek – mondtam.

– Mi?

– Orvosi utasítás. Nem ülhetek volán mögé ma éjszaka.

– Milyen komoly a sérülésed?

– Nem túl komoly, de a doki azt akarta, hogy valaki ébresszen fel minden órában, és megtiltotta, hogy vezessek.

– Ezért van ott Mr. Zeeman. Ha nem tudsz jönni a sérülésed miatt, akkor várhat a dolog.

– Ott van a bőr, ahol megtaláltátok? Minden érintetlen?

– Igen.

– Akkor jövök. Ki tudja? Lehet, hogy találok valami nyomot. Elengedte a füle mellett.

– És hogy jutsz ide?

Richardra pillantottam. Ő odavihetne, de ez valahogy mégsem tűnt olyan jó ötletnek. Egyrészt civil volt. Másrészt alakváltó. Marcus és bizonyos fokig Jean-Claude is felette állt. Nem tűnt jó ötletnek bevonni egy természetfeletti gyilkosság nyomozásába. Mellesleg, ha ember lett volna, akkor is ugyanígy döntök. Egyértelmű.

– Hacsak nem tudsz értem küldeni egy rendőrségi kocsit, akkor hívok taxit.

– Zerbowski nem válaszolt az első csipogásra. St. Petersben lakik, tehát épp ott kell eljönnie melletted. Majd ő felvesz.

– Zerbowski nem bánja?

– Nem – válaszolta Dolph.

Pompás. Egy kocsiba zárva Zerbowskival.

– Rendben. Felöltözöm, és várok.

– Felöltözöl?

– Eszedbe ne jusson, Dolph.

– Érzékenyek vagyunk ma, nagyon érzékenyek.

– Hagyd abba.

Felnevetett. Jó volt ezt hallani. Azt jelentette, ezúttal nem haltak meg túl sokan. Ha sorozatgyilkosos eseten dolgozott, Dolph nem nagyon nevetett. Letette, aztán én is.

– El kell menned? – kérdezte Richard.

– Aha.

– Elég jól vagy hozzá?

– Igen.

– Anita...

A falnak támasztottam a fejem, és becsuktam a szemem.

– Ne, Richard. Megyek.

– Vitának helye nincs?

– Úgy van – válaszoltam.

Kinyitottam a szemem, és ránéztem. Ő összefont karra állt, rám bámult.

– Mi van? – kérdeztem.

Megcsóválta a fejét.

– Ha azt mondanám neked, hogy ezt meg ezt fogom tenni, vita nincs dühös lennél rám.

– Nem haragudnék.

– Anita.

Úgy ejtette ki a nevem, ahogy annak idején az apám.

– Nem haragudnék, ha elfogadható okod lenne rá.

– Ki lennél borulva tőle. Nagyon jól tudod.

Tagadni akartam, de nem bírtam.

– Jó, igazad van. Nem örülnék neki.

Ránéztem. Most akkor el kell magyaráznom, hogy miért megyek el a munkámat végezni. Szép kilátások.

Csak álltam mozdulatlanul. Legszívesebben azt mondtam volna, senkinek nem tartozom magyarázattal. Viszont ha komolyan gondolom ezt a házasságdolgot, akkor ez nem igaz. Nem voltam túl boldog tőle. Nem az volt az egyetlen akadály a családi idill útjában, hogy Richard vérfarkas.

– Ez egy rendőrségi ügy, Richard. Emberek halnak meg, ha nem végzem a dolgom.

– Azt hittem, a te dolgod az, hogy halottakat támassz fel és vámpírokat végezz ki.

– Úgy beszélsz, mint Bert.

– Eleget meséltél Bertről, hogy tudjam, ezt sértésnek szántad.

– Ha nem akarod, hogy hozzá hasonlítsalak, akkor ne mondd azt, ami folyton hajtogat. – Elsétáltam mellette, a hálósobába tartottam. – Fel kell öltöznöm.

Utánam jött.

– Tudom, milyen fontos neked, hogy a rendőrségnek segítesz.

Erre bepöccentem.

– Nem egyszerűen csak segítek nekik, Richard. A szellemirtók alig kapnak kiképzést. Az ott dolgozó zsaruk szart se tudnak a természetfeletti lényekről. Büntetésből kerülnek oda. Akaszd ki valamivel a főnököd, és áthelyeznek szellemirtókhoz.

Az újságok meg a tévé úgy számolt be róla, hogy ők egy független csapat. Azt mondták, kitüntetés ide kerülni.

Na persze. Minimális költségvetéssel dolgoznak. Nem kapnak továbbképzést természetfeletti lényekből vagy eseményekből. Dolph, Storr őrmester egy újságban látott meg engem, és kapcsolatba lépett Berttel. A rendőröket nem képzik ki természetfeletti bűnügyekre. Dolph arra gondolt, hogy én lehetnék a tanácsadójuk.

– Sokkal több vagy annál.

– Igen, tudom.

Elmondhattam volna, hogy Dolph a nyáron egyszer megpróbált nélkülem dolgozni. Nem hívott fel azonnal. Nagyon egyértelmű esetnek tűnt: néhány túl ambiciózus ghoult megtámadott egy csókolózó párt a temetőben. A ghoulok gyávák, és nem támadnak életerős emberekre, de mindig van

kivétel a szabály alól, blabla. Amikor Dolph végre felhívott, már hat halottunk volt. És nem ghoulok tették. Úgyhogy újabban Dolph már a legelején hív, mielőtt nagyon eldurvulnának a dolgok. Néha meg tudom mondani, hogy miről van szó, mielőtt nagyon kicsúsznának a kezünkől a dolgok.

De ezt nem mondhattam el Richardnak. Lehet, hogy kevesebben haltak volna meg, ha időben kihívnak, de ez nem tartozott senki másra, csak Dolphra és rám. Mi is csak egyszer beszéltünk róla, de az elég is volt. Richard civil, függetlenül attól, hogy vérfarkas-e vagy sem. Nem rá tartozott.

– Figyu, nem biztosan tudom úgy elmagyarázni, hogy megértsd, de mennem kell. Lehet, hogy ez valami súlyosabb problémának az előszele. Ha most nem megyek, akkor talán később nem lesz gyilkossági helyszín, ahova hívjanak. Fel tudod ezt fogni?

Richard arca kétséget tükrözött, de amit válaszolt, az egyértelmű volt.

– Nem igazán, de lehet, hogy nem is kell. Talán elég látnom, milyen fontos neked.

Nagyot fújtam, nagyszerű.

– Most viszont el kell készülnöm. Zerbowski bármikor itt lehet az a nyomozó, aki elvisz.

Richard nem tett mást, csak bólintott. Bölcsen tette.

Bementem a hálóba, és becsuktam az ajtót. Végre. Vajon gyakori jelenet lesz ez majd, ha összeházasodunk? Örökké magyarázkodnom kell? Istenem segíts, hogy ne így legyen.

Felvettem egy másik fekete farmert, és egy piros, kámzsanyakú pulóvert. Olyan jó pihe-puha volt – már attól jobban éreztem magam, hogy belebújtam. A Browning tokja nagyon sötétnek és drámainak hatott a piros pulcsin. Mi több, a ruha színe az arcomon húzódó hússzínű karcolásokat is kihangsúlyozta. Lehet, hogy átöltöztem volna, ha nem szólal meg a csengő.

Zerbowski. Richard engedte be, mialatt én a tükörben

bámultam magam. Már a puszta gondolattól kész voltam. Irány az ajtó.

Zerbrowski a kabátja zsebébe dugott kézzel álldogált a bejárati ajtónál. Göndör fekete haja, amelybe már itt-ott belevegyült néhány ősz tincs, frissen volt nyírva. Még zselét is kentek rá. Zerbrowski többnyire fészülködni is elfelejtett. A kabátja alól elegáns, fekete öltöny látszott ki. Ízléses, csinosan megkötött nyakkendőt viselt. Lepillantottam a lábára, és jól gondoltam: a cipője is fényes volt. Soha nem láttam még ilyenek. Sehol egyetlen ételfolt!

– Hova öltöztél így ki? – kérdeztem.

– És te hova vetkőztél így le? – vágott vissza mosolyogva.

Éreztem, ahogy a forróság előnti az arcomat. Utálom az ilyet. Semmi olyat nem tettem, amiért el kéne pirulnom.

– Na jó, menjünk.

Felmarkoltam a kabátom a kanapé hátuljáról, és megszáradt vért éreztem az ujjaim alatt. A francba.

– Kerítenem kell egy tiszta kabátot. Mindjárt jövök.

– Addig majd beszélgetünk Mr. Zeemannel – mondta Zerbrowski. Kicsit tartottam ettől a beszélgetéstől, de azért elindultam a bőrkabátomért.

Ha végül mégis eljegyezzük egymást, Richard előbb vagy utóbb kénytelen lesz megismerkedni vele. Én az utóbbra szavaznék.

– Mivel foglalkozik, Mr. Zeeman?

– Tanár vagyok.

– Nahát, tényleg?

Idáig hallottam a beszélgetésüket. Kivettem a kabátot a szekrényből, és visszamentem a nappaliba. Úgy csevegtek, mintha ezer éve ismernék egymást.

– Igen, Anita a természetfeletti szakértőnk. Nem is tudom, mihez kezdenénk nélküle.

– Kész vagyok. Mehetünk.

Elsétáltam mellettük, és kinyitottam az ajtót. Vártam, hogy

Zerbrowski kísétálgon. A zsaru rám mosolygott.

– Mióta jártok?

Richard rám nézett. Mindig észrevette, ha kényelmetlenül éreztem magam egy helyzetben. Hagyta, hogy én válaszoljak a kérdésre. Rendes tőle. Túl rendes. Bárcsak idiótán viselkedne, és valami okot adna rá, hogy nemet mondjak. Ez az egész nem ér meg ennyi szenvedést. De átkozott legyen, ha nem tesz meg mindent a boldogságomért. Ami pedig nem könnyű feladat.

– November óta – mondtam.

– Két hónap már szép idő. Mi az első randink után két hónappal már el is jegyeztük egymást Katie-vel.

Csillogó szem, évődő vigyor. Ugratni próbált, de fogalma nem volt róla, hogy milyen kényes vizekre evezett. Richard rám pillantott. Hosszú, komoly pillantás volt.

– Két hónap nem is olyan hosszú idő.

Kihúzott a kellemetlen szituból. Nem érdemeltem meg.

– Ha megtaláltad az igazit, akkor éppen elég.

Próbáltam rávenni Zerbrowskit, hogy menjen ki az ajtón, de ő csak vigyorgott. Nem állt szándékában sietni. Csak abban reménykedhettem, hogy Dolph megint rácsipog. Attól megindul, mintha paprikát dugtak volna a seggébe.

Dolph nem telefonált, és Zerbrowski csak vigyorgott. Richard rám nézett. Nagy barna szemében mély megbántottság tükröződött. Legszívesebben a kezembe fogtam volna az arcát, és eltüntettem volna a fájdalmat. A pokolba is.

Ő az igazi, valószínűleg.

– Mennem kell.

– Tudom – mondta Richard.

Zerbrowski felé pillantottam. Ő vigyorogva nézett minket, látszott, hogy élvezi az előadást.

Akkor most adjak Richardnak egy búcsúcsókot? Már nem vagyunk jegyesek. A történelem legrövidebb eljegyzése. De

továbbra is járunk. És még mindig szeretem. Ha másért nem is, ezért jár a csók.

Megragadtam a pulcsiját, és magamhoz húztam. Meglepettnek tűnt.

– Ha csak a látszat kedvéért van, nem kell ezt tenned –
suttogta.

– Pofa be. Csókolj meg.

Erre elmosolyodott. Még mindig beleborzongtam a csókjába. Neki vannak a legpuhább ajkai. Senkivel nem esett ilyen jól a dolog.

Előrehullott a haja. Belemarkoltam, és az arcomhoz húztam az arcát. A bőrkabát alá csúszott a keze, a pulcsimat simogatta.

Eltoltam magam tőle levegőért kapkodva. Nem akartam elmenni. Bár talán jobb is, hogy el kell mennem egy időre, most, hogy nálam tölti az éjszakát. Komolyan gondoltam, hogy az esküvő előtt nem fekszem le vele. Ennek semmi köze nem volt ahhoz, hogy Richard alakváltó. De a fizikai vágy nagyon erős volt. Nem voltam biztos benne, hogy le tudnám győzni.

Richard mély pillantásában örökre el tudtam volna veszni. Bármit odaadtam volna érte. Megpróbáltam palástolni a bárgyú mosolyt, amely kiült az arcomra, de már késő volt. Amit ezért a kocsiban hallgatni fogok Zerbowskitól! Véget nem érő szekálásra számíthatok. De ahogy így Richardot néztem, ennek nem volt jelentősége. Végül úgy is minden rendbe jön. Ha isten is úgy akarja, megoldjuk.

– Már alig várom, mit fog szólni Dolph, ha megmondom neki: azért késtünk, mert te valami pasival smároltál.

Ezt elengedtem a fülem mellett.

– Lehet, hogy csak órák múlva jövök. Talán jobban teszed, ha hazamész, mintsem hogy itt várj rám.

– A te kocsiddal jöttem, nem emlékszel? Nem tudok hazamenni.

Ó.

– Jó, akkor jövök, ahogy tudok.

Ő bólintott.

– Itt leszek.

Kimentem a folyosóra, a mosoly eltűnt az arcomról. Vajon milyen lesz hazajönni Richardhoz? Hogyan hozzam meg azt a nagyon fontos döntést, amikor egyfolytában a közelemben van, és ettől a hormonjaim nem bírnak magukkal?

Zerbrowski kuncogott.

– Blake, most már mindent láttam. A nagy vámpírvadász be van szerelmesedve!

Megcsóváltam a fejem.

– Gondolom, felesleges azt kérnem, hogy ne terjeszd a dolgot.

Elvigyorodott.

– Ettől csak még jobban esik a dolog.

– Rohadj meg, Zerbrowski.

– A pasid kicsit feszültnek tűnt, úgyhogy nem hoztam szóba, de most, hogy így magunk vagyunk, megmondhatnád, mi a fene történt veled. Úgy nézel ki, mintha valaki kiklopfolta volna a képed.

Nem is néztem ki úgy. Egyszer láttam már valakit, akivel tényleg ez történt, és az sokkal szarabbul mutatott.

– Hosszú. Te már tudod az én titkomat. És te miért csípted ki magad ennyire ma este?

– Ma van tíz éve, hogy megházasodtam – mondta.

– Hülyéskedsz.

A nyomozó megrázta a fejét.

– Gratula – mondtam. Lecsörtettünk a lépcsőn.

– Kösz. Hívtunk egy bébiszittert, meg minden. A feleségem otthon hagyatta velem a csipogómat.

A hideg belemart a horzsolásaimba, és felerősítette a fejfájásomat.

– Nem zártam be az ajtót – közölte Zerbrowski.

– De hiszen zsaru vagy. Hogyan hagyhatod nyitva a

kocsid? Kinyitottam az ajtót, és visszahőköltem. Az anyósülés és a padló tele volt McDonald's-os zacskókkal és újságokkal. A padlón ezenkívül még egy megkövült pizza és egy nagy halom üdítő doboz is hevert.

– Jézusom, Zerrowski! Tudnak róla az egészségügyisek, hogy egy veszélyes hulladéklerakóval furikázol lakott területen?

– Na, ezért nem zárom. Ki lopná el?

Az ülésre térdelt, és elkezdte két kézzel a hátsó ülésre szórni a szemetet. Látszott, hogy nem ez az első alkalom, amikor a hátsó ülésre lapátolja a dolgokat.

Én ezalatt lesöpörtem az ülésről a morzsákat az immár üres padlóra. Amikor már nem tudtam tisztábbá varázsolni, beültem.

Zerrowski becsatolta a biztonsági övét, és ráadta a gyújtást. A kocsi köhögve beindult. Én is bekötöttem magam, és kihajtottunk a parkolóból.

– Katie hogy viseli a melódat? – kérdeztem.

Zerrowski rám pillantott.

– Elviseli.

– Már akkor is zsaru voltál, amikor megismerkedtetek?

– Igen. Tudta, mi vár rá. A pasid ugye nem nagyon akarta, hogy elmenj ma éjjel otthonról?

– Szerinte nem vagyok még elég jól ahhoz, hogy munkába menjek.

– Tényleg szarul nézel ki.

– Kösz.

– Szeretnek minket, és azt akarják, hogy legyünk óvatosak. A francba is, Blake, hiszen a pasid egy gimnáziumi tanár. Mit tud ő az erőszakról?

– Többet, mint szeretne.

– Tudom, persze. Az iskolákban is sok a veszély manapság. De ez nem ugyanaz, Anita. Mi fegyvert viselünk. Sőt, Blake, te vámpírokat ölsz és halottakat támasztasz fel. Ez

a lehető legmocskosabb meló.

– Tisztában vagyok vele.

Pedig lehet, hogy van ennél is mocskosabb. Például alakváltónak lenni. Vagy nem?

– Szerintem pedig nem vagy tisztában vele. Nem egyszerű dolog olyasvalakit szeretni, akinek az erőszak az élete. Csoda, hogy valakinek kellünk egyáltalán. Úgyhogy ne futamodj meg.

– Semmi olyat nem mondtam, amiből azt gondolhatod, hogy megfutamodok.

– Nem hangosan.

A francba.

– Lapozzunk, Zerbrowski.

– Ahogy akarod. Dolph nagyon izgatott lesz, ha megtudja, hogy úgy döntöttél, igába hajtod a fejed, akarom mondani, a házasság szent kötelékébe lépsz.

Amennyire csak a biztonsági öv engedte, belesüppedtem az ülésbe.

– Nem megyek férjhez.

– Talán még nem, de ismerem ezt a pillantást, Blake.

Elindultál lefelé a lejtőn, és meg sem állsz az oltárig.

Annyira szerettem volna vitatkozni vele, de túlságosan össze voltam zavarodva. Az egyik részem hitt Zerbrowskinak. A másik részem viszont szakítani akart Richarddal, és újra biztonságban akart élni. Jó, jó, a régi életem sem volt igazán biztonságos. Ott volt Jean-Claude meg minden, de nem voltam eljegyezve. Igaz, most sem vagyok eljegyezve.

– Jól vagy, Blake?

Sóhajtottam egyet.

– Sokáig éltem egyedül. Az ember hozzászokik ehhez.

Mellesleg pedig Richard vérfarkas. Ezt nem mondtam ki hangosan, pedig akartam. Szükségem volt egy kívülálló véleményére, de egy rendőrtiszt, különösen Zerbrowski, nem volt a legmegfelelőbb alany.

– Túl sokat akar?

– Aha.

– Házasságot, gyerekeket, meg mindent, ami ezzel jár?

Gyerekek. Gyerekekről eddig még nem beszéltünk. Vajon Richard úgy képzei el a házasságot, hogy ő a konyhában vár rám a kölkökkal, amíg én melózom? A rohadt életbe. Muszáj lesz leülnünk, és komolyan megbeszélnünk ezeket. Ha tényleg eljegyezz, ahogy rendes embereknel szokás, akkor mi következik ebből? Vajon Richard akar babát? Mert én nem, az biztos.

És hol élnénk? Az én lakásom túl kicsi. Az ő házában? Ez a megoldás sem tetszett igazán. Az az ő háza. Vagy közös házban? A fenébe. Én meg a gyerekek? Én meg a terhesség? Majd egy másik életben. És én még azt hittem, hogy a bolyhosság jelenti a legnagyobb problémát. Pedig talán nem is.

A folyó sötéten és hidegen örvénylett. Sziklák meredeztek belőle, akár egy óriás fogai. Mögöttem meredek volt a folyópart, és sűrűn benőtték a fák. A havat a fák között letaposták, és kilátszottak alóla a levelek. A szemközti part kiszögellése a folyó fölé nyúlt. Ott nem lehetett lejutni, hacsak le nem ugrott az ember. A folyó a közepénél sem volt másfél méternél mélyebb. Majdnem tíz méter magasról beleugrani azért nem lett volna jó ötlet.

Óvatosan álltam az omladozó parton. A lábamtól néhány centire áramlott a fekete víz. A földet szétszagatva gyökerek meredeztek a talajból. Küzdenem kellett a hó, a levelek és a majdnem függőleges part együttes ereje ellen, nehogy a vízben kössek ki.

A sziklák alacsony, foghíjas hidat alkottak a folyón keresztül. Néhány kő alig látszott ki az örvénylő vízből, de a folyó közepén volt egy, amelyik majdnem derékmagasságig kiemelkedett. Erre a kőre terítették rá a bőrt. Dolph sosem volt a túlzások híve. De azért egy állatbőrhöz inkább úgy illett volna, hogy kisebb legyen, mint egy kenyértartó doboz, nem pedig nagyobb, mint egy Toyota. A fej tökéletes pózban lógott le a kőről, mintha csak elrendezték volna. Ez volt az egyik ok, amiért ez a valami még mindig a folyó közepén volt. Dolph azt akarta, hogy lássam, hátha rituális jelentősége van a helynek. Egy bűvárcsapat várakozott a parton. Vízhatlan nehézbűvár-ruha volt rajtuk, ami vastagabb, mint a könnyűbűváróké, és jobban véd a kihűléstől. Dolph mellett állt egy bűvár, aki már a kapucnit is a fejére húzta. MacAdam néven mutatkozott be.

– Bemehetünk végre a bőrért?

– Anita? – kérdezte Dolph.

– Hát, inkább ők menjenek be a vízbe, mint én – válaszoltam.

– Biztonságos? – érdeklődött Dolph.

Ez már más kérdés. Csak az igazat, a színtiszta igazat.

– Nem tudom.

MacAdam rám nézett.

– Mégis mi lenne a vízben? Ez csak egy irha, nem?

Vállat vontam.

– Nem tudom biztosan, hogy miféle bőr.

– És? – kérdezte a bűvár.

– Emlékszik az Őrült Mágusra a hetvenes évekből?

– Inkább az a furcsa, hogy maga emlékszik rá – mondta MacAdam.

– Tanultam róla az egyetemen. Mágikus terrorizmus órán, az utolsó évben. Az volt a specialitása, hogy félreeső helyeken vicces kis csapdákat hagyott. Egyik kedvence az olyan állati irha volt, ami hozzánőtt az első balekhoz, aki megérintette. Az eltávolításához boszorkányra volt szükség.

– És veszélyes volt? – érdeklődött MacAdam.

– Egy ember megfulladt, amikor a cucc az arcára tapadt.

– Hogy a fenébe ért hozzá az arcával elsőnek?

– A halott már nem nagyon tudott erre válaszolni. A hetvenes években pedig még nem foglalkoztak a halottkeltéssel.

MacAdam a víz felett a távolba meredt.

– Jó, és hogyan tudja eldönteni, hogy veszélyes-e?

– Volt már valaki a vízben?

A bűvár Dolph felé bökött a hüvelykujjával.

– Ő nem engedte. És Titus seriff azt mondta, várjuk meg a menő szörnyszakértőt. – Végignézett rajtam. – Maga lenne az?

– Igen, én.

– Nos, akkor tegyen úgy, mint egy szakértő, hogy én és az embereim végre bemehessünk.

– Akarod, hogy visszakapcsoljuk a reflektorokat? – kérdezte Dolph.

Amikor megérkeztem, minden úgy ki volt világítva, mint egy színház premier alatt. Lepakcsoltattam velük a lámpákat,

miután szemügyre vettem a terepet. Bizonyos dolgok csak lámpafénynél látszanak, mások viszont kizárólag sötétben mutatják meg magukat.

– Még ne. Előbb hadd nézzek körül a sötétben.

– Miért nem akarod a lámpákat? – csodálkozott Dolph.

– Vannak olyan dolgok, amik elbújnak a fény elől. Viszont könnyen kiharaphatnak egy darabot valamelyik bűvárból.

– Maga ezt tényleg komolyan gondolja, ugye? – kérdezte MacAdam.

– Igen. Nem örül neki?

Egy pillanatig csak nézett, majd bólintott.

– De. Hogyan akarja közelebből is szemügyre venni? Az idő csak az utóbbi néhány napban hűlt le ennyire, úgyhogy a víz olyan 4-5 fokal lehet. De bűváruha nélkül így is elég hideg.

– A köveken megyek. Lehet, hogy a kezem belelógatom a vízbe, hogy lássam, feljön-e valami a csalira, de amennyire csak lehet, száraz maradok.

– Maga a szörnyetegeket veszi komolyan – mondta MacAdam –, én a vizet. Ilyen hideg vízben öt perc is elég hozzá, hogy kihűljön. Próbáljon meg nem beleesni.

– Kösz a tanácsot.

– Vigyázzon, vizes lesz – szólalt meg Aikensen.

Éppen felettem állt, egy fának támaszkodott. A cserkészsapkáját mélyen a szemébe húzta, a gyapjúgallérja pedig egészen az álláig ért. A füle és az arcának nagy része még így is szabadon volt. Reménykedtem benne, hogy megfagynak a kiálló részei.

Alulról világította meg az arcát a zseblámpával, mint valami horrorfilmben. Mosolygott.

– Semmihez sem nyúltunk, kisasszony. Minden úgy van, ahogy találtuk.

Lenyeltem a kisasszonyt. Azért mondta, hogy idegesítsen vele. Ha elengedem a fülem mellett, az őt idegesíti. Remek.

A horrormosoly lehervadt az arcáról, de tovább grimaszolt a fénybe.

– Mi a gond, Aikensen? Fél, hogy az érzékeny kis lábujjai vizesek lesznek?

Hirtelen mozdulattal ellökte magát a fától. Elkezdett lefelé csúszni a parton, a kezével vadul kalimpált, hogy lassítsa az esést. Aztán seggre esett, és csúszott tovább. Egyenesen felém tartott.

Oldalt léptem, és a part omladozni kezdett a lábam alatt. Átugrottam a legközelebbi kőre. Négykézláb belekapaszkodtam, nehogy beleessek a vízbe. A vizes kő csúszott, és csontig hatolóan hideg volt.

Aikensen a vízben landolt, és felüvöltött. A jéghideg, örvénylő víz majdnem a melléig ért. A kesztyűs kezével elkezdte püfölni a hullámokat, mintha meg akarná őket büntetni. De ettől csak még vizesebb lett.

A bőr nem csúszott le a kőről, és nem takarta be Aikensent. Semmi sem kapta el. Semmiféle varázslat nem volt a levegőben. Semmi más, csak a hideg és a víz robaja.

– Úgy tűnik, semmi nem akarja megenni – mondta MacAdam.

– Úgy tűnik – válaszoltam.

Vigyáztam, hogy a csalódottság ne látszódjon az arcomon.

– Az isten szerelmére, Aikensen. Gyere ki a vízből!

Titus hangja a meredély tetejéről visszhangzott. A seriff és a rendőrök többsége a part tetején állt a kavicsos út mellett, ami a folyóhoz vezetett. Két mentőautó is fönt várakozott. A Gaia-törvény három évvel ezelőtti bevezetése óta mindig lennie kellett mentőautónak is a helyszínen arra az esetre, ha a maradványok emberiek. Mentőautókat hívtak ki prérifarkas-dögök elszállítására, attól tartva, hogy esetleg vérfarkasok voltak. A törvény hatályba lépett, de nem adtak több pénzt egy országos rendszer kiépítésére. Washington szereti túlkomplikálni a dolgokat.

Egy nyaraló hátsó kertjében álltunk. Ahol elég mély volt a víz, stégek, sőt kisebb csónakházak is tartoztak a házakhoz. Itt, ezen a kövekkel teletűzdelt csatornán csak kenuval lehetett átjutni. Úgyhogy se stég, se csónakház nem volt itt, csak a jéghideg, sötét folyó, és egy nagyon vizes seriffhelyettes.

– Aikensen, vonszold fel a seggedet az egyik köre. Segíts Miss Blake-nek, ha már úgylis vizes vagy.

– Nincs szükségem segítségre – kiáltottam vissza Titusnak.

– Ugyan, Miss Blake, ez a mi megyénk. Nem vennénk a lelkünkre, ha magát megenné valami szörnyecske, miközben mi biztonságban állodogálunk a parton.

Aikensen felállt, aztán majdnem újra seggre esett, ahogy a cipője megcsúszott a homokos talajon. Felém fordult, és úgy nézett rám, mintha mindez az én hibám volna. Felmászott a kőnek arra a felére, amely szemben volt a bőrrel. Elveszítette a zseblámpáját. Mindenéből csöpögött a víz, kivéve a sapkáját, amelyet sikerült a víz felett tartania. Olyan mogorva volt, mint egy ázott veréb.

– Látom, nem töri magát, hogy kimásszon, Aikensen – mondtam.

Titus elindult lefelé a parton. Sokkal jobban csinálta nálam. Én úgy botladoztam lefelé, fától-fáig haladva, mint egy részeg. Titus kitarotta a kezét, hogy tompítsa, ha elesik, de végül egyszerűen lesétált. Megállt Dolph mellett.

– Működünk együtt, Miss Blake. Az együttműködés tette nagyvá ezt az országot.

– Erről mi a véleménye, Aikensen? – kérdeztem még halkabban.

Aikensen rám nézett.

– Ő a főnök.

Nem tűnt nagyon boldognak a dologtól, de úgy tetszett, elfogadja, amit Titus mond.

– Lépünk tovább, Anita – mondta Dolph.

Ez annyit tett, hogy ne fáraszsam már őket tovább.

Mindenkinek elege volt a hidegből. Nem hibáztattam őket miatta. Nekem is elegendő volt belőle.

Nagyon óvatosan felálltam a csúszós kövön. Az elemlámpa fényét úgy verte vissza a fodrozódó víz, akár egy fekete, átlátszatlan és tömör tükör.

Rávilágítottam az első kőre. Víz, és úgy tűnt, jég csillogott rajta. Óvatosan ráléptem. Aztán a következő kő jött. Ez is rendben. Nem is tudtam, hogy a Nike Air edzőcipő ilyen jó a csúszós köveken.

Átfutott az agyamon, amit MacAdam mondott a kihülésről. Már csak az kéne, hogy emiatt kórházba kerüljek. Nincs nekem elég bajom anélkül is, hogy az elemekkel kéne küzdenem?

A következő két kő távolabb feküdt egymástól. Veszélyesen csábító távolságra. Majdnem át lehetett lépni egyikről a másikra, éppen hogy csak távolabb voltak ennél. A kő, amelyen tartózkodtam, lapos volt, nem emelkedett ki nagyon a vízből, és stabilan állt. A következő kő az egyik oldalán gömbölyű volt, leszámítva egy kiszögellést.

– Csak nem attól fél, hogy vizes lesz a lába? – Aikensen rám villantott egy mosolyt, amely a sötétben inkább vicsorgásnak tűnt.

– Az zavarja, hogy maga vizes, én meg nem?

– Tehetünk róla, hogy maga is az legyen – válaszolta.

– Legfeljebb úgy, hogy magával álmodom, és közben kiver a víz – mondtam. Ugranom kellett, és csak reménykedhettem, hogy valami csoda folytán meg tudom őrizni az egyensúlyom. Visszanéztem a partra. Arra gondoltam, esetleg megkérdezhetném a bűvárokat, nincs-e egy felesleges bűvárruhájuk. De ez valahogy gyávaságnak tűnt volna, miközben Aikensen ott didergett a kövön. Meg aztán valószínűleg sikerülni fog az ugrás. Valószínűleg.

Elhátráltam a kő széléig, lendületet vettem, és ugrottam. Egy másodpercig a levegőben voltam, aztán a lábaim elérték a

követ, de az egyik lecsúszott róla. Rázuhanтам a kőre, és szorosan átöleltem mindkét kezemmel meg a másik lábammal. Az a lábam, amelyik lecsúszott, combig süllyedt a jéghideg vízbe. A hirtelen sokktól káromkodni kezdtem.

Felküzdöttem magam a kőre, a farmerom szárából csurgott a víz. Nem ért le a víz aláig a lábam. Ha jól ítélt meg Aikensen kúrje alapján, a kövek két oldalán a víz kábé derékmagasságig ért. Nekem sikerült egy olyan mélyedést kifognom, ahol teljesen ellepett volna. Mázli, hogy csak a lábam csúszott bele.

Aikensen nevetett rajtam. Ha bárki más teszi, akkor szívesen vele nevettem volna, hogy milyen röhejes ez a helyzet. De pont ő nevetett ki.

– Én legalább nem dobtam el az elemlámpám – jegyeztem meg.

Én is éreztem, hogy ez milyen gyerekesen hangzik, de Aikensen abbahagyta a nevetést. Néha gyerekesen kell viselkedni, ha el akarunk érn valamit.

A bőr mellé értem. Közelről még elképesztőbb volt. Már a partról tudtam, hogy hullő bőre. Innen egyértelműen meg tudtam mondani, hogy kígyóé. A legnagyobb pikkelyek akkorák voltak, mint a tenyerem. A szemüregek golflabda méretűek. Kinyújtottam a kezem, hogy megérintsem. Valami hozzáért a kezemhez, ahogy közelítettem felé. Felsikítottam, mielőtt rájöttem volna, hogy a víz tetején szétterülő, hullámozó kígyóbőr az. Amikor ismét kaptam levegőt, megérintettem a bőrt. Száraz, levedlett bőr tapintására számítottam. Ez viszont nehéz volt és húsos.

A fény felé fordítottam a szélét. Nem levedlett bőr volt. Ezt a kígyót megnyúzták. Azt nem tudnám megmondani, hogy életben volt-e a kígyó, amikor elkezdtek a nyúzást, de most már biztosan halott volt. Nagyon kevés olyan lény létezik, amely túléli, ha elevenen megnyúzzák.

A fejmérete és a pikkelyei kobrára emlékeztettek, de a

pikkelyek még az elemlámpa fényénél is opálosan csillogtak. Nem volt konkrét színe a kígyónak. Úgy nézett ki, mint a szivárvány vagy egy olajfolt. Mindig más színűnek látszott attól függően, hogy milyen szögben esett rá a fény.

– Még játszadozik vele egy kicsit, vagy jöhetnek a bűvárok, és kivihetik? – kérdezte Aikensen.

Nem méltattam figyelemre. Volt valami a kígyó homlokán, majdnem a szemek között. Valami fehér, sima, kerek dolog. Végighúztam rajta az ujjaimat. Egy gyöngyszem volt az. Egy golflabda nagyságú gyöngyszem. Mi a francot keres egy óriási gyöngy egy kígyó fején? És aki megnyúzta, miért nem vette ki a gyöngyöt?

Aikensen közelebb hajolt, végighúzta a kezét a bőrön.

– Fújj. Mi a fene ez?

– Egy óriási kígyó – mondtam.

Üvöltve hátrarándult. Elkezdte dörgölni a kezét, mintha le tudná róla súrolni a kígyóbőr tapintását.

– Fél a kígyóktól, Aikensen?

Rám nézett.

– Nem.

Hazudott, és ezt mind a ketten tudtuk.

– Maguk ketten ott! Ennyire jó ott kint a köveken? – kérdezte Titus. – Haladjunk már.

– Anita, szerinted van valami jelentősége annak, ahogy a bőrt elhelyezték? – érdeklődött Dolph.

– Nem hiszem. Lehet, hogy csak felakadt a sziklára. Nem hinném, hogy szándékosan tették ide.

– Akkor elmozdíthatjuk?

Bólintottam.

– Igen, bejöhetnek a bűvárok. Aikensen már ellenőrizte, hogy van-e a vízben ragadozó.

Aikensen rám nézett.

– Ez meg mi az ördögöt jelentsen?

– Akár lehetett is volna valamiféle csúszómászó a vízben.

De semmi nem próbálta megenni magát, úgyhogy a víz biztonságos.

– Csalinak használt engem.

– Beleesett a vízbe.

– Miss Blake azt mondja, hogy elmozdíthatjuk ezt az izét? – kérdezte Titus.

– Igen – válaszolt Dolph.

– Akkor gyerünk, fiúk!

A bűvárok egymásra néztek.

– Most már felkapcsolhatjuk a reflektort? – kérdezte MacAdam.

– Persze – válaszoltam.

Az erős fény bántóan felvillant. A szemem elé kaptam a kezem, és majdnem lecsúsztam a kőről. Jesszusom, ez aztán a világosság! A víz továbbra is fekete volt, hullámozó és átlátszatlan, de a kövek fényesen csillogtak, és Aikensennel hirtelen a középpontban találtuk magunkat. Az éles fényben színtelennek látszott a kígyóbőr.

MacAdam a fejére húzta a maszkot, a légzőcsövet pedig a szájába helyezte. Csak egyetlen bűvár tartott vele. Gondolom, nem volt szükség mind a négyükre ahhoz, hogy kihozzanak egy bőrt.

– Minek vesznek fel oxigénpalackot? Hiszen csak idáig kell kievickélniük – jegyezte meg Aikensen.

– Csak a biztonság kedvéért, ha esetleg elkapná őket egy örvény, vagy egy mélyebb részhez érnének – válaszoltam.

– Nem olyan vészes az örvény.

– Ahhoz elég erős, hogy ha belekap a bőrbe, akkor viszi is magával. Oxigénpalackkal pedig követni lehet a vízben, akármilyen messze is megy.

– Úgy beszél, mintha már csinált volna ilyen.

– Van bűvárvizsgám.

– Nahát, micsoda sokoldalú tehetség maga – mondta a rendőr.

A bűvárok már majdnem elértek hozzánk. Az oxigénpalackjuk úgy domborodott elő a hullámok közül, akár a bálnák háta. MacAdam kiemelte a maszkos fejét a vízből, és a kesztyűjével megfogta a sziklát. Kivette a szájából a pipát. Átölelte a sziklát, és közben a lábával kalimpált, hogy az örvény ne tudjon belekapaszkodni. A másik bűvár Aikensen felé úszott.

– Gond lenne, ha elszakítanánk a bőrt? – kérdezte MacAdam.

– Majd leemelem a sziklának erről a feléről.

– Akkor vizes lesz a karja.

– Túlélem, nem?

Nem láttam az arcát a felszerelésétől, de fogadni mertem volna rá, hogy összevonta a szemöldökét.

– Igen, túléli.

Végigcsúsztottam a kezem a bőr elején, amíg a vizet el nem értem. A hidegtől egy pillanatra megtorpantam. Aztán lejjebb nyúltam, és vállig a vízbe merültem, ahogy próbáltam kiakasztani a bőrt. Aztán a kezem váratlanul hozzáért egy csúszós, tömör valamihez, ami biztosan nem a bőr volt. Ijedt hangot hallattam, hátrahőköltem, és majdnem leestem. De visszanyertem az egyensúlyom, és azonnal a fegyveremért nyúltam.

Csak annyi időm volt, hogy megszólaljak.

– Van valami odalenn!

És már fel is jött a felszínre.

Egy kerek arc, egy ajkak nélküli, sikító száj tört felfelé, a keze MacAdam felé nyúlt. Láttam a sötét szemét, mielőtt visszahullott volna a vízbe.

A bűvárok iszonyú sebességgel iszkoltak a helyszínről: erőteljes tempókkal a part felé vették az irányt.

Aikensen botladozva hátrált, és beleesett a vízbe. Majd prüsszkölve a felszínre emelkedett, kezében a stukkere.

– Ne lője le – figyelmeztettem.

Az a valami újra feljött a felszínre. Becsúsztam mellé a vízbe. Felsikított emberi kezei belém markoltak. Belekapaszkodott a kabátomba, és odahúzta magát hozzám. A stukker a kezemben volt, de nem lőttem.

Aikensen rácélezott. Kiáltások hallatszottak a partról. Jöttek a zsaruk, de nem volt időnk. Csak Aikensenen és rajtam állt a dolog.

A lény rám csimpaszkodott. Már nem sikított, csak csüngött rajtam, mintha én lennék az utolsó reménye. Fületlen fejét a mellkasomhoz szorította. Aikensenre fogtam a pisztolyt.

Erre rám figyelt. Pislogva nézett rám.

– Mi a francot csinál?

– Tartsa másfele a fegyverét, Aikensen.

– Elegem van a pisztolycsöve látványából!

– Nekem is a magáéból – válaszoltam.

Kiabálás, mozgás a parton, felénk tartó emberek. Csak másodpercek maradtak, mielőtt valaki ideér, és megment minket. Az is túl hosszú idő.

Egy lövedék csapódott be Aikensen mellett. Olyan közel hozzá, hogy a víz beterítette. Ugrott egyet, és elsült a pisztolya. A lény megvadult, de ekkor én már a sziklák felé tartottam. Úgy csüngött rajtam, mintha hozzám nőtt volna. A nagy szikla mellett lebegtünk kígyóbőrbe gabalyodva, de valahogy mégis sikerült a Browningot Aikensenre fognom. A Magnum hangja ott vibrált a levegőben, a csontjaim is beleremegtek. Ha Aikensen felénk fordul, én lelövöm.

– A rohadt életbe, Aikensen! Tedd el azt a nyavalyás fegyvert!

A víz hangosan csobbant, ahogy valaki, feltehetőleg Titus, gázolt felénk. De nem vettem le a szemem Aikensenről, hogy megnézzem, ki közelít.

Aikensen a hangok irányába fordította a fejét. Dolph ért oda elsőnek. Úgy tornyosult Aikensen fölé, akár az Isten bosszúja.

Aikensen Dolph felé himbálta a stukkerét, mintha megérezte

volna a veszélyt.

– Ha rám fogja a fegyvert, megetetem magával – mondta Dolph.

Hiába csengett a fülem, így is hallottam, hogy Dolph hangja milyen öblösen zeng.

– Ha rád fogja – mondtam –, én lelövöm.

– Nem lőheti le más, csak én!

Titus odaért hozzánk. Rajtam kívül mindenkinél alacsonyabb volt, úgyhogy komolyan küszködött a vízben. Megfogta Aikensent az övéből fogva, ledöntötte a lábáról, és kitépte a fegyvert a kezéből, miközben a seriffhelyettes visszazuhant a vízbe.

Aikensen fulladozva jött újra a felszínre, baromi dühös volt.

– Ezt meg mi az ördögért csináltad?

– Kérdezd meg Miss Blake-et, miért csináltam! Kérdezd meg őt!

A kis Titus csupa víz volt, és mégis sikerült megfélemlítenie Aikensent.

– Miért? – kérdezte a seriffhelyettes. Leengedtem a Browningot, de nem raktam el.

– Tudja, Aikensen, az a gond az ilyen nagy fegyverekkel, hogy baromi sok húst képesek átlukasztani.

– Mi?

Titus meglökte Aikensent, aki ettől megbotlott. Komoly erőfeszítésébe került állva maradni.

– Ha meghúzod a ravaszt, fiacskám, és eltalálsz a lényt, Miss Blake-et is megölted volna, úgy hozzá volt préselődve ez a valami.

– Azt hittem, hogy a csaj csak védi azt az izét. Azt mondta, hogy ne lőjem le. Nézd csak meg!

Erre mindenki felém fordult. A sziklának támasztottam a lábamat. A lény nehezekként csüngött rajtam. Elájult a kabátomba csimpaszkodva. Nehezebb volt elrakni a fegyvert, mint korábban előkapni. A hideg, az adrenalin és a kabátomon

csüngő, a fegyvertokomat eltakaró férfi együtt okozták ezt.

Merthogy ezt tartottam a karomban. Egy embert, akit élve megnyúztak, de mégsem volt halott. Na persze, nem akármilyen ember volt.

– Ez egy ember, Aikensen – mondta Titus. – Egy pasas, aki megsebesült. Ha nem a lövöldözéssel lettél volna elfoglalva, akkor te is láttad volna, hogy mi van az orrod előtt.

– Ez egy naga – mondtam.

Titus nem hallotta meg, amit mondtam. Dolph kérdezte meg:

– Mit mondtál?

– Ő egy naga.

– Kicsoda? – kérdezte Titus.

– A férfi – válaszoltam.

– És mi a franc az a naga?

– Először is mindenki jöjjön ki a vízből – kiáltotta egy hang a partról. Az egyik mentős volt, a kezében egy csomó takaróval.

– Gyerünk, emberek! Ne akarják, hogy mindenkit kórházba kelljen vinni ma éjjel.

Nem voltam teljesen biztos benne, de mintha az orra alatt azt mormogta volna a mentős, hogy „istenverte hülyék”.

– Mi a franc az a naga? – kérdezte ismét Titus.

– Elmondom, ha segít kivinni a partra. Szétfagy a seggem itt a vízben.

– Nem csak a seggük fog szétfagyni – mondta a mentős. – Mindenki azonnal a partra! Egy-kettő, emberek!

– Segítsenek neki – mondta Titus.

Két egyenruhás helyettes volt vele a vízben. Odaevickéltek hozzánk. Felemelték a pasit, de az ürge ökle rázáródott a kabátomra. A végső erejével szorított. Kitapintottam a pulzusát a nyakán. Gyenge volt, de egyenletes.

A mentős takaróba bugyolált mindenkit a parton. A partnere, egy szőke nő a nagát bámulta, aki úgy nézett ki a reflektorfényben, akár egy nyílt seb.

- Vele meg mi a szar történt? – kérdezte az egyik helyettes.
- Megnyúzták – válaszoltam.
- Jézusom – mondta a helyettes.
- A kifejezés találó, a vallás nem egészen – jegyeztem

meg.

- Mi van?

- Semmi. Le tudnák feszíteni a kezét a kabátomról?

Nem ment egykönnyen. Végül maguk közé fogták, úgy vitték. Kibotorkáltam velük a partra, miközben a férfi még mindig a ruhámat szorongatta. Egyikünk sem esett el. A második csoda. Az első az volt, hogy Aikensen még mindig élt. Ahogy így elnéztem a pasi fagyomarta, kékes bőrét, arra gondoltam, hogy több csoda is történt ma este.

A szőke hajú mentős a naga mellett térdelt. Hosszan, hangosan kifújta a levegőt. A másik mentős takarót dobott rám és a két helyettesre.

– Ha sikerül lehámoznia magáról ezt a lényt, akkor azonnal felmegy a mentőautókhoz. Amilyen gyorsan csak lehet, bújjon ki a vizes ruhájából.

Kinyitottam a számat, de felém intett az ujjával.

– Ruha le, és beül a meleg mentőautóba, vagy a kórház. Maga dönt.

- Igenis, kapitány – válaszoltam.

– És nehogy elfelejtse – figyelmeztetett a mentős. Aztán továbbment, hogy takarókat és utasításokat osztogasson a többi zsarunak.

– Mi legyen a bőrrel? – kérdezte Titus. Ő is takaróba volt bugyolálva.

- Hozzák ki a partra – mondtam.

MacAdam azt kérdezte:

– Biztos benne, hogy több meglepetés nem vár ránk a mélyben?

- Asszem, ma több nagára nem kell számítanunk.

Bólintott, és visszacsusszant a vízbe a társával. Örültem,

hogy nem vitatkozik velem. Talán a meztelen, megnyúzott naga tette.

A mentősök egyesével feszítették le a naga ujjait a kabátomról. Nem akartak kiegyenesedni az ujjai. Begörbítve maradtak, mint a halottak ujjai a hullamerevség beállta után.

– Maga tudja, hogy miféle lény ez? – kérdezte a szőke mentős.

– Egy naga.

Összenéztek a másik mentőssel. Az megrázta a fejét.

– Mi a franc az a naga?

– Egy lény a hindu mitológiából. Általában kígyó alakban ábrázolják.

– Remek – mondta a mentős. – És hogy fog reagálni a szervezete? Úgy, mint egy hüllőé, vagy úgy, mint egy emlősé?

– Nem tudom.

A többi mentős összeállított egy emelőrendszert, közben pedig a meleg mentőautók felé terelgette az embereket. Több mentősre lett volna szükség.

A mentősök sóoldattal permeteztek be egy puha gézdarabot, és beletekerték a nagát. Az egész teste egyetlen hatalmas nyílt seb volt, ennek minden következményével. Fertőzésveszély fenyegette. A halhatatlan lények kaphatnak fertőzést? Ki tudja? A természetfeletti lényekben otthon vagyok, de elsősegélynyújtás halhatatlanoknak? Az nem az én műfajom.

Több réteg takaróval bugyolálták be. Ránéztem a mentősre.

– Még ha hüllő, akkor sem ártunk a takaróval.

Ebben volt valami.

– Gyenge, de stabil a pulzusa – mondta a mentős csaj. – Megkockáztatjuk az infúziót, vagy...

– Nem tudom – válaszolt a társa. – Egyáltalán nem is kéne életben lennie. Egyszerűen csak vigyük el innen. Életben tartjuk, és elvisszük a kórházba.

A távolból újabb mentőautók szirénája hallatszott. Úton volt

az erősítés. A mentősök feltették a nagát egy hordágyra, amelyet a többiek által összeállított kötélrendszerhez erősített kosárba tettek.

– Tud róla bármi olyat, ami segíthet a gyógykezelésében? – kérdezte a mentős.

Nagyon határozottan nézett rám.

– Nem hinném.

– Akkor most azonnal nyomás fel a mentőautókhoz.

Nem vitáztam. Fáztam. A ruhám lassan kezdett ráfagyni a testemre, hiába voltak rajtam a takarók.

Egy meleg mentőautóban kötöttem ki. Csak egy takaró volt rajtam, és a mentősök meg a mentőorvosok rám erőszakoltak egy palack meleg oxigént. Egy kocsiba kerültem Dolph-fal és Zerbrowskival. Jobb, mintha Titust és Aikensent kaptam volna ki.

Amíg a mentősök megnyugtató válaszára vártunk, hogy valóban túl fogjuk élni a mai estét, Dolph a tárgyra tért.

– Mesélj nekem a nagákról – mondta.

– Ahogy már mondtam, hindu mitológiai lények.

Leggyakrabban kígyóként, egész pontosan kobraként ábrázolják őket. Emberi alakot is tudnak ölteni. És emberfejű kígyóként is mutatkozhatnak. Az esőcseppek és a gyöngyök őrzői.

– Ezt mondd el még egyszer – szakított félbe Zerbrowski.

A jólfésült frizurája most kócosán állt. Beugrott a vízbe, hogy megmentsen, pedig még úszni sem tud. Megismételtem.

– Van egy gyöngy a bőr fejrészén. Szerintem a naga bőre. Valaki megnyúzta, de nem halt bele. Fogalmam sincs, hogyan került a bőr és a naga a vízbe.

Dolph közbeszólt.

– Úgy érted, hogy kígyóalakban volt, valaki megnyúzta, de a naga nem halt bele.

– Úgy tűnik.

– Hogyhogy most emberi alakban van?

- Nem tudom.
- Miért nem halott? – kérdezte Dolph.
- A nagák halhatatlanok.
- Nem kéne ezt a mentősökkel is tudatnod? – érdeklődött

Zerbrowski.

– Teljesen megnyúzták, és mégis életben van. Szerintem a mentősök maguktól is rá fognak jönni erre – válaszoltam.

- Ebben lehet némi igazság.
- Melyikőtök lőtt Aikensen irányába?
- Titus volt az – mondta Dolph.
- Lehordta a sárga földig, és elvette a fegyverét – tette

hozzá Zerbrowski.

– Remélem, nem is adja vissza neki. Ha van olyan ember, akinek nem kéne fegyvert adni a kezébe, akkor az Aikensen.

- Van nálad váltás ruha, Blake? – kérdezte Zerbrowski.
- Nincs.

– Van a csomagtartómban két tréninggatyá. Vissza akarok még menni a házassági évfordulómat ünnepelni kicsit.

A Zerbrowski kocsiában érlelődő, használt tréninggatyá gondolata kicsit sok volt.

- Azt hiszem, lemondok róla.

A nyomozó rám vigyorgott.

– Tiszták. Katie-vel el akartunk menni edzeni, de máshogy alakult.

- El se jutottatok az edzőteremig, mi? – kérdeztem.
- Nem.

Belevörösödött. Valami állati jó vagy kínos dolognak kellett lennie, ha Zerbrowski ilyen gyorsan belepirult.

- Miféle edzésbe merültetek bele ti ketten? – érdeklődtem.
 - Egy férfinak kell a testmozgás – mondta komolyan Dolph.
- Zerbrowski ártatlan tekintettel nézett rám.

– És téged jól megmozgatott a kedvesed? – Aztán Dolph felé fordult. – Meséltem már, hogy Blake-nek van egy pasija? Nála alszik.

- Már a telefont is Mr. Zeeman vette fel – válaszolta Dolph.
- Nem az ágyad mellett van a telefonod, Blake? – firtatta Zerbrowski. A lehető legártatlanabb tekintettel nézett rám.
- Hozd ide a tréninget, és vigyél innen el – válaszoltam. Zerbrowski felnevetett, és Dolph vele nevetett.
- Katie nadrágja, úgyhogy nehogy összekoszold. Ha tényleg edzeni akarsz, akkor inkább csináld meztelenül. Erre a középső ujjam volt a válasz.
- Csináld még egyszer – mondta Zerbrowski. – A takaród szétnyílt.
- Állati jól szórakoztak rajtam.

A lakásomhoz vezető folyosón álltam hajnali négykor. Élénk pink színű tréningben voltam. A vizes cuccomat kissé kényeskedve tartottam a bal hónom alatt. Hiába a szép új rózsaszín melegítő, fáztam. Csak úgy engedtek el a mentősök, hogy megígértem, inni fogok valami meleget, és veszek egy forró fürdőt. Zokniban szaladtam fel a lépcsőn. Katie tréningje jó volt rám, de a cipője nem.

Fáztam, kimerült voltam, és fájt az arcom. Viszont a fejfájás elmúlt. Lehet, hogy a jéghideg vízbe mártózás miatt. Talán a naga érintése tette. Ugyan nem rémlett, hogy olvastam volna az érintésükkel összefüggő spontán gyógyulásokról, de hát eléggé régen olvastam róluk bármit is. A természetfeletti biológia záróvizsgámra kellett belőlük készülni. Ami igazán segített, az a gyöngy volt és a kobrabőr. Elhatároztam, hogy előtűrom a tankönyvemet, és átolvasom a róluk szóló részt. Habár a dokinak, aki éppen ügyeletes abban a kórházban, ahová viszik, gyorsabban kell képbe kerülnie, mint nekem. Vajon van a nagákról információ a számítógépükben? A törvények értelmében kell, hogy legyen. Beperelné valaki a naga nevében őket, ha nincs? Vagy a naga saját maga kel ki a halálos ágyából, és pereli be a kórházat?

Hat órán belül másodszor álltam a lakásom előtt kulcs nélkül. Egy pillanatra az ajtóhoz támasztottam a fejem, és sajnáltam magam. Ma este már nem akartam újra látni Richardot. Sok mindent meg kellett beszélnünk, és nem az alakváltásával kapcsolatban. Bárcsak ne jutottak volna eszembe a gyerekek. Nem akartam a kis vakarcsokról beszélgetni. Semmiről sem akartam beszélgetni. Be akartam mászni az ágyamba, és egyedül akartam lenni.

Mély levegőt vettem, és felegyenesedtem. Nem akartam olyan levertnek látszani, mint amilyennek éreztem magam. Becsengettem a saját lakásomba, és megfogadtam, hogy csináltatok pótkulcsot. Nem, nem Richardnak. Mindkét kulcs az enyém lesz.

Richard ajtót nyitott. Elfeküdte a haját, és az most vastag, göndör fürtökben hullott az arcába. Félmeztelenül volt és mezítláb. A farmerja felső gombja nyitva. Hirtelen megörültem neki. Csodálatos dolog a kéjvágy.

Megragadtam a farmerját az övrésznél, és magamhoz húztam. Megrándult amikor a vizes ruháim hozzáérték a csupasz mellkasához, de nem húzódott el. Olyan meleg volt a teste az alvástól, mintha lázas lenne. A gerincét le-fel simogatva melengettem a kezem. Bele-belerándult a hideg érintésbe, de egyszer sem húzódott el. Ledobtam a földre a vizes ruhát.

Megcsókoltuk egymást. Gyengéd csók volt. Az öve vonalában járattam a kezem, az ujjaim veszélyesen mélyre nyúltak. Halkan és lágyan szólalt meg. Édes kis semmiségekre vagy mocskos ígéretekre számítottam, ehelyett azt mondta:

– Vendégünk van.

Lemerevedtem. Magam előtt láttam Ronnie-t, vagy ami még rosszabb: Irvinget, ahogy ott ül a kanapén, miközben mi egymást tapizzuk.

– A kurva életbe – mondtam halkan, de érzéssel.

– Végre itthon vagy, ma petite.

Ez még Irvingnél is sokkal rosszabb volt.

Felnéztem Richardra, és a csodálkozástól tátva maradt a szám.

– Mi folyik itt?

– Bejött, amíg aludtam. Arra ébredtem fel, hogy nyílik az ajtó.

Hirtelen előntött a hideg veríték.

– Nincs semmi bajod?

– Komolyan a folyosón akarod ezt megtárgyalni, ma petite?

– Jean-Claude hangja annyira, de annyira tárgyilagos volt.

Ezek után csak azért is a folyosón akartam maradni, de gyerekes dolog lett volna. Meg különben is, ez az én lakásom.

Beléptem az ajtón. Richard jelenléte megnyugtató volt. A

vizes ruhámat berugdostam a lakásba, és így szabadon maradt a kezem. A pisztoly ott virított a pulcsimon. A tokja szabadon fityegett, mert nem volt rajtam öv, hogy megtartsa. Még így is elő tudom kapni a stukkert, ha muszáj. Nem tartottam valószínűnek, hogy szükségem lesz rá, de jobbnak láttam emlékeztetni a Város Urát arra, hogy nem viccelek.

Richard becsukta az ajtót, és nekidőlt. Keze a háta mögött. Az arcát csaknem eltakarta a lehulló haj. A hasán az izmok hívogattak, hogy simogassam meg. Ha nem lett volna egy vámpírmester a nappalimban, akkor valószínűleg nem állok ellen neki.

Jean-Claude a kanapén ült. Fekete ing ölelte körül a meztelen felsőtestét. A karját a kanapé támlájára fektette, amitől az inge megemelkedett, és kilátszottak a mellbimbói. Éppen csak egy árnyalattal voltak sötétebbek a fehér bőrénél. Az ajkán alig észrevehető mosoly játszott. Tökéletes volt, ahogy ott ült a kanapén. Illett a berendezéshez. A rohadt életbe. Muszáj lesz új bútort vennem. Színeset.

– Mit csinálsz itt, Jean-Claude?

– Hát így üdvözlőd az új udvarlódát?

– Nagyon kérek, ne fárassz ma este. Kimerültem, és mindenem fáj. Mondd meg, miért vagy itt, mit akarsz, aztán tűnj el.

Úgy állt talpra, mintha zsinóron húzták volna. Mintha nem is lennének csontjai. Így az ing mindenesetre többet eltakarta a tökéletes, fehér testéből. Ez is valami.

– Azért vagyok itt, hogy lássalak titeket.

– Miért?

Felnevetett. A hangja hullámként futott végig rajtam. Puha volt és sima, csiklandozott, de nem volt benne élet. Mély levegőt vettem, és lekapcsoltam a fegyvertartót. Nem azért volt itt, hogy bántson. Flörtölni akart. Mindkettőjük mellett elsétáltam, és az egyik konyhai szék háttámlájára akasztottam a pisztoly tokját. Éreztem, hogy mind a ketten követnek a

tekintetükkel. Ez egyszerre volt hízelgő és kurvára kényelmetlen.

Visszanéztem rájuk. Richard továbbra is az ajtónál állt. Ruha nélkül, hívogatóan. Jean-Claude mozdulatlanul várt a kanapé mellett. Az erotikus fantázia három dimenziós megtestesülése. Csillagászati méreteket öltött a szexuális energia a szobában. Szinte elszomorodtam, hogy semmi nem fog történni.

Volt még kávé a kiöntőben. Talán ha elég sok jó meleg kávé iszom, és veszek egy igazán forró fürdőt, akkor felengedek. Így hajnali négykor jobban esett volna egy forró zuhany, de a mentős megígértette velem, hogy befekszem a kádba. Valamit magyarázott is hozzá az alaphőmérsékletemről.

– És miért akartál látni minket Richarddal? – Kitöltöttem a kávé a frissen elmosott pingvines bögrémbe. Richard nagyon házias.

– Úgy hallottam, hogy Monsieur Zeeman nálad szándékozik tölteni az éjszakát.

– És ha igen, akkor mi van?

– Ki mondta? – kérdezte Richard.

Ellökte magát az ajtótól. Még a farmerja felső gombját is begombolta. Kár.

– Stephen.

– Biztos nem önként tette – mondta Richard.

Nagyon közel állt Jean-Claude-hoz. Egy kicsivel fölébe magasodott. Félmeztelen volt, amitől bizonytalannak és tétovának kellett volna lennie. Ehelyett teljesen otthon érezte magát. Amikor először láttam Richardot, meztelenül feküdt egy ágyban. Akkor sem jött zavarba.

– Stephen nem önként mondta el – válaszolta Jean-Claude.

– A védelmem alatt áll – közölte Richard.

– Még nem vagy falkavezér, Richard. A falkán belül megvédheted Stephent, de akkor is Marcus a főnök. Ő pedig

nekem adta Stephent. Ahogy téged is.

Richard mozdulatlanul állt, de a levegő valahogy úszni kezdett körülötte. Ha nagyon erősen koncentráltam, még láttam is. Az ereje legyezőszerűen terjedt szét. Belebizsergett a bőröm. A francba.

– Én nem vagyok senki tulajdona.

Jean-Claude a fiú felé fordult. Barátságos és nyílt volt a tekintete, a hangja hétköznapi:

– Nem ismered el Marcust falkavezérednek?

Beugratós kérdés volt, ezt mindannyian tudtuk.

– Mi történik, ha azt mondja, nem? – kérdeztem.

Jean-Claude ismét felém fordult. Gondosan kiszámított közöny ült az arcán.

– Akkor azt mondja, nem.

– És te elmondod Marcusnak. Aztán mi lesz?

Erre egész kicsit elmosolyodott. A tökéletes kék szeme csillogott.

– Marcus a hatalma ellen irányuló kihívásnak fogja venni.

Letettem a kávésbögrémet, és megkerültem konyhai pultot. Majdnem közöttük álltam. Richard energiája úgy áramlott végig a bőrömon, mintha apró bogarak masíroztak volna rajta. Jean-Claude felől nem éreztem semmit. Az élőhalottak nagyon csöndesek.

– Ha Richard meghal miattad, még ha csak közvetetten vagy is benne, akkor a megállapodásunknak lőttek.

– Nincs szükségem a védelmedre – mondta Richard.

– Ha a Marcus elleni küzdelemben halsz bele, az egy dolog. De ha azért halsz meg, mert Jean-Claude féltékeny, az az én hibám.

Richard megérintette a vállamat. Az ereje áramütésként szaladt végig a testemen. Megrázkódtam, erre levette rólam a kezét.

– Egyszerűen megadhatnám magam Marcusnak, elfogadhatnám a hatalmát, és akkor biztonságban lennék.

Megráztam a fejem.

– Láttam, hogy Marcus mit tekint elfogadhatónak. Igen messze van a biztonságtól.

– Marcus nem tudta, hogy kétféle befejezést vettek fel – mondta Richard.

– Ezek szerint beszéltél vele erről?

– Csak nem azokról az édes kis filmekről beszéltek, amiket Raina talált ki? – kérdezte Jean-Claude.

Mindketten ránéztünk. Az ereje egyre erősödő hullámokban tört felénk. Nehéz volt egyáltalán lélegezni is mellette. Mintha egy vihart próbálnék lenyelni. Megráztam a fejem. Egyszerre csak egy dologra koncentráljunk.

– Mit tudsz te azokról a filmekről? – kérdeztem.

Jean-Claude egyikünkéről a másikunkra nézett. Végül belebámult a szemembe.

– A hangodból ítélve több van a dologban, mint gondolom. Már megint mit csinált Raina?

– Honnan tudsz a filmekről? – kérdezte Richard. Közelebb lépett. A mellkasa a hátamhoz ért. Elakadt a lélegzetem. A bőröm bizsergett, mintha valaki egy elektromos vezetéket érintett volna hozzá, de nem fájt. Szinte feldolgozhatatlan érzés volt. Kellemes, de tudtam, hogy ha sürgősen nem hagyja abba, akkor mindjárt fájni fog.

Kicsit elléptem tőle. Közöttük álltam, egyiküknek sem fordítottam hátat. Mindketten engem néztek. Szinte egyforma volt az arckifejezésük: idegen. Mintha olyan gondolatok jártak volna a fejükben, amilyenek nekem még álmomban sem juthattak az eszembe, vagy mintha olyan zene szólna, amire én nem tudok táncolni. Én voltam az egyetlen ember a szobában.

– Jean-Claude, egyszerűen csak mondd el, mit tudsz Raina filmjeiről. Ne játszadozz velünk, jó?

Egy szívverésnyi ideig rám nézett, majd elegánsan vállat vont.

– Rendben. A te alfa nőstényed főszerepet ajánlott nekem egy pornófilmben.

Tudtam, hogy visszautasította. Exhibicionista, de nem szereti az ízléstelen mutatványokat. A pornófilm számára túlmegy az illendőség határán.

– És élvezted vele a szexet a kamerák előtt? – kérdezte Richard.

Halkan beszélt, de az energiája elárasztotta a szobát. Jean-Claude feléje fordult, düh csillogott a szemében.

– A nő folyton veled henceg, szőrös barátom. Azt mondja, óriási voltál.

– Ez övön aluli ütés volt, Jean-Claude – mondtam.

– Nem hiszel nekem. Ennyire biztos vagy Richardban?

– Abban teljesen biztos vagyok, hogy nem feküdne le Rainával.

Richard arcára különös kifejezés ült ki.

– Ugye nem? – kérdeztem.

Jean-Claude felnevetett.

– Tizenkilenc éves voltam. Ő volt az alfa nőstény. Nem volt más választásom – mondta Richard.

– Na persze.

– Joga van választani a friss hímek közül. Ez az egyik olyan dolog, aminek véget akarok vetni.

– Továbbra is lefekszel vele? – kérdeztem.

– Nem. Amióta van választásom – válaszolta Richard.

– Raina olyan elragadtatással beszél rólad. Kitér minden apró részletre. Nem lehetett az olyan régen.

– Hét éve történt.

– Komolyan? – Ebben az egyetlen szóban minden kétségem belesűrítettem.

– Nem hazudok neked, Anita – mondta Richard.

Richard tett egy lépést előre. Jean-Claude Richard felé mozdult. A tesztoszteronszint magasabbra emelkedett, mint a természetfeletti erők szintje. Lassan mindkettőbe bele fogunk

fulladni.

Közéjük álltam. Nem átvitt értelemben. A két kezem a mellkasukra tettem. Abban a pillanatban, ahogy megérintettem Richard mellkasát, az ereje, akár valami elektromos folyadék, végigömlött a karomon. Egy másodperccel később értem Jean-Claude-hoz. A ruha volt olyan különös, vagy a vámpír csinált valami trükköt, nem tudom, de neki is a csupasz bőrét érintettem meg. Hideg volt és puha. Éreztem, ahogy Richard ereje végigszalad a testemen, és nekicsapódik Jean-Claude tökéletes bőrének.

Abban a pillanatban, válaszként energiahullám áradt a vámpírból is. A két energianyáláb nem csapott össze, hanem egybevegyült bennem, aztán továbbfolyt a két férfi felé. Jean-Claude ereje, akár a hideg, viharos szél. Richardé csupa hő és szikra. Mint a fa és a tűz, úgy táplálták egymást. És mindezek mélyén éreztem a saját erőmet, azt, amellyel a halottakat elő tudom hívni. Nincs jobb szavam rá: mágia volt. A három erő összeolvadt. Beleborzongtam, kalapált tőle a szívem és összeszorult a gyomrom.

A térdem összecsuklott, és a földön találtam magam levegőért kapkodva. Mintha a bőröm le akarna válni a testemről. A szívem a torkomban dobogott, képtelen voltam lélegezni. Minden aranyszínű fényben szikrázott, fénypontok táncoltak a szemem előtt. Az ájulás kerülgetett.

– Mi a franc volt ez? – kérdezte Richard. Úgy tűnt, a hangja a kelleténél messzebből érkezett. Soha korábban nem hallottam káromkodni.

Jean-Claude mellettem térdelt. Nem próbált hozzám érni. Néhány centi távolságról a szemébe néztem. Eltűnt a pupillája, és az egész szeme gyönyörű éjféli színben pompázott. Akkor szokott ilyen lenni a tekintete, amikor igazán előbújt belőle a vámpír. Úgy éreztem, ezúttal nem szándékosan csinálta.

Richard a másik oldalamon térdelt. Felém nyúlt, hogy megérintsen. Amikor néhány centiméterre volt tőlem, az

energia felszikrázott, akár egy elektromos kisülés.
Visszarántotta a kezét.

– Mi ez?

Ijedtnek tűnt. Én is az voltam.

– Meg tudsz szólalni, ma petite?

Bólintottam. Minden érzékem túl éles volt. Nagyon magas adrenalin szintnél válik ilyenné a világ. Szilárdnak és tapinthatónak látszottak az árnyékok Jean-Claude mellkasán, ahol az inge szétnyílt. A ruhája fémes feketének tűnt, akár egy bogár háta.

– Mondj már valamit, ma petite.

– Anita, jól vagy?

Borzasztó lassan Richard felé fordultam. A haja eltakarta az egyik szemét. Minden tincs vastag volt és tökéletes. Mintha rajzolva lenne. A szempilláit szálanként meg tudtam különböztetni, döbbenetes kontrasztot alkottak a bőrével.

– Jól vagyok.

Tényleg?

– Mi történt? – kérdezte Richard.

Nem igazán tudtam, kinek szól a kérdés. Reméltem, hogy nem nekem, mert én nem tudtam a választ.

Jean-Claude mellettem ült a földön, a hátát a konyhai pultnak támasztotta. Lehunyta a szemét, és mély lélegzetet vett. Miközben kifújta, kinyitotta a szemét. Még mindig olyan mély, örvénylő kék volt a szeme, mintha éppen táplálkozni készülne. A hangja normális volt, legalábbis amennyire tőle tellett.

– Még soha nem ízleltem ilyen erőt anélkül, hogy előtte valakinek a vérét ontottam volna.

– Bízom benne, hogy a lehető legmegfelelőbb dolgot fogod mondani – közöltem.

Richard úgy állt ott mellettem, mint aki segíteni szeretne, de nem mer megérinteni. Jean-Claude-ra meredt.

– Mit tettél velünk?

– Én? – Jean-Claude gyönyörű arca szinte bágyadtnak tűnt: a szemét félig lehunyta, az ajkai enyhén szétnyíltak. – Én nem csináltam semmit.

– Hazudsz – mondta Richard. Leült a földre, törökülésben. A közöttünk levő távolság éppen ahhoz volt elég, nehogy egymáshoz érjünk, de az erő maradéka még ott rezgett közöttünk. Egy kicsit odébb araszoltam, ám rá kellett jönnöm, hogy Jean-Claude-hoz közelebb sem jobb. Akármilyen történt, az nem volt egyszeri és megismételhetetlen. Továbbra is ott vibrált a levegőben meg a bőrünk alatt.

Richardra néztem.

– Nagyon biztos vagy benne, hogy Jean-Claude volt a dolog mögött. Hajlandó vagyok hinni neked. De mit tudsz, amit én nem?

– Nem én csináltam, és nem is te. Kiszagolom a mágiát. Ki más tehetette volna?

Kiszagolja? Visszafordultam Jean-Claude felé.

– Nos?

A vámpír felnevetett. Úgy szaladt végig a nevetése a gerincemen, akár egy puha szörpamacs. Félelmetes volt. Túl közel volt még a közösen megélt energiavihar emléke. Beleborzongtam, erre ő még jobban nevetett. Bántott a nevetése, és tudtam, nem volna szabad hagynom, de nem tettem semmit, jólesett. A kacagása veszélyesen jóízű volt, akár a mérgezett cukorka.

– Esküszöm mindenre, amire csak akarod, hogy semmit nem tettem szándékosan.

– Akkor mit csináltál véletlenül? – kérdeztem.

– Magadnak is feltehetnéd ugyanezt a kérdést, ma petite. Nem én vagyok a természetfeletti erők egyetlen mestere ebben a szobában.

Ezzel megfogott.

– Azt állítod, hogy egyikünk tette.

– Azt mondom, nem tudom, ki tette, és azt sem tudom,

hogy mi ez. De Monsieur Zeemannak teljesen igaza van: varázslat volt. Nyers erő, amelytől bármelyik farkas hátán felállna a szőr.

– Ez meg mit akar jelenteni? – kérdezte Richard.

– Ha ilyen hatalmas erőt tudnál irányítani, kedves farkasom, akkor még Marcus is behódolna neked.

Richard a mellkasához húzta a térdét, és átkarolta. A szeme a távolba meredt, látszott, hogy gondolkodik. Felcsigázta az ötlet.

– Én vagyok az egyetlen ebben a szobában, aki nem a hatalma megszilárdításán töpreng? – kérdeztem.

Richard szinte bocsánatkérően nézett rám.

– Nem akarom megölni Marcust. Ilyen hatalmas erő láttán talán meghátrálna.

Jean-Claude elégedett mosolyt villantott felém.

– El kell ismerned, hogy Richard nem ember, és most már hatalomra is vágyik. Ő akar lenni a farkavezér. Tudod, ahogy a Shangri-Las énekelt valamikor, „the leader of the pack”.

Széles mosolyra húzta a száját, majdnem elnevette magát.

– Nem is tudtam, hogy bírod a hatvanas évek zenéjét – mondtam.

– Rengeteg dolgot nem tudsz rólam, ma petite.

Jean-Claude-ra bámultam. Mindennél, ami ma este történt, furcsább volt elképzelni őt, ahogy a Shangri-Las zenéjére ráz. A nagákban hittem, de azt elképzelni sem tudtam, hogy Jean-Claude-nak is lehet hobbija.

Forró fürdő. Újra a nagyméretű póló, tréningnadrág, zokni. Én leszek a legrosszabbul öltözött ember a szobában. Az első adandó alkalommal veszek valamit az egykori fekete köntös helyett.

A fiúk a kanapén ültek, olyan messze egymástól, amilyen messze csak lehetett. Jean-Claude úgy ült, akár egy modell: egyik karja a kanapé hátulján, a másik a karfán. A lába férfiasán keresztbe téve. Jól szemügyre vehettem a puha csizmáját. Richard egyik térdét a meztelen mellkasához húzta, a másikat maga alá.

Richardon látszott, hogy kényelmesen elhelyezkedett. Jean-Claude ezzel szemben úgy ült, mint aki azt várja, hogy egy arra kószáló fotós lekapja. A két pasi az életemben. Nehéz volt uralkodni magamon.

– Muszáj aludnom egy keveset, úgyhogy mindenki, aki nem tölti itt az éjszakát, kifelé.

– Ha ez rám vonatkozik, ma petite, nekem egyáltalán nem áll szándékomban elmenni. Hacsak Richard nem jön velem.

– Stephen megmondta neked, hogy miért vagyok itt – mondta Richard. – Anita megsebesült, és nem maradhat egyedül.

– Nézz rá, Richard. Szerinted úgy néz ki, mint akinek valami baja van? – a vámpír elegánsan felém mutatott. – Tény, hogy megsérült. De nincs szüksége a te segítségedre. Talán az enyémmre sem.

– Richardot én hívtam át éjszakára. Téged nem hívtalak.

– De igenis meghívtál, ma petite.

– Először is ne szólíts így. Másodszor pedig: mikor hívtalak meg?

– Legutóbb, amikor itt voltam. Augusztusban, ha jól emlékszem.

A francba, elfelejtettem. Több mint felelőtlen húzás volt. Ezzel veszélybe sodortam Richardot. Úgy tűnt, hogy rendben lesznek a dolgok, de amikor itt hagytam Richardot egyedül,

nem gondoltam, hogy Jean-Claude szabadon ki-be járkaíhat.

– Magam is meg tudom oldani – mondtam.

– Ha a színpadias gesztusok örömet szereznek neked, akkor légy a vendégem. De Richard akkor sem töltheti itt az éjszakát.

– Miért nem?

– Azt hiszem, te azok közé a nők közé tartozol, akik a testükkel együtt a szívüket is odaadják. Attól tartok, ha Monsieur Zeemannal hálsz, onnan már nincs visszaút.

– A szex még nem jelent elkötelezettséget – ellenkeztem.

– A legtöbb embernek valóban nem. De számodra igen.

Elöntött a forróság, és elvörösödtem, hogy ennyire jól ismer. Rohadjon meg.

– Nem tervezem, hogy lefekszem vele.

– Hiszek neked, ma petite. De azt is láttam, hogy követed őt a pillantásoddal. Csupa érzékiség, melegség és élet, ahogy ott ül. Ha nem lettem volna itt, amikor hazaértél, ellenálltál volna?

– Igen.

Jean-Claude vállat vont.

– Valószínűleg. Ijesztő akaraterőd van, de akkor sem vállalhatom a kockázatot.

– Azt gondolod, hogy rá fogok mászni?

Ismét vállat vont. Annyi mindent jelenthetett ez a vállrándítás. Hívogató és leereszkedő volt a mosolya.

– Miért? Te is gerjedsz rá?

Váratlanul érte a kérdés. A meglepetés az arcán bőven megérte. Még akkor is, ha Richardot viszont felháborítottam. Jean-Claude most csak Richardra figyelt. Tetőtől talpig végigmérte. Lassan, bizalmasan. Mintha táncolna a tekintete. De a szeme nem a fiú ágyékánál vagy a mellkasánál pihent meg, hanem a nyakánál.

– Az igaz, hogy az alakváltók vére édesebb tud lenni, mint az emberi vér. Ha sikerül elérnünk, hogy ne tépjenek szét, megrázó élményben lehet részünk.

– Úgy beszélsz, mint akik nemi erőszakot követnek el – mondtam.

A vámpír arca kivirult, meglepett mosolyából elővillantak a szemfogai.

– Nem is rossz összehasonlítás.

– Sértésnek szántam, ugye tudod? – mondtam.

– Tudom, hogy annak szántad.

– Azt hittem, volt egy megállapodásunk – szólt közbe Richard.

– Van is.

– Nyugodtan beszélhetsz arról, hogy milyen lenne megenni engem, de akkor is van egy megállapodásunk.

– Sok szempontból nagyon élvezném, ha elkaphatnálak, de valóban van egy megállapodásunk, és nem fogom megszegni.

– Miféle megállapodás? – érdeklődtem.

– Egymás erejét tanulmányozzuk – felelte Jean-Claude.

– És ez pontosan mit jelent? – kérdeztem.

– Magunk sem tudjuk pontosan – válaszolta Richard. – Még nem dolgoztuk ki a részleteket.

– Egyelőre csak abban állapodtunk meg, hogy nem öljük meg egymást, ma petite. Adj még egy kis időt, hogy a többit kitaláljuk.

– Rendben van. Akkor mindketten kifelé!

Richard felegyenesedett a kanapén ülve.

– Anita, te is hallottad, mit mondott Lillian. A biztonság kedvéért minden órában fel kell ébredned.

– Majd beállítom az ébresztőórát. Nézd, Richard, jól vagyok. Öltözz fel, és menj.

A fiú zavartnak és kissé megbántottnak látszott.

– Anita – mondta.

Jean-Claude nem tűnt zavarodottnak vagy sértettnek. Nagyon meg volt elégedve magával.

– Richard nem marad itt éjszakára. Most örülsz?

– Igen.

– És te sem maradsz itt éjszakára.

– Nem is állt szándékomban.

Felállt, felém fordult.

– Egy búcsúcsók, és már itt sem vagyok.

– Egy micsoda?

– Csók.

Megkerülte a kanapét, és megállt előttem.

– Be kell ismernem, azt gondoltam, hogy valamivel – megfogta a pólóm ujját – érzékibb ruhadarab lesz rajtad. De hát nem vagyok válogatós.

Kirántottam a pólómat a kezéből.

– Eddig még semmit nem kaptál tőlem.

– Tudom, de reménykedem.

– Fogalmam nincs, miért – mondtam.

– A Richard és köztem levő megállapodás azon múlik, hogy randevúzol-e mindkettőnkkel. Richarddal és velem is.

Mindketten udvarolunk neked. Mint egy boldog kis család.

– Haladhatnánk kicsit gyorsabban? Le akarok feküdni.

A vámpír alig láthatóan összevonta a szemöldökét.

– Nem könnyíted meg a dolgomat, Anita.

– Éljen.

Az arca kisimult, ahogy kifújta a levegőt.

– Gondolod, hogy lemondok rólad csak azért, mert nem adod magad könnyen?

– Igen – válaszoltam. – Le fogsz mondani.

– Egy búcsúcsók. Ha valóban randevúzni fogunk, nem ez lesz az utolsó.

Ránéztem. Legszívesebben elküldtem volna a pokolba, de volt benne valami, ahogy ott állt.

– Ha azt mondom, hogy nem kapsz csókot, akkor mi fog következni?

– Akkor mára ennyi.

Közelebb lépett hozzám, majd nem összeért a testünk. Az inge a pólómhoz ért.

– De ha Richard kap csókot, tőlem viszont megtagadod ezt a kiváltságot, akkor a megállapodás érvényét veszti. Nem tartom tisztességesnek, hogy ő megérinthesse, én viszont nem.

Beleegyeztem a randizásba, mert akkor pillanatnyilag jó ötletnek tűnt, de most? Nem igazán gondoltam végig, hogy mivel fog ez járni. Randevú, csókok, szex. Fúj!

– Csak az első randi után csókolózom.

– De már megcsókoltál korábban is, Anita.

– Nem önszántamból – válaszoltam.

– Mondd, hogy nem élvezted, ma petite.

Annyira jó lett volna hazudni, de egyikük sem vette volna be.

– Erőszakos dög vagy.

– Közel sem olyan erőszakos, amilyen szeretnék lenni – válaszolta.

– Semmi olyat nem kell tenned, amit nem akarsz – mondta Richard. A kanapén térdelt, a háttámlát szorongatta.

Megráztam a fejem. Nem tudtam volna szavakba önteni, de ha valóban belevágunk ebbe a dologba, akkor

Jean-Claude-nak igaza van. Nem tehetem meg, hogy Richarddal kéz a kézben járok, vele viszont nem. Habár ez jó indok volt arra, hogy Richarddal se mélyítsem el jobban a dolgot. Ebből is egy kicsit, abból is egy kicsit, meg hasonló.

– Az első randi után önszántamból megcsókollak, de addig nem – szögeztem le. Ez az egyetemen általában bejött.

Jean-Claude megrázta a fejét.

– Nem, Anita. Te magad mondtad, hogy szerelmes vagy Richardba, nem csak egyszerűen kedveled őt. Vele el tudod képzelni az életedet, de velem nem. Lehet, hogy ő szeretnivalóbb. Kedvességben nem versenyezhetek vele.

– Ehhez kétség sem fér – válaszoltam.

Csak nézett engem a fantasztikusan kék szemeivel. Nem próbálkozott az erejével, de akkor is súlya volt a tekintetének. Veszélyes pillantás volt, még ha nem is volt mögötte mágia.

– De van egy olyan terület, ahol versenyezhetek vele.

A tekintete szinte tapintható volt. Beleborzongtam a pillantásába.

– Hagyd abba.

– Nem. – Egyetlen lány, cirógató szó. A hangja volt az egyik legjobb dolog benne. – Egyetlen csók, Anita, vagy zárjuk le ezt az egészet itt és most. De nem fogok küzdelem nélkül lemondani rólad.

– Megküzdenél Richarddal csak azért, mert nem csókollak meg?

– Nem csak a csókról van szó, ma petite. Láttalak titeket, amikor hazaértél. A szemem előtt váltok egy párrá. Vagy most avatkozom közbe, vagy minden elveszett.

– A hangoddal próbálsz csapdába csalni – mondta Richard.

– Semmiféle trükköt nem vetek be ma este.

Ha azt mondta, nem lesz trükk, azt komolyan is gondolta. Betartotta, amit ígért. Ami azt is jelentette, hogy megküzdene Richarddal a csók miatt. Mindkét pisztolyom a hálóban hagytam. Azt hittem, ma este biztonságban vagyunk. Túlságosan fáradt voltam ehhez.

– Rendben – mondtam.

– Semmi olyat nem kell tenned, amit nem akarsz, Anita – ismételte meg Richard.

– Nem akarom, hogy egy ilyen semmiség miatt, mint egy csók, pusztuljunk el mindhárman.

– Meg akarod tenni – mondta Richard. – Meg akarod őt csókolni.

Nem tűnt túl boldognak. Most erre mit válaszoljak?

– Per pillanat csak le akarok feküdni. Egyedül. Aludni akarok.

Ez legalább igaz volt. Lehet, hogy nem a teljes igazság, de azt mindenesetre elértem, hogy Richard zavartan nézzen rám, Jean-Claude pedig dühösen felsóhajtson.

– Ha ez ennyire kellemetlen kötelesség számodra, akkor

essünk túl rajta gyorsan – mondta Jean-Claude.

Olyan közel álltunk egymáshoz, még lépnie sem igazán kellett, hogy magához szorítson. Megpróbáltam felemelni a kezem, megakadályozni, hogy érintkezzünk. A kezem lecsúszott a meztelen hasán. Hátraugrottam tőle, és ökölbe szorítottam a kezem. Még mindig a kezemen éreztem a bőre tapintását.

– Mi a baj, ma petite.

– Hagyd őt békén! – mondta Richard.

A kanapé mellett állt, a kezét lazán ökölbe szorította.

Richard erejétől bizseregni kezdett a bőröm. Úgy áradt az ereje, mint egy lassan mozgó szélvihar. A haja eltakarta az arca egyik felét. A hajfüggöny mögül nézett ránk. Az arca árnyékban maradt. A csillogó fény szürke, arany és fekete színűre festette a meztelen bőrét. Hirtelen nagyon állatiasnak tűnt. Mély morgás szaladt végig a szobán, a hátamon felállt tőle a szőr.

– Hagyd abba, Richard.

– Az erejével próbál befolyásolni téged.

Richard hangja felismerhetetlen volt. Az emberi hangra egyre kevésbé hasonlító mély morgás volt csupán. Örültem, hogy árnyékban volt az arca, és nem láthattam, mi zajlik le rajta.

És én még attól tartottam, hogy Jean-Claude kezd majd el kakaskodni. Meg sem fordult a fejemben, hogy Richard lesz a kezdeményező fél.

– Nem használja az erejét. Csak megérintettem a csupasz bőrét. Ennyi az egész.

Richard előrébb lépett a fénybe. Az arcán nem volt semmi szokatlan. Vajon mi mehetett végbe a finom nyaka és a csókolnivaló ajkai mögött, amitől a hangja olyan vadállatiasnak tűnt?

– Öltözz fel, és tűnés.

– Mi?

Láttam, hogy Richard szája mozog, de a morgás, amely kijött rajta, egyáltalán nem illett hozzá. Olyan volt, mintha egy rosszul szinkronizált filmet néznék.

– Ha Jean-Claude nem támadhat meg téged, akkor te sem támadhatod meg őt. Azt hittem, ő az egyetlen szörnyeteg, akivel le kell rendeznem a dolgokat. Ha nem tudsz emberi módon viselkedni, Richard, akkor kifelé.

– Mi lesz a csókommal, ma petite?

– Mindketten pattanásig feszítettétek ma a húrt – mondtam.

– Tűnjetek el innen.

Jean-Claude nevetése megtöltötte a sötét szobát.

– Ahogy kegyed parancsolja. Valahogy most már kevésbé aggódom Monsieur Zeeman miatt.

– Mielőtt nagyon meg lennél elégedve magaddal, Jean-Claude, visszavonom a meghívást.

Mély, robbanásszerű hangot hallottam. Hangos dörgés töltötte meg a szobát. Az ajtó kivágódott, és nekicsapódott a falnak. Láthatatlan folyóként ömlött be a szél. Belekapott a ruhánkba, a hajunkat az arcunkba fújta.

– Erre semmi szükség nincs – mondta Jean-Claude.

– De igen – válaszoltam.

Olyan volt, mintha egy láthatatlan kéz söpörné ki a lakásból. Az ajtó becsapódott mögöttem.

– Sajnálom – mondta Richard. Már újra emberibb volt a hangja. Majdnem normális. – Ilyen közel a teliholdhoz nem szabad ennyire feldühödnöm.

– Nem akarom ezt tovább hallgatni – mondtam. – Menj el.

– Anita, ne haragudj. Általában nem veszítem el így az önuralmam. Még a telihold környékén sem.

– A mai éjszaka mitől volt más?

– Még sosem voltam szerelmes. Úgy tűnik, ez megnehezíti a koncentrációt.

– A féltékenység tette – mondtam.

– Mondd, hogy semmi okom nincs féltékenynek lenni.

Győzz meg.

Felsóhajtottam.

– Menj el, Richard. Még a pisztolyaimat és a késemet is meg kell tisztítanom, mielőtt lefekszem.

Mosolygott, és megcsóválta a fejét.

– Gondolom, a mai este nem nagyon győzött meg az emberi mivoltomról.

Megkerülte a kanapét, és lehajolt, hogy felvegye a szépen összehajtott pulcsiját a földről.

Belebújt. Elővett a farmerja zsebéből egy hajgumit, és összefogta vele a haját. Még a pulcsin keresztül is látszott, ahogy a karizmai dolgoznak. Belebújt a cipőjébe, majd lehajolt, hogy bekösse.

A kabátja a bokájáig ért. A félhomályban olyan volt, akár egy köpönyeg.

– Gondolom, én sem kapok ma csókot.

– Jó éjt, Richard – mondtam.

Mély lélegzetet vett, és hosszan kifújta.

– Jó éjt, Anita.

Elment. Bezártam az ajtót. Megtisztítottam a fegyvereimet, és lefeküdtem. Richard és Jean-Claude ma esti műsora után nem vágytam más hálótársra, csak a Browningomra. Na jó: a Browningomra és az egyik plüsspingvinre.

Csengett a telefon. Úgy tűnt, már jó ideje cseng. Feküdtem az ágyamban, és azon töprengtem, hogy mikor veszi fel végre az a rohadt rögzítő. Oldalra fordultam, és a telefon felé nyúltam. Nem volt a helyén. A csengés a másik szobából jött. A francba. Elfelejtettem visszahozni előző este.

Kibújtam a jó meleg takaró alól, és átbotorkáltam a nappaliba. Legalább tizenötször csengett a telefon, mielőtt odaértem volna. Lecsúsztam a földre, a kagylót a fülemhez szorítottam.

– Ki az?

– Anita?

– Ronnie?

– Szörnyű a hangod.

– Ahogy kinézek, az még annál is szörnyűbb – feleltem.

– Mi az ábra?

– Majd elmondom. Miért hívsz – ránéztem a karórámra – hajnali hétkor? Remélem, valami jó híred van, Ronnie.

– Bizony, hogy jó. Arra gondoltam, elcsíphetnének George Smitzet, még mielőtt elmegy melózni.

– Miért?

Lüktetett az arcom. Lefeküdtem a szőnyegre, a telefont a fülemhez szorítottam. Olyan jó puha volt a szőnyeg.

– Anita, Anita! Ott vagy?

Pislogtam egyet, és ráeszméltem, hogy elaludtam. Felültem, és a falnak dőltem.

– Itt vagyok, de az utolsó dolog, amit hallottam, az valami olyasmi volt, hogy beszélni kéne Smitzcel, mielőtt elmegy dolgozni.

– Azt eddig is tudtam, hogy nem vagy nagy formában reggelente, de eddig még sosem aludtál el, miközben hozzád beszéltem. Hány órát aludtál?

– Kábé egyet.

– Ne haragudj. De biztos voltam benne, hogy érdekelni fog a forró nyom, amelyre ráakadtam.

- Ronnie, miről beszélsz?
- Van egy fényképem George Smitzről egy másik nővel. Hagyta, hogy leessen, amit mondott.
- Anita, ott vagy?
- Igen, itt vagyok. Gondolkodom.

Ez utóbbi nehezebben ment, mint szerettem volna. Soha nem vagyok valami jó formában reggel. Egy órányi alvás után pedig egészen messze voltam a jó formámtól.

- És ez mitől forró nyom?
- Hát, elő szokott fordulni, hogy valaki azért jelenti be a házastársa eltűnését, hogy elterelje magáról a gyanút.
- Arra gondolsz, hogy Smitz eltette a feleségét láb alól?
- Milyen költői vagy ma reggel. Igen, az a gyanúm.
- De miért? Sok pasi csalja a feleségét, de mégsem ölik meg őket.

– Egyértelmű bizonyítékom van. A fotókkal végigjártam néhány környékbeli fegyverboltot. Kiderült, hogy a húsbolthoz közeli üzletben vett néhány ezüstművet.

- Ez nem volt túl okos dolog tőle – mondtam.
- A legtöbb gyilkos nem valami okos.

Bólintottam. Aztán rájöttem, hogy ezt Ronnie nem láthatta, de nem érdekelt.

– Úgy tűnik, Mr. Smitz mégsem az a gyászoló özvegy, akinek mutatta magát. Mit akarsz tenni?

- A lakásában akarom meglepni.
- Miért nem megyünk el a zsarukhoz?
- A boltos nem volt teljesen biztos benne, hogy felismerte George-ot.

Lehunytam a szemem.

– Egyszerűen csodás. Gondolod, hogy majd mindent bevall nekünk?

- Talán. Peggy tizenöt évig volt a felesége. Ő volt a gyerekei anyja. Biztos, hogy háborog a lelkiismerete.

Egy órányi alvás után nem gondolkodom valami gyorsan.

– Azért csak szólni kéne a zsaruknak, hogy ott legyenek, ha erősítésre van szükségünk.

– Anita, ő az egyik ügyfelem. Nem dobom fel az ügyfeleimet, csak ha muszáj. Ha vall, akkor beviszem. Ha nem vall, akkor átadom a zsaruknak, amit eddig kinyomoztam. De előbb magam akarom megpróbálni.

– Rendben. Felhívod, hogy megyünk, vagy hívjam én?

– Majd én felhívom. Csak arra gondoltam, szeretnél ott lenni.

– Igen. Majd mondd meg, mikor.

– Még nem ment el dolgozni. Felhívom, és utána elmegyek érted.

Legszívesebben azt mondtam volna: „Ne, még aludni akarok.” De mi van, ha Smitz ölte meg a feleségét? És ha ő kapta el a többieket is? Nehezen tudtam elképzelni, hogy George olyan veszélyes pali lenne, aki alakváltókat tesz el láb alól. De az is igaz, hogy elhittem neki: őszintén gyászol. És komolyan izgul a feleségéért. Na persze.

– Addigra elkészülök – mondtam.

Köszönés nélkül letettem a kagylót. Kezdek olyan lenni, mint Dolph. Majd bocsánatot kérek, ha Ronnie ideér. Megcsörrent a telefon, mielőtt lábra álltam volna.

– Mit akarsz még, Ronnie?

– Anita, itt Richard.

– Ne haragudj, Richard. Mi újság?

– Szörnyű a hangod.

– A tied viszont nem. Pedig nem aludhattál sokkal többet, mint én. Mitől tűnsz ennyivel frissebbnek? Csak nem azt akarod mondani, hogy szeretsz korán kelni?

Felnevetett.

– Kegyelem, bűnös vagyok.

A farkasbundát meg tudom bocsátani, de hogy korán kelő! Ezt még meg kell rágnom.

– Richard, ne érts félre, de mit akarsz?

- Jason eltűnt.
- Ki az a Jason?
- Fiatal, szőke hím. Rád mászott a Telihold Kávézóban.
- Ja, emlékszem rá. És eltűnt.

– Igen. Jason az egyik legújabb falkatagunk, és ma éjjel telihold lesz. Nem kockáztatná meg, hogy éppen ma éjjel kószáljon egyedül. A segítője elment ma a házához, és nem volt ott.

- Segítő? Mint az Anonim Alkoholistáknál?
- Valami olyasmi.
- Dulakodásnyomok?
- Semmi.

Felálltam, egyik kezemben a telefonnal. Próbáltam gondolkodni, de az ólmos fáradtságtól nehezen ment. Hogy jön ahhoz Richard, hogy ilyen energikus legyen!

– Ronnie rajtakapta Peggy Smitz férjét egy másik nővel. Úgy néz ki, hogy nemrég ezüstgolyókat vásárolt.

Csönd volt a telefon másik végén. Hallottam, ahogy szuszog, de semmi több. Kicsit túl gyorsan vette a levegőt.

- Richard, beszélj.
- Ha megölte Peggyt, majd mi elintézzük.
- Az meg sem fordult a fejedben, hogy esetleg ő van az összes eltűnés mögött? – kérdeztem.

– Nem nagyon tudom elképzelni.

– Miért nem? Az ezüstgolyó bármelyik alakváltóval végez. Nem kell hozzá különösebb képesség. Csak olyan valakinek kell lenned, akiben az alakváltók megbíznak.

Újabb hallgatás.

– Oké. És mit akarsz csinálni?

– Ronnie és én rajta akarunk ütni ma reggel. Most, hogy Jason is eltűnt, nincs időnk finomkodni. Tudnál küldeni néhány alakváltót, hogy megfélemlítsük Smitzet? Talán izomerővel előbb megtudjuk az igazat.

– Tanítanom kell ma. És különben sem vállalnám, hogy

megtudja, mi vagyok.

– Nem azt kértem, hogy te gyere. Csak, hogy valaki jöjjön közületek. Félelmetes, durva kinézetű alakváltókra lenne szükségünk. Irving is vérfarkas, de nem valami ijesztő.

– Majd küldök valakit. A te lakásodhoz?

– Igen.

– Mikor?

– Amilyen hamar csak lehet. És Richard...

– Igen?

– Senkinek ne mondd el, hogy mi a gyanúnk George Smitzcel kapcsolatban. Nem szeretném, ha szétmarcangolnák, mielőtt odaérünk.

– Nem tennék ilyet.

– Te nem is. De Marcus talán, és Raina biztosan.

– Majd azt mondom, hogy van egy gyanúsítottatok, és erősítésre van szükségetek. De nem mondom meg, hogy ki.

– Remek. Kösz.

– Ha megtalálod Jasont, mielőtt kinyírnák, akkor le leszek neked kötelezve.

– Természetbeni juttatást is elfogadok – mondtam.

Amint kimondtam, már meg is bántam. Persze igaz volt, de a tegnapiak után már csak félig-meddig. Felnevetett.

– Rendben. Mennem kell dolgozni. Szeretlek.

Haboztam egy pillanatig.

– Én is szeretlek. Aztán jóra tanítsd ma a kölyköket.

Nem válaszolt azonnal. Észrevette az előbbi habozást.

– Azon leszek. Szia.

– Szia.

Miután letettem, egy percre nem mozdultam. Ha az a valaki, akit keresünk, gondolkodás nélkül gyilkolja az alakváltókat, akkor Jason már biztos halott. A legtöbb, amit tehetek, hogy megkeresem a holttestét. Ez nem sokkal több a semminél.

Kicsivel kilenc után álltunk meg George Smitz háza előtt. Ronnie vezetett, én az anyósülésen ültem. Mögöttünk Gabriel és Raina ült. Ha rajtam múlik, másokat választottam volna erősítésül. Például nem hívtam volna a fiúm régi szeretőjét. Mégis, hogy juthatott ez Richard eszébe? Bár lehet, hogy Raina nem hagyott neki más választást. Mármint nem a szexre gondolok, hanem a mai napra. Még nem voltam teljesen tisztában az érzéseimmel. Vagyis dehogynem: ki voltam bukva. De hát én is voltam más férfival korábban. Senkinek sem makulátlan a múltja. Richard pontosan azt küldte, amit kértem: ijesztő, félelmetes alakváltókat. Nem vagyok hozzászokva, hogy pontosan azt kapjam, amit kérek. Legközelebb majd pontosabb leszek.

Gabriel megint fekete bőrben volt. Lehet, hogy pontosan ugyanaz a cucc volt rajta, amiben a legelső alkalommal láttam. Még az ezüst szegecsekkel kivert kesztyű is ugyanaz volt. De az is lehet, hogy az egész ruhatára bőrcuccokból állt. Fülbevalót most nem viselt. Még a vastagabb porcokban levő lyukak is begyógyultak.

Raina elég normálisan volt felöltözve. Vagy legalábbis nagyjából. Bokáig érő szőrmekabátot viselt. Rókaprém. A kannibalizmus egy dolog, de a saját fajtád bőrét viselni? Ez még egy ilyen elmebeteg, szadista ribanctól is kicsit sok volt. Jó, tudom, hogy Raina farkas és nem róka, de én elvből nem hordok semmiféle szőrt. Ő meg direkt hivalkodott vele.

Raina előredőlt.

– Mi a francot csinálunk Peggy háza előtt?

Itt volt az ideje, hogy kitálaljunk. Mégis, miért ódzkodtam tőle? Kikapcsoltam a biztonsági övet, és szembefordultam Rainával. Engem nézett, viszonylag kedves arckifejezéssel. A pofacsontjai előreugrottak, a szája érzéken telt volt. Talán valami gyalázatos tetre készült.

Gabriel átkarolta az ülést, és a boxeres kezével megsimogatta Ronnie karját. Hiába volt bőrkabát Ronnie-n, így

is beleborzongott.

– Érj hozzám csak még egyszer, és megetetem veled a kezedet.

Elhúzódott Gabrieltől, de nem sokra ment vele. Gabriel többször megérintette az ide vezető út során. Csak évődött vele, semmi más nem történt, de akkor is zavaró volt.

– A kéz az olyan csontos. Jobban szeretem a puha husikát, a mellehúsát, a combját – mondta Gabriel. Fényes nappal is villogott a szürke szeme, talán még jobban is, mint a sötétben. Szinte fénylett. Már korábban is láttam egy efféle szempárt, csak nem tudtam, hol.

– Gabriel, te igazán elviselhetetlen pasi vagy, és tudom, hogy baromira élvezed, hogy így évődhetsz Ronnie-val, de ha nem hagyod azonnal abba, akkor hamarosan bebizonyíthatod nekünk, hogy milyen jól gyógyulsz.

Közelebb csúszott hozzám. Nem valami biztató fejlemény.

– Állok rendelkezésedre, amikor csak akarod.

– Neked tényleg annál jobb a szex, minél közelebb kerülsz a halálhoz?

– A lényeg, hogy fájjon – válaszolta Gabriel.

Ronnie elkerekedett szemmel nézett ránk.

– Mindenképpen meséld el majd a tegnapi estédet.

– Hidd el, jobb, ha nem akarod tudni – válaszoltam.

– Miért vagyunk itt? – kérdezte Raina.

Nem hagyta, hogy Gabriel elterelje a figyelmét. Jó neki. Rossz nekem. A tekintete úgy összpontosított az arcomra, mintha az lenne a legfontosabb dolog a világon. Lehet, hogy Marcus ezt csípte benne? Sok férfit levesz a lábáról az ilyen osztatlan figyelem. De nem így vagyunk ezzel mindannyian?

– Ronnie?

Ronnie kivette a fényképeket a tárcájából. Nem igényeltek magyarázatot a képek. George nem húzta be a függönyöket. Roppant elővigyázatlan volt. Gabriel hátradőlt az ülésen, és hatalmas mosollyal nézte át a képeket. Az egyik képnél

felnevetett.

– Lenyűgöző!

Raina reakciója egészen más volt. Őt nem nyűgözte le, amit látott. Dühös lett.

– Azért hoztál ide minket, hogy megbüntessük, amiért megcsalta Peggyt?

– Nem egészen – válaszoltam. – Szerintünk ő van Peggy eltűnése mögött. És ha ebben az ő keze van, akkor talán a többiért is ő a felelős.

Raina rám nézett. Ugyanolyan intenzív volt a tekintete, mint az előbb, de most nehezebben álltam a pillantását. A dühe nyílt volt és őszinte. George bántotta az egyik falkájabelit. Ezért fizetnie kell. A tekintetében semmiféle bizonytalanság nem volt. Csak a fenyegető düh.

– Hagyjátok, hogy Ronnie és én beszéljünk. Ti azért vagytok itt, hogy megfélemlítsétek, ha szükség van rá.

– Ha esetleg Jason nála van, akkor nincs időnk finomkodni – mondta Raina.

Igazat adtam neki, de csak magamban.

– Mi beszélünk, ti pedig a háttérben álltok fenyegetőn. Amíg mást nem kérünk. Rendben?

– Azért vagyok itt, mert Richard megkért – mondta Raina. – Richard alfahím. Az ő utasításainak engedelmeskedem.

– Nehezen tudom elképzelni, hogy bárkinek is engedelmeskednél – mondtam.

Rám villantotta a leggonoszabb mosolyát.

– Csak akkor engedelmeskedem, ha úgy akarom.

Efelől nem volt kétségem. Gabriel felé böktem.

– És őt ki hívta?

– Őt én választottam. A megfélemlítés a specialitása.

Nagydarab, bőrbbe öltözött, fémboxeres pasi, hegyes fogakkal. Igen, én is valahogy így képzelem el a megfélemlítést.

– Add a szavad, hogy a háttérben maradtok, amíg

szükségünk nincs rátok.

– Richard azt mondta, hogy úgy vegyük a te utasításaidat, mintha tőle jönnének – mondta Raina.

– Remek. Azt már tudjuk, hogy csak akkor követed Richard utasításait, amikor a kedved tartja. Akkor most ez mégis mit jelent?

Raina felnevetett. Durva, érces nevetés volt. Így nevezhetnek az örült tudósok, meg azok, akiket túl hosszú időre zárnak magánzárkába.

– Intézheted a dolgot, Anita Blake, egészen addig, amíg jól csinálod. Jason az én falkám tagja. Nem fogom hagyni, hogy a finomkodásoddal veszélybe sodord.

Egyre kevésbé tetszett a dolog.

– Nem szoktam finomkodni.

Raina elmosolyodott.

– Ez igaz. Elnézésetet kérem.

– Te nem vagy farkas – néztem Gabrielre. – Neked mi hasznod ebből?

Gabriel elmosolyodott, elővillantva a hegyes fogait. Még mindig a képeket nézegette.

– Marcus és Richard a lekötelezettem lesz. Az egész rohadt falkát az adósommá teszem ezzel.

Bólintottam. Hihető indíték volt.

– Add vissza a képeket Ronnie-nak. Csak semmi szellemes megjegyzés. Egyszerűen add vissza.

A pasi duzzogva lebiggyesztette az alsó ajkát. A szemfogak nélkül meggyőzőbb lett volna. De visszaadta Ronnie-nak a képeket. Az ujjai egy picit elidőztek a barátnőm karján, de nem szólt egy szót sem. Pontosan ezt kértük. Miért vesz mindent olyan rohadtul szó szerint az összes alakváltó?

Azok a különös szemek engem néztek. És hirtelen beugrott, hogy hol láttam már őket. Egy maszk mögül kukucskáltak ki egy filmben, amelyet bár ne láttam volna. Gabriel volt a másik pasi a pornóban. Túl keveset aludtam ahhoz, hogy el tudjam

titkolni a megdöbbenést. Éreztem, ahogy kiül az arcomra, és semmit nem tudtam tenni ellene.

Gabriel oldalra hajtotta a fejét, akár egy kutya.

– Miért nézel úgy rám, mintha két fejem nőtt volna?

Most mit mondjak?

– A szemed. Beugrott, hogy hol láttam korábban.

– Igen?

Közelebb hajolt hozzám, az állát rátette az ülés támlájára, hogy jól megnézhessem a fényes szemét.

– Hol?

– Az állatkertben. Te leopárd vagy.

Hazudtam. Ezek szerint hamarabb utolérnek majd, mint a sánta kutyaembert. Gabriel pislogott egyet, és továbbra is engem bámult.

– Miau. Nem mond igazat a kislány.

Nagyon biztos volt magában.

– Elhiszed vagy nem, kurvára nem érdekel. Ennél jobb választ nem fogsz kapni.

Nem mozdult, az álla belemélyedt a kárpitba. Nem látszott a válla, úgyhogy olyan volt, mintha karóra tűzték volna a fejét. És pontosan ez fog történni, ha Edward megtudja, ki ő. Én pedig örömmel el fogom neki mondani, ha ezzel elérjük, hogy ne csináljanak több olyan filmet. Persze abban nem voltam biztos, hogy így véget vethetünk a dolognak. Raina volt az ötletgazda. Állítólag nem tudott a másik befejezésről. Na persze, én pedig másodállásban a húsvéti nyuszi vagyok.

Ronnie is engem nézett. Túl jól ismert. Nem beszéltem neki a pornóról. Most pedig összeismertettem két sztárral. A francba. Kiszálltunk az autóból. A téli nap hidegen és fényesen sütött. Elindultunk a járdán. Mögöttünk egy alakváltó, aki kamera előtt megölt egy nőt, majd evett a még mozgó testéből. Isten legyen könyörületes George Smitzhez, ha bűnös. És legyen könyörületes hozzánk, ha mégsem. Jason eltűnt. Ő volt az egyik legújabb falkatag, ahogy Richard

LAURELL K. HAMILTON

mondta. Ha nem George Smitznél volt, akkor hol?

Raina megfogta a kezem, mielőtt csengethettem volna. Nagyon gyorsan kapta el. Egyáltalán nem volt időm reagálni. A körmei hosszúak és ápoltak voltak. Sültök színű körömlakkot viselt. Narancsbarna körmeit finoman belemélyesztette a csuklómbe. Azt akarta, hogy érezzem a finom kezében rejlő erőt. Nem bántott, de a mosolya azt mondta, akár bánthatna is. Visszamosolyogtam. Erős csaj, de akkor sem vámpír. Lefogadtam volna, hogy hamarabb elő tudnám rántani a stukkerem, mint hogy szétzúzza a csuklóm.

De nem törte össze. Elengedte.

– Talán jobb lenne, ha Gabriel és én hátulról jönnénk. Elvégre azt mondtad, hogy maradjunk a háttérben.

Mosolygott, és nagyon meggyőzően nézett. A csuklómról még el sem tűntek a körömnnyomok.

– Úgy értem, nézz csak ránk, Anita. Ha egy szót sem szólunk, akkor sem tud figyelmen kívül hagyni minket.

Ebben igaza volt.

– Hogyan fogtok bemenni a házba, ha zárva van a hátsó ajtó?

Raina úgy nézett rám, mintha valami nagyon ostobát kérdeztem volna. Én vagyok az egyetlen, aki nem tud feltörni egy zárat?

– Jól van. Menjetek.

Raina elvigyorodott, majd elindultak a hóban. A csaj rézvörös haja a rókaszőr kabátra hullva csillogott. Barna csizmájának sarka apró nyomokat hagyott az olvadó hóban. Gabriel követte. Csilingeltek a bőrkabátján lógó láncok, ahogy lépkedett. Fémbetétes cowboycsizmája szétlapította Raina finom lábnyomát. Mintha direkt csinálta volna.

– Tuti senki nem fogja azt gondolni, hogy házalók – jegyezte meg Ronnie. Végignézttem magunkon. Mindkettőnkön farmer, rajtam edzőcipő, Ronnie-n hótaposó; rajtam bőrdzseki, rajta hosszú antilopbőr kabát.

– Rólunk sem – szögeztem le.

– Igazad van.

Becszengettem.

Álldogáltunk a kis verandán, és az ereszcsepögését hallgattuk. A Missourira annyira jellemző, furcsa téli olvadás közepén voltunk. A hó puha volt, és olyan gyorsan tűnt el, mint egy hóember a napsütésben. De nem fog sokáig tartani ez az idő. Már az is szokatlan volt, hogy decemberben ennyi hó esett. Általában január, február környékén jön az igazi havazás.

Jó sokáig tartott, mire Mr. Smitz odaért az ajtóhoz. Aztán végre mozgást hallottam. George Smitz ajtót nyitott. Halványkék póló és vérfoltos kötény volt rajta.

Az egyik válla is véres volt, mintha felemelt volna egy darab marhát, és az összevérézte volna. Beletörölte a kezét a köténybe. Kifeszített tenyérrel húzkodta a kezét le-fel, mintha sehogy sem tudná letörölni róla a vért. Lehet, hogy csak nem volt hozzászokva ahhoz, hogy csupa vér legyen. Vagy izzadt a tenyere.

Rámosolyogtam, és felé nyújtottam a kezem. Megszorította. Tényleg izzadt. Ideges volt. Pompás.

– Hogy van, Mr. Smitz?

Ronnie-val is kezet rázott, majd betessékelt minket. Egy kis előszobába kerültünk. Az egyik oldalon beépített szekrény, a másikon tükör és egy kisasztal volt a helyiség összes berendezése. Az asztalon egy vázában sárga selyemvirágok virítottak. A fal halványsárgára volt festve. Jól illettek ide a virágok.

– A kabátjukat felakaszthatom?

Ha tényleg ő a gyilkos, akkor nála udvariasabbal még nem találkoztam.

– Köszönjük, inkább magunkon hagynánk.

– Peggy mindig leszúrt, ha nem kértem el a vendégek kabátját. „George, nem istállóban nevelkedtél. Kérdezd meg, hogy felakaszthatod-e a kabátjukat!”

Az utánnézéséből következtetni lehetett, hogy milyen is lehetett Peggy.

Beléptünk a nappaliba. Sárga alapon apró, barna virágmintás tapéta fedte a falakat. A kanapé és a fotelek is egészen halványsárgák voltak, majdnem fehérek. Itt is selyemvirágok álltak az asztalon. Sárgák.

A képek a falon, a csecsebecsék a polcokon, de még a szőnyeg is sárga volt. Mintha egy citrom belsejében lennénk.

Vagy meglátszott az arcomon, vagy George megszokta, hogy az emberek meglepődnek ezen, mert azt mondta.

– A sárga volt Peggy kedvenc színe.

– Volt?

– Úgy értem, az a kedvenc színe.

Jaj, istenem.

Lerogyott a halványsárga kanapéra, az arcát hatalmas tenyerébe temette. Ő volt az egyetlen, aki nem illett a berendezéshez, a sárga csipkefüggönyhöz.

– Olyan szörnyű a bizonytalanság!

Ránk nézett. Könnyek csillogtak a szemében. Oscar-díjas alakítás.

– Miss Sims azt mondta, hírei vannak Peggyről.

Megtalálták? Jól van? Olyan őszinte volt a tekintete, hogy szinte fájt ránézni. Nem tudtam volna megmondani, hogy hazudik-e. Ha nem látom a képeket róla és arról a másik nőről, akkor nem hittem volna el, hogy ilyet tett. Persze a házasságtörés még nem gyilkosság. Lehet, hogy bűnös az egyikben, de ártatlan a másikban. Na ja. Ronnie leült a kanapéra. Olyan messze ült Smitztől, amilyen messze csak tudott, de azért barátságosan viselkedett. Barátságosabban, mint ahogy én viselkednék ezzel a személtládával. Ha valaha is férjhez megyek, és a férjem megcsal, akkor kettőnk közül nem én fogok eltűnni.

– Kérem, üljön le, Miss Blake. Ne haragudjon, nem vagyok túl jó házigazda.

Letelepedtem az egyik sárga fotel szélére.

– Azt hittem, építkezésen dolgozik, Mr. Smitz. Mit keres magán ez a kötény?

– Peggy apja nem tudja egyedül vinni a boltot. Évekkel ezelőtt Peggyre hagyta. Lehet, hogy ott kell hagynom az építkezést. De hát tudja, a család fontosabb. Nem hagyhatom cserben az apósom. A munka nagy részét Peggy végezte. Az apja majdnem kilencvenkét éves. Nem tud egymaga megcsinálni mindent.

– Maga öröklí a húsboltot? – kérdeztem.

Anélkül, hogy előre megbeszéltük volna Ronnie-val, automatikusan felvettük a jó rendőr-rossz rendőr szerepeket. Mindenki kitalálhatja, melyik voltam én.

Smitz rám pillantott.

– Hát, igen. Gondolom.

Ezúttal nem kérdezte meg, hogy jól van-e Peggy. Rám nézett, érzelmes tekintettel.

– Szereti a feleségét?

– Igen, persze. Miféle kérdés ez?

Most már inkább tűnt dühösnek, mint szomorúnak.

– Ronnie – szóltam halkán.

Ronnie elővette a képeket a tárcájából, és átnyújtotta a pasinak. A legfelső képen éppen átölelte a sötétbarna hajú nőt. Peggy Smitz szőke volt.

A férfi arca hirtelen vörös lett. Lilásvörös. Lecsapta az asztalra a képeket anélkül, hogy a többi megnézte volna. Smitz és a csaj ruhátlan képei beborították az asztalt. Csókolózás, ölekezés, kis híján szex álló helyzetben.

Egész lila lett az arca. A szemei kidülledtek. Felállt, zihálva vette a levegőt.

– Miféle képek ezek?

– Azt hiszem, eléggé magukért beszélnek – válaszoltam.

– Azért béreltem fel magát, hogy megtalálja a feleségemet, és nem azért hogy kémkedjen utánam.

Ronnie felé fordult, és fölője tornyosult. Hatalmas kezeit ökölbe szorította. A karján megfeszültek az izmok, az erei úgy dagadtak ki, mintha giliszták lennének a bőre alatt.

Ronnie is felállt, kihasználta mind a százhetvenöt centijét. Nyugodt volt. Ha aggódott is amiatt, hogy ott áll előtte egy nála alacsonyabb, de vagy ötven kilóval nehezebb pasi, akkor jól titkolta.

– Hol van Peggy, George?

Smitz rám nézett, majd vissza Ronnie-ra. Felemelte a kezét, mintha pofon akarná ütni.

– Hova rejtette a holttestet?

Hirtelen felém fordult. Továbbra is ültem, és Smitzet néztem. Vagy át kell ugrania a dohányzóasztal felett, vagy meg kell kerülnie, ha oda akar jönni hozzám. Addigra pedig tuti, hogy odébb tudok ugrani. Vagy elő tudom kapni a stukkerem. Vagy ki is hajíthatom őt az ablakon. Ez utóbbi ötlet egyre jobban tetszett.

– Takarodjanak a házamból!

Ronnie hátrébb lépett, ahol Smitz már nem érhetette el. Mint egy nagy lila hegy úgy állt ott a férfi, ide-oda hintázva kettőnk között.

– Takarodjanak a házamból!

– Nem tehetjük, George. Tudjuk, hogy megölte a feleségét.

Talán a „tudjuk” kicsit erős kifejezés volt, de a „meglehetősen biztosak vagyunk benne” nem hangzott volna olyan jól.

– Ha csak nem akar komoly balhét, Georgie fiú, azt ajánlom, üljön le.

– Igen, a legjobb az lesz, ha leülsz, George.

Nem fordultam hátra, hogy megnézzem, hol áll Raina. Nem tartottam igazán attól, hogy George megtámadna, de azért jobb óvatosnak lenni. Nem tűnt éppen jó ötletnek levenni a szemem egy több mint kilencven kilós pasiról.

George Rainára nézett. Össze volt zavarodva.

– Ez meg mit jelentsen?

– Ó, istenem – mondta Ronnie. Tátott szájjal bámult mögém.

Valami történt a hátam mögött, de mi? Én George-on tartottam a szemem, de ő már nem engem nézett. Kicsit messzebb léptem tőle, hogy biztonságban legyek. Amikor már elég messze voltam, az ajtó felé fordultam.

Rainán barna selyemkombiné volt, magassarkú csizma és semmi más. A bundája nyitva. A vérvörös bélés drámaian mutatott a bőrén.

– Arról volt szó, hogy a háttérben maradtok, amíg nem szólunk.

Raina a földre dobta a bundáját. Belépett a szobába. Minden mozdítható tárgy beleremegett. Összenéztünk Ronnie-val. A szájáról leolvastam a kérdést:

– Mi folyik itt?

Megvontam a vállam. Halvány fogalmam sem volt róla.

Raina a dohányzóasztalon álló virágok fölé hajolt. Smitz jól megnézhetette karcsú hátát.

Smitz arcából kezdett eltűnni a szín. A keze elernyed. Zavarodottnak tűnt. Nem volt egyedül.

Raina rámosolygott Smitzre, majd nagyon lassan felegyenesedett, hogy a pasi jó alaposan szemügyre vehesse a hegyes, feszes melleit. George-nak mintha nehezebbre esett volna a nyelés.

Raina odasétált George-hoz. Kartávolságon belül állt meg. Ránézett a férfira, és telt, érzéki ajkai ezt suttozták:

– Hol van Jason?

Smitz a homlokát ráncolta.

– Ki az a Jason?

Raina a körmeivel cirógatta Smitz állat. A körmei egyszer csak hosszabbak és hosszabbak lettek, míg végül kampós karmokká nem váltak. A karmok hegyén ott virított a sülttök színű körömlakk.

Beleakasztotta a karmait George álla alá, éppen csak annyira, hogy benyomja a bőrt.

– Még egy icipici nyomás, és havonta egyszer vonítani fogsz a boldogságtól.

Hazudott. Még mindig emberi alakban volt. Így nem fertőzhette volna meg. Smitz halálsápadt lett. Olyan színű volt az arca, akár a papír.

– Hol van a felesége holtteste, Mr. Smitz? – kérdeztem. Kihasználtam Raina fenyegetését.

– Nem tudom, miről beszél.

– Ne hazudj nekem, George. Azt én nagyon nem szeretem

– Raina felemelte a másik kezét a férfi arca elé, aztán előcsusszantak a körmei, akár a kések.

George nyöszörögni kezdett.

– Hol van Peggy, George? – suttogta Raina.

Csábító hangon mondta. Akár azt is suttoghatta volna, hogy szeretlek.

Raina karmai továbbra is Smitz állkapcsa alatt voltak, a másik kezét pedig lassan leengedte. A férfi megpróbálta követni a szemével a kezét. Le akarta hajtani a fejét, de a karmok megállították. George levegőért kapkodott.

Raina két gyors, erőteljes vágással széthasította a véres kötényt. A ruha a kötény alatt nem sérült meg. Ez aztán a tehetség.

– Megöltem. Megöltem Peggyt. Ó, istenem, lelőttem.

– Hol van a holttest? – ezt én kérdeztem.

Úgy tűnt, Raina túlságosan is élvezi a játékot ahhoz, hogy a részletekre odafigyeljen.

– Hátul a fészerben. A padló alatt.

– Hol van Jason? – kérdezte Raina.

A karmai hegyével hozzáért a férfi farmerjához az ágyékánál.

– Édes istenem, nem tudom, ki az a Jason. Könnyörgöm, nem tudom. Nem tudom.

Nehezen szedte a levegőt.

Gabriel jött be a szobába. Valahol letette a kabátját. Bőrnadrágot, csizmát és szűk, fekete pólót viselt.

– Nem nézek ki belőle annyit, hogy akár Jasont, akár a többieket elkaphatta volna.

– Igaz ez, George? Nincs benned annyi?

Raina Smitz mellkasához nyomta a mellét. A karmai még mindig a férfi állkapcsánál és ágyékánál voltak. A karmai belemélyedtek a farmerba, de nem szaggatták szét az anyagot.

– Könyörgök, ne bántson!

Raina arca egészen közel volt a férfiéhoz. A karmok arra kényszerítették George-ot, hogy lábujjhegyen álljon, különben felhasítják a bőrét.

– Szánalmas vagy. – Karmait a farmerba mélyesztette, átlukasztva a szövetét George elájult. Rainának el kellett húznia a kezét tőle, nehogy összekaszabolja. Egy majdnem szabályos kör alakú farmerdarab maradt a kezében. Látni lehetett a pasi fehér alsónadrágját a lyukon keresztül. Gabriel letérdelt George mellé.

– Ez az ember nem rabolta el Jasont.

– Kár – mondta Raina.

Tényleg kár. Valaki elrabolt nyolc, vagyis hét alakváltót. A nyolcadik Peggy Smitz volt. Az ő gyilkosa itt feküdt a szőnyegen kilyukasztott nadrággal. Ki rabolta el a többieket, és miért? Miért kéne bárkinek hét alakváltó? Aztán hirtelen beugrott valami. A nagát élve megnyúzták. Ha alakváltó lett volna, és nem naga, akkor egy boszorkány a bőre segítségével kígyóvá válhatott volna. Így is alakváltóvá lehetett válni. Ráadásul a dolog minden előnyével együtt, de a negatívumok nélkül. A holdnak nincs feletted hatalma.

– Anita, mi van? – kérdezte Ronnie.

– El kell mennem a kórházba, és beszélnem kell valakivel.

– Miért?

Szólnom sem kellett, elég volt egy pillantás Ronnie felé, hogy azt mondja:

– Jó, rendben. Hívom a zsarukat. És én vezetek.

– A francba. – Felnéztem, és megláttam az utcán egy közeledő autót. Egy zöld Mazdát. Ismertem ezt az autót.

– Talán lesz, aki elvigyen. – Kinyitottam az ajtót, és integetve elindultam kifelé. A kocsi lassított, majd leparkolt Ronnie autója mellett.

Az ablak gombnyomásra kinyílt. Edward ült a volán mögött, a szemét sötét napszemüveg takarta.

– Napok óta követem Rainát. Hogy szúrtál ki?

– Egyszerű mázli.

– Talán nem csak az – vigyorgott.

– Elvinnél?

– És mi van Rainával meg a kis bőrruhás haverjával?

Megfordult a fejemben, hogy megmondom neki: Gabriel volt a másik pasas a pornófilmben. De akkor megy, és megöli. Vagy legalább is nem vinne a kórházba. Fontossági sorrend.

– Elvihetjük őket haza, de talán taxit is hívhatnak.

– Inkább a taxi – mondta.

– Én is ezt választottam volna.

Edward bekanyarodott a háztömb sarkánál, ott várt rám. Rainát és Gabrielt rávettük, hogy hívjanak taxit egy másik ház elé. Nem akartak beszélni a zsarukkal. Vajon miért. Amikor George Smitz magához tért, Raina meggyőzte, hogy valljon be mindent a rendőröknek, amikor megjönnek. Elnézést kértem Ronnie-tól, amiért magára hagyom, és átsétáltam a keresztutcába, ahol Edward várt. A kórházba tartottam, hogy beszéljek a nagával. Csak reménykedhettem, hogy már eszméleténél van.

Egyenruhás tiszt állt a naga szobája előtt. Edward az autóban maradt. Azért mégiscsak körözik. Az egyik kellemetlenség az Edwarddal és a rendőrséggel való közös munkában, hogy nem igazán lehet egy időben csinálni a kettőt.

Az ajtóban őrt álló zsarú alacsony, szőke lófarkas csaj volt. Bár volt ott egy szék is, ő állt, és egyik kezét a pisztolyán tartotta. Gyanúsan méregetett.

Kurtán biccentett.

– Maga Anita Blake?

– Igen.

– Mutatna valami igazolványt? – kérdezte. Keményen beszélt, látszott, hogy nem viccel. Tuti, hogy kezdő. Csak nekik volt ilyen keménykedő stílusuk. Az idősebb zsaruk is kérték volna az igazolványom, de nem mélyítették volna el a hangjukat hozzá.

Megmutattam neki a műanyag azonosítómát, amelyet mindig kitűzők a blúzomra, ha rendőrség által lezárt területre kell bejutnom. Nem igazi rendőrijelvény, de ennél jobbra nem futja.

Megfogta, és nagyon sokáig vizsgálgatta. Visszafogtam magam, és nem kérdeztem meg tőle, hogy csak ezután fogja-e letenni a rendőrvizsgát. Nem segít, ha felhúzzuk a rendőrtisztet. Főleg ilyen semmiség miatt.

Végre-valahára visszaadta az igazolványomat. Olyan hideg kék szeme volt, mint a téli ég. Nagyon keményen nézett. Biztos minden reggel a tükör előtt gyakorolja ezt a pillantást.

– Senki nem tehet fel kérdéseket a betegnek rendőri jelenlét nélkül. Amikor telefonált, hogy beszélni szeretne velem, kapcsolatba léptem Storr őrmesterrel. Már úton van ide.

– Meddig kell várnom?

– Nem tudom.

– Ide figyeljen. Egy ember eltűnt. Minden további

késlekedés az életébe kerülhet.

Erre figyeltem.

– Storr őrmester semmiféle eltűnt személyt nem említett.

A francba. Elfelejtettem, hogy a zsaruk nem tudnak az eltűnt alakváltókról.

– Gondolom, nem elégedne meg azzal, hogy „nincs vesztegetni való időnk”? Hát azzal, hogy „életek forognak kockán”?

Unottan nézett rám. Nem hatottam meg.

– Storr őrmester nagyon egyértelmű volt. Jelen akar lenni, amikor maga beszél azzal az emberrel.

– Egészen biztos benne, hogy Storr őrmesterrel beszélt, és nem Zerbrowski nyomozóval?

Zerbrowskira jellemző, hogy elcseszné nekem a dolgot, csak azért, hogy bosszantson.

– Tudom, kivel beszéltem, Miss Blake.

– Nem is arra próbáltam célozni, hogy esetleg nem tudja. Csak arra gondoltam, hogy talán Zerbrowski összezavarodott azzal kapcsolatban, hogy bemehetek-e a tanúhoz.

– Az őrmesterrel beszéltem, és tudom, hogy mit mondott. Nem mehet be addig, míg ő ide nem ér. Ezt a parancsot kaptam.

Valami rondát akartam mondani, de aztán leálltam. A rendőrtisztnek igaza volt. Parancsba adták neki, és nem fog másként cselekedni. Rápillantottam a névbilétájára.

– Rendben van, Kirlin rendőrtiszt. Akkor a várószobában leszek, ott várom ki a sorom.

Megfordultam, és eljöttem onnan, mielőtt valami kevésbé kedveset fűzők hozzá. Legszívesebben berontottam volna a szobába, a magasabb rangfokozat jogán. De nem volt semmiféle fokozatom. Durván emlékeztettek rá, hogy civil vagyok. Nem örültem, amikor ezt csinálják velem.

Leültem egy színes díványra. A dívány mögötti dobogón valódi virágok álltak. A mellmagasságig érő, növényekkel teli

terület falként osztotta három kisebb részre a várószobát. Megvolt az illúzió, hogy az ember egyedül van, ha éppen erre volna szüksége. Tévéet erősítettek magasan a falra. Kórházi csönd volt. Csak a fűtés zaját lehetett hallani a falból.

Utáltam a várakozást. Jason eltűnt. Vajon már halott? És ha él, akkor vajon meddig lesz életben? Meddig várakoztat még Dolph?

Dolph jelent meg a sarkon. Az isten áldja meg érte, hogy ilyen hamar megjött.

Felálltam.

– Kirlin rendőrtiszt azt mondja, hogy egy eltűnt személyről beszéltél neki. Visszatartasz valami információt?

– Igen, de nincs más választásom. Van egy ügyfelem, aki nem akar a rendőrséghez fordulni. Próbáltam a lelkére beszélni – vállat vontam. – Csak azért, mert nekem van igazam, még nem mondhatom el a titkaikat a beleegyezésük nélkül.

– Nem létezik titoktartási kötelezettség halottkeltő és ügyfele között, Anita. A törvény alapján köteles vagy megosztani velem, amit tudsz, ha kérdezlek.

Nem aludtam eleget ahhoz, hogy normálisan kezeljem a helyzetet.

– Mert ha nem?

Összeráncolta a homlokát.

– Akkor börtönbe kerülsz az igazságszolgáltatás akadályoztatása miatt.

– Rendben, menjünk – mondtam.

– Ne kényszeríts, Anita.

– Idefigyelj, Dolph. Elmondok neked mindent, amit tudok, ha megkapom a beleegyezésüket. Lehet, hogy amúgy is elmondanám. De csak azért nem fogom, mert keménykedsz velem.

Mély levegőt vett az orrán keresztül, majd lassan kifújta.

– Jól van, menjünk a tanúnkhoz.

Hálás voltam, amiért továbbra is a tanúknak nevezte a nagát.

– Igen, menjünk.

Dolph kitessékelt a várószobából. Csöndben mentünk végig a folyosón. De ez barátságos csönd volt. Nem kellett mindenáron csevegéssel vagy vádaskodással megtölteni.

Egy fehér kabátos doki nyitott ajtót. A sztetoszkópot úgy vetette a vállára, akár egy boát. Kirlin rendőrtiszt a helyén állt, nem múló éberséggel. A legkeményebb pillantását küldte felém. Még dolgoznia kell rajta. De ha kicsi vagy, szőke és nő, ráadásul zsarú, akkor mindent megpróbálsz, hogy keménynek tűnj.

– Csak nagyon rövid ideig beszélhet – mondta az orvos. – Már az is csoda, hogy él, nem hogy még beszélni is képes. Figyelemmel kísérem a kikérdezést. Ha valamitől nyugtalanná válik, azonnal leállítom magukat.

– Rendben van, Dr. Wilburn. A beteg tanú és áldozat, nem pedig gyanúsított. Nem akarunk ártani neki.

Nem tűnt úgy, hogy Dolph ezzel teljesen meggyőzte az orvost, de az mindenestre háttal belépett a szobába, és beengedett minket az ajtón.

Dolph mögöttem tornyosult. Olyan volt, akár egy mozdíthatatlan erődítmény a hátam mögött. Nem csodálkoztam, hogy a doki attól tartott, esetleg megfélemlítjük a tanút. Dolph akkor sem tűnhet ártalmatlannak, ha nagyon igyekszik, így hát nem is próbálja.

A naga az ágyban feküdt, testét csövek és zsinórok borították. Nőtt vissza a bőre. Látni lehetett a nyers, fájdalmas bőrdarabokat, de már gyógyult. Még mindig úgy nézett ki, mintha elevenen megfőzték volna, de azért haladás volt a korábbi állapotához képest.

Felénk fordult. Nagyon lassan fordította az irányomba a fejét, hogy jobban lásson minket.

– Mr. Javad, biztosan emlékszik Storr őrmesterre. Hozott

valakit, aki beszélni szeretne magával.

– A nő – mondta a naga. A hangja mély volt és fájdalmas. Óvatosan nyelt egyet, majd újra megpróbálta. – A nő a folyónál.

Közelebb léptem.

– Igen, ott voltam a folyónál.

– Segített nekem.

– Megpróbáltam.

Dolph is előrébb lépett.

– Mr. Javad. Meg tudja mondani, ki tette ezt magával?

– Boszorkányok – mondta.

– Azt mondta, boszorkányok? – kérdezte Dolph.

– Igen.

Dolph rám nézett. Kérnie sem kellett. Ez az én területem.

– Javad, felismerte a boszorkányokat? Tudja a nevüket?

A naga szárazon nyelt egyet.

– Nem.

– Hol tették ezt magával?

A férfi lehunyta a szemét.

– Tudja, hol volt, amikor megnyúzták?

– Elkábítottak.

– Ki kábította el?

– Egy nő. A szeme...

– Mi van a szemével?

– Óceán.

Előre kellett hajolnom, hogy az utolsó szót halljam. Egyre halkabban beszélt.

Hirtelen kinyitotta a szemét.

– A szeme óceán.

Mély torokhang tört fel belőle, mintha sikítást nyelt volna le.

Az orvos odajött hozzánk. Ellenőrizte a létfontosságú szerveit. Olyan óvatosan ért a szétroncsolt testhez, amennyire csak tudott. A naga még ettől az érintéstől is fájdalmasan összerándult.

A doki megnyomott egy gombot az ágy oldalán.

– Itt az ideje, hogy Mr. Javad bevegye a gyógyszereit.

Kérem, hozza be.

– Nem – mondta Javad.

Megfogta a karomat. Zihált, de nem eresztett el. Olyan volt a bőre tapintása, akár a meleg, nyers húsé.

– Nem az első.

– Nem az első? Nem értem?

– Mások.

– Másokkal is ezt tették?

– Igen. Állítsa meg őket.

– Meg fogom őket állítani. Ígérem.

A naga hátrahanyatlott az ágyon, nem bírta tovább tartani magát. Túlságosan nagy fájdalmai voltak. Minden mozdulat fájt neki, alig bírta elviselni.

Egy rózsaszín köpenyes nővér jött be egy injekcióval. Beleszúrta a tűt az infúziócsőbe. Néhány pillanat múlva Javad kezdett elernyedni. A szemei remegve lecsukódtak. Elaludt, és ettől valahogy én is megkönnyebbültem. Még nézőként is nehéz volt ennyi fájdalmat elviselni.

– Ha felébred, újra be kell nyugtatóznunk. Még nem találkoztam senkivel, aki így gyógyult volna. De a gyors gyógyulás még nem jelenti azt, hogy nincsenek fájdalmai.

Dolph félrehívott.

– Mit akart a szemekkel meg a többiekkel?

– Nem tudom.

Féligazság. Nem tudtam, milyen szemről beszélt, de gyanítottam, hogy a „mások” az eltűnt alakváltókra vonatkozott.

Zerbrowski jött be. Dolphhoz lépett. Aztán kimentek a folyosóra. A nővér és a doki a naga körül tevékenykedtek. Engem senki nem hívott ki a folyosóra, de ez így volt igazságos. Ha én nem osztom meg velük, amit tudok, akkor ők miért osztanák meg velem, amit ők tudnak?

Az ajtó kinyílt, és Dolph jelezte, hogy menjek ki. Kimentünk. Kirlin nem volt a helyén. Gondolom, elküldték egy kis időre.

– Nem kapcsolódik a nevedhez semmilyen eltűnési eset – mondta Dolph.

– Ellenőriztettél Zerbowskival?

Nem szólt, csak nézett rám. A szeme hideg volt és távolságtartó. Igazi rendőrszem.

– Kivéve Dominga Salvadort – tette hozzá Zerbrowski.

– Anita azt mondta, hogy nem tudja mi történt Mrs. Salvadorral – közölte Dolph. Továbbra is keményen nézett rám. Neki sokkal jobban ment, mint Kirlin rendőrtisztnek.

Megálltam, hogy ne kezdjek fészkelődni. Dominga Salvador halott volt. Tudom, mert láttam meghalni. Átvitt értelemben én húztam meg a ravaszt. Dolph gyanította, hogy volt valami közöm az eltűnéséhez, de nem tudta bebizonyítani. Dominga Salvador pedig nagyon gonosz nő volt. Ha elítélték volna mindazért, amit valószínűleg tett, akkor automatikusan halálbüntetést kapott volna. A törvény nem sokkal kegyesebb a boszorkányokhoz, mint a vámpírokhoz. Egy zombi segítségével öltem meg. Én sem kerülhettem volna el a villamosszéket, ha kiderül.

Megszólalt a csipogóm. Megmentett. Ránéztem, de nem ismertem fel a számot. Persze semmi szükség nem volt rá, hogy ezt megosszam a zsarukkal.

– Vészhelyzet. Keresnem kell egy telefont.

Elindultam, mielőtt Dolph bármit is mondhatott volna. Így biztonságban voltam.

Megengedték, hogy használjam a nővérpultnál levő telefont. Rendes tőlük. Richard vette fel a telefont, az első csörgésre.

– Anita?

– Igen. Mi van?

– Itt vagyok az iskolában. Louie nem ment be a délelőtti óráira. – Annyira halkán beszélt, hogy be kellett fognom a másik fülem, hogy halljam. – Ma éjjel telihold van. Ilyenkor

nem hagy ki órákat. Gyanús lenne.

– Miért engem hívsz?

– Azt mondta, hogy a te íróbarátoddal készül találkozni.

Elvira akárkivel.

– Elvira Drew-val? – Amint kimondtam a nevét, magam előtt láttam az arcát. A zöldeskék szeme, akár az óceán. A francba.

– Asszem.

– Mikor kellett találkozniuk?

– Ma reggel.

– És Louie elment a találkára?

– Nem tudom. A munkahelyemen vagyok. Nem voltam még Louie lakásánál.

– Attól félsz, hogy valami történt vele?

– Igen.

– Nem én hoztam össze a találkozójukat. Felhívom az irodát, és megtudom, ki szervezte meg. El tudlak érni ezen a számon?

– Órára kell mennem. De hívlak, amint csak tudlak.

– Jó. Én is hívlak, amint megtudok valamit.

– Mennem kell – mondta.

– Várj! Azt hiszem, tudom, mi történt az eltűnt alakváltókkal.

– Mi?

– A rendőrség is éppen nyomoz. Nem mondhatok többet, de ha beszélnél a zsarukkal az eltűnt alakváltókról, talán hamarabb megtalálnánk Louie-t és Jasont.

– Marcus azt mondta, ne mondd el nekik?

– Igen.

Nem válaszolt azonnal.

– Mondd el. Vállalom a felelősséget.

– Remek. Majd hívlak.

Letettem. Tárcsáztam az irodát. Mary vette fel. Még a köszönését sem vártam végig.

– Kapcsolj be Berthez.

– Minden rendben?

– Csak kapcsolj be.

Nem vitatkozott. Nagyszerű nő.

– Anita, ajánlom, hogy fontos legyen. Éppen ügyfél van nálam.

– Beszéltél ma valakivel egy patkányemberről?

– Ha éppen tudni akarod, igen.

Görcsbe rándult a gyomrom.

– Hova és mikorra hoztad össze a találkozót?

– Ma reggel hatra. Mr. Fane még munka előtt túl akart lenni rajta.

– Hol?

– A nő lakásán.

– Mondd a címet!

– Mi a baj?

– Attól tartok, hogy Elvira Drew azért akart találkozni Mr. Fane-nel, hogy megölje.

– Most csak viccelsz, ugye?

– A címet, Bert.

Megadta.

– Lehet, hogy ma este nem megyek melózni.

– Anita.

– Most állj le, Bert. Lehet, hogy meghal a pasi, és a találkozót mi hoztuk össze.

– Jó, jó. Tedd, amit tenned kell.

Letettem. Először fordult elő, hogy Bert engedett. Ha nem tudom, hogy azért tette, mert a pereskedés gondolata járt a fejében, jobban meg lettem volna hatva.

Visszamentem a mi kis csapatunkhoz. Csöndben álltak.

– Eltűnt hét alakváltó a környéken.

– Miről beszélsz? – kérdezte Dolph.

Megráztam a fejem.

– Hallgass meg.

Elmondtam neki mindent az eltűnésekről. Azzal fejeztem be:

– Eltűnt két további alakváltó. Szerintem, aki megnyúzta a nagát, azt hitte róla, hogy alakváltó. Mágia segítségével fel lehet használni a bőrüket átváltozásra. Ugyanúgy erősebb és gyorsabb lesz, mint a rendes alakváltók, de a hold nem befolyásol.

– És a nagával miért nem sikerült? – kérdezte Zerbrowski.

– A naga halhatatlan. Az alakváltónak meg kell halnia a varázslat végén.

– Akkor már tudjuk az okot. És hol a francban vannak? – kérdezte Dolph.

– Megvan a cím – válaszoltam.

– Honnan?

– Majd útközben elmesélem. Sötétedés előtt nem működik a varázs, de attól még egyáltalán nem biztos, hogy addig életben tartják. Biztos nyugtalan a naga miatt. Hogy felgyógyult-e már annyira, hogy beszéljen.

– Azok után, ahogy tegnap kinézett, én nem aggódnék – mondta Zerbrowski.

– De te nem is vagy boszorkány – válaszoltam.

Elindultunk. Örültem volna neki, ha Edward is velünk van. Ha tényleg gonosz boszorkányok és alakváltók várnak ránk most, a telihold éjszakáján, akkor igen jól jönne Edward erősítésnek. De fogalmam sem volt, hogyan tudnám előkeríteni. Dolph és Zerbrowski pedig, bár nem nehézkes fickók, de akkor is zsaruk. Mielőtt lelőnek valakit, előbb lehetőséget adnak az illetőnek hogy megadja magát. Elvira Drew megnyúzott egy nagát. Nem tartottam jó ötletnek, hogy bármire is lehetőséget adjunk neki. Mert esetleg nem éljük túl.

Elvira Drew egy keskeny, kétszintes házban lakott. Az út felől sűrűn nőtt bokrok és fák védték. Egyáltalán nem is lehetett látni az udvarát, amíg a kocsibeállóra fel nem hajtott az ember. Az udvart minden irányban erdő vette körül. Mintha valaki ideoakta volna a házat, és elfelejtett volna róla szólni bárkinek is.

Rendőrségi autó kanyarodott be mögénk a kavicsos kocsibeállóra. Dolph egy élénkzöld Grand Am mögött parkolt. Az autó színe olyan volt, mint Elvira szeme.

Egy „Kiadó ház” feliratú tábla állt az udvaron. Egy másik ilyen tábla pedig a földön hevert. Gondolom, az út mellé készültek kiszűrni.

Két ruhásák lógott a kocsiban. A hátsó ülés tele dobozokkal. Valaki nagyon gyorsan le akart lépni.

– Ha tényleg ő a gyilkos, akkor miért adta meg neked a tényleges címét? – kérdezte Zerrowski.

– Ellenőrizzuk az ügyfeleinket. Ha nincs bejelentett lakhelyük, más módon kell igazolniuk magukat. Több igazolást kérünk, mint egy bank.

– Miért?

– Mert hébe-hóba kikapunk egy örültet. Vagy egy újságíró a pletykarovattól. Tudnunk kell, hogy ki az ügyfelünk. Lefogadom, hogy simán, készpénzzel akart fizetni, és amikor hirtelen három igazolványt kértek tőle, nem volt felkészülve.

Elindultunk az ajtó felé. Dolph ment elől. Mi jó katonaként követtük. Az egyik egyenruhás Kirlin rendőrtiszt volt. A társa egy idősebb, őszülő pasi, kis kerek pocakkal. Megkeseredett kifejezés ült az arcán. Látszott, hogy már sok mindent látott életében, és nem éppen felemelő dolgokat.

Dolph bekopogott. Csönd. Erősebben kopogott. Az ajtó megremegett. Elvira ajtót nyitott. Csodálatos zöld köntöst viselt, a derekánál szorosra kötve. Most is tökéletes volt a sminkje. A körömlakkja illett a köntöséhez. A hosszú, szőke haját hátrafésülte, és a köntösnél egy árnyalattal kékesebb

kendővel kötötte hátra. A szeme zölden ragyogott.

Dolph azt mormogta:

- A szeme akár az óceán.
- Ne haragudjanak, mit jelentsen ez?
- Bejöhетünk, Miss Drew?
- Minek?

Nem volt idő házkutatási parancsot szerezni. Dolph szerint nem is biztos hogy kaptunk volna ennyi bizonyítékkal. Valakinek a szemszínét nem igazán lehet bizonyítéknak tekinteni.

Kikukucsáltam Dolph mögül, és azt mondtam:

– Üdv, Miss Drew. Fel szeretnénk tenni néhány kérdést Louis Fane-nel kapcsolatban.

– Miss Blake, nem tudtam, hogy a rendőrségnek dolgozik.

Rám mosolygott, én visszamosolyogtam. Vajon nála van Louis? Lehet, hogy feltart minket, amíg valaki megöli? A rohadt életbe. Ha a rendőrök nem lettek volna itt, már előkaptam volna a stukkert, és bementem volna. A törvénytisztelet bizonyos hátrányokkal jár.

– Mr. Fane eltűnése ügyében nyomozunk. Maga látta utoljára.

– Ó, istenem.

Nem lépett hátrébb az ajtóból.

– Bemehetnénk néhány kérdést feltenni? – kérdezte Dolph.

– Nos, nem tudom, mit mondhatnék. Mr. Fane nem jelent meg a találkozónkon. Soha nem is láttam.

Úgy állt az utunkban, akár egy csinos, mosolygós fal.

– Akkor is körül kéne néznünk, Miss Drew. Csak a biztonság kedvéért.

– Van házkutatási parancsuk?

Dolph ránézett a nőre.

– Nincs, Miss Drew.

A mosolya felragyogott.

– Akkor sajnálom, de nem engedhetem be magukat.

Olyan erősen markoltam bele a köntöse elejébe, hogy éreztem, nincs rajta melltartó.

– Vagy beenged minket, vagy magán keresztül megyünk be.

Dolph a vállamra tette a kezét.

– Elnézését kérem, Miss Drew. Miss Blake kissé elragadtatta magát.

A fogai között préselte ki a szavakat.

– Dolph – mondtam.

– Engedd el a köntösét, Anita, most azonnal.

Belenéztem Elvira Drew különös szemébe. Még mindig mosolygott, de valami más is volt a tekintetében. Félelem.

– Ha meghal, maga is halott.

– A gyanú nem elég hozzá, hogy kivégezzenek – mondta Elvira.

– Nem is törvényes kivégzésről beszéltem.

Elkerekedett a szeme. Dolph hátrarántott a vállamnál fogva, majd lelékdösött a lépcsőn. Zerbrowski elnézést kért a minősíthetetlen viselkedésem miatt.

– Mégis mi a francot képzelsz? – kérdezte Dolph.

– Louis ott van bent a házban. Biztos vagyok benne.

– Nem lehetsz benne biztos. Beszóltam már a házkutatási parancs miatt. Amíg meg nem kapjuk, nem mehetünk be. Hacsak a nő be nem enged minket, vagy ha az áldozat az ablakhoz nem jön segítségért kiabálva. Ez a törvény.

– Akkor ez egy szar törvény.

– Lehet, hogy így van, de rendőrök vagyunk. Ha mi nem tartjuk be a törvényt, akkor kicsoda?

Keresztbe tettem a kezem, az ujjaimat a könyökömbe mélyesztettem. Ha nem teszem, akkor még a végén odarontok Elvira Drew-hoz, és beverem azt a tökéletes kis arcocskáját. Louis a házban volt, és ebben én voltam a hibás.

– Sétálj egyet, Anita. Nyugodj meg.

Dolphra néztem. Azt is mondhatta volna, hogy üljek be a

kocsiba, de nem ezt mondta. Próbáltam olvasni a szeméből, de az arcára kiült a zsarukra jellemző közöny.

– Sétáljak. Jó ötlet.

A fák felé indultam. Senki nem állított meg. Dolph sem hívott vissza. Tudnia kellett, hogy mire készülök. Bementem a kopasz fák közé. Olvadó hó csöpögött a fejemre és az arcomra. Addig mentem, ahonnan már nem lehetett tisztán látni a többieket. A csupasz téli tájon több száz méterre is el lehet látni, de eltávolodtam tőlük annyira, amennyire a mi kis színjátékunkhoz kellett.

Visszafordultam a ház hátulja felé. Az olvadó hó becsurgott a cipőmbe. Egybefüggő, nedves avar húzódott a lábam alatt. Mindkét stukkerem és késem nálam volt. Új kést hoztam ahelyett, amelyet Gretchen nem adott vissza. Egy négydarabos készlet részei voltak, úgy csináltattam őket. Nem könnyű olyan kést találni, amelynek elég magas az ezüstartalma a szörnyetegek kinyírásához, de nem is csorbul ki egykönnyen.

Most viszont nem ölhetek. A dolgom az, hogy bejussak, megtaláljam Louie-t, és segítségért kiáltsak. Ha valaki segítségért kiált a házban, akkor bemehetnek a zsaruk. Ez a szabály. Ha Dolph nem tartott volna attól, hogy Louie-t megölik, akkor nem hagyta volna, hogy bemenjek. Törvény ide vagy oda, nem könnyű lenyelni, hogy kint kell várnod a ház előtt, miközben a gyanúsított a házban éppen kinyírja a következő áldozatát.

A fasornál leguggoltam, és a ház hátulját figyeltem. A fedett verandának egy ajtaja volt. A verandáról üvegezett ajtó vezetett a házba, de volt még egy másik ajtó oldalt is. A legtöbb háznak St. Louisban van pincéje. Az öregebb házaknál gyakran csak kívülről van hozzá lejárát. Ezt gyakran fedték be verandával. Ha én akarnék elrejteni valakit, akkor a pince jutna eszembe elsőnek. A takarítóeszközök tárolójába még csak be se néznék.

Ellenőriztem az emeleti ablakokat. A függönyök be voltak húzva. Ha valaki figyelne onnan, nem látnám. Csak reménykedhettem, hogy nem vesznek észre.

Nem vettem elő a fegyverem, amikor átmentem a fedezék nélküli részen. Boszorkányokkal volt dolgunk. Általános szabálynak tekinthető, hogy a boszorkányok nem lövik le az embert. Igazság szerint a valódi boszorkányok általában tartózkodnak az erőszaktól. Egy Wiccát gyakorló boszorkány nem is mutatna be emberáldozatot. De nagyon sok különböző dolgot jelenthet az a szó, hogy boszorkány. Néha igazán félelmetessé válnak, de nagyon ritkán lőnek le.

Letérdeltem a szűnyoghálós ajtó előtt, amely a verandára vezetett. Olyan közel vittem a kezem a kilincshez, amilyen közel csak tudtam anélkül, hogy megérinteném. Se melegség, se pedig... A francba, nincs is szavam rá. Nem volt varázslat az ajtón. Néha a jó boszorkányok is varázsigét mondanak az ajtajukra. Ez vagy jelzi nekik, ha betolakodó van a házban, vagy hozzátapad az illetőhöz. Tegyük fel, hogy betörsz a házba, de nem viszel el semmit. A varázslat akkor is hozzád tapad, és elvezeti hozzád a boszorkányt. A rossz boszorkányok ennél rosszabb dolgokat is tesznek az ajtajukra. Azzal pedig már tisztában voltunk, hogy miféle boszorkány van odabent. Nem ártott az óvatosság.

A késemet végighúztam az ajtó szélén. Kis ide-oda mozgatás, és az ajtó kinyílt. Még nem törtem be, de már mindenképpen birtokon belül voltam. Vajon Dolph letartóztatna ezért? Nem hiszem. Ha Elvira arra kényszerítene, hogy lelőjem, amikor nincs egyetlen tanú sem jelen, akkor talán igen.

Odamentem az oldalsó ajtóhoz. Abban bíztam, hogy ez vezet a pincébe. Végighúztam előtte a kezem. Varázslat volt rajta. Nem vagyok boszorkány. Nem tudom megfejtetni a varázslatokat. Annyira vagyok csak képes, hogy megérzem őket. Ja, és még valami. Meg tudom törni őket. A pusztá

erőmet a varázslatra összpontosítom. Összegyűjtöm a bennem levő erőt, ami képessé tesz a halottak feltámasztására, és megfogom a kilincset. Eddig mindig működött a dolog. Olyan ez, mint berúgni egy ajtót, amelynek nem tudod, mi rejtőzik a másik oldalán. Egyszer úgylis belém eresztenek majd egy tárat.

Az igazi gond az volt, hogy ha sikerül is épségben túljutni az ajtón, az, aki a varázslatot ráolvasta, tudni fog rólam. A pokolba is. Egy profi boszorkány már azt is megérezné, ahogy összegyűjtöm magamban az erőt. Ha Louie emögött az ajtó mögött van, az remek. Akkor bemegyek, és vigyázok rá, amíg a sikolyom oda nem csődíti a lovasságot. Viszont ha nem emögött az ajtó mögött van, akkor lehet, hogy bepánikol a boszorkány, és megöli a srácot.

A legtöbb boszi, akár jó, akár rossz, természetimádó egy bizonyos fokig. Ha Wiccát gyakorló boszorkány lenne, akkor a szertartáshelyét a házon kívül rendezte volna be valahol. De ennek valószínűleg megteszi egy sötét, bezárt hely.

Ha emberáldozatot készülnék bemutatni, az áldozatot olyan közel tartanám a szertartáshelyhez, amennyire csak lehet. Lutri volt. Ha tévedek, és megölik Louie-t... Nem. Semmi értelme a legrosszabb eshetőségre készülni.

Még nappal volt. Délután. Halvány, szürkés fénnel sütött a nap. A képességeim nagy része csak sötétedés után működik. Megérezem a halottakat, és még néhány további dologra is képes vagyok nappal, de azért megvannak a korlátaim. Legutóbb, amikor megtörtem egy varázslatot, már sötét volt. Ugyanúgy álltam a mágiához, mint bármi máshoz. Fejjel előre, pusztá erővel. Abban bízhattam csak, hogy az én erőm nagyobb, mint azé, aki a varázslatot az ajtóra tette. Mint amikor abban reménykedsz, hogy jobban bírod a verést, mint az ellenfeled.

Vajon napfénynél erősebb vagyok? Mindjárt megtudjuk. Vajon csak a kilincsen volt bűbáj? Talán. Én bizony bezártam

volna az ajtót, akár teszek rá varázslatot, akár nem. Mién ne kezdjük a leggyengébb láncszemmel?

Elővettem a Browningot, és hátrébb léptem. Összeszedtem az erőmet, és a zár melletti pontra koncentráltam. Egészen addig vártam, amíg már csak az a fa létezett a számomra. Szinte tapintani lehetett a csöndet a fülemben. Minden erőmmel berúgtam. Az ajtó beleremegett, de nem nyílt ki. Még két rúgás, és az ajtó berepedt. A zár megadta magát.

Nem volt fényvillanás. Ha valaki néz, csak annyit látott volna, hogy hátraesem. Bizsergett az egész testem, mintha konnektorba nyúltam volna.

Lábdobogást hallottam a házból. Odakúsztam a nyitott ajtóhoz. A korlátba kapaszkodva feltápászkodtam. Hűvös levegő tört fel a pincéből. Elindultam lefelé a lépcsőkön anélkül, hogy megbizonyosodtam volna róla, tudok-e egyáltalán járni. Meg kellett találnom Louie-t, mielőtt Elvira elkap. Ha nem találok bizonyítékot, akkor Elvira bevitethet a zsarukkal betörés miatt, és rosszabbul fogunk állni, mint az elején.

Lebotorkáltam a lépcsőn, egyik kezemmel görcsösen kapaszkodtam a korlátba. A másikban a fegyveremet szorongattam. A sötétség bársonyfekete volt. Semmit sem láttam a kintről beszüremelő fényponton kívül. Jól látok a sötétben, de minimális fény ahhoz is kell. Lépéseket hallottam magam mögött.

– Louie, ott vagy lent?

Valami megmozdult a sötétben alattam. Ahogy hallottam, valami nagy dolog.

– Louie?

Elvira a lépcső tetején állt. A fény megvilágította hátulról, mintha az egész testét glória vette volna körül.

– Miss Blake, azonnal tűnjön el a birtokomról!

A bőröm még mindig bizsergett attól a valamitől, ami az ajtón volt. Csak a korlátba kapaszkodó kezem tartott talpon.

– Maga tette a varázslatot az ajtóra?

– Igen.

– Profi.

– Láthatóan nem eléggé. Most pedig jöjjön fel a lépcsőn, és tűnjön el a birtokomról.

Mély morgás tört fel a sötétből. Nem tűnt patkánynak, de hogy nem ember volt, az is biztos.

– Gyere elő, akárhol is vagy – mondtam.

A morgást egyre közelebből hallottam, és egyre hangosabb lett. Valami nagy és szőrös jött a fény felé. Egy pillantás elég volt. Majd azt mondom, hogy azt hittem, Louis az. Nekidőltem a korlátnak, és kiabálni kezdtem. Torkom szakadtából segítségért kiáltottam.

Elvira hátrapillantott. Hallottam a rendőrök ordítozását, ahogy bejönnek a bejárati ajtón.

– Légy átkozott – sziszegte Elvira.

– Ezek csak szavak – mondtam.

– Ha lesz rá időm, többet is fognak jelenteni.

– Kapja be.

Beszaladt a házba, nem kifelé. Lehet, hogy tévedtem? Lehet, hogy Louie mindvégig bent volt a házban, és én egy másik szőröcsomóval vagyok itt lent? Talán Jason az?

– Jason?

Valami a lépcsőhöz jött, és felnézett a fénybe. Egy kutya. Nagy, szőrös korcs, akkora, mint egy póni, de nem alakváltó.

– A francba.

A kutya újra rám morgott. Felálltam, és hátrálni kezdtem. Nem akartam bántani, hacsak nem muszáj. Hol van Dolph? Már itt kéne lennie.

A kutya hagyta, hogy felmenjek a lépcsőn. Úgy tűnt, csak a pincét kellett őriznie. Tőlem nyugodtan.

– Jó kutyus.

Óvatosan fellépdeltem, amíg a törött ajtót el nem értem. A kilincset megragadva bevágtam magam mögött. A kutya nagy

robajjal nekirontott. A saját súlya nem engedte, hogy az ajtó kinyíljon.

Lassan kinyitottam a házba vezető ajtót. Hosszú, keskeny konyhában találtam magam, ahol majdnem minden fehér volt. A ház mélyéről hangok hallatszottak. Mély morgás futott végig a házon. Felállt a hátamon a szőr.

– Nincs rá szükség, hogy valaki megsérüljön – mondta Dolph.

– Pontosan – válaszolta Elvira. – Menjenek el most azonnal, és senkinek nem esik bántódása.

– Azt nem tehetjük.

Egy folyosó vezetett a konyhából a nappaliba. Egyik oldalán volt csak fal, a másik oldalt a lépcső foglalta el. A lépcsőn nem volt senki. Óvatosan lépkedtem előre a hangok irányába. Újra hallani lehetett a morgást, most már közelebből.

Dolph felkiáltott.

– Anita, vonszold már ide a segged!

Ijedtemben ugrottam egyet. Dolph nem láthatta, hogy jövök. A nappalinak boltíves bejárata volt. Fél térdre ereszkedtem, és belestem. Elvira a többiekkel szemben állt. Egy kisebb ló nagyságú farkas állt mellette. Ha csak futó pillantást vet rá valaki, azt gondolná, hogy kutya. Remek álca. A szomszédok simán nézhették kutyának.

A másik állat egy párduc volt. Egy fekete párduc, amely mellett a horrorfilmek összes macskaféle szörnyetege elbújhatott. A párduc sarokba szorította Zerbowskit. Sima, szőrös háta Zerbowski derekáig ért. Akkora volt, mint egy pokolbéli szörny. Jézusom.

Miért nem lőttek? Önvédelemből a rendőrök is lőhetnek.

– Valamelyikük Louis Fane vagy Jason? – kérdezte Dolph.

Rájöttem, hogy az alakváltókat kérdezi. Nem mondtam meg neki, hogy Louis miféle állat. Jason viszont farkas. A farkas akár ő is lehet. Habár, hogy miért segítené Elvirát, arról fogalmam nem volt. Talán nem is kell tudnom.

Felálltam, és beléptem a szobába. Lehet, hogy túl hirtelen mozdulat volt, de az is lehet, hogy a nagymacskának már elege volt. Nekiugrott Zerbowski-nak. A rendőr fegyvere elsült.

A farkas felém fordult. Egyszerre minden lelassult. Örökkévalóságnak tűnt, míg meghúztam a ravaszt. Az összes fegyverrel tüzelni kezdtek. A farkas elterült, az agyában a tőlem kapott golyóval. Nem tudom, rajtam kívül ki találta még el.

Zerbowski sikolya törte meg a csendet. A párduc ráugrott, és karmolni kezdte.

Dolph még egyszer lőtt, aztán eldobta a fegyverét, és átrontott a szobán. Megragadta a párducot, mire az megfordult, és feléje kapott tőrszerű karmaival. Dolph felkiáltott, de nem hátrált meg.

– Dolph, feküdj, én kilövöm.

Dolph megpróbált elállni az útból, de a párduc ráugrott, így mindketten a földre kerültek. Előreléptem, kinyújtott kezemben a fegyverrel. Ha lelövöm Dolphot, akkor ugyanannyira halott lesz, mintha a párduc ölné meg.

Letérdeltem melléjük, és a meleg, szőrös testbe nyomtam a fegyvert. A karmok felhasították a karomat, de azért kétszer belelőttem. Az állat rángatózva összeesett, majd kimúlt.

Dolph rám nézett. Véres vágás húzódott az arcán, de életben volt. Felálltam. Nem éreztem a bal kezem. Tehát súlyosan megsérült. Orvosközelben akarok lenni, amikor a zsibbadás elmúlik.

Zerbowski a hátán feküdt. Sok vért veszített. Térdre rogytam mellette.

Letettem a Browningot a földre, és kitapintottam a nyaki ütőerét. Nagyon gyengén, de érezni lehetett. Legszívesebben sírtam volna örömben, de erre nem volt idő. Sötét folt terjengett a törzse alsó részén, középtájt. Felhúztam a kabátját, és majdnem lehánytam. Milyen jól szórakozna rajta!

A párduc kis híján kibelezte. A belei kilógtak a vágásnál.

Megpróbáltam levenni a dzsekimet, hogy a sebre tegyem, de a bal kezem nem mozgott.

– Valaki segítsen.

Senki nem jött.

Kirlin rendőrtiszt megbilincselte Miss Drew-t. Szétnyílt a zöld köntöse, és nagyon is nyilvánvalóvá vált, hogy semmit nem viselt alatta. Keservesen siratta az elhullott bajtársait.

Dolph azt kérdezte:

– Életben van?

– Igen.

– Már hívtam a mentőt – mondta az egyenruhás pasi.

– Jöjjön ide, és segítsen elállítani a vérzést.

Úgy nézett rám, mintha szégyellne magát, de sem ő, sem Kirlin nem mozdult.

– A kurva életbe, mi van magukkal? Segítsenek nekik!

– Nem akarjuk elkapni.

– Mit?

– A kórt – válaszolta az egyenruhás.

Visszamásztam a párduchoz. Még döglötten is hatalmas volt. Háromszor akkora, mint egy normális párduc. A hasa tájékán matattam, és megtaláltam a dolog nyitját. Nem volt gomb rajta, se öv, de rábukkantam a pontra, ahol a szőrt le lehetett hámozni. Belül egy meztelen emberi test feküdt. Felhúztam a bőrt, hogy a rendőrök is lássák.

– Ezek itt alakváltók, de nem likantrópok. Varázslattal váltak azzá. Nem ragályos, maga szálnalmas, beszari alak.

– Anita, hagyd őt – mondta Dolph. Olyan furcsán, távolian szólt a hangja, muszáj volt hallgatnom rá.

Az egyenruhás levette a saját kabátját, és Zerbowskira terítette. Nagyon óvatosan szorította csak rá, mintha még mindig félne a vértől.

– Tűnjön el onnan.

Ráfeküdtem a kabátra, a saját súlyomat használtam, hogy a

beleit benn tartsam. Úgy mozogtak a kezem alatt, mintha puha, nedves, majdhogynem kis élőlények lennének.

– Mégis mikor szerzel be végre ezüstgolyókat a csapatodnak? – kérdeztem.

Dolph majdnem felnevetett.

– Remélem, hamarosan.

Talán vehetnék nekik néhány dobozzal karácsonyra. Édes istenem, add hogy mindannyian megérjük a karácsonyt. Zerbrowski sápadt arcára néztem Verekedés közben leesett a szemüvege. Körülnéztem, de nem láttam sehol. Fontosnak éreztem, hogy megtaláljam. Ott térdeltem Zerbrowski vérében, és sírtam, mert sehol sem találtam a szemüvegét.

Zerbrowskit összevarrtak. Az orvosok semmit nem voltak hajlandók mondani. Megfigyelés alatt tartották. Dolphot is bevitték a kórházba. Nem volt olyan rossz állapotban, mint Zerbrowski, de egy-két napig bent kellett maradnia. Zerbrowski nem tért magához, mielőtt elvitték volna az orvosok. Várakoztam. Aztán valamikor várakozás közben megérkezett Katie, Zerbrowski felesége.

Most láttuk egymást másodszor. Sűrű, barna haját laza copfban hordta. Smink nélkül is nagyon bájos volt. Hogy Zerbrowski mivel fűzte meg, soha nem fogom megérteni.

Tágra nyílt szemmel jött oda hozzám. Úgy szorította a táskáját, mintha pajzs lett volna. Az ujjai belemélyedtek a bőrébe.

– Hol van?

Szagatottan vette a levegőt, a hangja magas, akár egy kislányé. Mindig ilyen volt.

Mielőtt bármit mondhattam volna, az orvos megjelent a folyosó végén levő lengőajtónál. Katie rábámult. Minden vér kifutott az arcából.

Felálltam, és odamentem Katie mellé. Úgy nézte a közeledő orvost, mintha egy szörnyeteg lett volna, aki a legrosszabb rémálmából lépett ki. És félt, hogy ezzel nem is túloztam annyira.

– Maga Mrs. Zerbrowski? – kérdezte az orvos.

Katie bólintott. Az ujjai elfehéredtek, és remegtek az idegességtől, ahogy a táskáját szorongatta.

– A férje állapota stabil. Rendbe fog jönni.

Mégiscsak lesz karácsony.

Katie felsóhajtott, a térdé összecsuklott. Elkaptam esés közben. Alig lehetett több negyven kilónál.

– Van itt pihenőszobánk, ha oda tudná... – nézett rám a doki, majd vállat vont. A karomba vettem Katie-t, és amikor már biztosan álltam a lábaimon, azt mondtam:

– Vezessen hozzá.

Amikor eljöttem, Katie még Zerbrowski ágyánál ült. Zerbrowski keze a felesége kezére kulcsolódott, mintha tudná, hogy ott van mellette a nő. Talán tudta is. Lucille, Dolph felesége is ott volt, hogy Katie mellett legyen, ha esetleg mégis történne valami. Néztem Zerbrowski sápadt arcát, és imádkoztam, hogy minden rendben legyen.

Meg akartam várni, amíg Zerbrowski magához tér, de az orvos szerint erre másnapig kellett volna várnom. Olyan sokáig nem bírtam volna ki alvás nélkül. A bal karomon levő kereszt alakú égési nyomot elrondították az új varratok. A karomnyomok egy irányba mutattak, és éppen elkerülték a könyökhajlatomnál lévő sebhelyet.

Néhány varrat felszakadt, ahogy Katie-t cipeltem, és átvérzett a kötésem. Az a doki varrta vissza, aki Zerbrowskit is operálta. Alig tudott betelni a sebeim látványával.

A karom csuklótól könyökig be volt kötve, és fájt. De mindannyian életben voltunk. Hurrá!

Más körülmények között egészen normális időpontban szálltam ki a taxiból a ház előtt. Louie-t a pincében találták meg. Be volt gyógyszerezve. Elvira bevallotta, hogy megnyúzott egy vérfarkast, egy vérpárducot, és ő volt a naga támadója is. Jason nem volt a házban. Elvira tagadta, hogy valaha is látta volna. Minek kellett neki egy másik vérfarkas bőre? A patkányember bőre saját használatra lett volna. Amikor megkérdezték, hogy a kígyóbőr kinek kellett, azt mondta, az is neki. Még legalább egy ember benne volt a dologban, de Elvira nem dobta fel.

Boszorkány volt, és mágiával ölt. Ez egyértelműen halálos ítélet. Az ítéletet követő negyvennyolc órában végre is hajtják a kivégzést. Nincs helye fellebbezésnek. Nincs esély felmentésre. Halál. Az ügyvédek megpróbálták rávenni, hogy vallja be a többi eltűnést is. Ez talán enyhítheti a büntetését. Talán. Gyilkos boszorkány. Nem valószínű, hogy segítene rajta, de talán mégis. Richard a lakásom előtt ült. Nem

számítottam rá, hogy itt találom. Telihold van, meg amúgy is. Rámondtam az üzenetrögzítőjére, hogy megtaláltuk Louie-t, és jól van.

A rendőrség próbálta nem nagydobra verni az esetet, főleg Louie titkos énjét illetően. Reméltem, sikerül nekik. De ha nem, Louie legalább akkor is életben volt. Elvira kutyáját befogták a sintérek.

– Megkaptam az üzeneted – mondta Richard. – Kösz, hogy megmentetted Louie-t.

Beraktam a kulcsot a zárba.

– Szívesen.

– Jasont még nem találtuk meg. Tényleg azt gondolod, hogy a boszorkányok rabolták el?

Kinyitottam az ajtót. Richard bejött utánam, és becsukta.

– Nem tudom. Engem is ez zavar. Ha Elvira rabolta el Jasont, akkor a fiúnak is ott kellett volna lennie.

Az Elviránál lelőtt farkas ugyanis, miután kihámoztuk a bőréből, egy számomra ismeretlen nőt rejtett.

Bementem a hálóba, mintha csak egyedül lennék. Richard utánam jött. Valószínűtlenül könnyűnek és távolinak éreztem magam. A kórházban levágták a dzsekim és a pulcsim ujját. Megpróbáltam megmenteni a dzsekit, de már úgymint tönkrement. A bal karomra erősített kés tokját is átvágták. Most a késsel együtt a dzsekim zsebében volt. Miért vágnak le mindent az emberről a balesetin?

Richard mögém lépett. A kezét a karom fölé emelte, de nem ért hozzám.

– Nem is mondtad, hogy megsérültél.

Megcsörrent a telefon. Gondolkodás nélkül felkaptam. Egy férfihang azt kérdezte:

– Anita Blake?

– Igen.

– Williams vagyok, a biológus az Audubon

Természetvédelmi Központból. Visszahallgattam néhány

kazettát éjszaka rögzített bagolyhangokkal. Esküdni mernék, hogy az egyiken hiénahangot lehet hallani. Mondtam a rendőröknek is, de nem nagyon fogták fel a dolog jelentőségét. Tudja, mit jelent az, hogy hiénahangot rögzítettem?

– Egy vérhiéna – mondtam.

– Igen, én is erre gondoltam.

Senki nem mondta meg neki, hogy a gyilkos valószínűleg vérfarkas volt. De egyik eltűnt alakváltó sem volt hiéna. Lehet, hogy Elvira tényleg nem tudja, mi történt az eltűnt alakváltókkal.

– Azt mondja, beszélt a rendőrséggel?

– Igen.

– Kinek mondta el?

– Titus seriff irodáját hívtam.

– És kivel beszélt.

– Aikensennel.

– És azt tudja, hogy Aikensen vajon elmondta-e Titusnak?

– Nem tudom. De miért ne mondta volna el?

Tényleg, miért is ne.

– Valaki van a bejáratnál. Tudja tartani egy pillanatra?

– Nem hinném, hogy...

– Mindjárt visszajövök.

– Williams, Williams! Ne nyisson ajtót!

De már csak a levegőnek beszéltem. Hallottam, ahogy átmegy a szobán. Az ajtó kinyílt. Williams meglepett hangot adott ki. Aztán nehezebb léptek szelték át a szobát.

Valaki felvette a telefont. Hallottam, ahogy szuszog. De egy szót sem szólt.

– Beszélj, te mocsok!

A szuszogás felerősödött.

– Késhegyre tűzve fogom megetetni magával a farkát, Aikensen, ha bántani merészeli.

Aikensen felnevetett, és lerakta. És még csak nem is tudnám a bíróság előtt tanúsítani, hogy ki volt a vonal másik

végén.

– A rohadt életbe, a rohadt életbe!

– Mi a baj?

Felhívtam a tudakozót, hogy megtudjam a willotoni rendőrőrs számát. Megnyomtam azt a gombot, amely automatikusan tárcsázta.

– Anita, mi van?

Felemeltem a kezem, jeleztem Richardnak, hogy várjon egy kicsit. Egy nő vette fel a telefont.

– Holmesszal beszélek?

Nem ő volt az. Miután meggyőztem a diszpécst, hogy élet-halál kérdésről van szó, kapcsolta Garroway rendőrfőnököt. Nem ordítottam a telefonos csajjal. Ügyes vagyok. Előadtam Garrowaynek a rövidített változatot.

– Még Aikensenről sem tudom elképzelni, hogy ilyesmibe keveredjen. De odaküldök egy kocsit.

– Kösz.

– Miért nem a 911-et hívtad? – kérdezte Richard.

– Mert ők a megyeieket hívnák. Lehet, hogy éppen Aikensent küldenek ki az ügryhöz.

Próbáltam kihámozni magam a szétmarcangolt dzsekimből. Richard segítette le a bal vállamról. Nélküle nem is tudtam volna levenni. Végül belém hasított a felismerés, hogy nincs több kabátom. Két nap alatt két kabáttal végeztem. Elővettem az utolsót. Hosszú, vastag, vörös kabát volt. Összesen kétszer hordtam. A legutóbbi alkalom tavaly karácsony volt. Egy vörös kabát még éjszaka is feltűnő. Ha valakit feltűnés nélkül kell megközelítenem, majd leveszem.

– Menjünk, szabadítsuk ki Jasont – mondta Richard.

Ránéztem.

– Te sehova sem mész. Legfeljebb oda, ahová a likantrópok teliholdkor mennek.

– Fel sem tudod venni egyedül a kabátodat. Hogy fogsz vezetni?

Ebben volt valami.

– De veszélybe kerülhetsz.

– Kifejlett vérfarkas vagyok, és ma este telihold van. Azt hiszem, meg tudok birkózni a veszéllyel. – A fiú tekintete a távolba révedt, mintha olyan hangokat hallana, amelyeket én soha nem fogok.

– Rendben. De előbb megmentjük Williamst. Azt hiszem, az alakváltók ott vannak a közelben, de nem tudom, pontosan hol.

Richard csak állt a hosszú kabátjában. Fehér póló volt alatta, az egyik térdénél lyukas farmer, és eléggé viseltes cipő.

– Miért van rajtad ez a lelakott cucc?

– Szétszakad a ruhám, amikor átváltozom.

Elővigyázatosság. Mehetünk?

– Aha.

– Akkor menjünk – mondta. Valahogy más volt, mint normálisan. Akár a gátat áttörni készülő víztömeg. Ahogy belenéztem a barna szemébe, valami átsuhant a pillantása mélyén. Egy szőrös alak várakozott ott bent, hogy előjöhessen.

Rájöttem, hogy mit éreztem benne. Türelmetlenséget. Abból a szép barna szempárból a Richardban lakozó szörnyeteg kukucskált rám, és alig várta, hogy végre tehesse a dolgát.

Mit mondhattam volna? Elindultunk.

Edward a kocsimnak dőlve várt, a karját keresztbe fonta, a lélegzete meglátszott a hideg levegőben. A sötétség beálltával jó tíz fokkal hidegebb lett. Már megint fagyott. A megolvadt hó egyszeriben jéggé vált. Ropogott a lábunk alatt.

– Mit csinálsz itt, Edward?

– Éppen fel akartam menni hozzád, amikor megláttam, hogy jöttök lefelé.

– Mit akarsz?

– Játsszani – válaszolta.

Ránéztem.

– Csak így. Fogalmad nincs róla, milyen ügyben vagyok benne, de ki akarod venni belőle a részed.

– Ha veled tartok, jó sok embert megölhetek.

Szomorú, de igaz.

– Nincs időm vitatkozni. Szállj be.

Becsúszott a hátsó ülésre.

– És pontosan kit fogunk ma megölni?

Richard begyújtotta a motort. Becsatoltam a biztonsági övet.

– Lássuk csak. Van egyszer egy elszabadult zsaru, és az, aki elrabolta az alakváltókat.

– Nem a boszorkányok rabolták el őket?

– Nem mindet.

– Gondolod, hogy alakváltót is ölhetek ma este?

Azt hiszem, csak Richarddal próbált szellemeskedni.

Richard nem sértődött meg.

– Azon töprengtem, hogy ki rabolhatta el őket erőszak nélkül. Olyan valaki lehetett, akiben megbíztak – mondta.

– És kiben bíznának meg? – kérdeztem.

– Valakiben, aki közülünk való – válaszolta.

– Húha – mondta Edward –, alakváltó lesz ma vacsira.

Richard nem reagált. Ha ő nem bánta, akkor én sem.

Williams az oldalán feküdt összekuporodva. Közvetlen közletről szíven lőtték. Kétszer. Ennyit a doktori fokozatáról.

Az egyik kezében egy háromötvenhetes Magnumot szorongatott. Fogadni mertem volna, hogy még puskapor is lesz a bőrén, mintha tényleg elsütötte volna a fegyvert.

Holmes és a rendőrfőnök másik helyettese holtan feküdtek a hóban. A Magnum Holmes mellkasának nagy részét elvitte. Manószzerű vonásai így holtan már közel sem voltak olyan bájosak. A tágra nyílt szemével egyáltalán nem úgy tűnt, mintha aludna. Egyszerűen csak halottnak látszott.

A társának hiányzott a fél arca. A hóban feküdt. Vér és agydarabok olvadtak bele a fagyott hóba. Görcsösen szorította a fegyverét.

Holmesnak is a kezében volt a fegyvere. Sokra ment vele. Kizártnak tartottam, hogy ők lőtték volna le Williamset, arra viszont feltettem volna egyhavi fizetésemet, hogy egyikük fegyvere ölte meg.

Letérdeltem a hóba, és azt mondtam:

– A kurva életbe.

Richard Williams mellett állt. Úgy nézte, mintha jól az emlékezetébe próbálná vésni a vonásait.

– Samuelnek nem volt fegyvere. Még a vadászatot is elítélte.

– Ismerted őt?

– Én is az Audubon alkalmazottja vagyok, nem emlékszel?

Bólintottam. Valahogy nem tűnt valószínűnek az egész. Mintha megrendezték volna. Vajon meg fogja úszni ezt Aikensen? Nem, ha rajtam múlik.

– Ő már halott – jegyeztem meg halkan.

Edward odajött mellém.

– Ki halott?

– Aikensen. Jár-ke, beszél, de már halott. Csak még nem tudja.

– Hol találjuk meg? – kérdezte Edward.

Jó kérdés. Nem tudtam rá a választ. Hirtelen megszólalt a csipogóm, és felsikítottam. Kis sikkantás volt, ami mindig olyan kínos. A szívem majd szétverte a mellkasomat, miközben megnéztem, ki hívott.

Nem ismertem fel a számot. Ki lehet az? És vajon van annyira fontos, hogy nyomban visszahívjam? Meghagytam a csipogóm számát a kórházban is. Az ő számukat sem tudtam. Válaszolnom kellett. A pokolba. Fel kell hívnom Garrovvayt is, hogy megmondjam neki, az emberei csapdába sétáltak. Mindkét hívást elintézhetem Williams házából.

Elvonszoltam magam a házhoz. Edward jött utánam. Már a verandán álltunk, amikor észrevettem, hogy Richard nincs velünk. Hátrafordultam. A fiú Williams mellett térdelt. Először azt hittem, imádkozik, aztán rájöttem, hogy a véres havat tapogatja. Tényleg tudni akarom? Igen.

Visszamentem hozzá. Edward a verandán maradt anélkül, hogy külön kérnem kellett volna rá. Ügyes fiú.

– Richard, rendben vagy?

Hülye kérdés volt, amikor egy ismerőse ott feküdt mellette holtan. De mégis mit kérdezhettem volna?

Belemarkolt a véres hóba. Megrázta a fejét. Azt hittem, hogy dühös, vagy a gyász taglózta le ennyire. De aztán megláttam az izzadságot az arcán.

Felemelte a fejét, a szeme lehunyva. A telihold nehéz, ezüstös fénnel ragyogott. A város fényei nem tompították el, így majdnem nappali világosságot árasztott. Holdfényben csillogó felhőfoslányok úsztak az égen.

– Richard?

– Ismertem őt, Anita. Együtt jártunk madarakat megfigyelni. Beszélgettünk a doktori disszertációjáról. És most csak a vére illatára tudok gondolni, és arra, mennyire meleg még a teste.

Kinyitotta a szemét, és rám nézett. Bánat, de leginkább sötétség bujkált a tekintetében. A szörnyeteg bámult rám a szeméből. Elfordultam. Nem tudtam állni a pillantását.

– Telefonálnom kell. Ne edd meg a bizonyítékot.

Átsétáltam a havon. Túl hosszú volt ez az éjszaka.

Williams konyhai telefonját használtam. Először Garrowayt hívtam, elmondtam neki, mit találtunk. Amint magához tért, káromkodott egy sort, majd azt mondta, hogy maga jön ide. Valószínűleg az járt a fejében, vajon másképp alakultak volna a dolgok, ha eleve kijön a helyetteseivel. Soha nem könnyű nyomás alatt döntést hozni.

Letettem, és tárcsáztam a csipogómon levő számot.

– Halló!

– Anita Blake vagyok.

A csipogómon hagyták ezt a számot.

– Anita, itt Kaspar Gunderson. A hattyúpasi.

– Kaspar, miért keresett?

– Szörnyű a hangja. Történt valami?

– Sok minden, de miért csipogott rám?

– Megtaláltam Jasont.

Felegyenesedtem.

– Ne szórakozzon.

– Nem, tényleg megtaláltam. Itt van a házamban. Már próbáltam elérni Richardot. Nem tudja, hol lehet?

– Velem van.

– Nagyszerű – mondta. – Ide tudna jönni, hogy átvegye tőlem Jasont, mielőtt átalakul?

– Gondolom, igen. De miért?

– Én csak egy madár vagyok, Anita. Nem ragadozó. Nem tudok egy tapasztalatlan vérfarkast kordában tartani.

– Jó, szólok Richardnak. Hol van a háza?

– Richard tudja, hol van. Vissza kell mennem Jasonhoz. Le kell nyugtatnom. Ha bekattan, mielőtt Richard ideérne, akkor én fedezékbe rohanok. Úgyhogy, ha nem jövök ki a csengetésre, akkor tudni fogják, mi történt.

– Veszélyben van?

– Csak siessenek – mondta, és letette.

Richard közben bejött a házba. Az ajtóban állt. Kábának tűnt, mintha olyan zenét hallgatna, amelyet más nem hallhat.

– Richard?

A feje a hangom irányába fordult, akár egy lassított felvételen. Aranysárga szeme borostyánként virított.

– Jézusom – mondtam. Nem nézett félre. Rám pislogott a vadiúj szemével.

– Mi az?

– Kaspar telefonált. Megtalálta Jasont. Már próbált téged is elérni. Azt mondja, nem tud vele mit csinálni, ha Jason átváltozik.

– Akkor Jason jól van – mondta kérdő hangsúllyal.

– Igen. És te?

– Én nem vagyok jól. Hamarosan át kell változnom, különben a hold választja ki helyettem az időpontot.

Nem egészen értettem, amit mondott, de majd a kocsiban elmagyarázza.

– Edward fog vezetni. Hátha éppen a negyvennégyes úton fogunk autókázni, amikor a hold úgy dönt, itt az idő.

– Jó ötlet, de Kaspar háza itt van fenn a hegyen.

– Hogy érted?

– Kaspar itt lakik az út végén.

– Remek. Akkor menjünk.

– Ott kell majd hagynotok Jasont és engem – mondta Richard.

– Miért?

– Tudok vigyázni, hogy ne bántson senkit, de el kell mennie vadászni. Kiviszem az erdőbe. Vannak ott őzek.

Ránéztem. Továbbra is Richard volt, a fiúm, de... Halvány borostyánszínű szeme csak úgy fénylett a sötét arcában.

– Ugye nem fogsz a kocsiban átváltozni? – kérdeztem.

– Nem. Soha nem sodornálak veszélybe. Tökéletesen uralom a szörnyeteget. Ha az ember alfahím, akkor képes erre.

LAURELL K. HAMILTON

– Nem is attól félek, hogy megeszel – mondtam. – Csak nem akarom, hogy összemocskold az ülést.

Rám mosolygott. Megnyugtató mosoly lett volna, ha a fogait nem látom a szokottnál kissé hegyesebbnek. Édes Krisztusom.

Kaspar Gunderson háza kőből épült, de legalábbis azzal volt burkolva. Világos gránitkockákból állt a fal. A párkányok fehérek, a zsindegy világosszürke. Az ajtókat is fehérre festették. Takaros, tiszta ház volt, mégis rusztikus benyomást keltett. A hegy tetején lévő tisztáson állt. Az út ennél a háznál ért véget. Meg lehetett fordulni, de tovább már nem vezetett út.

Richard becsengetett. Kaspar nyitotta ki az ajtót. Nagyon megkönnyebbültnek látszott, hogy odaértünk.

– Richard, hála istennek. Eddig még sikerült emberi alakban maradnia, de szerintem már nem húzza sokáig.

Kitárta az ajtót előttünk. Beléptünk. Két fura pasas ült a nappaliban. A bal oldali férfi alacsony volt, rövid hajú, és fémkeretes szemüveget viselt. A másik magasabb volt, szőke, vöröses szakállú. Csak ők nem harmonizáltak a berendezéssel. Amúgy az egész nappaliban a fehér szín uralkodott. Fehér volt a szőnyeg, a kanapé, a székek, a falak. Mintha egy gombóc vaníliafagyi közepén állna az ember. Ugyanolyan kanapéja volt, mint nekem. Ideje lesz új bútort beszereznem.

– Ők kik? – kérdezte Richard. – Nem közölünk valók.

– Így is lehet mondani.

Ezt Titus mondta. A konyhába vezető ajtóban állt, pisztollyal a kezében.

– Senki ne mozduljon – közölte. Nagyon erős déli akcentussal beszélt. Aikensen lépett elő a ház belseje felé vezető ajtó mögül. Ismét egy Magnumot tartott a kezében.

– Maga nagy tételben veszi a Magnumokat? – kérdeztem.

– Tetszett a kis fenyegetése a telefonban. Felizgatott.

Bár nem akartam, előrébb léptem.

– Ugyan már – mondta Aikensen.

A mellemre irányította a pisztolyát. Titus Richardra célzott. Mostanra a széken ülő két pasi is elővette a fegyverét. Buli van, srácok. Edward mozdulatlanul állt mögöttem. Szinte éreztem, ahogy az esélyeket latolgatja. Mögöttünk is

kibiztosított valaki egy puskát. A zajra mind ugrottunk egyet. Még Edward is. Egy férfi állt mögöttünk az ajtóban. Teljesen ősz volt, és kopaszodott. Az ősz pasi Edward fejére célzott a puskájával. Még egy gyűszűnyi sem maradna az agyából.

– Kezeket fel. Mindenki.

Feltettük a kezünket. Mi mást tehettünk volna?

– Tegyük az összekulcsolt kezüket a fejükre – utasított Titus.

Edward és én úgy fűztük össze az ujjainkat a fejünk tetején, mint akinek már van rutinja benne. Richard lassabban mozdult.

– Még ma, farkasember, különben itt helyben lepuffantalak, sőt a kis barátnődet is könnyen utánad küldhetem.

Richard összefonta az ujjait.

– Kaspar, mi folyik itt? – kérdezte.

Kaspar a kanapén ült. Pontosabban kényelmesen elnyúlt rajta, akár egy boldog, jóllakott macska, akarom mondani, hattyú.

– Ezek az urak itt kisebb vagyont fizettek, hogy alakváltókra vadászhassanak. Én szolgálatom nekik a prédát és a vadászterületet.

– Titus és Aikensen pedig mindent megtesz, nehogy kiderüljön a dolog, ugye?

– Mondtam magának, Miss Blake, hogy szoktam vadászni – szólt Titus.

– A halott az egyik vadászuk volt?

A szeme megrebbent Nem fordította félre a tekintetét, de összerándult az arca.

– Igen, Miss Blake. Az egyik vadászunk.

A két pisztolyos férfire néztem. Nem fordultam meg, hogy az ősz hajút is lássam.

– Maguk hárman azt gondolják, hogy az alakváltó-vadászat ér annyit, hogy meghaljanak miatta?

A sötéthajú rám nézett a szemüvege mögül. Kifejezéstelen

és nyugodt volt a tekintete. Ha bántotta is, hogy egy másik embertársára szegezi a fegyverét, ez nem látszott meg rajta.

A szakállas szeme körbe-körbe járt, soha nem állapodott meg semmin. Nem tűnt nagyon vidámnak.

– Maga meg Aikensen miért nem takarították el a nyomokat, mielőtt Holmes és a társa meglátták volna a holttestet?

– Éppen vérfarkasra vadásztunk – válaszolta Aikensen.

– Kaspar, te közölünk való vagy – mondta Richard.

– Nem – válaszolta Kaspar.

Felállt.

– Nem igaz. Nem vagyok likantróp. Még csak nem is örökletes a nyavalyám. Egy boszorkány átkozott meg olyan régen, hogy már szinte nem is emlékszem rá.

– Ezért most sajnálnunk kéne magát? – kérdeztem.

– Nem. Sőt, nem hinném, hogy magyarázkodnom kellene. Maguk ketten tisztességesen bántak velem. Ezért kissé büntudatot érzek.

Megvonta a vállát.

– Ez lesz az utolsó vadászatunk. Egy ünnepi gálaműsor.

– Ha Rainát és Gabrielt mészárolták volna le, azt majdhogynem megérteném – mondtam. – De mit követtek el maga ellen azok az alakváltók, akiket segített megölni?

– Emlékszem arra, amikor a boszorkány megmondta nekem, hogy mit tett velem. Az járt akkor a fejemben, hogy ha egy hatalmas, félelmetes szörnyeteggé válnék, azt el tudnám viselni. Továbbra is tudnék vadászni. Lemészárolhatnám az ellenségeimet. Ehelyett ezt csinálta.

Széttárta a karját.

– Azért öli meg őket, mert ők azok, ami maga lenni szeretne? – kérdeztem.

Gunderson elmosolyodott.

– Féltékenység, Anita, irigység. Ezek nagyon keserű érzések.

Hét ember azért halt meg, mert ennek a szarházinak nem

tetszett a madárélet.

– A boszorkánynak inkább meg kellett volna ölnie magát. Jó lassan.

– Azt akarta, hogy tanuljak belőle, és megbánjam a bűneimet.

– Nekem nem megy túl jól a bűnbánat – jelentettem ki. – Jobban szeretem a bosszút.

– Ha nem lennék biztos benne, hogy meghal ma este, aggasztana is a dolog.

– Csak nyugodtan aggódjon – vágtam rá.

– Hol van Jason? – kérdezte Richard.

– Odavisszük magukat hozzá, nem igaz, fiúk? – mondta Titus.

Edward egy szót sem szólt. Nem tudtam, mi jár a fejében, de reménykedtem benne, hogy nem nyúl a fegyveréért. Mert ha igen, akkor a szobában levő emberek többsége meghal. Közülük hárman mi leszünk.

– Motozd meg őket, Aikensen.

Aikensen elvigyorodott. Eltette a Magnumot a tokjába. Így már csak egy revolver, két automata pisztoly és egy puska szegeződött ránk. Épp elég Bár Edwarddal kettesben igazi álomcsapatnak számítunk, azért nekünk is megvannak a magunk korlátai.

A seriffhelyettes gyorsan végigmotozta Richardot. Remekül szórakozott egészen addig, amíg meg nem látta Richard szemét. Kissé elsápadt, ahogy a farkasszemek rámeredtek. Ha ő ideges, az nekünk csak jó.

Aztán széjjelebb rúgta a lábaimat. Ránéztem. A mellemnél matatott. Nem egészen ott szokták kezdeni a motozást.

– Ha a motozáson kívül mást is csinál, akkor előhúzom a fegyverem. Lesz, ami lesz.

– Aikensen, viselkedj tisztességesen Miss Blake-kel. Csak semmi tipi-tapi.

Aikensen térdre vetette magát előttem. Végighúzta a

tenyerét a melleimen, kicsivel a mellbimbóim felett. Orrba vágta a jobb könyökömmel. Vér fröccsent. Aikensen összegörnyedt a földön, a bevert orrát szorongatta.

A sötét hajú férfi felállt. Egyenesen rám szegezte a fegyverét. Fény tükröződött a szemüvegén, nem lehetett látni a tekintetét.

– Mindenki nyugodjon meg – szólt közbe Titus. – Aikensen megérdemelte.

Aikensen felkelt a földről. Az arca alsó részét vér borította. A fegyveréért nyúlt.

– Ha a stukkered elhagyja a tokját, én magam lölek le – mondta Titus.

Aikensen gyorsan, zihálva vette a levegőt a száján keresztül. Kis, véres buborékok jelentek meg az orrlyukánál, amikor azon keresztül akart levegőt venni. Kétség nem férhet hozzá, hogy eltört az orra. Közel sem volt olyan jó érzés, mint kibelezni, de kezdetnek megtette. A pasi a pisztolyán tartotta a kezét, de nem húzta elő. Továbbra is előttem térdelt. Látni lehetett a belső küzdelmet a szemén. Annyira le akart lőni, hogy alig bírta visszafogni magát. Remek. Az érzés kölcsönös volt.

– Aikensen – mondta Titus halkan. Nagyon komoly volt a hangja. Érezte, hogy Aikensent nem sok választja el attól, hogy nekem ugorjon. – Komolyan gondolom, amit mondtam. Ne játszadozz velem, fiacskám.

A seriffhelyettes felállt. Aztán véreset köpött, ki akarta tisztítani a száját.

– Meg fog halni ma éjszaka.

– Lehet, de nem maga fog megölni.

– Miss Blake, hálás lennék, ha legalább annyi ideig nem bosszantana Aikensent, amíg ráveszem, hogy jöjjön el a közeléből.

– Mindig örömmel működöm együtt a rendőrséggel – mondtam.

Titus felnevetett. A rohadék.

– Tudja, mostanában a bűnözés jobban fizet, Miss Blake.

– Dugja fel magának!

– Semmi szükség rá, hogy gorombáskodjon. – Titus betette a fegyverét az oldalán levő fegyvertokba. – Most pedig nem fogok semmi mást tenni, csak megmotozom magát. Ha tovább szórakoznak, akkor kénytelenek leszünk lelőni valamelyiküket, hogy lássák, nem viccelünk. Csak nem akarja elveszíteni a szíve választottját. Vagy a barátját – mosolygott rám. A jó öreg Titus seriff. Csupa kedvesség. Jézusom.

Mindkét stukkereget megtalálta, majd még egyszer végigtapogatott. Összerándulhattam, mert azt mondta:

– Mikor sérült meg a karja, Miss Blake?

– A rendőrségnek segítettem egy másik ügyben.

– Hagyták, hogy egy civil megsérüljön?

– Storr őrmester és Zerbrowski nyomozó kórházban vannak. Szolgálatelljesítés közben sérültek meg.

Valami átfutott a kövérek arcán. Talán sajnálat.

– Mert a hősök korán halnak, Miss Blake. Jobb, ha ezt megjegyzi.

– A rosszfiúk is meghalnak, Titus.

A seriff felgyűrte a piros kabátom ujját, és elvette a késem. A kezében egyensúlyozta, méricskélte.

– Direkt magának csinálták?

Bólintottam.

– Mindig csodálom a jó felszerelést.

– Maradjon csak magánál. Majd később visszaveszem.

Titus kuncogott.

– Van vér a pucájában, kislány. Ezt meg kell adni.

– Maga viszont kibaszottul gyáva.

A mosoly lehervadt az arcáról.

– Mindig a magáé kell legyen az utolsó szó, nem igaz? Nem a legjobb tulajdonság, Miss Blake. Felbosszantja az embereket.

– Mi másért csinálnám?

Odalépett Edwardhoz. Egy dolgot meg kell hagyni, Titus alapos ember volt. Elvett tőle két automatát, egy Derringert és egy akkora kést, amely beillett volna egy kisebbfajta kardnak. Fogalmam nincs, hol rejtegette eddig.

– Mégis, mi a nyavalyát képzelnek, kicsodák maguk? A három testőr?

Edward nem szólt egy szót sem. Ha ő csöndben tud maradni, akkor én is. Túl sok fegyver szegeződött ránk. Nem lett volna jó felbosszantani az egyiküket, mert féltő volt, hogy nem tudnánk a többit lenyomni, mielőtt lelőnek minket. Létszám és tűzerő tekintetében is fölényben voltak. Kezdetnek elég rossz.

– Most pedig mindannyian lemegyünk a pincébe – mondta Titus. – Azt akarjuk, hogy csatlakozzanak hozzánk a vadászaton. Ki fogjuk engedni magukat az erdőbe. Ha el tudnak menekülni előlünk, akkor szabadok. Elszaladhatnak a legközelebbi rendőrösre, és feladhatnak minket. De ha bármivel próbálkoznak, mielőtt elengedjük magukat, akkor egyszerűen csak ki lesznek nyírva. Mind megértették?

Némán meredtünk a seriffre.

– Nem hallom a választ.

– Én hallottam, amit mondott – közöltem.

– És te, Szöszi?

– Én is hallottam – mondta Edward.

– Farkas koma, te is hallottál?

– Ne nevezzen így – mondta Richard.

Richard nem tűnt különösebben ijedtnek. Nagyszerű.

Ha már meg kell halni, legalább bátran haljunk meg. Ez kiborítja az ellenséget.

– Nem tehetnénk le végre a kezünket? – kérdeztem.

– Nem – válaszolta Titus.

A bal karom lüktetni kezdett. Ha ez lesz a mai este legfájdalmasabb része, akkor nagyon boldog leszek.

LAURELL K. HAMILTON

Aikensen ment elől. Őt Richard követte, mögötte a sötét hajú férfi, aki tekintetét a vérfarkas hátára szegezte. Aztán a szakállas, utána én, majd Titus, Edward, az ősz hajú a puskával, és végül Kaspar zárta a sort. Akár egy felvonulás.

A ház alatt egy természetes barlang húzódott. Oda vezettek a lépcsők. A barlang területe kábé hússzor tíz méter volt, a magassága kevesebb, mint négy méter. A távolabbi falnál egy alagút vezetett ki belőle. Mindent éles, sárga fénnel világítottak meg a neonlámpák. Két ketrec állt a falnál. A távolabbi ketrecben Jason feküdt embriópózban. Meg sem mozdult, ahogy bemasíroztunk.

– Mit tettek vele? – kérdezte Richard.

– Megpróbáltuk elérni, hogy változzon át nekünk – válaszolta Titus. – Csőrike azt mondta, hogy könnyű lesz.

Kaspar láthatólag kényelmetlenül érezte magát. Nehéz lett volna megmondani, vajon a Csőrike név zavarta-e jobban, vagy az, hogy Jason ilyen csökönyös volt.

– Át fog változni.

– Maga szerint – mondta az ősz hajú.

Kaspar összeráncolta a homlokát.

Aikensen kinyitotta az üres ketrecet. Még mindig vérzett az orra. Papír zsebkendőt szorított rá, de nem ment vele sokra. A fehér zsebkendő most vöröslött a vértől.

– Nyomás befelé, Blöki – parancsolta Titus.

Richard habozott.

– Mr. Carmichael, a fiút, ha kérhetném.

A sötét hajú elrakta a 9 milliméteres pisztolyát, elővett egy huszonkettes kaliberűt, és az összegömbölyödött Jasonra célzott.

– Amúgy is szóba került, hogy kap egy golyót. Hátha ezzel rá tudnánk venni, hogy átváltozzon. Most pedig befelé a ketrecbe!

Richard nem mozdult.

Carmichael bedugta a pisztolyt a rácsok között. A karját egyre lejjebb engedte.

– Ne – mondta Richard. – Bemegyek.

Belépett a ketrecbe.

– Most te, Szöszi.

Edward nem vitázott. Egyszerűen csak besétált. Sokkal jobban tűrte a dolgot, mint ahogy feltételeztem volna róla.

Aikensen becsukta a ketrec ajtaját. Bezárta, majd átment a másik ketrechez, de azt nem nyitotta ki azonnal. Az átázott papír zsebkendőt az orrához szorítva várt. A vére lecsöppent a földre.

– Maga pedig a fiatal barátunkkal osztja meg a szállását.

Richard megmarkolta a rácsot.

– Nem teheti be oda Anitát. Ha Jason átváltozik, ennie kell majd.

– Két dolog segíti az átváltozást – szólalt meg Kaspar. – A szex és a vér. Láttam, hogy Jason mennyire odavan a barátnődéért.

– Ne tedd ezt, Kaspar.

– Már késő – válaszolta a hattyú.

Ha bemegyek a ketrecbe, élve fognak felfalni. Ez pedig az első öt közön-szerepelt a „Hogyan nem akarok meghalni” című listámon. Nem fogok be menni a ketrecbe. Előbb le kell lőniük.

– Aikensen kinyitja a ketrecet, és maga szépen bemegy, Miss Blake.

– Nem – mondtam.

Titus rám nézett.

– Miss Blake, Mr. Fienstien le fogja lőni magát. Nem igaz, Mr. Fienstien? A nyugtalan tekintetű, szakállas pali rám szegezett egy 9 milliméteres Berettát. Jó kis fegyver, ha valaki nem ragaszkodik az amerikai márkákhoz. A pisztoly csöve túl nagynak látszott erről az oldalról, és túl határozottan szegeződött rám.

– Rendben, lőjön le.

– Miss Blake, nem viccelünk.

– Én sem. Két dolog közül választhatok: megesznek élve vagy lelőnek. Úgyhogy lőjenek csak le.

– Mr. Carmichael, ha megtenné, hogy erre fordítja a húszon kettést.

Carmichael odafordította.

– Meg is sebesíthetjük, Miss Blake. Kap egy golyót a lábába, és aztán behajítjuk a ketrecbe.

Belenéztem a kicsi gombszemébe, és tudtam, hogy megtenné. Nem akartam bemenni a ketrecbe, de sebesülten bemenni még kevésbé akartam.

– Ötig számolok, Miss Blake. Azután Carmichael meglövi magát, és bevisszük a ketrecbe. Egy... Kettő... Három... Négy...

– Rendben, rendben, rohadjon meg. Nyissa ki azt a kurva ajtót.

Aikensen kinyitotta a ketrec ajtaját. Én meg bementem. Az ajtó becsapódott mögöttem. Ott maradtam az ajtó közelében. Jason reszketett, mintha lázas lenne, de amúgy nem mozdult.

A ketrecen kívüliek csalódottnak tűntek.

– Jó kis summát fizettünk a vérfarkasvadászatért – mondta az ősz hajú. – És eddig nem kaptunk semmit.

– Előttünk van az egész éjszaka, uraim. Nem fog tudni egész éjjel ellenállni ennek az ízletes csemegének – mondta Kaspar.

Nem szerettem, ha csemegének hívtak. Akár ízletes, akár nem.

– Felhívtam Garrowayt, mielőtt idejöttünk volna. Elmondtam neki, hogy a helyetteseit csapdába csalták. Megmondtam neki, hogy Aikensen tette.

– Hazudik.

Egyenesen Titusra néztem.

– Komolyan azt hiszi, hogy hazudok?

– Talán a legjobb lesz, ha mindannyiukat lelőjük, és elmenekülünk, Miss Blake.

– És visszaadja az uraknak a pénzüket?

– Vadászni akarunk, Titus.

A három felfegyverzett pasas nem úgy nézett ki, mint akik elmennének, amíg esély volt egy jó kis mókára.

– A rendőrség nem tud arról, hogy a madárember is benne van – mondta Carmichael, a huszonkettes gazdája. – Kaspar maradjon fönt. Ha jönnek a zsaruk és kérdezősködnek, majd ő válaszol nekik.

Titus megtörölte a tenyerét a nadrágjában. Izzadó tenyér. Lehet, hogy ideges? Reméltem, hogy így van.

- Nem is telefonált a csaj. Csak blöfföl – mondta Aikensen.
- Változzon már át a farkas – türelmetlenkedett Carmichael.
- Egyáltalán nem is figyel a nőre – jegyezte meg az ősz

hajú.

- Adjanak neki egy kis időt, uraim.
- Maga mondta, hogy nincs időnk.
- Maga a szakértő, Kaspar. Találjon ki valamit.

Kaspar észrevett valamit a hátam mögött, és elmosolyodott.

- Azt hiszem, már nem kell sokáig várunk.

Lassan megfordultam, és a hátam mögé néztem. Jason továbbra is a földön kuporgott, de az arcát felém fordította. Egyetlen könnyed mozdulattal négykézlábra emelkedett. Rám pillantott, majd a ketrecen kívül álló férfiakra nézett.

– Nem teszem meg. Nem fogok átváltozni a maguk kedvéért.

Erőlködött, ahogy beszélt, de a hangja normális volt, emberi.

– Túl sokáig álltál ellen, Jason – mondta Kaspar. – Mindjárt feljön a hold. Érezd a nő félelmét, Jason. Szagold meg a testét. Te is tudod, hogy akarod őt.

– Nem! – Jason lehajtotta a fejét, a kezét a földre szorította, a térdét felhúzta. Megrázta a fejét, az arcát a kőhöz nyomta. – Nem! – Felemelte a fejét. – Nem fogok úgy csinálni, mintha mutatvány lennék egy vándorcirkuszban.

– Gondolja, hogy ha kicsit magukra hagynánk Jasont és Miss Blake-et, az segítene? – kérdezte Titus.

– Lehet, hogy igen – válaszolta Kaspar. – Úgy tűnik, Jason nem kedveli a közönséget.

– Akkor kicsit magukra hagyjuk önöket, Miss Blake. Ha esetleg nem lenne életben, mire visszajövünk, akkor örültem a szerencsének.

– Nem mondhatom, hogy kölcsönös az érzés, Titus – válaszoltam.

– Ami a szívén, az a száján, mi? Viszlát, Miss Blake.

– Rohadj el a pokolban, hülye kurva! – Ez Aikensen búcsúszava volt.

– Minden egyes alkalommal az eszébe fogok jutni, Aikensen, amikor tükörbe néz.

Az orrához nyúlt. Ha csak hozzáért, fáj. Dühösen nézett rám, de nem könnyű a kemény fiút adni, amikor papírzsepi lóg ki az ember orrából.

– Remélem, lassú halála lesz.

– Hasonló jókat magának is – feleltem.

– Kaspar, kérlek – mondta Richard. – Ne tedd ezt.

Átváltozom a kedvükért. Hagyom, hogy vadásszanak rám. Csak engedjék ki Anitát onnan.

A férfiak megálltak, és ránéztek.

– Ne segíts nekem, Richard.

– Életük legjobb vadászatát kaphatják tőlem. – Richard a rácsokat szorongatta. – Tudod, hogy át tudok változni, Kaspar. Mondd meg nekik.

Kaspar hosszasan nézett Richardra. Megrázta a fejét.

– Attól tartok, mindannyiukat megölnéd.

– Megígérem, hogy nem fogom.

– Richard, miről beszélsz? Figyelmen kívül hagyta a kérdésemet.

– Kérlek, Kaspar.

– Nagyon szeretheted a csajt.

Richard Kaspart nézte.

– Teljesen mindegy, hogy mit csinálsz, Richard, akkor sem fognak engem elengedni – próbálkoztam. Ő nem is figyelt rám.

– Richard!

– Sajnálom – mondta Kaspar. – Megbízom benned, Richard, de a benned lakó szörny nem szavahihető.

– Csak fecséreljük itt az időt. Garroway nem tudja, merre keressen minket, de lehet, hogy feljön ide is. Hagyjuk őket magukra kicsit – szólt Titus.

Mindannyian kimasíroztak a kövér seriff nyomában. Kaspar ment leghátul.

– Azt kívánom, bárcsak Gabriel és Raina lennének itt a ketrecben. Igazán sajnálom.

A hattyúember eltűnt a sziklaalagútban.

– Kaspar, ne menj így el! Kaspar!

Richard kiáltása visszhangzott a barlangban. De nem jött válasz. Egyedül voltunk. Hirtelen megpördültem a mögülem jövő zajra. Jason újra négykézlábra állt. Világoskék szeme mélyén átsuhant valami. Egy szörnyű, barátságtalan valami. Közel sem voltam olyan egyedül, mint amennyire szerettem volna.

Jason közelebb kúszott hozzám, majd megállt.

– Nem, nem, nem!

Mély morgás volt minden egyes szó. Előrebicsaklott a feje. Hosszú szőke haja majdnem a földet söpörte. Nagyméretű ing és farmer volt rajta. Olyan ruha, amelyet nem sajnált, ha esetleg szétszakad alakváltás közben.

– Anita! – szólt Richard.

Úgy fordultam, hogy lássam a másik ketrecet, de közben nem vettem le a szemem Jasonról.

Richard átnyúlt a rácsok között. Az egyik kezét felém nyújtotta, mintha át tudná hidalni a köztünk lévő távolságot, és oda tudna húzni magához.

Edward az ajtóhoz mászott, és elkezdte a zárat tapogatni. Nem igazán látta a ketrecből. A rácsokhoz nyomta az arcát, és lecsukta a szemét. Ha a látás nem segít, akkor könnyen zavaróvá válik.

Hátradőlt, és vékony bőrtokot húzott elő a zsebéből.

Kinyitotta a cipzárját. Apró eszközök voltak benne. Elég messze voltam, és nem láttam őket rendesen, de tudtam, hogy mik azok. Edward fel akarta törni a zárat. Kint lehetünk az erdőben, mielőtt észrevennék, hogy eltűntünk. Kezdett javulni a helyzet.

Edward visszatelepedett az ajtóhoz. Két oldalról nyúlt a zár felé, egyik kezében egy apró eszközt tartott. Lehunyta a szemét, kifejezéstelen volt a tekintete. Minden erejével a kezére összpontosított.

Jason mély gyomorhangot adott ki. Két lépéssel közelebb vonszolta magát hozzám. Megrándult a feje. A szeme még mindig ártatlan, égbék, de már nem maradt benne semmi emberi. Úgy nézett rám, mintha belelátna a testembe, mintha látná a mellkasomban verő szívemet, mintha érezné az ereimben folyó vér illatát. Nem emberi pillantás volt.

– Jason – mondta Richard. – Tarts ki! Néhány perc, és kiszabadulunk. Tarts ki még!

Jason nem reagált. Nem hiszem, hogy hallotta, amit Richard mondott.

A néhány percet nagyon optimista számításnak gondoltam, de ha Jason elhiszi, akkor én is. A fiú tovább kúszott felém. Nekiszorítottam a hátam a rácsoknak.

– Edward, hogy haladsz a zárral?

– Ezek nem a legjobb eszközök az ilyen típusú zárhoz, de menni fog.

Jason furcsán kúszott felém, mintha ott is lettek volna izmai, ahol normális esetben nincsenek.

– Jó lenne, ha minél előbb sikerülne, Edward.

Edward nem válaszolt. Anélkül, hogy odanéztem volna, tudtam, hogy a záron dolgozik. Minden bizalmam benne volt. Hátrébb léptem a rácsok mellett, és próbáltam tartani a távolságot a vérfarkastól. Edward ki fogja nyitni a zárat, de vajon még időben sikerül neki? Ez volt a hatvannégyezer dolláros kérdés.

Zajt hallottam a bejárat felől, és visszafordultam. Carmichael lépett be a barlangba. A kezében tartotta a 9 milliméteres stukkert. Elmosolyodott. Eddig még nem láttam ilyen vidámnak.

Edward ügyet sem vetett rá. Úgy tett, mintha nem lépett volna be egy felfegyverzett férfi a terembe.

Carmichael felemelte a pisztolyát, és Edwardra célzott.

– Tűnjön el a zártól, most azonnal. – Kibiztosította a pisztolyt. Nem igazán volt szükség rá, de ez mindig drámai hatást kelt. – Maga nem feltétlenül élve kell nekünk. Hagyja békén a zárat.

Minden egyes szónál közelebb lépett.

Edward ránézett. A tekintete még mindig üres volt, mintha továbbra is a kezére koncentrálna, és nem pedig a rá szegeződő fegyverre.

– Dobja el azokat a szarokat, most azonnal!

Edward csak nézte Carmichaelt. Nem változott az arckifejezése, de végül eldobta a két kis szerszámot.

– Vegye ki a zsebéből a teljes felszerelést, és dobja ki a ketrecből. Ne is próbálkozzon azzal, hogy nincs magánál. Ha az a kettő itt van, akkor ott lesz a többi is.

Azon töprengtem, vajon mivel foglalkozhat Carmichael a mindennapi életben. Nem valami tisztességes dologgal. Olyan foglalkozása lehet, ahol az emberek tudják, hogy miből áll egy profi zárfeltörő felszerelés.

– Nem szólok még egyszer – szolt Carmichael. – Dobja ki a ketrecből, vagy meghúszom a ravaszt. Kezd elegem lenni.

Edward kidobta a kis bőrtokot, amely halkán koppant a kövön. Carmichael nem hajolt le, hogy felvegye a szerszámokat. A lényeg az volt, hogy Edward nem érhetette el őket. Elindult hátrafelé, de közben rajtuk tartotta a szemét Jason és engem is figyelt közben.

– A mi kis vérfarkasunk felébredt. Reméltem, hogy így lesz. Jason mély hangon morogni kezdett.

Carmichael elégedetten felnevetett.

– Látni akartam, ahogy átváltozik. Milyen jó, hogy visszajöttem.

– Egészen el vagyok ragadtatva, hogy maga is itt van – mondtam. Odajött a ketrecünkhöz, és kartávolságon kívül megállt. Jasont bámulta.

– Sosem láttam még, ahogy átváltoznak.

– Engedjen ki, és nézzük együtt.

– Ugyan, miért tennék ilyet? Az egész műsorért fizettem.

Izgatott várakozástól csillogott a szeme. Fényesen csillogott, akár egy gyerek szeme karácsonykor.

Egy morgás visszaterelte a figyelmemet Jasonre.

Összekuporodott a földön, a kezei és a lábai a teste alá szorultak. Felállt a szőr a hátamon, ahogy az emberi szájából előtört a morgás.

Nem engem nézett.

– Úgy nézem, magát morogja, Carmichael.

– De én nem vagyok bent a ketrecben – válaszolta a pasas. És milyen igaza volt.

– Jason, ne legyél dühös Carmichaelra – mondta Richard. – A haragodtól csak megerősödik benned a fenevad. Nem lehetsz dühös. – Richard hangja elképesztően nyugodt volt, szinte simogató. Megpróbálta Jasont lebeszélni, kibeszélni vagy rábeszélni. Mit tudom én, milyen szót használnak arra, amikor ráveszel egy vérfarkast arra, hogy ne váltson alakot.

– Nem – mondta Carmichael. – Legyél csak dühös, farkas. Le fogom vágni a fejed, és kiteszem a falamra.

– Ha meghalt, vissza fog változni emberré – mondtam.

– Tudom – vágta rá Carmichael.

Jézusom.

– Ha a rendőrök megtalálják magánál egy ember fejét, kissé gyanakodni fognak.

– Sok olyan tróféám van, amelyeket nem szeretném, ha megtalálnának a rendőrök – válaszolta.

- Maga mivel foglalkozik a való életben?
- Ennél valóbb már nem is lehetne az élet.

Megcsóváltam a fejem. Nehéz volt vitatkozni vele, pedig nagyon szerettem volna.

Jason majomszerű mozgással közeledett a rácsokhoz. Nem volt igazán kecses, viszont nagyon energikus, mintha bármelyik pillanatban a levegőbe ugrana. Mintha képes lenne repülni is.

- Nyugalom, Jason – szólt Richard.
- Gyerünk, kölyök, próbáld csak meg. Rohanj neki a rácsoknak, és meghúzom a ravaszt.

Figyeltem, ahogy Jason izmai megfeszülnek, és a rácsokhoz szökell. Felkapaszkodott rájuk, a karmaival a rácsok között hadonászott. Kinyúlt, amilyen messzire csak tudott. Az egyik vállát a rácsok közé nyomta, mintha át tudna csusszanni köztük. Egy pillanatra Carmichael elbizonytalanodott, majd felnevetett.

– Lőjön le – mondta Jason. Nem is szavak voltak ezek már, csak morgás. Lőjön le!

- Nem foglak – válaszolta Carmichael.

Jason a rácsokat szorítva lecsúszott a földre. A földön térdelt, a homlokát a rácshoz szorította. Gyorsan, zihálva lélegzett, mintha egy perc alatt futott volna le másfél kilométert. Ha ember lett volna, már elájul a légszomjtól. Lassan felém fordult, olyan lassan, mintha ellen próbálna állni. Azt akarta, hogy Carmichael lelője. Az életét kockáztatta, csak ne kelljen ellenem fordulnia. Pedig nem voltunk olyan közeli ismerősök, hogy az életét kockáztassa értem. Rám nézett. Az arcán kendőzetlen, nyers sóvárgás látszott. Nem szex, nem is éhség. Mindkettő és egyik sem. Nem értettem, ami a szemében volt, de nem is akartam megérteni.

Négykézláb mászott felém. Hátrálni kezdtem, szinte futottam előre.

- Ne fuss – szólt Richard. – Az csak felizgatja.

Minden erőmre szükségem volt, hogy mozdulatlan maradjak. Jason tekintete olyan idegen volt. Belesajdult a kezem, annyira erősen szorítottam a rácsot a hátam mögött, de legalább nem futottam tovább. A futás rossz.

Amikor megálltam, Jason is megállt. Olyan messze kuporodott le, ahonnan nem ért el. Aztán az egyik kezét letette a földre, és kúszni kezdett felém. Lassan mozgott, mintha az akarata ellenére csinálná, de kitartóan jött felém.

– Van valami jó ötleted? – kérdeztem.

– Ne fuss. Ne küzdj. Ezek felizgatják. Próbálj meg nyugodt maradni. Próbálj meg nem félni. A félelem nagyon izgató.

– Személyes tapasztalat? – kérdeztem.

– Igen – válaszolta Richard.

Meg akartam fordulni, hogy lássam az arcát, de nem tudtam. Minden figyelmemet a felém kúszó vérfarkasra fordítottam. A másik ketrecben levő vérfarkas tud vigyázni magára.

Jason lekuporodott a lábam mellé, mint egy parancsra váró kutya. Felemelte a fejét, és rám nézett. Zöld színű pöttyök lepték el a szemét. A szeme kékje eltűnt, helyét egy új szín foglalta el. Amikor befejeződött a változás, olyan színű lett a szeme, akár a friss fű, nagyon halvány zöld, és egyáltalán nem emberi.

Levegőért kapkodtam. Jason közelebb jött hozzám, és a levegőt szimatolta körülöttem. Az ujjai hozzáérték a lábamhoz. Összerándultam. Nagyot sóhajtott, és hozzádörgölte az arcát a lábamhoz. Ennél többet is csinált a Telihold Kávézóban, de akkor majdnem teljesen emberi volt a szeme. És a zsebemben ott lapult a fegyverem. Szinte bármit megadtam volna most egy stukkerért. Jason megfogta a kabátom szegélyét, és ökölbe szorított kézzel belekapaszkodott az anyagba. Le akart húzni a földre. Na azt már nem. Leráztam a vállamról a kabátot, Jason pedig lerántotta rólam. Kiléptem a ruha alkotta körből. Jason az arcához emelte a kabátomat. Aztán a

testéhez szorította, és úgy hempergőzött vele a földön, akár egy kutya valami döggel. Hentergett a szagban.

Aztán feltérdelt, és elindult felém. Rohadt idegesítő, higanyszerűen kecses mozgással közelített. Az emberek például nem képesek kecsesen mászni.

Lassan hátrálni kezdtem. Nem futottam. Nem akartam, hogy újra hozzám érjen. Gyorsabban kezdett közelíteni, minden mozdulatát pontosan kiszámította. Halványzöld szeme semmi mást nem látott, csak engem, mintha rajtam kívül más nem is létezne a világon.

Gyorsan hátráltam. Jason követett.

– Ne fuss, Anita, kérlek – mondta Richard.

A hátam nekicsapódott a ketrec sarkának. Felkiáltottam. Jason két kecses lépéssel megtette a köztünk lévő távolságot. Megfogta a lábamat. Visszafojtottam a sikítást. A pulzusom ijesztően szaporává vált.

– Anita, uralkodj a félelmeden. Nyugodj meg.

– Te nyugodjál meg, a kurva életbe! – A hangom éles volt, rettegés csendült belőle.

Jason az övembe akasztotta az ujjait. A lábamhoz szorította a testét, ezzel hozzányomott a rácsokhoz. Felnyögtem. Ezt utáltam. Ha már nem lehet mit tenni, akkor a rohadt életbe, legalább ne nyavalyogva dögöljek meg.

Hallgattam a szívdobogásomat a fülemben, és lassan, egyenletesen kezdtem lélegezni. Néztem a halványzöld szemét, és közben újra megtanultam lélegezni.

Jason a csípőmhöz nyomta az arcát, a kezével körülölelte a derekamat. A szívem majdnem kiugrott a helyéből, de lenyeltem az izgalmam. A saját szívverésemre koncentráltam, hogy lelassuljon. Ez a fajta koncentráció kellett a halottkeltéshez is.

Amikor Jason újra felemelte a fejét, és rám nézett, nyugodtan néztem rá vissza. Éreztem, hogy a tekintetem üres, semleges és nyugodt. Azt nem tudtam, mennyi ideig fogom

bírni, de ez volt a legtöbb, amire képes voltam.

Az ujjai bekúsztak a pulóverem alá, és elindultak felfelé a hátamon. Nyeltem egy nagyot, és a szívverésem megint felgyorsult. Próbáltam lelassítani, próbáltam koncentrálni, de a keze végigsimított a bőrömön. A derekam köré siklott. A bordáimon haladt felfelé. Megragadtam a csuklóját, és kicsivel a mellem alatt sikerült megállítanom a kezét.

Nem vettem le a kezem a karjáról, ahogy felállt. Mivel a keze a ruhám alatt volt, a pulóverem is felhúzódott, ahogy Jason felemelkedett. Kilátszott a hasam. Úgy tűnt, Jasonnak tetszik a meztelen bőröm látványa. Újra letérdelt, és hagyta, hogy továbbra is fogjam a kezét. Szinte égette a hasamat a lehelete. A nyelvét hirtelen kinyújtotta, és megnyalta a hasamat a köldököm mellett. Lágyan, cirógatva nyalogatta a bőrömet.

Éreztem, hogy vesz egy mély levegőt, és beleremeg. Hozzászorította az arcát a hasamhoz. Erősen odanyomta a száját, és lefetyelni kezdte a hasamat. A fogai a derekamat súrolták. Belebizseregtem, és nem azért, mert fájt. Az öklöbe szorított keze megremegett a pulóverem alatt. Nem akartam elengedni a csuklóját, de azt akartam, hogy menjen messzebb tőlem.

– Most meg fog enni vagy meg fog...?

– Dugni – fejezte be Carmichael.

Majdnem el is feledkeztem róla. Figyelmetlen dolog nem törődni a pisztolyos emberrel. Talán azért nem foglalkoztam vele, mert nem ő jelentette a veszélyt. A veszély ott térdelt előttem.

– Jason még csak néhány hónapja tartozik közénk – mondta Richard – ha sikerül erőszak helyett a szexre összpontosítania az energiáit, akkor talán tudok segíteni. Megpróbálom távol tartani a halálos részekről.

– Ezt meg hogy érted?

– Távol tartom a nyakadtól és a hasadtól.

Ránéztem Jasonra. Ő felpillantott rám. Sötétség volt a szemében, olyan sötétség, hogy szinte bele lehetett fulladni.

Kihúztam Jason kezét a pulóverem alól. Belecsúsztatta a kezét a kezembe az ujjaink összezáródtak. Szaglászta a hasamat, megpróbálta az arcát a pulóverem alá temetni. Összekulcsolt kezünknel fogva talpra állítottam.

Jason még feljebb emelte a kezünket, és nekiszorította a karomat a rácsnak. Megpróbáltam nem küzdeni. Nem húzódtam el. A küzdelem izgató, és ez nem jó dolog.

Majdnem egyforma magasak voltunk. Nagyon fényes volt a szeme néhány centi távolságból. Az ajkai szétnyíltak, és megpillantottam a szemfogát. Jézusom.

Az arcát az arcomhoz dörgölte. A száját végighúzta az állkapcsom mentén. Elfordítottam a fejem, és megpróbáltam őt távol tartani a nyaki ütőeremtől. Felemelte a fejét, levegőt vett, majd gyengéden hozzáértette a száját az én számhoz. Olyan erősen hozzászorította a testét a testemhez, hogy éreztem: nagyon örül annak, hogy a közelemben lehet. Vagy legalábbis a teste nagyon örült neki. Beletemette az arcát a hajamba, nekem feszült a teste, a kezünk a ketrec rácsához nyomódott.

Éreztem, hogy a nyaki ütőere az állkapcsomnál lüktet. Túl gyorsan lélegzett. A mellkasa úgy emelkedett és süllyedt, mintha már többről lenne szó, mint egyszerű előjátékról. Lehet, hogy előjáték helyett hamarosan előétel leszek?

Valami erőt éreztem végigbizseregni a bőrömön. Nem Jason ereje volt. Találkoztam már ezzel az erővel korábban. Vajon felizgatta Richardot a műsor? Vajon az én halálom ugyanolyan izgalommal tölti majd el, ahogyan a filmbeli nő haláltusája?

– Ő az enyém, Jason.

Ez Richard hangja volt, de mélyebb mellékszöngével. Közeledett az alakváltás.

Jason nyöszörgött. Ez a jó szó rá.

Richard ereje szétáradt a levegőben, akár a közelgő vihar.

– Takarodj a közeléből, Jason! Most!

Az utolsó szót sikolyhoz hasonlóan préselte ki magából. De ez a sikoly nem félelmet takart, hanem figyelmeztetést. Akár a pumák üvöltése.

Éreztem, ahogy Jason feje belereszket. A keze remegve szorította a kezemet. Olyan erő volt benne, hogy elakadt a lélegzetem. Na, ezt nem kellett volna.

Olyan hirtelen engedett el, hogy ha nem áll közel hozzám, összeesem. Aztán ellökte magát tőlem, és akkor tényleg összeestem. Megfogta a combomat, majd olyan gyorsan a levegőbe emelt, hogy még akkor sem tudtam volna megállítani, ha amúgy képes lettem volna rá. Hozzávágott a rácshoz. A nyakam fogta fel az ütés nagy részét. Zúzódások lesznek rajta, de túlélem.

Egyik kezével a testemet tartotta, a másikkal felhúzta a pulóverem. Visszatoltam a pulcsimat. Morogni kezdett, és levágott a földre. Egy pillanatra elvette a harci kedvemet, ahogy a kőhöz csapódtam. A fiú széttépte a pulóverem, mintha csak papírból lett volna, majd leszaggatta a hasamról. Felvetette a fejét, és felüvöltött. A szája már nem emberi száj volt. Ha tudtam volna levegőt venni, akkor sikítottam volna.

– Jason, ne!

Richard nem emberi hangon szólt. Az ereje elárasztotta a ketrecet, szinte fojtogatott. Jason úgy küzdött ellene, mintha az erő kézzel fogható lett volna. Csapkodott a karmos ujjával a levegőben, de az ellenfele láthatatlan volt.

– Vissza! – morogta Richard alig kivehetően.

Jason rávicsorgott Richardra. Fogai a levegőben csattogtak, de legalább nem rajtam. Legurult rólam, és morogva odébb kúszott a kövön.

Feküdtem a hátamon, nem mertem megmozdulni. Attól féltem, hogy a legkisebb mozdulat is felbonthatja az erőegyensúlyt, és Jason végül mégiscsak befejezi, amit elkezdett.

– A kurva életbe! – csattant fel Carmichael. – Rögtön jövök. Jobb lesz, ha a madárember gyorsan kitalál valamit, hogy az egyikőtök átalakuljon.

Sietve elment. A csöndet mély, folyamatos morgás váltotta fel. Rájöttem, hogy ez már nem Jason hangja volt.

Lassan feltámaszkodtam a könyökömre. Jason nem próbált megenni. Richard még mindig a rácsnál állt. Az arca megnyúlt. Állati pofája volt. A barna haja is hosszabb lett, és úgy tűnt, mintha végig beborítaná a gerincét. Már csak egy hajszáll választotta el az állattól. Egy gyenge, tűnékeny hajszáll.

Edward mozdulatlanul állt az ajtó mellett. Nem próbált meg elfutni, amikor Richard félelmetessé vált. Edwardnak mindig is kötélből voltak az idegei.

Titus jelent meg elsőnek az ajtóban.

– Nagyot csalódtam mindannyiukban. Carmichael azt mondta, már majdnem megtörtént, amikor ez itt közbeavatkozott.

Kaspar úgy bámulta Richardot, mintha most látná először. Talán nem látta még félig emberi, félig farkas alakban. Viszont ahogy Richardra nézett, az arról árulkodott, hogy valami másért bámulja ennyire.

– Marcus nem lett volna képes erre.

– Jason nem akarta bántani Anitát – válaszolta Richard. – Helyesen akart cselekedni.

– Na, madárember – szólt Carmichael –, mi lesz most?

Ültem a köves talajon. Jason a távolabbi falnál kuporgott, előre-hátra hintázott a kezén és a térdén. Mély nyögés tört fel a torkából.

– A határán van – mondta Kaspar. – A vér majd átlendíti. Még egy alfahím sem tudja visszatartani, ha friss vért szimatol.

Nem örültem annak, amit mond.

– Miss Blake, lenne olyan kedves, és idejönne a rácshoz, kérem?

Úgy mozogtam, hogy rajta tudjam tartani a szemem a

nyöszörgő vérfarkason és a fegyveres társaságon is.

– Miért?

– Vagy idejön, vagy kap egy golyót Carmichaeltől. Ne akarja, hogy újra számolnom kelljen.

– Nincs kedvem odamenni a rácshoz.

Titus elővette a 45 milliméteres pisztolyát, és odalépett a másik ketrechez. Edward a földön ült. Rám nézett a szoba másik feléből, és láttam az arcán, hogy ha valaha kikerülünk innen, akkor mindannyiukat kinyírja. Richard továbbra is a rácsba kapaszkodva állt.

Titus belebámult Richard állatias arcába, és füttyentett egyet.

– Uram teremtőm!

Aztán Richard mellkasára célzott.

– Ezüst golyóval van megtöltve, Miss Blake. Úgysem lesz időnk két vadászatra, ha tényleg felhívta Garrowayt. Garroway nem tudja, hogy itt vannak. Ez ad nekünk egy kis időt, de nem érünk rá egész éjjel. Mellesleg attól tartok, hogy ez a farkas talán amúgy is túl veszélyes. Szóval, ha tovább szórakozik velem, akkor lelövöm.

Belenéztem Richard új szemébe.

– Így is, úgy is megölnék minket. Ne tedd meg, amit mond – szólt Richard.

Morogva beszélt, és olyan mély zöngéje volt a hangjának, hogy beleborzongtam.

Meg fognak ölni minket. De akkor sem állhatok karba tett kézzel, ha valahogy mégis elkerülhetem a végzetet. A Richardéhoz legközelebb eső rácshoz mentem.

– És most mi legyen?

Titus továbbra is Richardra szegezte a fegyverét.

– Kérem, nyújtsa át a karját a rácsok között.

Legszívesebben nemet mondtam volna, de azt hiszem, már tisztáztuk, hogy nem fogom végignézni, ahogy kinyírja Richardot. Értelmetlennek tűnt az ellenkezés. Átdugtam a

karjaimat a rácson. Háttal álltam a vérfarkasnak, ami nem volt túl jó ötlet.

– Uraim, fogják meg a hölgy csuklóját.

Ökölbe szorítottam a kezem, de nem húztam vissza. Azért is megcsinálom.

Carmichael megfogta a bal csuklóm. A szakállas Fienstiené lett a jobb. Fienstien nem fogta valami erősen. Ki tudtam volna szabadítani a kezem, de Carmichael úgy szorította a másikat, mintha forró acélból lennének az ujjai. Carmichael szemébe néztem, amelyben nyoma sem volt a sajnálatnak. Fienstien kezdett elgyengülni. Az ősz hajú a szoba közepén állt a puskájával. Próbálta távol tartani magát a dologtól. De Carmichael végig akarta csinálni.

Titus odajött hozzánk, és letekerte a kötést a karomról. Visszafogtam magam, és nem kérdeztem meg tőle, hogy mit csinál. Volt egy elképzelésem. Reméltem, hogy tévedek.

– Hány öltéssel varrták össze, Miss Blake?

Nem tévedtem.

– Nem tudom. Húsznál abbahagytam a számolást.

Hagyta, hogy a kötés leessen a földre. Elővette a késemet, és a fény felé tartotta. Igazi showman.

A rácsokhoz szorítottam a homlokon, és mély lélegzetet vettem.

– Fel fogom nyitni a sebe egy részét. Felfejtek néhány varratot.

– Sejtettem, hogy erre készül – mondtam.

– És nem is küzd?

– Essünk túl rajta.

Aikensen lépett oda hozzánk.

– Hadd csináljam én. Tartozom neki egy kis vérrel.

Titus rám nézett, mintha engedélyt kérne. A lehető legüresebb tekintetemmél néztem vissza rá. Odaadta a kést Aikensennek.

Aikensen megfogta a karomat a csuklómnál, az első öltés

mellett. Éreztem, ahogy a szemem tágra nyílik. Nem tudtam, mit tegyek. Nem tűnt jó ötletnek odanézni. Nem nézni oda még rosszabb. Könnyörögni, hogy ne tegyék, értelmetlen és megalázó. Van olyan, amikor az ember egyszerűen nem tud jól választani.

Aikensen elvágta az első varratot. Éreztem, ahogy szétnyílik, de meglepetésemre közel sem fájt annyira. Félrenéztem. Az öltések nyissz-nyissz-nyissz, szétnyíltak. Ki fogom bírni.

– Verre lesz szükségünk – szólalt meg Carmichael.

Éppen akkor néztem vissza, amikor Aikensen a sebemre tette a kés hegyét. Szép lassan készült felnyitni a sebemet. Ez fájni fog. Megpillantottam Edwardot a másik ketrecben. Felállt, engem nézett. Valamit mondani próbált nekem. Jobbra jelzett a szemével.

Az ősz hajú odébb sétált a fő attrakciótól. A másik ketrec közelében állt. Ezek szerint lelő, ha arról van szó, de nem szereti a kínzás látványát.

Edward rám nézett. Úgy gondoltam, tudom, hogy mit akar. Legalábbis reméltem.

A kés belehasított a bőrömbe. Felszisszentem. Éles és azonnali fájdalmat éreztem, mint a felületi sérüléseknél általában. Viszont ez sokáig meg fog maradni. Vastag vonalban csörgött le a vér a karomon. Aikensen apránként nyomta beljebb a kést. Hirtelen rántottam egyet a karjaimon. Fienstien, akinek a fogásából kiszabadultam, próbálta elkapni a karomat. Carmichael szorosabban fogta a másikat. Nem tudtam kiszabadulni, de a földre tudtam vetni magam, és képes voltam annyira mozgatni a karom, hogy ne tudják a kést használni.

Sikítozni kezdtem, és minden erőmmel küzdöttem ellenük. Ha Edward azt akarja, hogy eltereljem a figyelmüket, akkor rajtam ne múljék.

– Egyetlen nő egy ketrecben, és ti hárman nem bírtok vele.

– Titus odarontott hozzánk. Megragadta a bal karomat, a bal csuklómát még mindig Carmichael szorította. A jobb karomat behúztam a ketrecbe.

Fienstien a ketrec közelében téblábolt, nem tudta, mit csináljon. Ha valaki szörnyekre vadászik pénzért, akkor ennél azért jobbnak kellene lenni erőszak terén. A pisztolytáskája közel volt a rácshoz.

Folyamatosan sikítottam, és rángattam a bal karomat. Titus a hóna alá szorítva tartotta a karomat. Carmichael olyan erősen markolta a csuklóm, hogy fel is horzsolta. Végre megfogtak. Aikensen a sebhez emelte a kést, és vágni kezdte.

Fienstien lehajolt, hogy segítsen. Sikoltoztam, és a rácshoz dőltem. Nem rántottam elő a stukkerét. Csak megfogtam, belenyomtam a testébe, és meghúztam a ravaszt. A gyomrán érte a lövés. Hátravágódott.

Egy második lövés visszhangzott a barlangban. Carmichael feje szétloccsant, és beterítette Titust. A seriff kalapját vér és agydarabok borították.

Edward a vállához emelt puskával állt. Az ősz hajú a rácsnál ült összerogyva. A nyaka fura szögben állt. Richard a holttest mellett térdelt. Vajon ő ölte meg? Zajt hallottam magam mögül. Mély torokból jövő üvöltést. Titus előhúzta a fegyverét, de a kezemet továbbra is magához szorítva tartotta. Fienstien a földön fetrengett. Nem értem el a fegyverét. Mély, morgó hang jött mögülem. Mozgást hallottam. Jason folytatni akarta a játékot. Remek. Titus megrántotta a karomat. Majdnem kitépte a helyéből. Az arcomhoz nyomta a negyvenötöst. Hideg volt a csöve.

– Rakja le a puskát, vagy meghúzom a ravaszt.

Az arcom a rácshoz és a pisztolyhoz nyomódott. Nem tudtam hátrafordulni, de éreztem, hogy valami kúszik felém.

– Már alakot vált?

– Még nem – felelte Richard.

Edward Titusra szegezte a puskát. Aikensen mintha

ledermedt volna, kezében a véres késsel.

– Tegye le a puskát, vagy a nő halott.

– Edward.

– Anita – válaszolta Edward. Olyan volt a hangja, mint máskor. Mindketten tudtuk, hogy ki tudja löni Titust. Viszont ha csak egy kicsit is megremeg a seriff keze, miközben meghal, akkor én is halott vagyok. Dönteni kellett.

– Csináld – mondtam.

Edward meghúzta a ravaszt. Titus nekiesett a rácsnak. Vér fröccsent az arcomra. Valami vérnél sűrűbb anyag egy cseppje siklott végig a bőrömon. Zihálva lélegeztem. Titus lerogyott a rács mellé. A pisztolyt a kezében szorongatta.

– Nyissa ki a ketrecét – mondta Edward Aikensennek.

Valami hozzáért a lábamhoz. Összerándultam, és megpördültem. Jason elkapta a vérző karomat. Elképesztő volt az ereje. Össze is roppanthatta volna a csuklómat. Lehajtotta a fejét, és elkezdte lefetyelni a vért a sebből. Akár egy macska a tejszínhabot.

– Nyissa ki az ajtót, vagy maga is meghal – ismételte Edward.

Aikensen nem mozdult.

Jason nyalta a karomat. A nyelve cirógatta a sebet. Fájt, de megálltam, hogy felszisszenjek. Csak semmi hang. Csak semmi küzdelem. Nem kis dolog volt tőle, hogy nem ugrott nekem, amíg a ketrecen kívüli pasikkal harcoltam. De egy vérfarkas türelme sem végtelen.

– Most! – kiáltotta Edward.

Aikensen ugrott egyet, majd odament az ajtóhoz. Ledobta a késemet az ajtó mellé, és vacakolni kezdett a zárral.

Jason enyhén beleharapott a karomba. Erre felszisszentem. Nem tudtam megállni. Richard szavak nélkül üvöltött.

Jason hátrarándult.

– Menj – mondta.

A földön terjengő vértócsába temette az arcát. A hangja

eltorzult, morogva mondta:

– Fuss!

Aikensen kinyitotta az ajtót. Ráklépésben hátráltam kifelé. Jason felkapta a fejét, és azt sikította:

– Rohanj!

Talpra ugrottam, és szaladni kezdtem. Aikensen becsapta mögöttem az ajtót. Jason a földön vonaglott. Rángatózva a földre esett. Habzott a szája. A kezei görcsbe rándultak, és valami olyan dolog után nyúláltak, ami számomra láthatatlan volt. Láttam már korábban is alakváltást, de soha nem volt ilyen kegyetlen. Jason alakváltása olyan volt, akár egy epilepsziás roham vagy egy sztrichnin-túladagolás.

Szinte kész alakban tört elő a farkas a bőre alól, mint ahogy a kabóca bújik elő a régi bőréből. A farkasember a rács felé rohant. A karmai felénk csaptak. Mindketten hátraugrottunk. Hab csörgött le a farkas szájából. A fogai a levegőben csattogtak. És tudtam, hogy ha elér, akkor megöl, aztán megzabál. Nem tehetne mást. A farkas az farkas. Aikensen a vérfarkast bámulta. Letérdeltem, és felvettem a kést.

– Aikensen?

Felém fordult, döbbsent, sápadt arccal.

– Milyen érzés volt mellbe löni Holmest?

A seriffhelyettes összeráncolta a homlokát.

– Hagyom, hogy elmenjen. Megtettem, amit a szőke kért.

Közelebb léptem hozzá.

– Emlékszik rá, hogy mit mondtam, mi fog történni, ha bántódása esik Williamsnek?

Rám nézett.

– Emlékszem.

– Akkor jó.

Belevágtam a kést a lágyékába. A markolatig belenyomtam. Végigcsorgott a vére a kezemen. A tekintete lassan üveges lett.

– Az ígéret szép szó – mondtam.

Elesett, és hagytam, hogy a saját súlyától vágja végig a hasát a kés. Aztán lecsukódott a szeme, és kihúztam a testéből a pengét.

Letöröltem a kést a kabátján, aztán elvettem a kulcsot az élettelen kezéből. A puska Edward vállán lógott. Richard úgy nézett engem, mintha most látna először. Hiába volt eltorzulva az arca és borostyánsárga a szeme, akkor is láttam rajta, hogy elítéli, amit tettem.

Kinyitottam az ajtajukat. Edward kilépett. Richard követte, de közben engem nézett.

– Nem kellett volna megölnöd – mondta. Ezek Richard szavai voltak, még ha a hangja már nem is. Edward és én az alfa vérfarkast néztük.

– De igen.

– Mi azért ölünk, mert muszáj, nem élvezetből, és nem is büszkeségből – mondta Richard.

– Lehet, hogy te ezért ölsz – válaszoltam. – De a többi falkatag, a többi alakváltó nem ilyen válogatós.

– A rendőrök már talán úton vannak ide – mondta Edward.
– Jobb ha elmentek.

Richard az őrző szörnyetegre pillantott a másik ketrecben.

– Add ide a kulcsot. Kiviszem Jasont az alagúton keresztül. Érzem az erdő illatát.

Odaadtam neki a kulcsot. Az ujjai végigsimították a kezem. Aztán görcsösen összezáródtak a kulcs körül.

– Már nem bírom sokáig. Menjetek.

Belenéztem Richard furcsa, sárga szemébe. Edward megérintette a karom.

– Mennünk kell.

Szírénák közeledtek. A rendőrök biztosan meghallották a lövéseket.

– Légy óvatos – mondtam.

– Az leszek.

Hagytam, hogy Edward felhúzzon a lépcsőn. Richard a földre zuhant, arcát a kezébe temette. Amikor felemelte a fejét, a csontjai hosszabbak voltak. Úgy nyúlt meg az arca, mintha gyurmából volna.

Megbotlottam. Ha Edward nem fogja a kezem, akkor elesek. Megfordultam, és elkezdünk futni felfelé. Amikor visszanéztem, Richardot már nem láttam sehol.

Edward a lépcsőre dobta a puskát. Az ajtó kivágódott, és a rendőrök benyomultak a helyiségbe. Csak ekkor vettem észre, hogy Kaspar meglépett.

Sem Edwardnak, sem nekem nem kellett börtönbe mennünk, bár a zsaruk megtalálták az általunk megölt embereket. Valóságos csodának tartották, hogy élve megúsztuk. Az emberek le voltak nyűgözve. Meglepetésemre Edward egy Ted Forrester nevű fejedelmész személyijével azonosította magát. Kinyírt egy csomó pasit, akik alakváltókra vadásztak. Ezzel sokat javított a fejedelmészek megítélésén, különösen egy bizonyos Ted Forrester hírnevét öregbítette vele. Engem is jó színben tüntettek fel a hírek. Bert boldog volt. Megkérdeztem Edwardtól, hogy tényleg Forresternek hívják-e, de ő csak mosolygott.

Dolphot hazaengedték karácsonyra. Zerbowskinak tovább kellett a kórházban maradnia. Mindkettőjüknek egy doboz ezüstgolyót vettem. Csak pénz kérdése az egész. Meg aztán nem akartam, hogy valamelyikük ágyhoz kötve, csövekkel a testében élje le az életét.

Még egyszer elmentem a Telihold Kávézóba. Marcus azt mondta, Alfred egymaga ölte meg a lányt. Gabriel nem tudta, hogy ez fog történni, de amikor már halott volt a csaj, nem akarta, hogy veszendőbe menjen. Az alakváltók nagyon gyakorlatias népek. Raina is ugyanebből az okból terjesztette a filmet. Nem igazán hittem nekik. Rohadt kényelmes dolog egy halottra fogni mindent. De nem mondtam el Edwardnak. Gabrielnek és Rainának viszont megmondtam, hogy ha még egy ilyen film megjelenik, akkor elbúcsúzhatnak a szőrös életüktől. Rájuk fogom uszítani Edwardot. Ez utóbbi információt persze nem osztottam meg velük.

Richard egy aranykeresztet kapott tőlem karácsonyra, és megígértettem vele, hogy hordani fogja. Én egy plüsspingvint kaptam tőle, amely a „Hull a pelyhes fehér hó”-t játssza; meg egy csomag fekete-fehér, pingvin formájú gumicukrot, és egy kis bársonydobozt. Olyat, amelybe gyűrűt szoktak rakni. Majd kiugrott a szívem a helyéből. Nem volt benne gyűrű, csak egy papírcetli: „Az ígéret szép szó”.

Jean-Claude-tól egy üvegszobrot kaptam: pingvinek egy úszó jégtáblán. Gyönyörű volt és drága. Jobban örültem volna neki, ha Richard ajándéka.

Mi a fenét lehet a Város Urának adni karácsonyra? Egy liter vért? Fogselymet? Végül egy antik brosstúnél maradtam. Jól fog majd kinézni az egyik csipkeinge gallérján.

Februárban kaptam egy dobozt Edwardtól. Egy hattyú bőre volt benne. És egy papírdarab: „Találtam egy boszorkányt, aki megszabadította az átoktól”. Kiemeltem a tollas bőrt a dobozból, és egy másik cetli hullott a földre: „Marcus kifizetett”. Biztos voltam benne, hogy valahogy megtalálja a módját, miként legyen nyeresége ebből a gyilkosságból is.

Richard nem értette, miért öltem meg Aikensent. Megpróbáltam elmagyarázni neki, de ha azt mondom, azért öltem meg, mert megígértem, az valóban úgy hangzik, mintha büszkeségből tettem volna. De nem ez volt az oka. Williamsért tettem, aki már soha nem fejezheti be a doktori disszertációját, és soha többé nem láthatja a baglyait. Holmesért, aki már soha nem lesz az első női rendőrfőnök. És mindazokért, akiket megölt, anélkül, hogy esélyt adott volna nekik a menekülésre. Ha nekik sem volt esélyük rá, akkor neki se legyen. Nem volt egyetlen álmatlan éjszakám sem Aikensen megölése miatt. Talán ez kellene, hogy bántson, nem a gyilkosság. Mármost az, hogy egyáltalán nem bánt a dolog. Á, a fenébe az egészszel!

Csinos kis keretbe foglaltattam a hattyúbőrt. A nappaliban lóg. Jól illik a kanapéhoz. Richardnak nem tetszik. Nekem viszont tökéletesen megfelel.